

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

474 736

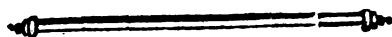
ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΛΕΞΙΚΟΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΠΑΡΑ ΠΛΑΤΩΝΙ
ΛΕΞΕΩΝ.

TIMAEI SOPHISTAE
LEXICON VOCUM
PLATONICARUM.

*Ex Codice MS. Sangermanensi nunc primum
edidit, atque animadversionibus illustravit*

DAVID RUHNKENIUS.

Editio secunda, multis partibus locupletior.

1 L

1325

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD SAMUELEM ET JOANN. LUCHTMANS;
M D C C L X X X I X

**PLURIMUM REVERENDO
ATQUE ERUDITISSIMO**

V I R O;

HENRICO GALLY, S. T. P.

**CANONICO NORWICENSI ET GLOCESTRIENSI,
RECTORI SANCTI AEGIDII IN CAMPIS,
MAGNAE BRITANNIAE REGI A SACRIS, ETC.**

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Quadriennium prope est, cum Joannem Albertum, V. C. tum gravi morbo misere afflictum, pro artiffi-

*** 2**

ma,

IV DEDICATIO.

ma, quae mihi cum eo intercedit, necessitudine ad Fontes Spadanōs comitabar. Cujus itineris duplicem uberrimumque fructum me cepisse, non mediocri cum voluptate recordor. Nam primum, quid jucundius mihi magisque exoptatum esse poterat, quam carissimum Musis animoque meo hominem corporis vires, quas vis morbi fregerat & debilitarat, salutarium aquarum usu recuperasse? Tum, quanta in felicitatis parte me ponere existimas, per hanc occasionem auspicato notitiam inter nos esse contractam? Profecto nunquam ille dies memoria excidet mea, cum casu & fortuitu in Te incidens, ignotus in ignotum, ne-

DEDICATIO. v

nescio quem de literis nostris sermonem inferrem; tuque statim oculis, vultu, oratione eum laudatarum artium amorem ac scientiam proderes, nihil ut tam ardentem cuperem, quam ad intimam Tuam, si fieri posset, consuetudinem & familiaritatem admitti. Ac facile mihi aditum reddidit siue prompta humanitas Tua, siue morum studiorumque similitudo. Ex eo tempore nullus temere dies praeteriit, quin, quoad licuit, in amoenissimis ad fontem Geronsteram ambulacris de divinis humanisque literis sermones inter nos haberemus. Hic in Te cognovi admirabilem quandam doctrinae de Graecis Latinisque

* 3

fon-

VI DEDICATIO.

fontibus ductae copiam, eandemque cum acerrimo omnis elegantiae sensu conjunctam. Quod meum de Te judicium alter congressus noster, cum superiore anno Bataviam visebas, plane confirmavit. Jam quid dicam de singulari, quo flagras, bene de literis merendi studio, in quo Tibi comparare possum perpauca, antepone-re neminem? Non est, quod hujus rei argumenta repetam altius. Vel hunc *Timaeum* testem cito, quem, nullo merito meo provocatus, cum Parisiis ageres, ex bibliothecarum latebris protractum, & quam fieri poterat accuratissime descriptum, mihi edendum concessisti. Ac tantum abest,

D E D I C A T I O. VII

est , ut aut studium literas juvandi
 Tuum , aut erga me liberalitatem intra
 hos fines continueris , ut subinde alias
 veteris aevi reliquias , cum ex Tua ,
 tum ex publicis Angliae bibliothecis
 depromptas , non mihi tantum , sed
 amicis etiam meis , earumdem litera-
 rum amore captis , prolixè suppedita-
 ris. Plurimum quidem ornamenti Ti-
 bi aliquando debebunt *Herodotus* ,
Orpheus , *Phalaris* , alique. Ego
 vero cum nihil aliud habeam , quo
 tot tam luculenta , in me collata ,
 beneficia remunerer , Tuum Tibi re-
 mitto *Timaeum* , a me , ut facultas
 tulit , expolitum. Hunc igitur ex-
 plicata fronte , velim , accipias ,
Ti-

VIII DEDICATIO.

Tibi que persuadeas, neminem esse,
vel unquam fore, qui liberalitatem
Tuam aut gratiores animo profequatur,
aut libentius crebriusque dilaudet.
Vale. Dab. Lugduni Batavorum,
Kalendis Maji, MDCCLIV.

PRAE-

P R A E F A T I O.

AEQUO ATQUE ERUDITO

L E C T O R I.

Constat inter omnes bene dicendi magistros, *Platonem*, pro tali ingenii magnitudine, non tenue, & de medio sumtum, sed grande & magnificum dicendi genus esse secutum. Nec inter ipsos Vêteres defuerunt, quibus hoc nomine poëtae, quam prosae orationis scriptori, similior videretur. *Quintilianus* X. i. p. 501. *Plato praecipuus est eloquendi facultate divina quadam & Homerica. Multum supra prosam orationem surgit. Gravitationem vero &*
* * *
tan-

X P R A E F A T I O

tanquam auctoritatem scriptis suis conciliabat verbis antiquis, & a vulgi familiaritate sejunctis. Vide *Dionys. Halic.* de Compof. p. 28. Quae γλῶσσαι vel λέξεις, ut a veteribus Criticis appellantur, cum ipsis Graecis, florente quidem adhuc lingua, veritntamen aliquantum mutata, obscuritate sua molestae essent: Grammatici operae pretium se facturos existimarunt, si illis sigillatim interpretandis *Platonis* lectionem faciliorem redderent. In quo genere non quidem *Plutarchus*, ut, re parum explorata, scribit *J. Potterus* ad *Clem. Alex.* Strom. V. p. 680. sed aliorum elaboravit industria. Primus, quod sciam, *Platonis* studiofis tale praesidium paravit *Harpocratio*, Argivus, Caesaris familiaris, quem, *Suidas* narrat, λέξεις πλάτωνος ἐν βιβλίοις δούσιν edidisse. Ex eodem *Suida* v. ζάλην, v. ἥρας § δ. v. παλίμφολος, & *Etymol. M.* p. 407. 37. intelligere licet, in iisdem *Platonicis* glossis illustrandis *Clementem* versatum esse: qui, teste *Suida* v. κλήμης, etiam scripsit περὶ τῶν ἀρῶνυμον περὶ τῶν ἰσοκρατικῶν χρημάτων, diversus, mea sententia, a Romanae historiae scri-

scriptore homonymo, etſi *Suidas* utrumque confudit. Majore apparatu videtur eandem rem egiffe *Boëthus*, cujus duplex huc perti- nens ſcriptum recenſet *Photius* Biblioth. Cod. CLIV. Ἀνεγνώθη ἐν τῷ αὐτῷ τεύχεϊ, καὶ βοηθῶ λέ- ξων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ ſοιχεῖον, πολλὰί τιμαῖς συναγωγῆς χρησιμώτερον· περὶ τῆς Με- λάνης τινὲς τὸ συνταγμάτιον. De altero ſcripto idem Cod. CLV. Συνετάγη δὲ αὐτῷ (βοηθῷ) καὶ ἕτερον τι Ἀθηναγόρα περὶ τῶν ἀποφωμένων λέξεων ἐπιγραφῆς· ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἐν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας τιμαῖς, ἀπρητι- μένην ἀνάγει πρὸς τὴν ἀφελαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκον ἐνέλεσθαι. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. 63. & *Fabric.* Biblioth. Graec. L. IV. c. 36. p. 582. At enim, cum & *Har- pocratonis*, & *Clementis*, & *Boëthi* libri communi literarum naufragio perierint, ni- hil aliud ſupereſt, niſi ut hanc bonis literis tam gravem jacturam, ſi minus totam, cer- te ex aliqua parte, *Timaei* Lexico reſarcia- mus. Hoc opusculum *Photius* Cod. CLI. ita deſcribit: Τιμαῖς Λεξικὸν περὶ τῶν Πλά- τωνι λέξεων. Ἀνεγνώθη Τιμαῖς περὶ Γεντιανῶν

αἰ τ' αἰ πλάτωνι λέγειν κατὰ τοιχῶν βραχὺ
 ποιημάτων ἐν ἐνὶ λόγῳ. Ipsius *Timaei* memo-
 ria non minus obscura est, quam *Gentiani*,
 cui libellum inscripsit. Nec ullum, ne te-
 nue quidem, vestigium, ex quo, qua aeta-
 te vixerit, conjecturam capias, ejus Lexi-
 co impressum reperitur. *J. Meursius* ad
Nicomach. Harmon. p. 169. Lexici aucto-
 rem esse credit *Timaeum*, Locrum, philo-
 sophum Pythagoricum, cujus extat libellus
 αἰ φύσας. Quod commentum quoniam ab-
 surdus est, quam ut refutari debeat, ver-
 bo satis fit indicare. Non melior est ra-
 tio *J. Jonsii* de Scriptor. Hist. Philos. I.
 6. idem opusculum *Timaeo*, Cyziceno, *Pla-*
tonis discipulo, quem *Demochares* apud
Athen. XI. p. 509. A. commemorat, tri-
 buentis. Audierit iste *Platonem*. Num ie-
 circo libros scripsit, aut *Platonis* glossas ex-
 plicuit? Tali Grammaticorum praesidio non
 illa aetas, sed multo posterior, cum lingua
 Attica minus celebrari coepisset, indigebat.
 At, dicat aliquis, quid in aetate *Timaei* quae-
 renda laboras, cum ipse, v. οὐχ ἥμισυ *Por-*
phyrium laudans, se ostendat post *Porphy-*
rium

rium vixisse? Ego vero vellem, tam certis argumentis ejus aetatem constituere possem, quam illum locum manifestae *vobis* coarguere. Primum *Timaeus*, pro suo brevitate studio, parcissime aliorum utitur testimoniis, nec nisi in reconditoris significationis verbis, e. g. *Ζεύς* & *Ἀφροδίτη*. Atqui quam ineptum & ridiculum fuisset, ad formulam *ex ἱστορίᾳ* probandam, cujus viginti & septem exempla in *Platone* reperiuntur, alium potius, ac *Platonem* ipsam, adhibere auctorem? Sed fac, eum in re tam levi alterius etiam scriptoris auctoritate uti voluisse, laudassetne, aliorum more Grammaticorum, *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demosthenem*, horumque similes? At laudatur *Porphyrius*. Qui tandem scriptor? Nempe is, cui rerum abstrusarum scientiam tribuunt omnes, scribendi elegantiam nemo. Nec quisquam unius, si *Suidae* & *Thomae M.* stuporem exceperis, Atticas formulas *Porphyrii*, similiumque scriptorum auctoritate unquam probavit. Ergo relinquitur, ut *Porphyrii* locum, sicut plures alios aliorum, ab inepta manu in *Timati* Lexicon intrusum

esse statuamus. Etsi vero sic satis demonstravimus, *Timaeum* nullam *Porphyrii* fecisse mentionem, neque adeo quicquam ex ista temporis nota effici posse: suspicamur tamen, illum eodem, quo *Porphyrium*, seculo, id est, tertio floruisse. Haec enim aetas, Sophistarum feracissima, praeter *Porphyrium*, tulit *Longinum*, *Plotinum*, *Boëthum*, *Jamblichum*, multosque alios, omnes studio *Platonis* incensos, ejusque philosophiam & scriptis & ore propagantes. Horum igitur exemplo *Timaeus* excitatus, tentavit & ipse difficultatem, quae ex glossis in *Platone* intelligendo nasceretur, quantum in se esset, edito hoc libello minuere. Praeter *Λίξας Πλάτωνος* *Timaeus* alterum etiam grandioris molis librum scripsisse videtur, *Συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν, βιβλία ἑπτά*. Quem quidem *Suidas* tribuit *Timaeo*, *Tauromenitae*, Historiarum scriptori nobilissimo. Sed nemo, semel monitus, dubitabit, quin hoc scriptum ad juniorem nostrum *Timaeum* referendum sit: quippe in hujusmodi argumentis Sophistarum diligentia versari solebat. *Suidas* autem quoties

ties scriptores homonymos confuderit, nemo nescit. Sequitur, ut de ipso *Timaei* Lexico dicamus. Parum liquet, utrum ita, ut nunc a nobis profertur, ab auctoris manu profectum sit, an integrius locupletiusque? Ex MS. nostri inscriptione, *τιμαίῃ σοφιστῆς καὶ τῶ πλάτωνος λέξεων*, colligeres, majoris operis excerptum esse, nisi *Photius* quoque exiguae molis libellum tractasset. Vocat enim *πότημάτων βραχύ*. Inscriptionem vero forsitan ita refingere malis: *Τιμαίῃ σοφιστῆς λεξ.* (i. e. *λεξικόν*) *τῶ πλάτωνος λέξεων*. Quod ut in medio relinquimus, ita vehementer dolemus, libellum praepostera nescio cuius diligentia interpolatum esse, stultissimoque consilio cum aliorum, tum *Herodoti* imprimis, glossis amplificatum. Vide v. *Ἀγαθοεργοί*, *Ἀμφικύβητες*, *Γεωπεινάι*, *Ἐνωμοτία*, *Ζευραί*, *Κνάφ*, *Πατρέχες*, *παρθένας*, *πίθιοι*, &c. Quae omnia ex *Herodoto* huc esse derivata, tam manifestum est, ut, si quis illa in *Platone* quaerere instituat, doctorum hominum irrisione ludendus sit. Ex aliis scriptoribus adpersae sunt voces, *Ἐφέται*, *Ἰαπαγρέται*, *Καλαγρέται*, *Σακχῆται*, &c.

Eas

Eas quoque undelibet potius, quam ex *Platone* manasse, posito pignore contenderim. Satis jam, puto, intelligunt harum literarum periti, sic nobis ex parte praeclarum fructum, qui ex hoc Lexico ad ipsum *Platanem* pervenire debebat, interceptum esse. Nam quamvis illud non tam ad emendandum, quam ad illustrandum *Platonem*, ab auctore comparatum sit, nobis tamen, qui Philosopho minus integro, quam tum erat, utamur, magno hoc opusculum adjumento poterat esse ad loca depravata indaganda, pristinoque nitore restituenda. Nunc autem, cum incertum sit, utrumne glossa, quam restituere velis, ex *Platone* hausta sit, an ex alio scriptore: quis hujus Lexici auctoritate *Platonem* refingere audeat? Quibus de causis, tametsi non deſrant conjecturae, rarissime tamen, *Timaee* duce, *Platonem* tentavimus, nec fere, nisi aliorum Grammaticorum consensus accessisset. Vel sic tamen est, quod nobis gratulemur, *Timaeeum* importunam cladem, quae alios in eodem argumento versatos oppressit, feliciter evasisse. Multi enim *Platonis* loci re-

rectius, quam ante, per illum intelliguntur: multae lectiones, ab ingeniosis hominibus perperam sollicitatae, egregie confirmantur. Potuerat quidem hoc argumentum latius & majore cum eruditionis ubertate tractare, ut *Erotianum* in *Hippocratis Lexico*, & *Harpocracionem* in *X. Rhetorum*, fecisse videmus: nisi ipse fortasse *Galenum* imitari maluerit, qui, post eruditissimam operam aliorum, non dubitavit *Hippocratis* glossas nude, nec adscita aliunde eruditione, enarrare. Sed, utcunque est, jure *Dan. Heinsius* ad *Maxim. Tyr. Diss. VIII. p. 52.* *Timaei* desiderium his verbis jam olim ostendit: *Haec pluribus praeter morem & institutum nostrum persecuti sumus, ut studiosi Platonis, non opiniones tantum, sed & voces τὰς τῶ ἀνδρὸς ἐν χερσὶ diligenter observent. Quodsi exstaret Timaeus, & tot illi Lexicographi Platonici, quorum cum alii, tum Photius meminerunt, facile hoc labore supersederemus. Nunc e tot illis ne unus quidem nobis relictus est, de quo saltem illud poetae usurpare liceat, χαλκία μὲν τ' ἰδίῃ, ὑπερώϊον δὲ σὺν ἰδίῃ. At*

* * *

enim

XVIII P R A E F A T I O.

enim cum omnes hunc libellum temporis injuria deperditum crederent, ecce! *Bernardus Montfauconius*, vir praeclarus in rem literariam meritis insignis, in Bibliotheca Coisliniana, nunc Sangermanensi, *Timaei* Codicem reperit, ex eoque specimen, quamvis minus accurate descriptum, in ejusdem Bibliothecae Catalogo p. 477. prodidit. Codex est membranaceus, X. seculi, elegantissimus, & praeterea continet *Apollonii Lexicon Homericum*, *Phrynichi Σεισημένη Προπαεδομένη*, aliaque Glossaria. Ego vero cum hoc Lexicon multis de causis dignissimum judicarem, quod liberali manu assertum, tot seculorum vinculis liberaretur: petii a viro praestantissimo, *Henrico Gally*, qui tum Parisiis degebat, ut, quacunque ratione posset, illius apographum ad me curaret. Quod consilium ut acceperat *Claudius Sallierius*, singulare Galliae eruditae ornamentum, statim, pro eximio suo literarum juvandarum studio, amico nostro veteris membranae copiam fecit. Magnum autem fortunae munus in eo posuerim, quod describendi provinciam humanis-

nis-

nissime suscepit cultissimi ingenii nec vulgaris eruditionis vir, *Joannes Capperonnerius*, eamque tam egregie administravit, nihil ut supra fieri posse videatur (*). Nactus igitur apographum, *Timaeum* cum *Platone* comparare, atque adeo ejus editionem curare coepi: in qua quae sit a nobis servata ratio, paucis exponendum videtur. Codicem veterem, qui unicus nunc superest, summa repraesentavi, religione. Alterius Manuscripti vicem saepius explerunt *Photius* MS. & *Suidas*, aliquando etiam *Etymologus* M. qui omnes bonam hujus Glossarii partem ad verbum descripserunt, nomine auctoris suppresso. Quoties quam salutarem operam sibi mutuo praestiterint *Timaeus* & *Suidas*, non sine voluptate ex animadversionibus nostris cognosces, simul admirans, Cl. *Kusterum* ex tot *Platonicis* glossis, quas *Suidas* in farraginem suam coniecit, vix unam alteramve ad

(*) Pauca, nec ea magni momenti, quae *Capperonnerius* neglexerat, Codice iterum excusso, Cl. *Villoisius* ad *Longum* p. 179. indicavit.

ad *Platonem* retulisse. *Photii* Lexicon ineditum evolvi apud virum ingenii, doctrinae, probitatis fama clarissimum, *Joannem Albertum*, cui multis nominibus tantum debeo, quantum ab homine deberi homini plurimum potest. Porro suam cuique glossae sedem assignavi; aliquas etiam latentes in lucem revocavi, atque e fuga retraxi. Qua tamen in re plus navare & efficere potuisssem, nisi crebrae, de quibus modo dixi, interpolationes omne hoc conjecturarum genus anceps & lubricum reddidissent. Sed cum omnis haec opera ad *Platonem* emendandum illustrandumque comparata sit, saepe de illustrioribus ejus locis disputavi fusius, inprimisque fontes, ex quibus posteriores scriptores rivulos duxerint, diligenter indicavi. Equidem haud scio, utilitatisne plus habeat, an voluptatis, collatis inter se locis cognoscere, quid quisque a *Platone* mutuatus sit, & quo modo, quod *Platonis* erat, imitando fecerit suum. Qua de re pauca in universum juvat differere. Vix quisquam post heroica illa tempora ad scribendum accessit,

fit, quin se totum ad aliquem antiquiorum, qui omnium consensu ingenii ac doctrinae principatum tenerent, exprimendum imitandumque daret. Quemcunque vero sibi delegisset, ejus non solum voces, formulas, complexionisque verborum, sed sententias etiam & bene dicta acerrimo confectabatur studio, in succumque, quod ajunt, & sanguinem vertebat. Sed ex illis Heroibus quatuor inprimis posterior aetas & admirata est, & ad imitationem vocavit, *Homerum, Thucydidem, Platonem, & Demosthenem.* Ab *Homero* quidem quot lumina sententiarum, dicendique colores cum ipse *Plato*, cum reliqui scriptores sumserint, quid attinet dicere? Ejus autem imitationem ut velino deprehendat, sic ceterorum, quos dixi, ne eruditissimus quidem, nisi diu multumque sit in illorum scriptis volutatus. Horum bene cogitata & bene dicta si quis ita, ut digitos suos, noscat, & in numero habeat, illum, ajo, infinitis veterum scriptorum locis, vel depravatis adhuc posse mederi, vel lucem reddere obscuris & partim intellectis. Quo magis autem *Plato* ce-

teros ingenio, scriptorumque multitudine vicit; eo plures nactus est imitatores. Ex hoc omnes, qui lautius quoddam dicendi genus secuti sunt, mirifice profecerunt, Sophistae maxime; cujus rei luculenta specimina in Animadversionibus dedimus nostris. Ex hoc *Themistius* & *Synesius*, etiam post *Petavii* curas, centum amplius locis & sanari possunt, & explicari. Ex hoc saepe & lumen & medicinam expectat *Philostrophus*; qua de re *Gothofr. Olearius*, merito ab injusta, quam apud cives suos obtinet, famae possessione depelli coeptus, ne per somnium quidem cogitavit. Ex hoc denique multis locis instaurandi explanandique sunt *Dio Chrysostomus*, *Plutarchus*, *Maximus Tyrius*, *Julianus*, aliique. Quo magis his, qui altioris Critices studio ducantur, dies noctesque elaborandum est, ut assidua lectione in justam *Platonis* consuetudinem veniant. Illuc revertor. In annotationibus nostris non tantum de *Platone*, sed de aliis etiam scriptoribus, ubi nos invitaret occasio, bene mereri conati sumus. In quo cum breviores esse

se voluerimus, veremur, ut interdum tirones, vel mediocriter eruditi, rationes, quibus ad mutandum inducti simus, satis assequantur. Sed eos vehementer rogamus, ut iudicium de correctionibus nostris tantisper sustineant, dum ad aliquam de his rebus pervenerint iudicandi maturitatem. Ceterum annotationes nostrae, si nulla alia re, certe hoc nomine multis gratissimae sunt futurae, quod plurimas habeant quantitatis pretii particulas, ex ineditis scriptoribus, qui rara felicitate ad nos pervenerunt, decerptas (*). Majus tamen, & haud scio an maximum, libello nostro ornamentum adjecit *Tiberius Hemsterhusius*, a cujus consiliis praeceptisque, tanquam a fonte, quicquid sum, me fluxisse profiteor. Hunc Belgii *Varronem*, quotiescunque abditum aliquod e tenebris eruendum esset, toties in consilium adhibui: ex hoc multas & recondita plenas eruditione animadversiones vel

blan-

(*) Scriptorum ineditorum tanta seges post primam Editionem succrevit, ut vere dicere possim, nullum dum hujus generis librum tot Anecdotis refertum prodiisse.

XXIV P R A E F A T I O.

blande elicui, vel importune expressi. Neque in eo pietatem, qua illum haud secus, ac filius parentem, prosequor, mihi videor laesisse. Etenim quo minus ipse, quae divinitus excogitavit, in lucem proferre curat, eo magis mihi, ne illis literae nostrae carerent, enitendum putavi. Ita vale, erudite Lector, sciasque, me in excerptis *Platonis* locis usum esse Editione, quae Lugduni apud *Guil. Laemarium* a. 1590. excusa est. Scripsi a. 1754. retractavi a. 1789.

T I.

ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

Ε Κ Τ Ω Ν

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΛΕΞΕΩΝ.

ΤΙΜΑΙΟΣ ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ¹

εὖ πρότερον.

Ἐπισάμεν² ἀκρῶς τὴν γνώμην,³ καὶ τὴν περὶ
Πλάτωνα σπαθὴν καὶ Φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῇ
τῶν Κρονίων⁴ ἐορῇ καὶ ἐμαυτῶς τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι
παιδιᾶ⁵ τε ἅμα καὶ τῇ τῶν παιδιᾶς ἀδελφῇ⁶ σπαθῇ
χρη-

1. ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ] MS. Γαιατιανῶ. quod nomen cum Romanis inusitatum sit, Γεντιανῶ revocavi ex Photii Biblioth. Cod. CLI. ubi tamen Hoeschelius edidit Γεντιανῶ. Schottius in versio-
ne, ad Gentianum. Inde Rhotom. Γεντιανῶ. Multi in antiquis monumentis memorantur Gentiani. Apud Gruter. p. cccxii. 1. occurrit T'rentius Gentianus, Flamen Dialis. Alium Te-
ren-

Α

χρησάμεν^Θ, ἐξέλεξα⁷ πὲρ ὧν τῷ φιλοσόφῳ
γλωσσηματικῶς, ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀπικὴν εἰρημένα,
ἔχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα⁸ ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ
τῷ

rentium *Gentianum*, sum-
mis domi militiaeque ho-
noribus functum, exhibet
marmor apud *Murator*. p.
MCXXII. 2. qui, haud scio,
an diversus sit a *Terensio*
Gentiano, cui rescripsit
Imp. Adrianus in Coll.
Legg. Mosaic. & Roman.
Tit. XIII. p. 780. ed. *Schul-*
ling. Q. *Epidius Rufus Lol-*
lianus Gentianus cum *Pom-*
ponio Basso Consulatum
gessit A. C. 211. cujus
mentio est in inscriptio-
ne Thyatir. apud *Peys-*
sonnell. p. 282. Vide *Rei-*
nes. Epist. ad *Rupert*. p.
571. & *P. Relandi* Fast.
Consul. p. 118. *Aurelii*
Gentiani, qui & *Zosimus*
dictus est, memoriam con-
servavit lapis Græccus a-
pud *Rich. Pocock*. Inscr.
Ant. p. 46. 15. Quis ve-
ro *Gentianus* noster fue-
rit, non nisi *Timæi* acta-
te explorata indagari po-
terit.

2. Ἐπιστάμεν^Θ] MS. cor-
rupte, Ἐπισταμίνας.

3. τὴν γνῶμην] Lege, (σὺ)
τὴν γνῶμην. *Montfauc*.

4. Κερίν^ι] Vox corru-

pta haud dubie videtur ex
Κερίων, *Saturnalium*. In-
eunte quippe anno 16. Ka-
lend. Januarii erant seriae
Saturni, quae Saturnalia
& Cronia vocabant, ut
his *Lucii Accii* apud *Ma-*
crobium versibus docetur:

Maxima pars Grajūm Sa-
turno, & maxime Aibenge
Conficiunt sacra, quae Cro-
nia esse iterantur ab illis.

In more autem erat, ut
amicis munuscula tunc
temporis mitterentur. Hoc
porro munusculum *Gai-
tiano* mittit *Timæus*.
Montfauc.

5. Παιδιῶ τι ἄμα] MS. κα-
δαῖα τι ἄμα καὶ τῇ τῷ παιδείας ἀδελ-
φῇ σπουδῇ. Sed recepi quod
placebat *Jac. Frid. Heu-*
*singer*o in literis ad me da-
tis. Idem mox etiam scri-
bebat, ἔχον σι παιδιῶν ἐκ ἁ-
μῶν, pro, i. e. παιδείαν ἐκ
ἁμῶν, quod MS. habet.
Timæus hoc loquendi ge-
nus mutuatus est a *Plato-*
ne suo Ep. VI. p. 711. Ε.
ἐπομύνας σπουδῇ τι ἄμα μὲν ἁ-
μῶν καὶ τῇ τῷ σπουδῇ ἀδελφῇ
παιδείῃ. ubi eodem errore
παιδείῃ legebatur ante *Wyl-*
ten-

τ' ἑλλήνων τοῖς πλείστοις, τάξας τε ταῦτα κατὰ σοι-
χῆον, καὶ μεταφράσας ἀπέστειλά σοι, νομίσας καὶ αὐ-
τὸν ἔχειν σε παιδιὰν ἐκ ἁμαρτον. Ἐρρωτο.

Wittenbachium meum Epist. Crit. p. 14. Sic Legg. X. p. 666. B. παιδίας pro παι-
δείας bene restituit Vigerus ad Euseb. P. E. XII. p. 621.

6. Τῆς παιδείας ἀδελφῇ] Sic etiam Plato Polit. III. p. 439. E. ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφὴ τις αἰεὶ εἴη τῇ ἀπλῆς μουσι-
κῆς. Sophocles ap. Stob. p. 97. ἡ δὲ μωρία Μάλισ' ἀδελφὴ τῇ ποικίλει ἴφθιμ. Aristophan. Pluto 549. οὐκ ἂν δέποιε τῇ πτω-
χείας πύλιν φέρειν ἰνὴν ἀδελφῇ. Philo T. I. p. 658. τὴν ἀ-
δελφὴν ἰατροκῆς τέχνης ἀλειπτι-
κῆς. T. II. p. 383. τὴν δὲ ὑ-
πεύθειας συγγενεστάτην καὶ ἀδελφῇ,
καὶ δίδουμι ἴσως, φιλοπρωπῆαν. Petron. cap. 84. Nescio
quo modo bonae mentis so-
ror est paupertas. Plu-

ra cumulare nihil attinet.

7. Ἐξέλιξα τὰ] MS. ἐξ-
λίξατο.

8. Ὅστις] Lege, ὅτινα. Montfaucon.

9. Παιδιὰν ἐκ ἁμαρτον] Hoc quoque a Platone sumtum esse, modo vidimus. Phae-
dro p. 342. B. ἐπιμύειν ἡ φύσις ἡδονὴν τινα ἐκ ἁμαρτον. Quod Platonis imitatori-
bus valde placuit. Vide Wittenbachium l. c. Ce-
terum παιδιὰν pro παιδείαν plane confirmat similis lo-
cus Phrynichi apud Phot. Cod. CLVIII. p. 323. τὸν λόγον Ἀριστοκλῆς τινὶ γραφί.
παιδιὰν τινα τῇ γυνιδίῳ ἡμέρᾳ τῷ Ἀριστοκλῆς ἀρμόττεισαν φι-
λοτιμώμενοι γυνὴν τὴν γραφίαν καὶ συμπαίσει πάσχειν αὐτοί.

A.

Ἀγαθοεργοί. αἰρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν.

Ἀγα-

I. Ἀγαθοεργοί.] *Platonicis* hisce Glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime *Herodoti*, satis mihi videor in Praef. demonstrasse. Ἀγαθοεργὸς certe nec *Plato* commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum, praeter *Herodotum*, qui eos I. 67. accurate describit: ἐς δ' δὴ Δίχης τ' ἀγαθοεργῶν καλομένων Σπαρτητίων αἰνῶν. Οἱ δ' ἀγαθοεργοί εἰσι τ' ἀσῶν, ἐξιοῖς ἐκ τ' ἰππίων αἰεὶ οἱ πρισυτάλοι, πῖσι ἴτι καὶ ἰκάστ. τὸς δὲ τῦτον τ' ἰνιαυδὸν τ' ἀνιέξιν ἐκ τ' ἰππίων, Σπαρτητίων τῷ κοινῷ Ἀθριμπεμίνης, μὴ ἰλιυέειν ἄλλης ἀλλῃ. *Lexicon Rhetor.* MS. fere consentiens cum *Hesychio*: Ἀγαθοεργοί εἰσιν, οἱ ἐκ τ' ἰππίων ἐξιοῖς, ἰ ἐκάστῃ ἔτῳ, ὡς Ἡρόδοτος. ἢ οἱ τ' ἀρχόντων ὑπηρέτῃ. ἢ οἱ ἀγαθὸν τι ἐργασάμενοι. *Lexicon Sangermanense* MS. Ἀγαθοεργοί. Ἀττικοὶ τὸς ἀγαθὸν ἐργασάμενους τι. ἔστι δ' καὶ ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαιμονίᾳ οἱ Ἀγαθοεργοί. ἀρχὴ δ' ἢ τ' ἐξ καὶ τ' ἐν τῇ πόλει, καὶ τ' ἐξω τ' πόλει παρρημεσίαν, ὡς Φησὶ Δίδυμος ἐν τῇ τριπικῇ λίξῃ. ubi expunge τ' ἐξ, temere natum ex sequenti-

bus. Ἀγαθοεργοῖς similes fuerunt *Στατοί*, etiam ab *Hesychio* commemorati. *Lexicon Rhetoric.* MS. Στατῶν. ἀρχοῖς εἰσὶν παρρησιῶν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοεργοῖς ἀρχήν. Ceterum hanc infinitam glossam, ut alias ex *Timaeo* plures, in *Lexicon* suum transtulit *Suidas*. Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fefelleret *Kusterum*, ἐκ Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, *Agathoergos* ab *Ephoris* ex *Equitum* numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine *Suidae* sui, qui nunc penes *Cl. Sanzenium* est, notarat *J. Gronovius*: Ἀγαθοεργοί, αἰρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τ' ἰππίων ὑπ' Ἐφόρων.

2. Ἀγαλμα] Ἀγάσσει proprie est nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhiberet: quam notionem pulcre, ut omnia, explicat *Hemsterbus.* ad *Thomam Mag.* in v. *Lexicon Sangerm.* MS. Ἀγῆλα. τιμῆσαι θῖον, ἀγλαΐσαι. ἔστι δ' ἡ λίξις τ' πά-
ντ' Ἀπικῶν. καὶ Ἀγῆλα, καὶ Ἀγα-
λῶ

Ἀγαλμα. πᾶν ἀνάθημα.

Ἀγα-

λῶμα ἱεῖς, καὶ Ἡγάρι, καὶ Πρε-
αγαλῆ τὸν Διόν. αἰ. 2. 3, 5, 6.)
καὶ τιμῆ(1. καὶ Ἀγῶ, αἰ. 2. 3. τι-
μῶ. τό, τε εἰς Ἀγῶν, καὶ τὸ
Ἀγῶνα, Ἀττικῶν. ἀλλὰ τὸ μὲν
Ἀγῶν πολιτικοῖς τὸ δὲ Ἀγῶνα
καρμυδικόν, καὶ ἐχθρὸς γλῶττης.
Φινύγει μὲν εἰς χρῆ τὸ τὴν γλῶττῶν,
εἰδέναι δὲ, εἰ ἡ ἀρχαῖα φωνή, καὶ σπυ-
δὴ σιμνότη(2) λῶναι, χρῆσαι ο
τῶν τοιούτων χαρμυκῶν τὴν ὁμοί-
αν, φησὶν ὁ Φερόνυχ(3). (sci-
licet in Apparatu Sopbi-
stico pleniore, quam nunc
supereft.) Εὐπολὺς δὲ πρὸ Ἀ-
γῶνα ἐχρήσατο ἐν Δήμοις. Ἀ-
ναθῶμα νῦν ἡμεῖς τότε τοῖς ταῖς
διπλῆς εἰσισιώας, καὶ αἰσθαγῆ-
λῶμα ἐπιθόσῃς. Ἀεῖσοφάνης.
(Pace 395. ubi vide Berg-
lerum) καὶ σὺ θυσιῶν ἱε-
ραῖς, αἰσθαδοῖς τε μεγάλας
ἰδία πάντες, αἰ Πόντις, ἀγαλῶ-
μα ἡμεῖς αἰ. Ἐρμιππ(4) Ἀρτο-
πῶλ(5). Φίρε νῦν ἀγῶνα τῶς
θῆς, οἷς ἐγὼ, καὶ θυμιά(6) 3
τίκῃ σισαομένη. Θεόπομπ(7)
Πηνελόπ(8) καὶ σὺ τῇ θυμηνία Ἀ-
γαλματίοις ἀγαλῶμα αἰ καὶ δά-
φνη. E Comicorum testi-
moniis, ab hoc Gramma-
tico allatis, quaedam sunt
apud Suid. Etymol. M. in
v. & Scholiast. ad Euri-
pid. Med. 1027. ex quo
in Hermippi fragm. legen-
dum est: Φίρε νῦν ἀγῶνα τῶς
θῆς ἰσ(9) ἰσ. Vide Kuste-

rum in Addendis ad Suid.
v. Ἀγῶνα. Idem Scho-
liastes Pbrynichum de hoc
verbo laudat, non Comi-
cum, ut viri docti pu-
tarunt, sed Atticistam, ut
nunc e Grammatico MS in-
telligitur. Ἀγαλῶμα ex Ari-
stophane, vel Theopompo
habet Suidas v. Ἀγαλῶμα
Ἀγαλῶμα, αἰ. 2. 3, 5, 6. καὶ
καρμυκῶν. Sic enim scribendum. Pra-
ve editur Ἀγαλῶμα. Sed
nimis diu nos tenuit Glos-
sa Grammatici Sangerm.
Vim verbi ἀγάλλω retinet
inde ortum ἀγαλμα, recte-
que adeo ab antiquis Gram-
maticis exponitur καλλοπι-
σμα πᾶν, ἰφ(10) δὲ τις ἀγάλλω καὶ
χαίρει. Qua sola notione ab
Homero positum esse, vere
monet Eustath. ad Od. r.
p. 1467. Insignis locus est
Suidae: Ἀγαλμα. πᾶν τὰ
κόσμη τιν(11) μετιχῶν. Ὀμηρ(12)
βασιλῆι δὲ καὶ ἀγαλμα. καὶ Ἡ-
σιόδ(13) τὸ ὄρμον ἀγαλμα καλῶ.
Πίνδαρ(14) δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἐλάν
ἔτω καλῶ. Εὐκρίδης δὲ ἐπὶ
νεκροῖς κόσμον. Alcaeus apud
Athen. XIV. p. 627. B.
galeas vocat ἀνδρῶν ἀγαλ-
μα. vetus scriptor ap.
Eustath. ad Od. θ. p. 1608.
stellas ἀγαλμα. τοῖς plā-
ne ut Moschus Eidyll. VII.

2. Ἑσπερ, κυανίας ἱερὸν φέρε
 νύκτες ἀγαλμα. Tragici saepe
 liberos dicunt parentum
 ἀγαλμα, delicias; ob-
 lectamenta, ut Euripides
 Supplic. 967. ubi vide
 Marklandum. Charito I.
 p. 1. Καλλιόπης ἀγαλμα τ'
 ὅλης Σικελίας. ubi plura Dor-
 villius. Sed, quoniam in
 statuis praecipuum orna-
 mentum est, ἀγαλμα pro-
 pria de his usurpari coepit:
 Plato. Meron. p. 23 F.
 Ὅσοι τοῖς Δαίδαλῳ ἀγαλμασιν ὁ
 φρεσίνωνται τ' ἴν' Phileb. p.
 83. F. ὡς ἔστι τῶν ποιμένων ἐγ-
 γον τὸ καθοράμενον ἀγαλμα.
 Charm. p. 236. A. ἀλλὰ
 πάντες ὥσπερ ἀγαλμα ἰδὼντο αὐτόν.
 quod imitando sic expressit
 Julianus Or. III. p. 123.
 ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὅψιν ἐκείνης
 ἦλθον, ἰδοῦν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ
 καθιδρυμένον ἀγαλμα θαυροσύ-
 νης ὄραν. item Synesius E-
 pist. I. ὥσπερ ἀγαλμασιν ἰσ-
 τινέζην τοῖς βερίφρον, ἀγαμίναι
 ἢ κάλως. Saep̄ veteres
 scriptores ἀγαλμα a pictu-
 ris distinguunt, ut Empe-
 docles apud Porphy. de
 Abst. Anim. L. II. p. 67.
 Plutarch. Lycurg. p. 43.
 B. Neque tamen perpe-
 tuum hoc discrimen est.
 Grammaticus Sangerm.
 MS. Ἀγαλμα καὶ γεῶφ' καὶ
 ἀνδραγαθία, ἀνδραγαθία. Ἀντι-
 φάνης Ζωγεῶφ. quam glori-
 fam etiam Suidas prōdit,

sed resercta vetetis Comi-
 ci auctoritate. Euripid.
 Helen. v. 269. Anaxan-
 drides apud Athen. XIV.
 p. 695. A. Inprimis autem
 frequens hujus vocis usus
 est de donariis numini ali-
 cis consecratis; & de Deo-
 rum simulacris: quem cum
 hic respexerit Timaeus,
 nonnulla ex Platone exem-
 pla adscribamus. Protag.
 p. 198. B. καὶ ἱπποκρί βωμὸς
 τὶ ἰδρυῶν καὶ ἀγαλμασιν θεῶν.
 Sympof. p. 333. A. ἰδὼν
 ἀγαλμασιν ἔχοντες θεῶν. ibid. F.
 p. 335. G. Crit. p. 560. A.
 562. F. ibid. G. ποικίλ' ὁ
 εἶδος ἅπαν ἀγαλμασιν ἰδίων ἀνα-
 θήμασιν ἴσθι. Legg. XI. p.
 682. G. ὡς ἰδὼν ὥς θεῶν τι-
 μιωτέρον ἀγαλμα εἰς κτήσασθαι
 πατέρες. quae cum exscri-
 beret Pemptus apud Stob.
 p. 680. ἔδεικτο pro ἀγαλμα
 ponere maluit. Legg. XII.
 p. 691. G. θεῶν καὶ ἱερῶν
 ὁριθεῖς τι καὶ ἀγαλμασιν, ὅσα περ
 εἰς ἐν μιᾷ ζωγεῶφ' ἡμεῖς εἰς
 ἀπαιτῶν. Vertit Cicero de
 Legg. II. 18. Divinissima
 autem dona, aves, & for-
 mae ab uno pictare uno ab-
 solutae die. Atque hic
 non est praetermittenda
 illa vocis vis, Platoni
 propria. Is enim totam
 creaturam universi-
 tatem ἀγαλμα εἰς θεῶν vocat.
 Tim. p. 529. C. ὡς ἢ κιν-
 οῦν τὸ αὐτὸ καὶ ζῶν ἰσχυρὸν καὶ αἰ-
 διον

διὸν θεῶν γεγονὸς ἀγάλμα ὁ γιν-
νέσας παλῆς. quod imitatus
est *Julian*. Ep. 51. p. 434. *Epinom.* p. 701. H. ἢ γὰρ
θεὸς αὐτὸς ταῦτα ὑμνητίον ὀρεθί-
τατος, ἢ θεῶν ἀνάσας, οἷς ἀγάλ-
μας, λαμβάνει γιγνόμενα, θεῶν
αὐτῶν, αὐτῶν ἱερασμαίων. *Pro-*
clus in *Tim.* L. I. p. 4.
II. p. 83. IV. p. 239. *Pla-*
tonici etiam pulcri cujus-
libet & summi boni co-
gitationem mente infor-
matam ἀγάσματι nomine designabant. Unde
fluxit illud *Juliani* Or.
VIII. p. 247. καλεῖται ἀλ-
λάς ἐν τοῖς ἱερῶν ἀγνοίαις
ἰδρυμέναις ὡς περ ἀγάσματι. i-
tem illud *Synesii* Epist.
CXXIII. p. 259. τὸ ἱερὸς σὺ
καὶ γλυκεῖας ψυχῆς ἐπὶ μέσῃς
καρδίαις ἀγάλμα παρέρχῃ. Vide
Dan. Heinsium ad *Max.*
Tyr. Diff. XXXVIII. p. 221.
Philos. inprimis *Judaeus*
tum aliis locis, quos *Hesy-*
chii interpretes ad *Tom.*
I. p. 30. indicarunt, tum
T. II. p. 577. ἀγαλματοφορεῖν
& ἀγαλματοφόρος dixit eos,
qui veras rerum divina-
tum virtutisque species a-
nimo impressas gerunt. *Sui-*
das: Ἀγαλματοφορέμενον, ἀ-
γάσμα, ἥτοι τύπος τῶν ἰσχυρί-
των φέρων ἐν αὐτοῖς. ἄτω φίλων.
Eadem loquendi ratio transi-
iit ad scriptores ecclesia-
sticos, a quibus saepe veri
Fideles appellantur ἀγάλ-

μας. *Ignat.* Epist. ad
Philipp. art. 13. & ἀγαλ-
ματοφορεῖν τὸ θεῶν ἱστοῦν *Χρυσό-*
Euseb. Hist. Eccl. L. X.
p. 470. ubi *Henr. Vale-*
sium minus recte meta-
phorae rationem a genti-
lium sacerdotibus, simula-
cra Deorum bajulantibus,
repetere, monuit me per-
fectissimum illud sapientiae
& doctrinae omnis ἀγάλ-
μα, *Ti. Hemsterbuius*,
quem mihi in his explican-
dis facem praetulisse, gra-
tus agnosco. Gnostici
quoque easdem locutio-
nes frequentarunt. Vide
Clem. Alexandrin. Strom.
L. VII. p. 846. Obiter
notemus, dubium videri,
utrum in *Hesychio* pro Ἀτάλ-
μας, παύγια, scribi debeat,
Ἀγάσμας, παύγια. an vox
repetenda sit ab ἀτάλῳ,
quod idem interpretatur
ἐκείνη. *Euripides* quidem ca-
nem dixit Ἐκάτης ἀγάμα,
ap. *Plutarch.* de *Is.* & *O-*
sir. p. 166. Ἐκάτης ἀγάμας
φωσφόρος κύων ἔσθ. quod ego
cum aliis *Hecatae* delicias
explicem, non *Hecatae*
symbolum, ut placet do-
ctissimo *Ignarrae* de Pa-
laestra Neap. p. 180. *Eur-*
ipidis versum, ut hoc
etiam in transitu monea-
mus, suo more lusit *Ari-*
stophan. ap. *Eustath.* ad
Od. r. p. 1467. Καὶ κύων
ἀκοφ-

Ἀγαμαί³. ὑποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν.

Ἀγεί-

ἀπερχόμενος, ἑκάτης ἄγλημα
φωσφόρος, γινώσκομαι. Lexi-
con Sangerm. MS. Ἀγάλ-
μα ἑκάτης. τὴν κύα ἕως ἔρ-
κει Ἀελιοφάνης, ἀπὸ τὸ ἐκφέρειν
τῇ ἑκάτῃ κύας. ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν
κυνοκέφαλον πλάττειν. ἰσοὶ δὲ
οὐ καὶ γινώσκῃ αὐτὴν κύα ἐκ γυναι-
κὸς κατ' ἰσότητα Ἀρτέμιδος, εἴτα
ἐλκεῖται, πάλιν ὑπ' αὐτῆς δό-
κατασφύρα· ἔπειτα ἐπὶ τοῖς περὶ
θεῶν αἰχμυρῶν, ἐκ τ' ὧν
ἐπ' ἀνέστη. τὴν δὲ Ἀρτεμιν ἀε-
λομένην τ' ἰαυτὴν κόσμον ἀεθύνει
αὐτῇ, καὶ ἑκάτην ἀεθλογορεύει.
Adde Hesych. in v. &
Hemsterb. ad Lucian. D.
M. p. 331. Sed de He-
sychii loco, ut quisque vo-
luerit, statuatur. Illud nulla
in controversia est, quin
idem Glossographus per
errorem exhibeat, Ἀ-
παλλήν. θαυμασόν. cum
scribendum sit, Ἀγαλλή-
ν. Supra: Ἀγαλλήν. ἐφ'
ὃ ἂν τις ὀγαδείη. Plus ne-
gotii alicui faceffat, Ἀγαλ-
μήν. ἄδινός. quod, vereor,
ne depravatam sit ex Ἀ-
πάλαμνος, vel, Ἀπαλάμηλον.
Infra: Ἀπάλαμνος. ἄδινός,
ἀμύχανος.

3. Ἀγαμαί.] Missis plu-
rimis locis, ea tantum huc
referamus, ex quibus con-

structionis ratio intelliga-
tur. Menon. p. 22. F. καὶ
Γοργίῳ μάλιστα, ὃ Σάκευς,
ταύτῃ ἄγαμαί. Parmen. p.
58. C. τὐτό γε σε καὶ αὐτὸς τῷ-
το ἠγάδην. Hipp. Maj. p.
100. B. καὶ ἡ τὴν Ἑρμῆν ἄγα-
μαί σὺ. Theaet. p. 114. C.
πάνυ ἠγαδὴν αὐτῷ τὴν φύσιν.
Protag. p. 203. G. αἰὲ μὲν
ἔγωγε σὺ τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαί.
p. 214. D. πολὺ μάλιστα ἄ-
γαμαί σε. Euthyd. p. 216.
H. ἠγαδὴν τ' σοφίας αὐτοῖν.
Gorg. p. 295. F. καὶ ἔγω-
γε κατ' αὐτὸ τῷτο ἔκ ἄγαμαί
πῶλον. Semel cum ablati-
vo rei constructum occur-
rit Sympof. p. 318. A. ἀλ-
λά καὶ τὴν ἐκείνης ἀνέειν ψυχὴν,
ἠγαδὴν τῷ ἔργῳ. ut apud
Xenophontem Cyrop. II.
p. 57. ὅταν τινὶ ἠγαδῶ τ'
εργατιῶν. Sic legunt MSS. &
veteres Edd. confirmatque
Suidas, locum laudans;
v. Ἀγαδῶ. Recentiores
libri, τινὰ ἠγαδῶ. Philostrat.
de V. S. II. 25. p. 611.
ἠγάδην αὐτῷ ἴσα τῷ πάπῳ. Sic
reperi in Cod. Parisin. Sed
alia manus αὐτὸν correxit.
Lexicon Sangerm. MS.
Ἀγαμαί τέττε, Ἀγαμαί περ-
μαίαν. Εὐπολὶς καὶ Ἀελιοφάνης.
Ab ἄγαμαί est adverbium
ἀγαν-

Ἀγείρουσαν⁴. ὡς ἱερείαν περιερχομένην.

Ἀγί-

ἀγαμίνως, quod, non perinde frequentatūm, *Hesychius* θαυμαστῶς exponit. *Phaedone* p. 389. E. ὡς ἰδίας κὲ εὐμαιῶς κὲ ἀγαμίνως τῇ πανόσων τῇ λόγον ἀπειδείῃ, orationem mirifice probavit. Atque ita capiendum esse, docet similis locus in *Timaeo* p. 527. A. τὸ μὲν δὲ παροίμιον θαυμαστῶς ἀπειδείσθαι οὐ. *Synes.* Ep. c. p. 239. ταύτην ἀνίγειν ἰδίως ἀμὰ κὲ ἀγαμίνως. ubi cum admiratione vertendum esse, quae sequuntur, ostendunt: ὠφείλο γὰρ τὸ μὲν, (ἰδίως) τῇ ἀλθίστῃ τῇ ψυχῇ· τὸ δὲ, (ἀγαμίνως) τῇ καλῇ τῇ γλώττῃ. quibus inest color e *Platonis* Ep. XII. ductus. Non tam facile, qua potestate in *Aristotele* *Rhetor.* III. 7. p. 336. sumendam sit, decernas; ἐὰν δὲ ἱπαινεῖται, ἀγαμίνως· ἐὰν δὲ ἱλαίνεται, ταπεινῶς. Alii aliter vertunt: *Victorius*, cum *laetitia*, non probante *H. Stephano* in *Thest.* Habet interdum ἄγασχ, aequae ad cognatum ἀγαλίσχ, laetandi & exultandi significationem, ut ap. *Philonem* T. II. p. 547. Ὡς γὰρ ἐπ' ἑδῶν τῇ πᾶσι γινόμενῃ αὐτοκρατί-

ρῇ, ἀπαίσις ἡγάσθησαν. ubi *Mangeius*, sibi constans, ἡγαλλιάσθαι, quod ne Graecum quidem est, reponit. Omnibus tamen perperis, ἀγαμίνως in *Aristotele* accipere magis admirabiliter, magnifice.

4. Ἀγείρουσαν.] Respicit *Timaeus* *Polit.* II. p. 431. C. μηδ' ἐν τετραγώνῳ μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγίται Ἡρόν ἡλοιωμένην ὡς ἱερείαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχῃ Ἀργεῖς ποταμῷ παιδί βιοδώρου. ubi notandum, voces ὡς ἱερείαν a *Timaeo* non ad ἡλοιωμένην, ut in vulgatis Edd. sed ad ἀγείρουσαν referri, ut *H. Stephanus* distingui iussit. At quis est ille *Tragicus*, quem *Plato* obliqua oratione perstringit? Nempe *Sophocles*, cui *Platonem* iniquiorem fuisse, probabiliter disputat *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* 1628. Is enim docuerat fabulam satyricam, *Inachum*, laepe a veteribus laudatam; de qua vide *J. Casaub.* ad *Athen.* VII. 4. p. 487. *Sophoclis* autem locus, a *Platone* allatus, plenior est apud *Scholias.* *Aristoph.* ad

ad Ran. 1385. sed sine poetæ nomine: Νύμφαι ὄρεσι γόνιαι διαίτιν ἀγείρω Ἰνάχῃ Ἀργείῃ, ὑπὸ ποταμῷ πατρὶ βιοδώροισι. Dele ὑπὸ ex prima syllaba vocis ποταμῷ natum, & reliqua ita lege: Νύμφαι ὄρεσι γόνιαι, διαίτιν ἀγείρω, Ἰνάχῃ, Ἀργείῃ ποταμῷ, πατρὶ βιοδώροισι. Plena locutio, ἀγείρειν χρήματ', βίον, στήν, tam nota est, nullis ut opus sit scriptorum testimoniis. Ne absolutum quidem ἀγείρειν pro mendicando colligere valde rarum est. *Philostat.* V. A. Lib. V. p. 225. ἤγειρε μὲν ποταμῷ ἔφ' πόλει. *Aelian.* H. A. Lib. VI. 10. ὡς οἱ τ' ἀγείροντες δαίμονες. *Max. Tyr.* Diff. XIX. p. 223. μηδὲν τ' ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείροντων Ἀγείροντες. *Heliodor.* VII. p. 312. ὥσπερ τινὰ τ' ἀγείρουσιν, καὶ ἀλλῶς ἀλλῶτιν. Vide *Petavium* ad *Themist.* Or. XXI. p. 449. Jam *Platonis*, vel *Sophoclis* potius, locus, quem tractare coepimus, explicandus est ex ea ratione, qua quis τὰ θεῶν ἀγείρειν dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus sacrificuli simplicis plebeculae pecunias ad se derivarent, non postrema haec erat. Dei Deave alicujus effigiem vel humeris portantes, vel jumento imponentes, per

oppida & vicos vagabantur, & verbo Diis, re ipsa sibi stipem quaerebant. Ex quo circumforaneos quaestu ἀγυρῶν nomen invenerunt. *Eustath.* ad *Od.* B. p. 1430. Sic apud *Suid.* v. Ἀγείρῃ sacerdos Ἰσίδι stipem corrogat; *Apothini* Hyperboreo, quanquam honestiore mendicationis genere, *Abaris.* *Jamblich.* de vit. *Pythag.* c. XIX. p. 76. Quo veteri more satis vindicatur locus *Herodoti* IV. 35. ὑμνίεν Ὀπίῳ τε καὶ Ἀργυῖν, ὀνομάζοντες τε, καὶ ἀγείροντες. ubi *Thom.* *Galeus* temere conjiciebat ἰγείροντες, *Herodotus*, vel quisquis auctor est vitae *Homer.* c. 33. ἥδεῖο ὃ πάρος, — ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἰορῇ. Ἐ. Ἀπόλλωνος. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat *Gallis*, sacerdotibus matris *Deum*, qui inde *Ματρυγυρῆς* appellati sunt. *Eustath.* ad *Od.* P. p. 1824. *Ματρυγυρῆς*, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινων τοιούτων παίζοντες, καὶ ἐπὶ τῇ ματρὶ ἀγείρουσιν τροφῆς δηλοῦν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ ῥιπῇ. ὡς δηλοῖ ἐν ἑ. Διονύσιος ματρυγυρῶν καὶ τυμπανίζοντων, ἢ τύμπανοι κρέαν, οἰκτρῶς τ' βίον κατέστρεψαν. Quod subjecit exemplum, petiit ex *Athenaeo* XII. p. 541. E. *Classicus* de iis locus est *Dionysii Halic.* A. R.

Ἀγιστεύειν⁵. ἱεροθυεῖν.

Ἀγίας.

R. Lib. II. p. 91. Eosdem, quod singulis mensibus stipem cogerent, etiam *Μπαγύρις* dictos esse, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda est audacia cum aliorum, tum *Mangeji* ad *Philonem* T. II. p. 316. qui ubicunque *Μπαγύρις* legitur, notius vocabulum *Μπαγύρις* substituunt. Vide *Hofm.* VII. 188. & ibi Interpretes, Dan. Heins. ad *Clem. Alexandr.* Protrept. p. 20. *Antiphanis* fabula *Μπαγύρις* dicitur ab *Athenaeo* XII. p. 553. C. at *Μπαγύρις* a Grammatico Sargerm. MS. *Διακρημνά*. Ἀντιφάνης *Μπαγύρις* τη. Huc addamus aliud nomen minus tritum, *Κυβόου*, quamvis nihil ad ἀγείρειν pertineat. *Photius* Lexico MS. *Κυβόου*. *Κορτίνου* *Θεόφαις*, ἢ *Θεόφραστον*. Ἰωνίς δ, ἢ *Μπαγύρις* η, ἢ *Γάλλοι* η, καλεῖται. ὡς *Σιμωνίδης*. ubi pro *Θεόφραστον* scribendam *Θεοφάνην*. Sic *Dionys. Hal.* l. c. *Θεοφάνης* & *Ἰωνίς* conjungit. Ipse *Photius* alia glossa: *Κυβόου*. ὁ κατεχόμενος τῇ μέλει & *Διῶν*, *Θεοφάνης*. De *μη-*

τραγύρις *Manetho* VI. 297. *Κίεσαις* γὰρ ἀχρεῖον εἶναι διὰ σώματος αἰδῶ, καὶ κυτὶ μέτρια δόξιν ἐκείνην ἀμὰ δάσκαλ. Αὐτοὶ ἀγείροις γαῖαν καὶ πᾶσαν ἀλάνη, & distinctius 538. *Διδομένη* γὰρ ἀγείροις (ita leg.) κατὰ δόμους καὶ πόλεις πλάζον] ὁ μὲν ῥέπτοις τε καὶ αὐλοῖς. Χερσὶν ἰαῖς κόψαντες ἀξίω τεχνόσποροι αἰδῶ. De agyrtarum fraudibus egregium *Platonis* locum dabimus ad v. Ἐπαγωγῆ. Victores *Θεαγωρόμενοι* qui dicantur, infra h. v. tradetur. Reliqua pete a *Perizonio* in *Aelian.* V. H. IX. 8. *Turrio* in *Monum. vet. Antil* p. 241. & *Kustero* ad *Suid.* V. Ἀγείρι.

5. Ἀγιστεύειν] Legg. VI. p. 616. G. ἐπὶ δὲ μὴ ἔλαττον ἐχόντων ἡμῖν εἰναι χιγόνως ὁ μέγας κατ' ἱερὸς νόμος περὶ τῶν θείων ἱκανῶς ἀγιστεύειν, ubi hoc verbum malim cum *Timaeo* interpretari, peragere quae ad sacrificium pertinent, quam cum *H. Stephano* Th. Gr. L. Tom. I. p. 124. pietatem in Deos colere. *Dianys. Halic.* A. R. Lib. I. p. 23 ἀγιστεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἰδοὺ Ἑλληνικοῖς. *Philo* T. II. p. 231. πᾶς

Ἀγίαν⁶. ἢ ἡγούμενον τινος.

Ἀγνός. Φύλον, ὃν καὶ λόγον.⁷

Ἀγός⁸. μίανσμα, μύσος.

Ἀγλαίη

μὴν θυοίας καὶ ἡμερίας καὶ ὅσα
ἄλλα πρὸς τὸ βαρὺν ἀγιστεύει.
Synes. de Provid. p. 95.
A. καὶ ἀπληρώτερον ἀγιστεύουσιν.
Sic ἀγιστεία pro cultu divi-
no, Axioch. p. 73. G. καὶ
πρὸς ὅσας ἀγιστείας κακῶς συν-
τελεῖται. quod pluribus exem-
plis probavit Th. Reines.
ad Inscrip. Class. I. n. XL.
p. 75. Alibi tamen ea no-
tio, quam Stephanus in
Platone agnoscit, locum
habet. Damascius ap. Pho-
tium p. 1067. ἄγαν εἰς φῶς
τὴν πρὸς τὸ διόν ἀγιστεύσαν
θίμω. Vide H. Valesium
ad Sozom. H. E. V. 3.

6. Ἀγίαν.] Hanc vocem
neque apud Platonem re-
perio, neque apud ullum
veterum scriptorum. Ea-
dem tamen se analogia
tuetur, qua proprium no-
men ἡγίας ap. Herodo-
tum IX. 33. Murator.
p. MLIX. 5. aliosque,
pro quo saepe occurrit
Doricum Ἀγίας. Pausan.
III. 11. Chisbull. Antiq.
Asiat. p. 88. An scriben-
dum Ἀγν, e Cratylo p.
261. G. καὶ ἄλλα γὰρ αὐτὸν τε-
-

τηγὸν σημαίνει. δὲ Ἀγν, καὶ Πρ-
λίμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος.

7. Ὁν καὶ λόγον.] Scilicet,
καλῶς. quod Suidas addit,
ipsum etiam Platonis lo-
cum, ad quem glossa per-
tinet, subiiciens, Phaedro
p. 338. A. ἥτις γὰρ πλάτανος
αὕτη· μέλα ἀμφιλαφὴς τε καὶ
ὕψηλὸν, καὶ τι ἄγαν τὸ ὑψόν, καὶ
τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eun-
dem locum laudarunt Plu-
tarch. Amator. p. 749. A.
& Aelius Dionysius apud
Eustath. ad Od. I. p. 1638.
Vide If. Casaub. Lect.
Theocr. cap. IX. p. 261.
& Interpretes ad Hesych.
in v.

8. Ἀγός.] Plato, si
bene memini, non usus est
hac voce, ut suspicari li-
ceat, eam ex Herodoteis
huc irrepisse. Herodot.
VI. 56. αὐτὸν δὲ τὸ ἄγαν ἐν-
χέει. quod inde sumsit Dio-
nysius Hal. A. R. VI. p.
410. ὡς ἄγαν τὸ μέγιστον ἐνέχοις.
Ab ἄγος vel ἄγος est ἄ-
γιος, ἁγίος. ἀγίζω, ἁγίζωμαι,
& Latina, facio, sancio,
sanctus, sacer, sagmen,
&c. Prima potestate ἄ-
γος

γός

Ἀγροίκος ὁ σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

Ἄγρος

γῶ est mundities, quae venerationem parit. He-
fychius: Ἄγῶ. ἄγισμα θυ-
σίας. Σοφοκλῆς Φαίδρα. Sui-
das: Ἄγῶ. τὸ τίμιον καὶ ἅγιον
σιτάσμα. Altera notio-
ne est res Deo devota,
Deo sacra. Jam ut Latini
hominem, cujus caput ob
admissum scelus Deo de-
vovissent, sacrum appel-
labant, sic etiam ἄγῶ
apud Graecos de scelere,
quod piaculo luendum sit, u-
turparicoepit. Contrariam
vocis vim etiam in deri-
vatis cernere licet, ἰνα-
γῆς, scelere pollutus, &
ἰσαγῆς, purus, castus. Κυ-
λώνιοι ἄγῶ Cicero de Legg.
II. II. vertit Cylonium
scelus. Aptius fuisset pia-
culum, ut Justin. VIII. 2.
Græcum ἀγχιλαῖον Latine
reddidit piaculum exigere.
Sed, ut aliquid non de me-
dio sumtum afferamus,
adjectivum quoque ἄγῶ
eodem sensu, quo Lati-
num sacer, Graecis usita-
tum fuit. Lexicon San-
germ. MS. Ἀγῶ, ὁ σιτάσ-
μι. καὶ Ἄγιον, τὸ σιτάσμιον καὶ
τίμιον. λίγιστο δὲ αἶ καὶ Ἄγῶ,
ὁ μικρὸς, ἀπὸ τῆς ἄγῆς, ὡς Κεῖς

της. Interdum μῖσμα & μῖ-
σῶ, quae hic interpreta-
tionis locum obtinent,
cum ἄγῶ junguntur. Plu-
tarch. Solone p. 14. C.
ἄγῆ καὶ μικρὰς διομῖναι παθα-
μῶν. Phalaris Ep. 141. ἄ-
πῆς τι ἄγῶ ἢ μῖσμα ἰδὼν
ἀπὸφορον (lege, ἀπὸτροπον)
αὐτῶν ἀπετρέφης. Appian.
de B. C. II. p. 718. τί, τῇ
ἄγῶ αὐτῇ καὶ μύσῶ ἕως ἀπ-
θανῶν ἐπίσταται. Basil. de Vit.
Theciae I. p. 84. τοῖς τε
μειζύτης ἀνακρίμπλασθαι μύσας
καὶ ἄγῆς. Ceterum in Ti-
maeo μύσῶ pro μῖσῶ, quod
MS. habet, scripsimus. Sui-
das V. Παταγῆς. ἄγῶ, καὶ
ἀγρία, καὶ μύσῶ, κατ' ἀντι-
φραζῶν. Quae voces perpe-
tuo confunduntur. In O-
rigene c. Cels. III. p. 147.
recte editur, ἀγῆς ἀπὸ παι-
τὸς μύσας, rejecto in mar-
ginem altero μῖσας. Con-
tra perperam μῖσῶ pro
μύσῶ relictum est in Aiben.
XIII. p. 602. C. Appia-
no l. c. Libanio T. I. p.
894. B. Schol. ad Sopho-
clis Oed. Tyr. 33. & aliis
locis.

9. Ἀγροίκῶ.] Theaet. p.
115. G. ὅτι πῦρ ἰγὼ καὶ φῶς
B 3 λα.

Ἀγρονόμοι¹⁰. οἱ τοῖς ἀγροῖς ὀπιοφαιτῶνες ἀρχοῦντες.
Ἀγχώμαλ¹¹. ὁ ἐγὼς πως τῷ ὀπιοφῆς ἔχων ὀπὶ τι
ἀγώνισμα ἢ ἀθλημα.

Αἰκίας.

λολογίαις ἀγροικίζομαι; — ἤτι-
ς, ὁ Σάκρατες, τὸ τοιούτον ἂν
εἴη ἀγροικόν. p. 128. A. ἄ-
γροικοι ἢ καὶ ἀπαιδεύοντες ἀγρο-
λίας εἶναι ἤτοι τὴν νομίαν τὴν τοιού-
των ἀναγκαῖον γίνεσθαι. Euthy-
dem. p. 219. G. εἰ μὴ ἀγροί-
κότεροι ἢ εἰπῶν. p. 220. C.
Gorg. p. 287. D. 297. B.
306. F. Sympoſ. p. 324. B.
334. C. Phaedr. p. 350. F.
353. G. Apol. p. 365. D.
Polit. II. p. 423. C. X.
p. 518. E. Crit. p. 558.
D. Legg. IX. p. 663. A.
Eratſt. p. 6. E. Phaedr.
p. 337. F. ἄτι ἀγροίκα τινὶ
σοφίᾳ χρώμεται. Polit. III.
p. 442. C. ἢ ἀναγκάσει ψυ-
χὴ θελήσῃ καὶ ἀγροίκα. Gorg.
p. 286. H. ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦ-
τα ἄγει πολλὴ ἀγροικία ἰσὶ τὰς
λόγους. Phaedr. p. 354. A.
πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτὸς, ὅς-
περ ἐγὼ τι καὶ σὺ, ὑπὸ ἀγροί-
κίας, ἤμᾶ τι εἰπῶν ἀπαιδεύοντες
εἰς τὰς ταύτας γεγραφέας. Po-
lit. VIII. p. 498. C. ὡς
ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν εἶπαι
παύδοις. Legg. II. p. 582.
G. Propria potestas non-
nisi semel occurrit Legg.
VIII. p. 649. B. ἂς ἂν ἀ-
γροίκα παύδοις γινώσκῃ βοτρυάνη,

εἴτε καὶ σύκων. qua loco usus
est Athen. L. XIV. p. 653.
B. In duplici vocis notio-
ne ludit Dia Chrysost. O-
rat. VII. p. 107. C. καὶ ἴφαι-
με ἀγροίκα ὡς καὶ παιτελῶς, κα-
γὰρ πάλιν εἶπον, ὃ καὶ σὺ ἀγροί-
κίαις; ὥς ἀκούεις ὅτι ἀγροίκα ὥς
ἔχομεν; Adde Thom. M. in
v. & ibi viros doctos.
Timaei glossam, ut solet,
descripsit Suidas.

10. Ἀγρονόμοι.] Legg.
VI. p. 617. A. B. C. G.
618. B. C. VIII. p. 648.
F. 649. A. 650. G. IX.
p. 660. C. 663. E. F. XI.
p. 675. C. 678. C. 684. F.
XII. p. 691. F.

11. Ἀγχώμαλ.] Vix
putem, Philosophum no-
strum pro suo Atticae mun-
ditiei studio hanc vocem
usurpassē. Certe Pollux,
cum Lib. V. 157. scribe-
ret, τὸ ὃ ἀγχώμαλόν, εἰ καὶ
Θουκυδίδης εἶπει, τραχὺ more
suo Platonem laudasset,
si usquam id verbi in eo
reperisset. Aliorum scrip-
torum exempla habent
Grammīus ad Thucyd.
Schol. p. 641. & Albertus
ad Hesych. in v.

12. Αἰ

Αἰκίας¹². Ὑπερθε δίκη.

Ἀἵτωρ¹³ ἀπειρῶ, ἀμαθής.

Αἰζωνεύου¹⁴. Διὰ δῆμον τινὸς ἢ κατηγοροῦς ὃ Αἰζωνεύου¹⁴ νέως.

12. Αἰκίας] Polit. IV. p. 447. E. V. p. 462. E. Legg. I. p. 567. E. IX. p. 658. C. 663. A. E. Pro δίκη MS. habet δίκης.

13. Ἀἵτωρ.] Legg. VIII. p. 649. C. ἐὰν δὲ τις αἵτωρ ᾖ, αὐτὸς ἢ δέλω ἢ ψῆ). Glos- sam descripsit Suidas.

14. Αἰζωνεύου.] Αἰζωνή, pagus Cecropidis tribus, unde αἰζωνεύς vel Αἰζωνεύς. Duplici enim modo scribitur in lapidibus literatis, per α apud Cyriac. Anconitan. Inscript. p. XXXII. & Maffeiū Mus. Veron. p. LIII. sed per ο ap. Reines. Inscr. Class. XVII. n. CII. p. 845. & Spon. Itiner. Tom. III. p. 45. Vide Taylorum ad Lys. p. 193. Aexones autem cum propter calumnian- di & maledicendi libidi- nem male audirent, qui- libet Sycophanta inde di- ctus est Αἰζωνεύου. Plato Lachete p. 253. E. εἰδὲν ἱρῶ πρὸς ταῦτα, ἔχον εἰπεῖν, ἵνα μὴ με φῇ; ὡς ἀληθὺς Αἰζωνία εἶναι. quae verba corrumpit P. Pantinus ad Apostol. Pro- verb. p. 289 Inest autem

huic orationi locus, vul- go non animadversus. Di- putat cum Nicia Laches; qui, etsi habebat, quod adversario suo regeret, definit tamen, ne, cum δημόθεν esset Αἰζωνεύς, re ve- ra Αἰζωνεύς, i. e. calumni- ator, esse videretur. Unde vel sine veterum testimo- niis intelligitur, Lachetem e pago Αἰζωνῆ oriundum fuisse. Photius Lex. MS. Ὅτε Σφῆτιον. ἵσως δὲ Σφῆτιος ὄντος, ὡς οἱ Ἀχαιοὶ κακολόγοι. ubi pro Ἀχαιοῖς scribe Αἰ- ζωνεύς, nisi forte credas, ipsum Photium duos po- pulos confudisse. Vide Eustath. ad Il. I. p. 741. & Taylor. Lect. Lysiac. cap. X. p. 708. Platonem etiam laudat Harpocrat. v. Αἰζωνεύς. Pro ὡς ἐστὶ in Ti- maeo malim, ὡς ἐστὶ, etsi sic etiam legit Auctor Lexici Sangerm. MS. in plerisque conveniens cum Timaeo: Αἰζωνεύου. Διὰ δῆμον τινὸς ἢ κατηγοροῦς ὃ Αἰζωνεύς, ὡς ὁ Διὰ Ἀδῆραν ὁ Ἀδελφίτης, ὡς ἐπὶ βλασφημία ὃ Ἀδελφίτης. βλα- σφημοὶ γάρ οἱ Αἰζωνεύς κατηγο- ρῶν. φησὶ γάρ ὁ Καμικός. Γραῖς

νίας, ὡς δὲ τὸν Ἀβδηρίων Ἀβδηρίτης¹⁵, ὡς ἐπὶ
βλασφημία διαβέβλη).

Ἀπακοί¹⁶. οἱ ἔξω κακίας.

Ἀκῆ-

Γραῦς τις κακόλογος· οἱ δὲ οὖν
Λιξωνίου. Scribe, Λιξωνίη.
Duas Aexonas vocat Λι-
ξωνίη, & Ἄλλας Λιξωνίδας. Ad-
de Scholia ad h. l.

15. Ἀβδηρίτης,] *Abderi-
tarum* nomen in prover-
bium abiit de stupore &
stultitia. Sed ut nulla caus-
sa tam desperata est, quin
patronum aliquem inve-
niat, ita nec Abderitis de-
fuit *Is. Vossius* ad *Melam*
II. 2. p. 691. De aliis
proverbiis, a moribus
gentium ductis, agit *Eu-
stath.* ad II. I. p. 741.

16. Ἀπακοί.] Proprie ἄ-
κακος is dicitur, a quo ni-
bil mali proficiscitur, qui
neminem dicto factove las-
dit. Epigramma ap *Fa-
brett.* Inscrip. cap IV.
p. 215. Τίς μὲ τὴν Σερῆν
ἄκακον κακῶς ἤρατος δαίμων;
Male in *Gruteri* magno
opere p. MCXVIII. 9.
editur: Τίς μὲ τὴν Σερῆνα
κακῶς κακῶς ἤρατος δαίμων;
Sed multo frequentius u-
surpatur de ingenuae sim-
plicitatis homine, & ab
omni malitia alieno, quem
Cicero etiam minime ma-
lum dixit. *Plato* Alcibiad.

II. p. 39. F. ἔτιτοι ὃ ἀκάκως
ἢ ἀπαίτως. Tim. p. 552.
E. οἱ τ' ἀκάκων ἀνδρῶν, κα-
θ' οὖν δὲ. *Anaxilas* ap. *A-
then.* VI. p. 254. C. οἱς
ὃν ἀπακοὶ ἀνδρῶν τρεῖς τοὶ Εἰς-
δὺς ἑκατὸν ἰδίῃ καθήμηνος.
Diodorus in *Antholog.*
inedita: ὃ γὰρ οἱ παῖς ἦντος,
ἰδί' ἀκακος. *Philostrot.* I-
con. Lib. II. 2. p. 112.
πρῶτον ὃ αὐτὸ ἀκάκως βλήμα-
μακ. Idem *Epist.* XXXIX.
p. 930 τὸ ὃ ἀπαίτως; ἢ
ἀπακον, ἢ ἀντιπρόσωπον. *Ari-
staenet.* I. 12. p. 80. ἢ
αὐτὸν μὲ μάλιστα ἤρως τῷ ἀ-
κάκῳ. Adde interpp. in
Ep. ad Roman. XVI. 18.
& *Valckenar.* ad *Theocrit.*
Adonias. p. 202. Hanc
vocem in *Epigr. Anthol.* I.
p. 17. restituere tentabat
Toupius Cur. Noviss. in
Suidam p. 49. pro, ἐπίων
κακῶς ἤρχων ἐπισβολῆς, scri-
bens, ἐπίων ἀκάκως ἤρχων ἐπισβ.
Non poterat inelicius.
Nam, ut taceam, id ver-
bi ab ipsa sententia repu-
diari, Graeci ὃ & ἢ ἀκακος,
non ἢ ἀκάκη, dicunt. Lego:
ἐπίων χαλεπῶς ἤρχων ἐπισβολῆς.
Theognis VI. 224. Πειθόμε-
νος χαλεπῇ, Κύρῃ, διαβολῇ.

17. Α

Ἀκέραιοι¹⁷. καθαροί.

Ἀχι-

17. Ἀκέραιοι.] Politic. p. 189 D. τὸ λεγόμενον ἀκέραιοι χρεῖται ἵνα(ν) ἡμᾶς ἰδίῃ. Polit. III. p. 443. E. καὶ ἐν ἀνδράσι βασιλεύουσιν, καὶ ἀκέραιοι ἐκβαίνουσιν. ib. p. 444. F. Legg. V. p. 607. G. τὸ τὸ ὕγιον καὶ ἀκέραιον ἡδὴν τε καὶ σαρμάτωι γίνεσθαι. Ib. VIII. p. 647. E. μή τις μὲν παιδογονίας ἡθιοί, καὶ ἀκέραιοι, γάρμων τε ἀγνοὶ ζώουσιν. Axioch. p. 731. F. ἀκέραιος ἀλυσία. Cratyl. p. 262. F. Phaedr. p. 345. C. Polit. VI. p. 476. F. Tim. p. 531. B. & in eum Proclus p. 318. Recte & ex usu veterum scribit Porphyrius de Abst. Anim. L. IV. p. 174. ἡ δὲ συνήθεια (λίγη) τὸ ἀμείλιον καὶ καθαρὸν, καὶ ἀφθέραιον, καὶ ἀκραιφνὲς ἀκέραιον. Hanc vocem velut praetereundo eximamus ex Epigrammate, quod in Theodecten Phasiliten scriptum conservavit Stephan. Byzant. v. Φασηλῆς. Ἦδε χθὼν κίλποις Φασηλίτην Θεοδικίην Κρύπῃ, ἐν ᾗ ἔκειτο Μῦσαι Ὀδυσσεύς. Ἐν δὲ χθὼν, ἱερῆς τοῖς καὶ δίκαις ἀμείλαις Ὀδῶν ἀκέραιον ἀμφιτίμην τιφάνε. Ult. versu addimus, Claud. Salmastar legebat: Ὀδῶν ἀκέραιον ἀμφιτίμην τιφ. Cujus

conjecturae rationem non assequor. Puto tamen ultimum distichon, quod non uno vulnere laborat, hoc modo sanari posse: Αὐτῆς ἐπὶ χθονὶς ἐν ἱερῇ τοῖς καὶ δίκαις ἀμείλαις Ὀδῶν ἀκέραιον ἀμφιτίμην τιφάνε. Simonides Anthol. L. III. p. 292. Κεῖμιν ἀκέραιον χράμνοι πύλα γῆ. In his quam proclivis lapsus sit, alio exemplo ostendamus. Antipatri Siodonii extat Epigramma in Homerum, Anthol. L. III. p. 388. cujus posterius tantum distichon adscribo: Μουσῶν φίλῃς Ὀμηρος, ἀκέραιον εἶμα κόσμῳ Παλλῆς, ἀλγίσταθι, ζῶντι, κίκευθε κίεμα. Mendosam lectionem metroque inimicam sequitur Suidas v. Ἀλγίσταθι. Sed egregius ille Cod. Palatinus praebet, ἀγέραιοι. quam scripturam etiam servat Epigramma in Homerum, quod ex marmore protulit Gruterus Inscript. p. CCCCXIX. i. Antipatri illi ex parte aliqua tam simile, ut alter poetarum alterum compilasse videatur. Una igitur literula, si metrum constare volumus, lectioni ἀγέραιος addenda:

C

Μουσ.

Ἀκινάκης¹⁸. παρὶζώνιον τενὸν ἑτερότομον, ὥσπερ ἡμί-
τομον μαχαίρας.

Ἀκέραιοι. οἱ ἔξω κήρας¹⁹,

Ἀκκίζη²⁰. ἀπαξιοῖς.

Ἀκρο-

Μουσὴν φέρει. Ὅμηρον, ἀγῆραν-
τοι γέμα κόσμος. Hac utrius-
que Epigrammatis emenda-
tione tametsi nihil certius
est, *Touptus* tamen, cui
non nisi sua placebant,
Emendat. in *Suid.* T. I. p.
17. scribere maluit, ἀκη-
ρασίς τιφάνης, & ἀκηρασίον
τόμα. At ratio nostra prae
Touptiana placet idoneo
talium elegantiarum ju-
dici, R. F. P. *Brunckio*
ad *Analecta* T. III. p.
127.

18. Ἀκινάκης.] Pol. VIII.
p. 595. E. τῶρας τε καὶ τρεπ-
τῆς καὶ ἀκινάκης παραζωνύμε. u-
bi vide Scholia.

19. Ἐξω κήρας.] Sic etiam
est apud *Suidam*, in quo
Portus & *Kusterus* ἔξω κήρας
construunt, ut ἀκέραιος a
Schol. *Nicandr.* ad *The-
riac.* 190., exponitur ἄνω
κήρας καὶ θανάτου, & ἀκέραιον a
Proclo in *Tim.* V. p. 318.
τὸ πῶμα πάσης κήρας ἰδρυμένον.
Atque ita in *Timaeo* scrip-
sissem, nisi mihi nata
esset suspicio, recentiores
Graecos κήρα pro κήρ dixis-

se. *Lexicon Sangerm.* MS.
consentiens *Suidae*: Ἀκί-
ραιον. ἀκέραιον, ὁλόκληρον, κα-
θαρόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔξω κήρας
Theophil. *Corydall.* ap.
Fabric. *Bibl. Gr.* XIII. p.
723. μόνος δὲ κήρας ὑπερτερ-
ος τῶν ἄλλων ἀπάλοις ἐπικέραιον ὄντων.
Plato Politic. p. 174. D.
Πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ἑρπύς φανί-
ος ἀκέραιος. *Polit.* I. p. 416. A.
Αὕτη δὲ, ἀδελφεὺς καὶ ἀκέραιος ἐστίν.
ἀρβὴ ὕστα. *Polit.* III. p. 441.
E. ἀλλ' ἄπαρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον
δοῖ κακῶν ἡδῶν ἵσας ὅταν γιγνοί-
ται. *Crit.* p. 560. D. τότε
δὲ ἀκέραιος ὕστα, τὰ τε ὅρα γη-
λόφους ὑψηλὸς εἶχα. Vide *Ful.
Caes. Scaliger.* in *Aristotel.*
Hist. Anim. L. VI. p. 745.

20. Ἀκκίζη.] Ἀκκίζαδ, ἡ
fictio ὅς ἀστυο μίμο recu-
santis specie flagrantissi-
me cupere. Tot Latinis
verbis opus est ad unius
Graeci vim declaran-
dam. Respicit *Timaeus*
Gorg. p. 301. F. οἶδα,
ἀλλὰ ἀκκίζη, ἡ Κακίχλεις.
unde in textu scripsi, Ἀκ-
κίζη, ἀπαξιοῖς. pro εὐ, quod
in MS. erat, Ἀκκίζου ἀπα-
ξιοῖς.

Ἀκροχαιρίζεσθ²¹. πυκνίσαι, ἢ παγκρατιάσαντες
 ἕτερον ἀνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως, ταῖς ἀκροῖς
 μετ' ἄλλης γυμνάζεσθ.

Ἀκ.

ἔσθ. *Olympiodorus Scholiis*.
 MSS. ad h. l. Ἀκκὰ γέγονε
 γυνή τις μωρὴ καὶ ἀνένη. Φησὶν
 εἶναι ὁ Σωκράτης, ὅτι εἶδεν τί λέ-
 γων, ἀλλὰ ἀκκίξῃ, ἀνὴρ δ', ἀλλὰ
 ἀποδοκίμῃ μωραίαν καὶ τὸ μὴ εἰδί-
 ναι. *Plutarch*. *Sympos.* I.
 4. p. 620. B. μικρὰ μὲν εἰς
 ἡκίστω παρτίτεται. *The-*
mist. *Or.* II. p. 28. B. ἔκκει
 εἶμι μοι θρύπτει καὶ ἀκκίξει.
Julian. *Or.* VII. p. 223.
 τί γὰρ αὖν ἀκκίξοις τις; *Etymol.*
 M. p. 392. 28. Φιλακκίξῃ.
 χαρμικίξῃ. *Lexicon San-*
germ. MS. Ἀκκίξομεν.
 θρυπτόμεν, ἀποδοκίμωμεν,
 γυναικίζομεν, ἢ μαρμαίνομεν;
 τινος γυναικὸς μωρῆς, ἥτις ἐκα-
 λείτο Ἀκκὰ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέ-
 γοντι τί θίλοντι, ἀποδοκίμωμεν
 δὲ μὴ εἰδέναι. ubi, deleteo
 verbo λέγοντι, quod nec
Etymol. M. p. 49. 8. ha-
 bet, scribe, καὶ θίλοντι τί,
 & *Suidam* ad eundem mo-
 dum refinge. *Grammaticus*
 MS. in *Bibl. Medicea*:
 Ἀκκίξῃ. τὸ λεγόμενον κοινῶς
 διαμαρτυρεῖται. *Alia Dorvillius*
 ad *Charit.* p. 145. Ab
 ἀκκίξει est ἀκκισμός. *Philo-*
T. II. p. 127. ὁ γὰρ ἀκκισμός

κακίζων, τὰς ἐρμὰς ἐκτεταγμέναι.
 At ἀκκίξαι, quod *Mangejus*
 eidem *Philoni* T. I. p.
 118. obtrudit, Graecis
 inauditum. Adde efudi-
 tum Scholion ad *Platonis*
 locum laudatum.

21. Ἀκροχαιρίζεσθ. Hoc
 verbum non aliter, atque
Timaeus, explicant *Aspa-*
sus ad *Aristotel.* *Nicom.*
 III. p. 40. Scholiastes *Pla-*
tonis, *Lexicon Sangerm.*
 MS. & *Suidas*: sed omnes
 legunt, ἀκροῖς ταῖς χερσὶ,
 quod etiam in *Timaeo*
 praeferam, quamvis χερσὶ
 ex ipso verbo facile intel-
 ligatur. *Alcibiad.* I. p.
 26. G. εἰ εἰς βελούδιον Ἀθη-
 ναῖοι, τίσι χερὶ προσπαλαίον, καὶ
 τίσι ἀκροχαιρίζεσθ, καὶ τίνα τρέ-
 πον, οὐ ἄμεινον αὖν συμβαλεῖσθαι
 ἢ ὁ παιδοτελεῖται *Lucian.* de
 Saltat. p. 274. *Themist.*
Orat. XV. p. 186. A. *Pol-*
lux III. 150. *P. Faber* A-
 gonist. I. 14. Ducta hinc
 metaphora ii quoque ἀκρο-
 χαιρίζεσθ dicuntur, qui alios
 pugnis plagisque conscin-
 dunt. *Etymol.* M. p. 53. 36.
 Ἀκροχαιρίζεσθ. ἀκκίξαι χερσὶν
 ἀδιδεῖν

C 2

Ἀκταίνειν²². γυνεῖαν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν.

Ἄλλο-

ἀδικῶν ἔργον. οἱ δὲ, Ἀκρόχειρας, τῆς ἐξουχίας, καὶ ἀνδροφόνου. ubi Sylburgius, deleta voce χειρῶν, concinnius legi putat: Ἀκροχειρίας. ἀκροχ. ἀδικῶν ἔργον. Sed quicunque noverit, quid sit ἀκροχ. χειρῶν ἀδικῶν in foro Attico, ἔργον potius expunget.

22. Ἀκταίνειν. Verbi ἀκταίνειν, vel ἀκτανῆν, in vulgatis Platonis exemplaribus nullum vestigium est. At ubi nunc Legg. II. p. 583 G. legitur: οὐδ' ἔχον μὴ πῶς κίχῃ τῇ οἰκίᾳ φρόνῃ, πᾶν μαινίαν τι καὶ βῶα ἀτάκτως καὶ ὅταν ἀκταίνῃ ἑαυτὸ, τάχις ἀτάκτως αὐτὸ πηδᾷ. tres Codices, Parisin. Leidensis, & alius, quo H. Stephanus usus est, item Stobaeus MS. & Scholiastes Platonis ad h. l. hanc lectionem produnt: καὶ ὅταν ἀκταίνῃ ἑαυτὸ, τάχις ἀτάκτως αὐτὸ πηδᾷ. Jam huic verbo, proximum est, ut, quae vis potestasque subiecta sit, quaeramus. Phrynichus Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ MS. Ἀκταίνῃσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῆσαι καὶ ὑψάσαι καὶ μεταβεῖσαι. (αἰ. 11.) δὲ δὲ τὸ ἀκτῆς ἔ. φυ. πῆ, ἀφ' ὃ τὰ ἀκόντια τίμνωσαι, καὶ ἐπὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὑψ. αἰ-

ρε) ἀφίεμένα, ἀφ' οὗ τῆτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψυμένα καὶ πηδῶν. μὲν ὁρμῆς ἐτίθη τὸ Ἀκταίνῃσαι. Αἰ. 12. ὑψ. καὶ ἐπ' ἀκταίνῃ. φησὶ βαρυτέρως, οἷον ἐπ' ὅθεν δύναμαι ἐκταίνῃ. Πλάτων οὐ τὸ Φαίδωνι, ἀλλὰ δὲ τὸ Φαίδωνι. In Phaedone cum huic glossae non satis aptum locum reperirem, oborta mihi suspicio est, Phrynichum οὐ τὸ Φαίδωνι scripsisse: propterea quod in illo Dialogo plura, quam in ullo alio, πεποινημένα καὶ ξένα καὶ ἀεχαιοπεπῆ, quae in Platone reprehendit Dionys. Hal. Ep. ad Pompej. p. 127. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi sedem ita demonstrare licet, nihil ut dubitationis supersit. Et erunt fortasse, qui Phrynichum memoriae lapsu Phaedonem pro libris de Legibus laudasse dicant. Eundem Grammaticum, ut saepe solet, exscripsit Auctor Lexici Sangerm. MS. Ἀκταίνῃσαι, ἀπὸ ἔ, ὑψάσαι, καὶ ἐξάσαι, καὶ μεταβεῖσαι. πεποινη) δὲ ὅτως. ἔ. δι. δρον ὁ παλιν) ἀκτῆς, ἀφ' ὃ τὰ ἀκόντια τίμνω. ὅτως Ἀνακρίων. Scholiastes Platonis: Ἀκταίνῃσαι γυνεῖαν, ἀτάκτως πηδᾷ, δῆλ.

Ἀλαζών²³. ψευδής.

Ἀλιυ-

δῶν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὀρμᾶν, ἢ ἰξάπειν. *Suidas*: Ἀκταίνειν, ἀκολαφαίνειν, γαυρεῖν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ ὥς συνιστῆναι ὀρμῶν. quocum convenit *Lex. Sang. MS.* Egregie *Etymol. M.* p. 54. 34. Ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐκπύρεσθαι, καὶ γαυρεῖσθαι παρὰ τὸ ἥκιστα ἀκλός, καὶ ῥῆμα ἀκλῶ, ἀφ' ἧ τοῦ κρυφίως παρὰ Αἰγύλιον, ἰξ ἢ Ἀκταίνω. (lege, ἀφ' ἧ Ἀκταίνω, τὸ κρυφίως, παρὰ Αἰγύλιον.) καὶ Ἀκταίνοι μὲν, τὸ ἀνάγειν καὶ δυναμίζον ἀπορθεῖν. *Aeschylus* locus, quem hic *Grammaticus* & *Phrynichus* respiciunt, est in *Eumenid.* 36. Ὡς μήτε σικεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. ubi *Scholio* subjecto ἀκταίνειν praeponendum est, non σικεῖν. *Hesychius*: Ἀκταίειν. (sic ipse male scripsit pro Ἀκταίνειν) ἰχθυῖ, γαυρεῖ, μετεωρίζει. Apud eundem est multo rarius compositum, ἀπακταίνειν. Ἀπακταίνω. ὃ κινεῖσθαι καὶ δυναμίζεσθαι. *Παρακταίνειν* *Lexicon Sangerm. MS.* conservavit: παρακταίνειν. παραμετεωρίζω. In nostris *Homeri* exemplis *Od.* 3. legitur: πόδες δ' ὑπερπαινοῖτο. At *Hesychius* aliam

prodit lectionem: Ὑποκταίνοιο. ἵτρεμον. Quam ipsam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criticus, *Lysanias* ap. *Etymol. M.* p. 739. 10. Ἀποκταίας ἐπὶ τῷ τρέμει φησὶ τὸ ἀτάκτως. *Hesychius*: Ἀκταίνεσθαι, τρέμεσθαι, ἢ ἀσφαλῶς κρατεῖσθαι. Ab ἀκταίνειν non nisi forma differt ἀκταίειν, vel ἀκταίειν. *Hesychius*: Ἀκταίειν. ἀκταίειν, ἀσθενεῖσθαι, ἢ ὀρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. Ἀκταίειν, ἀσθενεῖσθαι. *Etymol. M.* p. 54. 39. Ἀκταίειν. ἀντὶ τῷ ἰξανισθαι. Haec forma foede corrupta est apud *Hesychium*: Ἀνακταίειν. ἀνακταίειν. Lege, Ἀνακταίειν. Sed, ut tandem ad *Platonem* redeamus, locus, quem tractamus, etiam post restitutum ἀκταίειν, obscurus est. Ac veremur, ne gravius ulcus lateat.

23. Ἀλαζών.] *Lyfid.* p. 182. B. Φεβύμα μὴ ἀσπίρ ἀνθρώποις ἀλαζόρι, λόγοις τοῖς τοιούτοις ψευδέσιν ἐν τετυχεῖσιν. *Hipp. Min.* p. 232. D. Ἐ Ἀχιλλεῖα εἰς τὸ Ὀδυσσεῖα λίγην, ὡς ἀλαζόνα ἦν. *ibid.* p. 233. B. *Charm.* p. 244. B. τὸς μὴ ἀλαζόνας ἀποτρέπει, τὸς δ'

Ἀλευάδαι 24. οἱ ἐν Λαρίῳσι τῇ Θεσσαλίᾳ εὐγενέσσι,
ἀπὸ Ἀλεύς τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλί-

οἱ ἀληθῆς πάντες καθίσταναι ἡμῶν
προφίτας. Mendaces autem
vates frequentissime ἀλα-
ζίνες dici, eleganter docet
Hemsterb. ad *Lucian.* Dial.
Mort. XXVIII. p. 447.
Polit. VIII. p. 498. B. ψυ-
δαῖς δὲ καὶ ἀλαζίνες, οἶμαι, λέ-
γοι τε καὶ δοξαί. Sic etiam
Gorg. p. 313 D. jungun-
tur ψυδῶ & ἀλαζονεία. Phi-
leb. p. 94. E. Euthyd. p.
219 F. Phaedon. p. 391.
B. Polit. VI. p. 470. A.
471. D. Demodoc. p.
738. C. Lexicon Sangerm.
MS. Ἀλαζόν. ὑπερήφανος,
ψεύτης, καὶ κομπαστής. ἕτως Κρα-
τῖν. Idem: Ἀλαζονεύει
τὸ ψυδεῖν λίγυς, καὶ Ἀλαζί-
να, τὸ ψεύειν καὶ φινάει. *Sui-
das*: Πλάτων Ἀλαζίνος, αἰνῶ-
ς, ψεύτης. *Hesychius*: Ἀ-
λαζονεύει, ψυδεῖ, ἢ αἰχύν-
ει. Ταραντίοι, τοῖσι lege,
ἀπαιχύνει, tralato nomine
Ταραντίοι ad praecedens,
Ἀλαζα. αἰχρῶ. Vide *Ca-
saub.* ad *Ibeophr.* Char. 9
p. 210. Proprium autem
Sophistarum erat epithet-
on, qui, quod nescie-
bant, se pulcre scire in-
solenti vanitate jaēbant.

Quem usum, Atticis prae-
sertim familiarem, annota-
vit Schol. *Aristoph.* ad
Nub. v. 102. & ad Ran.
v. 282. *Plato*, vel, si
mavis, *Aeschines Socrati-
cus* Eryx. p. 744 E. τὸ μὲν
σοφιστὴν καὶ ἀλαζινὴν ἡγήσθαι εἶναί.

24. Ἀλευάδαι.] Scholia-
stes *Platonis*, & *Suidas*,
in ceteris cum *Timaeo* ad
verbum congruentes, una
voce auctius habent, ἀπὸ
Ἀλεύς βασιλείας. Respicitur
Meno p. 12. C. Ὁ Μί-
νων, προσὺ μὲν Θεσσαλοὶ εὐδαιμό-
νησαν ἐν τοῖς Βάβυλ(ι), καὶ ἰθαυμά-
ζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλῆτῳ,
νῦν δ', ὡς ἡμεῖς δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σο-
φίᾳ. καὶ ἔχ' ἥμισυ οἱ εἰσὶν ἱταῖροι
'Αρείππου πολί) & Λαρισαῖοι.
τάτῃ δ' ἡμῖν αἰτίος ἐστὶ Γοργίας.
'Αφικόμην γὰρ εἰς τὴν πόλιν,
ἱραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἰληφέν' Ἀλευα-
δῶν τε τὸς πρώτους, αἳ ὁ σὸς ἱ-
ραστής ἐστιν Ἀρείππου, καὶ τῶ
ἄλλων Θεσσαλῶν. Aleuadarum
res gestas memoriae pro-
didit *Euphorion*. *Clemens*
Alex. Strom. I. p. 389.
ex emendatione *H. Va-
lesii* ad *Harpocrat.* p. 186.
Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλευάδων
καὶ Γύγης Ὀμηροῦ τίθησι γιγνο-
μένην.

Ἀλίπιδον²⁵. ὁμαλὸν καὶ ἄσπορον πεδίον.
Ἀλιτρηῶδες²⁶. ἀμαρτωλὸν ἢ πλάνον. Ἀλη²⁷ γὰρ
ἡ πλάνη, καὶ ἡ ἀμαρτία.

Ἄλλο-

ἡμ. Vulgo editur Ἀλιαδῶν. Quam vitiosam scripturam, quod miror, *Jof. Scaliger* retinuit, *Clementis* locum recipiens in Συναγωγὴν ἰσορακῆ, a se confectam, p. 314. Scholiast. *Theocriti* ad Eid. XVI. 34. τὸ ὅτι Ἀλιῶν τὸ Σιμμὴν πάντα ἀντίλειπε Εὐφορίαν. ubi vide *Tourrium*. De Aleua, qui a dracone amatus fit, *Burmannus* ad *Ovid*. Ibin 325 rectius laudasset *Aelianum* H. A. VIII. 11. quam *Tzetzen* Chiliad. IV. 325. qui *Aelianum* exscripsit. Alia de Aleuadis, quae in promptu sunt, occuparunt *Vales.* ad *Sozomen*. H. E. p. 75, ad *Harpocrat.* l. c. & *Valckenarius* ad *Herodot.* VII. 6.

25. Ἀλίπιδος.] Hanc vocem, a nobis in Platone frustra quaesitam, *Moeris* tanquam Atticam commendat, *Xenophon* Hist. Gr. II. p. 476. ἰσρατοπιδύσας μὲν ἐν τῇ ἀλίπιδι καλυμένη, ὡς τῇ Παιδεί. *Lycophron* vs. 681. ἤξει δ' ἰριμὸν ἐκ ἀλπίδος φιλῶν. ubi

Tzetzes explicat τὸ λέγειν καὶ ὁμαλόν, καὶ παραθαλάσσιον πεδίον. *Aristides* Orat. Smyrn. p. 234. διηλεκταῖον δ' ἐὶν ὅρα καὶ κρήναις τὸ ἀλίπιδος. ubi *Cod. Bar.* ἀλίτιδος. quam scripturam etiam agnoscunt *Grammatici*, *Harpocratio*, ceteris copiosior in hac voce declaranda, *Heyschius*, aliique. Apud *Pollucem* I. 186. est ἀλίπιδος. sed quod *Jungermannus* bene judicat natum esse e vicino ἀλίπιδος. *Lexicon Rhet. MS.* Ἀλίπιδος. ἀμμῶδες πῖδος, ἀπὸ ὁλός, ὅτι ἐστὶ θαλάσσια. πῖδος δ', ὅτι ἐστὶ γῆ πεποιημένη, παρὰ τοῦ ἀλίπιδος ἐκ τῆς ἰππυς. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἀμμόδρομοι ἦσαν.

26. Ἀλιτρηῶδες.] *Polit.* V. p. 464. H. ὡς ἀλιτρηῶδης τὸ δοκεῖ ἡ γῆσις εἶναι. *Legg.* IX. p. 652. B. οἷσε δὲ ἐστὶ τις ἐμφυρόμενος ἐν παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδίκημάτων, ἀπεφειρόμενος ἀλιτρηῶδης. Ib. p. 663. F. νομίζων κοκορωστικῶς ἀλιτρηῶδες τύχης. *Epist.* VII. p. 716. F. Νῦν δ' ἔπει τις δαίμων ἀλλοτρίως ἐμπε-

Ἀμτασρεπῆ 30. ἔχ' ὑποσρέφειν εἰς τὸ πῶς.

Ἀμ-

est, quas, nisi locum, ex quo manarint, in promptu habeas, vix ac ne vix quidem intelligas. *Plato Theaetet.* p. 136. F. loco nobilissimo & saepe ad imitationem vocato, animum humanum κρηίδι comparat, cui perceptarum rerum notiones imprimantur. Is autem, cui exiguum κρηίδιον, id est, minutus animus obtigisset, notiones propter loci angustias aliis, atque oporteret, sedibus locabat: ex quo confusas falsasque opiniones existere necesse erat. Sed ipsum potius Philosophum audiamus: 'Εάν τις πᾶσι ταῖς ἐν αἰσθήσει συμπεπληρωμένος ἢ ὑποκρηίδιος, εἰάν τις σμικρὸν ἢ τὸ ψυχρότερον, ἢ τὸ ἀσφαφέστερον ἔσται. Πάντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι γίγνεται αἰσθητοὶ δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γὰρ τι ἴδῃ, ἢ ἀκούῃ, ἢ ἐπινοῇ, ἢ οἴσεται, ἀπορίμηνται τὰ ἐν αἰσθήσει, ἀπορίμηνται τὰ ἐν οἴσεται, ἀπορίμηνται τὰ ἐν ἐπινοῇ, ἀπορίμηνται τὰ ἐν οἴσεται. Πάντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι γίγνεται αἰσθητοὶ δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γὰρ τι ἴδῃ, ἢ ἀκούῃ, ἢ ἐπινοῇ, ἢ οἴσεται, ἀπορίμηνται τὰ ἐν αἰσθήσει, ἀπορίμηνται τὰ ἐν οἴσεται, ἀπορίμηνται τὰ ἐν ἐπινοῇ, ἀπορίμηνται τὰ ἐν οἴσεται. Liquidum est, uti dicitur, τὸ πᾶσι ταῖς ἐν αἰσθήσει συμπεπληρωμένος ἢ ὑποκρηίδιος, εἰάν τις σμικρὸν ἢ τὸ ψυχρότερον, ἢ τὸ ἀσφαφέστερον ἔσται. Πάντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι γίγνεται αἰσθητοὶ δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γὰρ τι ἴδῃ, ἢ ἀκούῃ, ἢ ἐπινοῇ, ἢ οἴσεται, ἀπορίμηνται τὰ ἐν αἰσθήσει, ἀπορίμηνται τὰ ἐν οἴσεται, ἀπορίμηνται τὰ ἐν ἐπινοῇ, ἀπορίμηνται τὰ ἐν οἴσεται. ut est apud *Suidam*, & auctorem *Le-*

xici Sangerm. MS. qui glossam totidem verbis ex *Timaeo* descripserunt; nisi quod in hoc separatim legatur, ἀποσρέφειν τομὴν. Acute autem *Hemsterbuisius* meus suspicabatur, duplicem olim extitisse lectionem, ἀποσρεπνομένης, cui prior conveniat interpretatione, & ἀποσρεπνομένης, ad quam posterior pertineat. A *Platone* hoc verbum sumsit *Olympiodorus* Commentario MS. in *Phaedonem*: 'Ὅτι τὸ μὴ καλῶς λαβεῖν, ἀλλ' ἀποσρεπνομένην, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ λόγου, ὅτι τὸ φάσκειν ὅτι τὸ σωφρονεῖν, ἀλλ' ἐκ τῆς τῆς σῶμας. 30. Ἀμτασρεπῆ.] MS. ὑποσρέφει. Sed Grammatici huius modi adverbialia per Infinitivum, quem reposui, exponunt, ut *Hesychius*: Ἀμτασρεπῆ. διὰ τὴν μεταστροφὴν. *Lexicon Sangerm.* MS. Ἀμτασρεπῆ. (l. Ἀμτασρεπῆ.) ἀμτασρεπῆ, μὴ ἐπιστρέφοντες. *Polit.* X. p. 521. E. εἰς τὸν δὲ δὴ ἀμτασρεπῆ ὑπὸ τὸ τὸ Ἀνάρχης ἵνα φέρωνται. *Legg.* IX. p. 652. C. τὰς δὲ τὸ κακὸν ἐκινούσας φεύγει ἀμτασρεπῆ. *Philo* T. I. p. 410. τὰς μὲν δὲ εἰς τὸ ἀμτασρεπῆ συνόδους ἀμτασρεπῆ φωνήεν. *Gataker.* ad *Anto-*

D

nini.

Ἀρόθεν γε ποθέν³¹. ὅτι τινὲς μέγας ἰσημέρι.
 Ἀμύνα³². καὶ ἐπὶ ἀμοιβεῖς, καὶ ἐπὶ εἰσπραξέως δίκης.
 Ἀμφίλαφές³³. πολὺ καὶ ἀφθονον. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ
 ἀμφίσκιον.

Ἀμ-

hin. VIII. §. 5. & Al-
 berius ad Hesych. in v.
 Pro eodem ἀντιστρέφει apud
 Plutarch. de Audit. p. 46.
 E. & Jamblich. de Vit.
 Pythag. cap. III. p. 12.

31. Ἀρόθεν γε ποθέν.] Co-
 dex MS. levi vitio, Ἀρο-
 θέν γε ποθέν. quod tamen Sui-
 dam decepit. Nam ipsum
 Timaeum ἀρόθεν γε ποθέν
 scripsisse cum ex litera-
 rum serie intelligitur, tum
 multo magis ex loco, quem
 respexit, Legg. VII. p.
 631. E. Μηχανὴν δὲ δὲ ἢ
 τομοδέτην ἵππων ἀρόθεν γε ποθέν,
 ὅτινα τρόπον τῷ ἔργῳ τῇ πόλῃ.
 ubi Scholiastes: Ἀρόθεν γε
 ποθέν. ὁπωσδήποτε, καθ' ὅτιον.
 λίγῃ. ὅ καὶ Ἀμηνέπη, καὶ Ἀ-
 μωνίπικας, καὶ Ἀμηνίπικας, καὶ Ἀ-
 μωνίπικοι, καὶ Ἀμωσίπικοι. Pro-
 b-
 tius Lexico MS. Ἡ ποθέν.
 ἀρόθεν. ὡς Ἀριστοφάνης. Le-
 gendum: Ἀρόθεν. ποθέν. ut
 est in Suida. Demosthenem
 Thracem ἀρόθεν apud Home-
 rum Od. A. 10. per ἀμην-
 γίπην explicuisse, tradit
 Eustath. ad l. c. p. 1383.
 ejus accurata de hac vo-
 ce est disputatio. Quod
 in glossae fine additur,

ἰσημέρι, Kusterus ut super-
 vacaneum debebat: Abre-
 schius Dilucid. Thucyd.
 Auctar. p. 372. in ἰσημοί-
 ρα, vel potius ἰσημερῆς mu-
 tabat. Kusteri ratio prae-
 ferenda videtur.

32. Ἀμύνα.] Hanc glos-
 sam descripsit Suidas. Vo-
 cem ἀμύνα magno consen-
 su explosam a Phrynicho,
 Moeride, & Thoma M.
 frustra quaeras in Ἀπικατά-
 τῃ Platone. Ea quidem
 reperitur apud exquisitae
 elegantiae scriptorem, Al-
 ciphronem III. 46. p. 376.
 Τῆς ἀμύνει εἰς ἄπαρ ποταμῶ-
 σιν. Sed follertia viri do-
 cti Obs. Misc. Vol. V. T.
 II. p. 291. bene correxit,
 ἢ ἀμύνει. quod Codex Pari-
 sinus, a nobis collatus,
 confirmat.

33. Ἀμφίλαφός.] Gram-
 matici ἀμφίλαφός. idem esse
 tradunt, ἀμφίλαφός, ὁ
 qui ab utraque parte pre-
 bendi potest. Sed ex Hem-
 sterburgiana ratione deri-
 vandum est a λάφῳ, cujus
 formae exemplum tametsi
 interiit, satis tamen e prae-
 te-

terito λέλαφα, & derivatis, λαφύω, λαφύωσα, λάφυρον, &c. cognoscitur, eam in veterrima lingua extitisse. Ἀμφιλαφής non reperitur apud *Homerum*: sed tanto frequentius apud posteriores poëtas, & solutae orationis scriptores. De arboribus laeta coma florentibus, dixit *Plato* loco perinsigni, quem *Timaeus* respexit, *Phaedr.* p. 338. Α. ἥτε γὰρ πλατάνων αὐτῇ, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, ἔτε ἄγχι τὸ ὕψος καὶ τὰ σύγκριον πύγκαιον. quae verba certatim imitando sua fecerunt *Julian.* Or. III. p. 113. A. *Themist.* Or. II. p. 32. *Aristaenet.* I. 3. *Basil.* de Vita Theclae II. 10. p. 158. Totum vero philosophi locum sic expressit *Cicero* de Orat. I. 7. ut de elocutionis venustate cum *Platone* certasse videatur: Cur non imitatur *Socratem* illum, qui est in *Phaedro* *Platonis*; nam me haec tua *platanus* admonuit, quae non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, (ἀμφιλαφής) quam illa, cujus umbram secutus est *Socrates*, quae mihi videtur non tam ipsa aquula, quae describitur, quam *Platonis* oratione crevisse. *Platano* antiquitas hanc vo-

cem quasi propriam dicavit. *Apollon. Rhod.* II. 735. Ἀμφιλαφής πλατάνισσι τῷ ἀκροτάτῳ περιέειν. ubi vide *Scholias*. Sed exemplorum nullus finis esset, si quae ad manum sunt, huc congererem. Saepè etiam ἀμφιλαφής dicitur de quacunque re ampla & magna. *Pindarus Olymp.* IX. 122. ἀμφιλαφής δύναμις ἔσποιστο *Herodot.* III. 114. χερσίον τε φέρει πολλόν, καὶ ἐλίκωντας ἀμφιλαφίας. *Apollon. Rh.* IV. 1366. περιέειν ἄνθορον ἔπειτα, Ἀμφιλαφής. ubi a *Scholias*te μέγας explicatur. *Longin.* Sect. 12. p. 92. ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμός πάσης ἡμέρας. *Aelian.* H. A. II. 21. διέπτον ἀφθονον καὶ ἀμφιλαφές. De re recta ab omni parte, & munita, quae vis vocis proxime fluxit ab origine, *Theocrit.* Eid. XXIV. 46. Ἀμφιλαφής δ' ἄρα πασὰς ἐπεπλήθη πάλιν ὅρθους. Nec quicquam impedit, quo minus ita capiatur in *Apollon. Rh.* IV. 982. Ἀμφιλαφής πίερα Κερκυρήν ἐν ἀλὶ νῆσον. A *Sophistis*, *Pindari* auctoritatem secutis, etiam ad res incorporales traduci coepit. *Maxim.* Tyr. Diss. XXI. p. 259. εἰς γὰρ πολεμιοτέρους ἀνδράς ἀρετῇ μοχθηρίας ἀμφιλαφής. Diss. XXII. p. 269. ἐν πολλῇ καὶ ἀμ...

Ἀμφιβαλεῖς³⁴. ἀντὶ τούτου, ἀμφοτέρωθεν οἰκοβαλεῖς.

Ἀμφικλύονες³⁵. οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἰρεθεὶς δικασταί, οἷον ἀμφικλύονες καὶ πελοποννησίοι.

Ἀμφ-

ἀμφιβαλεῖς ἀλήθεια κατατιθέμενον τὸ εἶναι τίλθ. nisi potius h. l. scripserit, ἐν πολλῇ καὶ ἀμφιβαλῇ ἀλήθειᾳ, imitatus, ut opinor, *Aeschinē Sophistic.* Axioch. p. 731. D. καὶ φιλοσοφῶν ἐς τοὺς ἔχλους καὶ διακτρον, ἀλλὰ τοὺς ἀμφιβαλῇ τὴν ἀλήθειαν. Idem *Sophista* Diff. XL. p. 473. αἱ γὰρ τὴν ταύτην φύσιν πολλοὶ τὴν ψυχῆς ἀμφιλαφίαν εἰς ὑγείας μετρον. *Rarus personis* tribuitur. *Callimach.* H. in *Apoll.* 42. Τίτλη δὲ ἀμφοτέρωθεν ἔστι τὸν Ἀπόλλων. quod sic expressit *Dionysius Perieg.* v. 462. ὅτι δὲ ἀμφιβαλῇ ἔστι τὸν ὅσον ὅσον ἔστι. *Damascius* ap. *Suid.* v. Σωκράτης. ὅτι καὶ εἰδὼν αἰθραποιεῖται τι ἅμα καὶ ἀμφοτέρωθεν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τῶν πελοποννησίων ἐξαγγέλλει.

34. Ἀμφιβαλεῖς.] Forte legendum, ἀμφοτέρωθεν, vel, ἢ ἀμφοτέρωθεν οἰκοβαλεῖς. *Polux* III. 25. ὅτι καὶ ὡς γονεῖς ἅμα ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ τῶν, ἀμφιβαλῇ ὀνομάζει. Et sic reliqui Grammatici. *Plato* *Legg.* XI. p. 681. B. καὶ τὴν ἀμφιβαλῇ γονεῖν καλεῖται. *Callimach.* *Fragm.* CXX. Αὐτὴν τὴν τάλην παιδί

ον ἀμφιβαλεῖ. *Dionys.* *Halic.* A. R. II. p. 92. 130. *Lucian.* *Hermot.* p. 798. Latini *patrimos* ὅ *matrimos* dicebant. Sed abunde viri docti, qui laudantur ad *Hesych.* in v. & *Fabric.* ad *Dion.* *Cass.* LIX. p. 908. Alia potestate ἀμφιβαλῇ *Diis*, omni ex parte *florentibus*, *alms*, tribuebatur. *Orpheus* *Hymn.* XLV. 2. Νύμφη, ἀμφιβαλῇ, πεπονημένη, εὐφρονα Βάκχοι. quod ipsum fortasse restitui debet H. VII. 13. XII. 1. ubi αἰθαλῆς editur: nisi quis praeferat αὐτοβαλῇ. *Aristoph.* *Av.* 1735. ὁ δὲ ἀμφιβαλῇ ἔστιν Ἐρωτα χρυσόπλοος. καὶ λ. ubi frustra Scholiastes alteram notionem agnoscit. *Philo* T. II. p. 559. τοῖς τὴν μετρίαν καὶ ἀμφοτέρωθεν εἶναι δοκῶν σπουδασμοῖς, Ἐρωτα καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀριστε. Pro generoso vel nobili est apud eundem T. I. p. 588. II. p. 446.

35. Ἀμφικλύονες.] *Suidas* pro πολλῶν πόλεων legit πόλεων καὶ ἰδιῶν. quod eodem redit. Minus autem recte apud eundem ἀμφικλύονες scribitur pro

Ἀμνηγίπη³⁶. ἐνὶ γε τρέπῳ, ἢ ὀπωζῶν.

Ἀνα-

pro ἀμφικλίονες, quo Glossographum nostrum ad vocis etymon respicere, clarum est. Nam *Androction* quoque, Ἀνδρόκτιον scriptor, Amphictyonum confessum non ab Amphictyone, Deucalionis F. qui cum instituisse traditur, sed a Delphorum ἀμφικλίου i. e. vicinis, sic appellatum esse statuit. Vide *Pausan.* Phoc. cap. VIII. p. 815. & ibi *Sylburg.* Apud *Platonem* nullam *Amphictyonum* mentionem reperi: nec dubito, quin glossa ad *Herodotum*, eos non uno loco commemorantem, pertineat. De ipso concilio omnia fere pervulgata sunt. Videndus praeter alios *Anton. van Dale* Diss. VI. de Antiq. & Marmor. p. 430. seqq.

36. Ἀμνηγίπη.] Sophist. p. 165. H. τὸ δ' ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμνηγίπη. *Politic.* p. 198. F. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀμνηγίπη τὴν συγκράσιν ὁρθῶς δεῖξαι. *Protag.* p. 202. A. καὶ γὰρ ὅστις ἐστὶν ἀμνηγίπη ἀποστρέφεται. *Ib.* B. *Polit.* V. p. 466. D. ἴαν αὐτὸ ἀμνηγίπη ἐκαστὸς ἐξηγησάμεθα. *Ib.* E. οἱ δὲ αὖτε τὴν φιλοπαίδειαν καὶ ἐραλκίαν ἀμνηγίπη δεῖκναι τε καὶ κινῆσαι.

Legg. V. p. 608. D. 609. E. IX. p. 655. B. Atque hanc formam ἀμνηγίπη alteri ἀμωσγίπας praeferunt *Moeris & Thomas M.* Sed utramque Atticis usitatam esse, vel unius *Platonis* exempla docent. *Protag.* p. 198. F. ἡδὴν ὅτιν' ἔχει ἀμωσγίπας μετρίχει αὐτῆς. *Charmid.* p. 245. A. ἂν τις μὴ οἶδε μηδαμῇ ταῦτα, εἰδέναι ἀμωσγίπας. *Phaedr.* p. 337. D. ὡς μοι δοκεῖς σὺ ἔδαμῶς με ἀτρέχειν περὶ αὐτῶν εἰπὼν ἀμωσγίπας. *Tim.* p. 335. F. *Legg.* I. p. 572. A. II. p. 530. B. 581. A. 608. B. E. VI. p. 614. D. VII. p. 640. D. IX. p. 655. C. X. p. 665. C. XI. p. 675. B. 678. H. XII. p. 617. A. 695. H. *Apollonius Dyscolus* Grammatica necdum edita: Ἐστὶ δὲ καὶ τὸ ἀμῶθεν, καὶ ἔτι τὸ ἔδαμῶθεν διὰ τὸ ἔδαμῶς. Ὁμολόγως δὲ τὸ μὲν ἔδαμῶς ἀεισπῶν. καὶ ἔτι παρὰ Ἐπικύραν (Hoc nomen corruptum) τὸ ἀμωσγίπας σημαίνει κατὰ τινὰ τρέπον διὰ τὸ ἐξυτῶν τὸ ἀμῶς, ἔπει καὶ πόθεν ἀεισπῶν τὸ ἀμῶς, κ. λ. *Lexicon MS. in Bibl. Regia:* Ἀμωσγίπας. ὅθεν δὴ ποιεῖ. λέγει δ' ὅνομα ἢ λέξις. ἔστι δὲ ὄνομα Ἀμῶς, ἰσοδυναμῶν πρὸς τὴν Δωριέως, ὡς φησὶν Ὁμηρὸς. (*Od.* D 3 A.

Ἀναδῆ(αι) 37. ταινίας Ἰπβαλεῖν.

Ἀνάρσια 38. ἃ ἔκ ἄν τις ἀρεῖτο.

Ἀνακηκίς 39. ἀναπηδᾷ.

Ἀνάπλωος 40. ἀναπεπλησμένον. κρηῖ) ὃ Ἰπβ) ἔ
μεμνησμένον.

Ἀνα-

A. 10.) Τῶν ἀρόβει γε δια.
αἴτῃ ἔ, ἀπὸ πινῶν μέρες. Ὡς-
περ δὲ καλὸς γίνε) ἐπίρρημα κα-
λῶς, ἔτω κ) ἀπὸ ἔ Ἀμὸς γίνε)
Ἀρόβειν, ἐξ ἧς τὸ Οὐδαρόβειν ἐ-
πίρρημα. καὶ ὥς περ δὲ κα-
λῶς γίνε) ἐπίρρημα καλὰ, ἔτως
ἀπὸ ἔ ὕδαμῶς, Οὐδαμὰ, ἀντὶ
ἔ ὕδαμῶς, ἔτως ἰ μέγας Διονύ-
σιος. Longinus Art. Rhet.
p. 714. iis, qui exquisitè
scribere velint, ἀμνηστῆ
pro μετρίως commendat.
Ex adverbii cum ἀμῶς
compositis rarissimum est
καίδαμῶς, contrarium τῷ ὕ-
δαμῶς, quod Hesychius af-
fert. Vide sup. Ἀρόβειν γε
παθόν.

37. Ἀναδῆ(αι).] Vide, quae
infra dicemus ad γ. Ταινίας
διαδέμενοι.

38. Ἀνάρσια.] Cum Glos-
sographo nostro consentit
Suidas. Aliter Eustath. ad
Od. K. p. 1664. Ἀνέρσιος,
ὃς σὺν ἔστιν ἄρσιος, ὃ ἔστιν ἀρ-
σιος κ) φιλιωθῆναι. Ipsum
verbum Ionicum potius,
quam Atticum, ex Hero-
doteis huc immigravit. He-
rodot. I. 114. ἀνάρσια κρηγ-

μαζα ἔφη πιποθῆναι. III. 74.
ὅτι τι ἐπιπόθει ὥς Καμῶσιον
ἀνάρσια.

39. Ἀνακηκίς.] Mendose
MS. Ἀνακήκ, & ex eo
Suidas, Ἀνακηκῆ. Rescrip-
si, Ἀνακηκίς, ex Phaedro
p. 346. G. ζεῖ δὲ ἐν τῇ
ὅλῃ κ) ἀνακηκίς, Quae ver-
bi vis sit, ex Apollonii
Rhodii exemplis, quae sub-
jicimus, intelligere licet.
Lib. I. v. 389. — ἀεὶ
δὲ σφιν αἰδῆ κήκει λιγνύς. Ib.
v. 542. Ἀφεῖ δ' ἔνθα κ) ἔνθα
κελαινὴ κήκειν ἄλμη. ubi vide
Scholiast. v. 1261. —
τῷ δ' αἰοῖν κατὰ προτάφων ἄλῃς
ιδρῶς Κήκειν. Lib. III. v.
227. de aqua saliente:
Κρυτάλλω ἑκίλον κοίλης ἀνικήκει
πέτρης. Lib. IV. v. 600.
Τρυμῶν αἰδομένοιο βαρὺν ἀπ-
κήκει ἀτμόν. Ib. v. 929. —
δερμὴν ἔτι κήκει πόλιν αὐτμῶν.
& v. 1188. — θύειν τ'
ἀπο τηλόδ' κήκει λιγνύς. Hesychius:
Κηκίς. πηδᾷ, πηδύει.
Ultima vox mutanda in
πηδύει, vel, πηδύει. Vide
Eustath. ad Il. H. p. 680.
40. Ἀνάπλωος.] Theaet.

P. 137.

Ἀνατί⁴¹. δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τῆ ζήμιας.
Ἀνατίνας τὴν ψυχὴν⁴². ὅτι τὰ ἀνω τρέψας, καὶ
ἐπὶ τὴν τῶ θεῶν θείαν.

Ἀνα-

p. 137. D. πάλαι ἰσμεν ἀνα-
κλεισθῆναι καὶ καθαρῶς ἀφελῆναι.
Sympot. p. 331. E. εἰλικρί-
νεις, καθαρὸν, ἀμικτον, ἀλλὰ μὴ
ἀναπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων
καὶ χρωμάτων. Phaedon. p.
857. C. μηδὲ ποτε εἰς ἄνθρω-
πῶς ἀφικέσθαι· ἀλλ' αἰεὶ ἀναπλεῖ
τὸ σῶμα· ἐξίεναι. Eandem
polluendi & foedandi po-
testatem verbum ἀναπλε-
σασθαι habet apud Philoso-
phum nostrum. Suidas:
Ἀναπλῆσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ
Πλάτων ἀντὶ τῆς μόλιος. Hipp.
Major. p. 99. G. σοὶ μὲν
γὰρ οὐκ ἂν πρόποι τοιούτων ὀνο-
μάτων ἀναπλεσασθαι, καλῶς μὲν
ἔτι αἰσχυρομένῳ Apolog.
p. 365. C. βυλόμενοι ὡς πλεί-
ους ἀναπλεῖσθαι αἰτιάται. Phae-
don. p. 379. E. μηδὲ ἀνα-
πλεσάμεθα τῇ τέττι φύσει,
ἀλλὰ καθαρεύομεν ἀπ' αὐτῆς.
Polit. VI. p. 474. C. ὁρῶν
τὰς ἄλλας καταπλεαμένους ἀνο-
μίας, ἀγαπᾷ εἰς πᾶς αὐτὰς καθα-
ρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνομιῶν ἔργων
κ. λ. Thucydides in pelti-
lentic descriptione, II.
51. ἵππεσσι ἀπ' ἐτέρῃ θρασυψυχίας
ἀναπλεσάμενοι, ὥσπερ τὰ περὶ
βλάσται. contagione infecti.
quod Gesnerus in Thes.

L. L. v. Impleo, bene
comparat cum Livio IV.
30 vulgatique contactu in
homines morbi, & primo
in agrestes ingruerant ser-
uitiaque. urbs deinde im-
pletur. Vide eundem ad
Orphei Hymn, 37. p. 233.

41. Ἀνατί.] Legg. IX.
p. 659. D. ὁ ἀνθρώπος πρῶ-
τον τῆς οἰκίας τῆς πόλεως καὶ
τῆς πολιτείας, ἀνατί κτενίται. pro
quo ibid. p. 660. E. νεανίας
dixit. Leg. XI. p. 677. A.
κολάζων μὲν τὸν ἄνθρωπον, ἀνατί
κτενίται. Ibid. p. 684. C. κο-
λασθέντι δὲ τῷ τέττι ἀρχὴν ἑκατόν
ἀνατί. Lycophron v. 283.
1172. Harpocrat. in v. &
H. Valesius.

42. Ἀνατίνας τὴν ψυχὴν.]
Totidem verbis haec glos-
sa apud Suidam legitur,
item apud Eudemum Lexi-
co MS. quod est in Bibli.
Regia, nisi quod pro ἀνω
τρέψας habet ἀνω κρεμάσας.
Glossa non dubie referen-
da est ad Polit. VII. p.
488. B. οὐκ ἔστιν ἡ ἀφελὲς καὶ με-
θοδὸς μόνη ταύτης πορεύειν, τὰς
ὑποθέσεις ἀντικρῶς ἐπ' αὐτὴν
τὴν ἀρχὴν, ὥστε βεβαιώσθαι, καὶ
τῇ

Ἀνάδαϑ 44. ἡ κληροχρηθεῖσα γῆ, ἡ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαιδομένη.

Ἀναπεμπάζεα 45. ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.

Ἀνα-

exquisita eruditione docet J. Pierfonus ad Moerid. p. 360.

44. Ἀνάδαϑ.] Ἀναδάσαζ proprie & Attice dici de agro ex integro aequis partibus dividendo, recte docent Moeris & Thomas Mag. Hinc γῆ ἀνάδαϑ, ager sic distributus. Legg. VIII. p. 648. E. ὡς ἀνάδα- ϑον γῆν λάβει καὶ βία ποιῆσθαι. ubi vide Scholia. Jam- blich. de Vir. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τὰ τε χεῖρα ἀπικοῦσαν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαϑον ἐποίησαν. Huc adde Polit. VIII. p. 500. D. καὶ ὑποσημαῖη χεῖρ τε ἀπικο- πᾶς καὶ γῆς ἀναδάσμον. quo loco Themist. Orat. VII. p. 91. C. usus est. Legg. III. p. 588. D. καὶ ἐπαρῶν γῆς τε ἀναδάσμον εἰσηγόμενοι καὶ χεῖρ ἀπικοπᾶς. Neque aliunde metaphoræ ratio- nem petendam existimo, qua quis dicitur ἀνάδαϑον ποιεῖν rem judicatam, i. e. rescindere. Lucian. Abdi- cat. p. 169. καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὴν τὰ πρῶτα, ἐφ' ᾗ παρητή- σον, δεύτεροι δὲ τὰ δεύτερα, ὅτι μισο-

κελευσῶ, καὶ ἀνάδαϑον ἐποίησαν Dio Chrysostom. Orat. XXXVII. p. 463. A. ὁ καλίσσαζ τὴν χεῖρ ἀνάδαϑον ποιήσαντες, ἡ τοῖς ἀπαξ δεδομέ- νοις ἐμμεύαντες. ubi vide J. Casaubon. Sed multo latius patet haec loquendi ratio. Dio ibid. B. δεῖ τὴν ταλικά- την ἀνάδαϑον τιμὴν ἀνατερεῖν. Plutarch. Sympot. Lib. III. 6. p. 654. A. κίνδυνός ἐστιν ἀνάδαϑον γίνεσθαι τὸ ὄγκον

45. Ἀναπεμπάζεα.] Ly- sid. p. 113. G. διομαι εἶναι, ὥστε οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστη- ρίοις, τὰ εἰρημένα ἀπαντᾶ ἀνα- πεμπάσαζ. Legg. IV. p. 604. A. ἀναπεμπάζομενες τὸν τε λό- γον καὶ τὰς ἀκούσας, παιδείας γίνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπὶ τοῖς. Quam Medii formam Tho- mas Mag. prae ἀναπεμπά- ζειν commendat. Maxim. Tyr. Diff. XVI. p. 185. τὸ μνήμης ἐκείνῃ ἐν ἱερῇ ἀναπεμ- πάζομενες ἑκατοῖς ἢ εἰς τὴν. Ibid. p. 187. ἀναπεμπάζεσθαι τὴν μνήμην τὰ εἰς τὴν θάλασσαν. He- liodor. Lib. III. p. 137. ὥστε εἰ περὶ γνωρίζοις ἢ ὁδοῖς περὶ τῶν, ταῖς μνήμας ἀναπεμ- πάζοις. Idem variata ora- tio-

Ἀνακογχυλιάζαι⁴⁶. ἀναγαγαρεύζαι.

Ἀνδρηλαΐειν⁴⁷. ἀνδρας ἐξελαύνειν, καὶ Φυγαδεύειν.

Ἀνείλει⁴⁸. ἀνείλει.

Ἀνι-

tionis structura Lib. VIII. p. 303. καὶ ὡς τὰ πάλα συμ-
βάνε τὴν ἀλγίστην ἀναπιμπάζουσα.
Athen. L. VI. p. 263. B. VIII. p. 362. D. X. p. 459. C. *Aristid. Quintil.* de Music. II. p. 87. *Eustath.* ad II. A. p. 135. Haec verbi metaphorica vis est: prima & propria, *cibos ad tumen revocare*. Scholiast. *Aristoph.* ad *Vesp.* v. 780. ἢ ἀναπιμπάζοιεν τὴν τροφὴν ζῶν, καὶ αὐτὸς ἀναματῶνται. *Clem. Alex.* Strom. L. VII. p. 901. ἢ τὰ λόγια τῶν θεῶν μιμνήσκων καὶ ἀναπιμπάζομεν ἐν τῇ τῇ ψυχῇ καὶ μαθημάτων δοχῇ. Utraque potestate convenit Latinum *tumescere*. Simplex *πιμπάζειν* eadem, quā *ἀναπιμπάζειν*, notione soli Poetae frequentant. *Apollon.* *Rhod.* IV. 351. "Εἶθε δ' ἱππὶ τὰ ἱκασαίνον *πιμπάσασθαι* κέρη. & v. 1748. — ὁ δ' ἔπειτα *διωκυπίας* ἑκάτοιο θυμῷ *πιμπάζει*.

46. Ἀνακογχυλιάζαι.] Pro — *γαρεύζαι* apud *Suidam* est — *γαρεύσασθαι*. Glossa referenda est ad *Sympos.* p. 320. E. εἰ δὲ μὴ, ὅσα α-

νακογχυλιάσων. quem locum laudat *Athen.* L. V. p. 187. C. *Aristides* *Sacr. Serm.* V. p. 349. οἱ δ' ἰατρῶν, τὰ ὡς τῶν ἀνακογχυλιάζων ἐκείνων. *Synes.* *Dione* p. 55. C. ὁ δ' ἀποφθεῖναι τὴν ἀνακογχυλιάζον. *Aelius Herodianus* *Philol.*, sive libello de Vocibus Atticis inedito: Ἀνακογχυλιάσασθαι, ἢ καὶ ἀναγαγαρεύσασθαι. *Eupolis* ἐν *Φίλοις*. *Pollux* VI. 25. δὲ μέντοι ἀναγαγαρεύσασθαι: ὡν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλθον, τὸ ἀνακλυσθαι τὴν φάρυγγα.

47. Ἀνδρηλαΐειν.] *Polit.* VIII. p. 500. D. γινώσκοντες ἐξυγνῆς, καὶ ἀνδρηλαΐῃ, καὶ δόποινῃ. *Aeschyl.* *Agamemn.* v. 1428. οὐ γὰρ οὐκ ἔστι τῶνδε χερσὶν ἀνδρηλαΐειν. *ibid.* v. 1595. Ἠνδρηλάτῃ ἐν πόλει τὴν καὶ δῆμον. *Eumenid.* v. 221. οὐ φησὶ Ὀρίων σ' ἐδίκας ἀνδρηλαΐειν. *Dionys. Halicarn.* A. R. Lib. VII. p. 458. ἢ βύλοι] ἢ πατρικίαν ἀνδρηλαΐειν ἢ μιαιφονεῖν. *Timaeo* glossam sublegit *Suidas*.

48. Ἀνείλει.] Sic etiam Scholiastes ad h. l. Rectius tamen *Suidas* per duplex

*Ανιμά 49. ἀνέλκῃ.

*Ανεργήζῃ 50. ἀναδῆζῃ, ἀναρτήζῃ, καὶ οἷον κωλύζῃ.

*Ανδρα-

plex ἁλ, *Ανείκει. quod recepi. Ita *Phrynichus* de Dict. Attic. p. 12. ἀνείκειν vel ἀνίκειν βιβλίον scribi jubet, non ἀνελεῖν. quod idem repetit *Προπαρχος*. Σοφισ. MS. *Ανίκειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι ἀνείκουν τὴν λέξιν, καὶ δὲ εἰς ἁ γράφουσιν· οἱ δὲ *Αντικαὶ παρακούνουσιν, καὶ ἀφ' οὗτο ἁλ γράφουσιν. ἄλλως καὶ τὸ ἐξίκειν. *Timaeus* ob oculos habuit *Sympos.* p. 319. D. ubi tamen nunc minus Attice legitur: λυπέμενοι συσπειροῦν, καὶ λυπεῖσθαι, καὶ ἀνιλεῖν, καὶ ἄνιμα. sicut etiam *Crit.* p. 559. D. καὶ ἕκαστα ἢ τὸ λόγον διέξοδον οἷον ἀνιλεμένη, τὸ ἀνιστοῦν ἐκασταχὺ δηλώζῃ. Et haec forma creberrima est apud ceteros Graecos. *Plutarchus* *Cons.* ad *Anoll.* p. 109. C. ἀνιλεῖσθαι δὲ αὐτὸ (γογγυσμῶν) ἰδῶν ἐγγυγγομένην τρεῖς ταῦτα. *Longin.* *Secl.* XII. p. 92. ὡς ἀμφιλαφὴς τις ἐμπροσθεν, οἰμα, πᾶσι νίμῃ, καὶ ἀνιλεῖν. *Heliodor.* X. p. 509. ἀνιλεῖται τὸ γράμμα ἐπιλέγειτο. LX *Atticistarum* praecepto *Porphyr.* de *Vit Plotini* cap. 14. p. 116. ἀνιλεῖται τὸ

ἀνιλεῖται. *Proclus* in *Tim.* L. III. p. 173. ὁ δὲ καὶ πᾶς, ὁρᾷ εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ αἰετοῦ, ἀνιλεῖται μὲν ἀπὸς ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἑστίαν.

49. *Ανιμά.] Infra: *ἱμά. ἀνίλκεν, ἀνιλεῖται. Neutrum in *Platone* legere memini.

50. *Ανεργήζῃ.] *Suidas*, & *Eudemus* *Lexico* MS. una voce minus: *Ανεργήζῃ. ἀναρτήζῃ, καὶ οἷον κωλύζῃ. *Lexge* ex *Timaeo*, & *Lexico* *Sangerm.* MS. κωλύζῃ. quod *Hesychius* praebet v. *Ανίεργον, *Απείεργον, *Απείεργον. Neque enim probo *Kusteri* conjecturam, *Ανίεζῃ legentis, ut sit *Futurum* *Acolicum*, ab ἀνίερω. Multo quidem probabilius videtur, quod *Valckenaerio* nostro in mentem venit, *Ανίεζῃ scribendum esse, ab ἀνίεργον. Ad quam normam in *Hesychio* etiam refingas, *Ανίεζῃ. ἀναρτήζῃ, κρημάζῃ. pro vulgato, *Ανίεζῃ. ἀμαρτήζῃ, κρημάζῃ. *Glossae* sedem quaerant, quibus otium est. *Συγγραμ.* habet *Plato* *Tim.* p. 528. D. cujus etiam est σύνιεργον.

E 2

51. *Αν-

Ἀνδραποδάη τείχεα⁵¹. πῶς τ' ἀνδραποδῶν ἰδίον κε-
ρὰν, ὡς ἀπελευθερωθέντες ἡλκασον Ἀθήνησιν
αἱ δέλαι τε καὶ οἱ δέλοι.

Ἀνδρείκελον⁵². χροῶ ἐπιτηδεία, ὡς πρὸς ἀνδρὸς μί-
μησιν.

Ἀνδρ-

51. Ἀνδραποδάη τείχεα.] Pro ἰδίον Suidas minus re-
cte, ἰδίως, apud quem mox
desunt verba, αἱ δέλαι τε
καί. Pertinet glossa ad Al-
cibiad. I. p. 3. A. ἔτι τὴν
ἀνδραποδάη (φαῖν αἱ γυναῖ-
κες) τείχεα ἔχοις ἐπὶ τῇ ψυ-
χῇ, ὡς ἀμυσίας, καὶ ἔπω λα-
βέληκτος, ἔτι δὲ βάρβαρίζουσις.
ubi vide Scholiasten. Eun-
dem locum Olympiodorus
Scholiis MSS. in hunc
Dialogum sic interpreta-
tur; Παραμυία ἐστὶν γυναικῶν,
ἐπὶ τῇ ἐλευθερωμένῳ δέλῳ, καὶ
ἐπιμεινόμενῳ ἐν τῇ δουλείᾳ· ὅτι ἔ-
χεις τὴν ἀνδραποδάη τείχεα ἐν
τῇ κεφαλῇ, ταῖς τε, ἔτι τὴν δου-
λικὴν τείχεα ἔχεις. Πάλαι γὰρ
καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκίκεντο οἱ ἐ-
λεύθεροι τῷ δέλῳ, καὶ ταῖς δουλείᾳ.
Γεῖν γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ἀνο-
μάζοντο· ἵν' ὅ καὶ ταῦτα συνε-
χέοντο. Ὁ δὲ, αὐτὸς εἰπὼν
ἐν τῇ κεφαλῇ. φησὶν, ὅτι τὴν
ἀνδραποδάη τείχεα ἔχεις ἐν τῇ
ψυχῇ ὡς ἀμυσίας. Cujus
Scholii meliorem partem
jam olim ex MS. protu-
lit Is. Casaubonus ad Per-

si Sat. V. p. 429. A Plato-
ne suo sumpsit Proclus
in Tim. L. I. p. 31. διότι
τὴν πάντα Αἰγυπτίαν σοφίαν ἔ-
μετινέσαν· ἀλλ' οἱ πλείστοι παρ'
αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδάη τείχεα
ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde
Eustathium, a Kustero ad
Suid. laudatum, ad II. A.
p. 79.

52. Ἀνδρείκελον.] Cratyl.
p. 274. A. ὥσπερ οἱ ζωγρά-
φοι βυλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε
μὲν ὅστροι μόνον ἐπὶνεύκων, ἐνίοτε
δὲ ἐπὶν ἄλλα τ' φαρμάκων· ἔτι δὲ
ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον
ὅταν ἀνδρείκελον σκινάζωσιν.
quae excerptit Pollux
VII. 129. Polit. VI. p.
476. A. συμμιγνύσιν τε καὶ κε-
ραυνύσιν ἐν τῇ ἐπιτηδευμάτων,
τὸ ἀνδρείκελον. Pro eo, quod
similitudine hominem re-
fert, est apud Plutarch.
Alexandr. p. 705. A. τ'
Θράκιον Ἀθῶν ἀφ' οὗτων αἰ-
δρείκελον διχάζει καὶ ἀφ' οὗτων
Clem. Alexandrin. Pro-
trept. p. 41. τὴν ὕλην ἀγάλ-
μας ἀνδρείκελα ἐποίησάν. Pae-
dag. L. II, p. 168. θεοῖς
αὐ-

Ἀνοργιάστοι ⁵³. οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεῖα καὶ ὄργια ἐκ
ἐγένοντο.

Ἀντικρύ ⁵⁴. κατευθῦ, ἐπ' εὐθείας.

Ἀν-

ἀνδρείκλα. Restituenda vox
est *Hesychio*: Ἀδρείκλοι. ἱμ-
περίς. Facili emendatione
scribe: Ἀνδρείκλον. ἱμπερίς.
scilicet ἀνδρῶν, quod ex Ca-
none *Albertino* intelligen-
dum est. Alibi *Hesychius*:
Ἀνδρείκλοι. ἀνδρῶν ὅμοιοι, ἀν-
θρώπων ὅμοιοι. Et, Ἀνδρείκ-
λον. χρωμαλῶ εἶδῶ. καὶ τὸ ὁ-
μοιον. ubi item ἀνδρῶν sup-
plet vir doctissimus.

53. Ἀνέκπαστοι. Sic Co-
dex MS. gravi & vetusto
vitio, quod jam olim *Sui-
dae* fraudi fuit, qui Ἀνέ-
κπαστοι, tanquam probam
vocem, bona fide in far-
raginem suam recepit.
Vere autem *Kusterus*, qua
erat sagacitate, Ἀνοργιάστοι
restituit; de cuius emen-
datione ne quis amplius
dubitet, locum, ex quo
glossa manavit, inspiciat,
Epinom. p. 702. F. ἀνορ-
γιάστος τε ὅλης ἐτίρας θιῆς, καὶ
τιμῆς μὴ διχομήνης τὰς πρῶτης
αὐτοῖς. *Philo* T. I.
p. 156. ἀμύητος μνήσεις, ἀ-
νοργιάστος τελεῖας. T. II. p.
28. ἀνοργιάστος, βίβηλας,
ἐναγής. *Clementis Alexandr.*

Protrept. p. 19. θρηνη-
μένη τὰς ἀμύητους οἷτος μνήσεις,
καὶ τὰς ἀνοργιάστους τελεῖας ἐν-
δείκναι νόβη ἀπορητομένη. *The-
mist.* Orat. XIII. p. 166.
C. ἀμύητος ὡς καὶ ἀνοργιάστος
τέτων ἔ' ἱερῶν. Scholiast. Co-
mici ad *Lyfistr.* v. 898.

54. Ἀντικρύ.] *Euthydem.*
p. 215. E. ἀντικρὺς ἰὼν, παρ-
εκαθίστο ἐκ δεξιῶς. ubi ex
Ammonii, aliorumque ma-
gistrorum praeceptis ἀντι-
κρὺ scribendum fuisset.
Vid. *Nunnes.* in *Phrynich.*
p. 194. *Sympos.* p. 336.
C. ἐξῆλθῶ τινος εἰς τὸ ἀντικρὺς.
Pro, illico, aut palam
Axioch. p. 730. A. φρον-
τιδὶς ἀντικρὺς ἰπιδουζαν. Mul-
to frequentius est καταντι-
κρὺ. *Alcibid.* I. p. 37. C.
ὡς τῇ ἑ καταντικρὺ ὅψα. *Lyfid.*
p. 106. A. δείξας μοι ὡς τῇ
καταντικρὺ ἑ τείχους ἀείβοιο.
Ibid. p. 107. E. καὶ ἡμῶς
εἰς τὸ καταντικρὺ ἀπορητομένης
ἐκαθίσταμεθα. *Theaet.* p. 136.
D. *Protag.* p. 195. E. *Eu-
thyd.* p. 216. A. *Phae-
don.* p. 381. H. 400. C.
D. Vide Scholiasten ad
Charmid. p. 235. C.

E 3

55. Ἀν-

Ἀντιγυῖς⁵⁵. αἱ τ' ἀρμάτων περιφέρουσαι ἕτως λέγον·).

Ἀντωμοσία⁵⁶. γραφή κατὰ τινος ἑνορκου, περὶ ὧν ἡδικοῦσθαι Φησὶ. Διωμοσία⁵⁷ δ', ὁ ἐκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος καὶ ἐπὶ⁵⁸ τῷ δικαζομένῳ.

τῷ

55. Ἀντιγυῖς.] Theaetet. p. 141. F. ἀλλ' ἀγαπᾶμεν αὐτὴν ἐρωτηθῆναι ὅ, τι ἐστὶν, ἄμαξα, αἱ ἔχομεν ἀπὸν, τροχοί, ἄξον, ὑπερτερεῖα, ἀντιγυῖς, ζυγός. Quid autem sit, vulgo pae-ne ignorabatur ante Ti. Hemsterhusium, qui praeclare, ut infinita alia, vocem explanavit ad Lucian. Deor. Dial. XXV. p. 279.

56. Ἀντωμοσία.] Haec non solum apud Suidam, sed etiam apud Scholiast. Aristoph. ad Vesp. v. 1036. totidem verbis leguntur. Theaetet. p. 127. B. ἀλλ' ἀνάγκη ἔχον ὁ ἀντίδικος ἐφίσηται, καὶ ὑπογραφὴν παρασυναγωνισκομένην, ὅτι ἐκτὸς ἐρητίον· ἢν ἀντωμοσίαν καλεῖται. ubi postrema verba de glossa suspecta sunt Abreschio Auctar. Diluc. Thucyd. p. 425. Apolog. p. 319. D. ὅστις αὖ κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνώσκειν αὐτῶν. ubi vide Scholia. ibid. p. 361. F. λέγωμεν αὖ τὴν τῶν ἀντωμοσίαν. Lexicon Rhet. MS. Ἀντωμοσία καὶ Ἀντομύνηται. τὸ ἡθεμμελῶ γράψαι καὶ ἀποφύγειν οἷς τῇ ἀρχῇ τὸν τι φυγόμηναι,

καὶ τὸ δικάζειν, τὸ μὲν ἀληθὴ κατηγορεῖν, τὸ δ' ἀληθὴ ἀπολογεῖσθαι. λέγει δ' Ἀντωμοσία καὶ ἐκ ταῖς ἀποδικασίαις, καὶ ἐκ ταῖς ἀλλοδαῖς ἀμφοδότησίαις. Harpocration V. Ἀντωμοσία, Διωμοσία, & Ἐξωμοσία. Pollux VIII. 55. & ibi Hemsterhus. Plura Juris Attici Interpretes.

57. Διωμοσία.] Infra: Διωμοσία. ὅρκοι οἱ περὶ τῷ δικαζομένῳ γινόμενοι. ὅ μὲν ἐμυνῶνται, ὅτι παρὸν ἱσχυαῖ. ὅ δ' ὅτι ὥς ἐπὶ οἰσίν. a quibus nihil discrepat Suidas. Lexicon Rhet. MS. Διωμοσία ὅρκος ἐστὶν, ὃν ἄμυνον οἱ φόνος ἀγῶνας δικάζουσιν ἢ φυγόμηναι. ἀμφοτέρω γὰρ ἄμυνον μὲν τὸ εἰπεῖν τὸ παρὸν λόγος. (adde, ὁ μὲν) ἢ μὲν ἀληθὴ κατηγορεῖται καὶ δικάζει· ὁ δ' ἢ μὲν ἀληθὴ ἀπολογεῖται καὶ δικαίως. ἄμυνον δ' ἢ καὶ περὶ εἰπεῖν, τὸ αὐτὸν ὅρκον ἀμφοτέρω, ἐπικυβεῖν ἢ καὶ ψέγειν, οἱ μὲν δικαίως νικημένοι, ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἐπαρμένον, οἱ ἐξηπάτηται. Apolog. p. 363. B. καὶ ταῦτα καὶ διόμηναι οὐ τῇ ἀντιγραφῇ.

58. Ὅρκος καὶ ἐπὶ τῷ δικαζ·] Lege ex Suida, Schol. Arist.

l. c.

ἔ μὲν, ὡς πρᾶξαντα διώκειν· ⁵⁹ ἔ ἵ, ὡς ἐκ
ἐπράξεν. Ἐξωμοσία ⁶⁰ ἵ, ἄρνησις σὺν ὄρκῳ,
ὡς ἀδυνατῆναι, ἢ ὡς καὶ καιρὸν ὄναι αὐτῷ
τῷ λειτεργεῖν.

Ἄξων ⁶¹. τὸ τῷ ἄρματι ζύλον, ὡς δὲ δινῆσαι οἱ
τροχοί.

Ἀπειναυτίσαι ⁶². ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρῷδα ἐπὶ τι-
σιν ἀδικήματι.

Ἀπ-

l. c. & ipso *Timaeo* v. Διωμο-
σία, ὄρεται ὑπὸ τῷ δικαζομένῳ.

59. Διῶκειν.] *Suidas*, διώ-
κει. At MS. διώκειν. quod
indicio est, post ἐπράξεν ex-
cidisse vocem, quam Schol.
Comici habet, ἔ μὲν, ὡς
πρᾶξαντα διώκειν· ἔ ἵ, ὡς σὺν
ἐπράξεν, ἀποφάσκει.

60. Ἐξωμοσία.] Infra: Ἐξ-
ωμοσία. ἵορεται παραίτησις δι'
ὑλοῦν αἰτίαν. quae etiam
leguntur apud *Suidam* &
Scholiaft. *Aristoph.* ad Ec-
cles. v. 1013. Ἐξωμοσίας
nullam in *Platonis* libris
mentionem reperio.

61. Ἄξων.] Respicit locum
Theaetet. p. 141. F. quem
modo ad v. Ἀπυγίς laudavi,
vel *Polit.* III. p. 430. F.

62. Ἀπειναυτίσαι.] Legg.
IX. p. 657. B. μίταιναι ἢ ὄν,
ἀπειναυτήσασθαι. ubi vide Scho-
lia. Ibid. p. 658. A. καὶ ἐνιαυτὸς
σφίσι ἀπειναυτήσασθαι. Ibid. B. τρεῖς
ἢ ἀπειναυτήσασθαι. &

paullo post, τὰ μὲν ἔ κα-
θευῶν καὶ ἀπειναυτήσασθαι διὰ γί-
νισθαι. His *Platonis* locis
usque sunt viri docti ad *Pol-
it.* I. 58. ut ostenderent,
probas formas esse ἀπειναυ-
τίαν & ἀπειναυτήσεως. At ego,
re divitiarum φροντίδι perpen-
sa, ubique ἀπειναυτίζω & ἀπ-
ειναυτίσεως scribendum cen-
seo: ut placuit *Jo. Meur-
sio* ad *Lycophr.* 1039. Pri-
mum in altero *Platonis*
loco pro ἀπειναυτήσασθαι me-
liores libri habent ἀπειναυ-
τίζεσθαι. Tum nemo ne-
scit, quoties librarii & ἡ
confuderint. Ne longe a-
beam, apud *Suidam*, ubi
haec ipsa *Timaei* glossa le-
gitur, pro ἀπειναυτίσαι, ἀπ-
ειναυτήσαι scripserunt: quod
Kusterus e libris suis bene
correxuit. *Lexicon Rhetor.* MS. Ἀπειναυτίσαι. ἐπὶ
ἐνιαυτὸν φυγεῖν, ἢ ἐπὶ ἔ ἵ ἵστας
ἐνιαυτὸ ἀποθήσασθαι. Vide *M.*
Ham.

Ἀπίσθη⁶³. τίθηκεν.

Ἀποδιοπομπείδ⁶⁴. ἀποπέμπειδ⁶⁴ καὶ διωθείδ⁶⁴ τὰ
ἀμαρτήματα, συμπράττει χρώμεν⁶⁴ τῷ
Διί.

Ἀπο-

Ham. Goldastum Epistola ad Jungerm. inter Gudianas p. 229. Imprimis H. Valesium ad Excerpta Peiresc. p. 66

63. Ἀπίσθη.] *Suidas ex Kusteriemendatione, quam Lexicon Sangerm. MS. confirmat: Ἀπίσθη. ἐσθίω, ἢ ἐπαύσατο, τίθηκεν. Ἀπίσθηκε λίγυσι τὸ ἀπισθίω οἱ τε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῶν, nempe p. 174. G. Ἄλλ' ὃ χεῖρον πλῆθος, τὰ μὲν αὐτῶν ἀπίσθηκε, τὰ δ' ὃ, δισπαρμεία εἰρη) χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. Liban. Epist. 123. εἰ ἐμὲ μὲν ἤγυν) τύχη μὲν ἠθικέμεν πάλα, πείρα δ' ἀπισθηκέμεν νῦν. Plura de hujus practeriti significatione passiva H. Stephan. Thes. Gr. L. Tom. III. p. 748. Quod Timaeus in Platone reperit, ἀπίσθη, acque rectum est, atque ἀπίσθηκε, & ab eodem Stephano exemplis munitum. Euripides ap. Plutarch. T. II. p. 1090 C. Ὁ δ' ἄρ' ἡ δάκων σαρκί, διοπέτης ὅπως Ἀσὴρ, ἀπίσθη. Ariflid. Rhodiac. p. 355.*

ἔ γὰρ εὖ προέβλεπα, εἴτα χεῖρον ἔπραξεν, ὃδ' αἰεὶ κατὰ μικρὸν ἔως ἀπίσθη. *Synes. Catastaf. p. 301. C. Τίθηκεν· ἀπίσθη τὰ Πενταπόλειος. Reddamus hoc verbum Themistio Orat. XIII. p. 165. C. ἄλλ' ὑπερόρον γε ἤδη τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν ἔχ' εἰς τε ἄγασθ' ἢ εἰρω) τὸ δ' ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέπλη. ubi neminem arbitror dubitaturum, quin melius sit legere: — τὸ δ' ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπίσθη. Idem Orat. VIII. p. 102. A. καθάπερ ἀσραπὴν ἐκλάμψαν τὴν ἀρετὴν εὐθὺς ἀπισθίω. Eodem modo corrigendus videtur Damascius apud Suid. v. Ἀκαμάτιος· ἀπίσθη τὸ τοιοῦτον χεῖρον τὸ πλάσμα τ' Ἀκαματίου φιλοσοφίας. ubi ἀπίσθη editur. Vide Valckenarium Diatr. in Euripid. cap. VI. p. 57.*

64. Ἀποδιοπομπείδ.] *Phrynichus Προπαρχος. Σοφισ. MS. Ἀποδιοπομπείδ, καὶ Διοπομπείδ σημαίνει μὲν τὸ ἀποπέμπειδ, καὶ ἀποκαταλείπειδ μύθη· σύγκει) δ' τὸ ὄνομα ἐκ τῶν διῶ, ὅ ἐστιν ὄνομα τῶν ἱερῶν τῶν θυρῶν*

καὶ Διὶ, ἰφ' ὃ ἐφ' ὅτις ἀναβαίρου-
το, οἷον τὰς ἀπιδιοπομπήσας
ἐποιεῖτο, οἷον ἐκ τῆς Διὸς, ὃ δὲ
μακρῶς (Dele haec verba
temere repetita) καὶ τῆς
πέμπου. Μὴ γὰρ τὸ ἀπὸ τοῦ
θίσιος Ἀπικατάδων ἐστὶ. Phry-
nicum exscripsit Gram-
maticus MS. ab Hemster-
busio ad Hesych. v. ἱερὸν
laudatus. Propria ejus vis
est, scelus vel prodigium
depellere, averruncare.
sicut Attici etiam dicunt,
ἀγρὸς ἀποπύμας, ἱλαίνω.
Pollux l. 33. Cui expia-
tioni cum semper lustra-
tiones accederent, de
quibus erudite disputat
Henr. Valesius ad Excerpta
Peiresc. p. 67. facile
intelligitur, cur hoc ver-
bum etiam per καθήκειν a
Grammaticis exponatur.
Plato Cratyl. p. 262. (Γ.
αὐτοὶ δὲ αὖ καὶ ὑμῖν συνδοκῇ,
ἀπιδιοπομπήσασθαι τε αὐτὴν, καὶ
καθαίρειν, ἐξουσίης ὅστις τὰ
τοιαῦτα δεῖνός καθαίρειν, οἷον τὸ
ἀρεῶν τις, οἷον τὸ σοφιστῶν. ubi
vide Scholia. Legg. IX.
p. 652. C. ἴθι ἐπὶ τὰς ἀπιδιο-
πομπήσας, ἴθι ἐπὶ θιῶν ἀπιδιο-
πομπῶν ἱερῶν ἱκίτης. Ibid. p.
662. A. τῶτον πρῶτον μὲν κα-
θῆκειν καὶ ἀπιδιοπομπήσασθαι τὸ
οἷον χρῆται ἕως κατὰ νόμον. X.
p. 670. F. ἀλλ' ἵαν πως οἷον
ἀπιδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτὸ
πρῶτον γινώμεθα δυνατοί. Lysias
adv. Andocid. p. 55. ἀγρὸν

ἀπάγειν καὶ ἀπιδιοπομπήσασθαι. O-
nosander cap. 5. πάντων, οἷον
ἡ δημοσία κηλὶς, ἡ ἀφ' αὐτοῦ
ἀπιδιοπομπήσασθαι. Haec pro-
pria, ut diximus, vocis si-
gnificatio est, quam Atticis
tribuunt Moeris & Phryni-
chus. Scriptores non ita
vetusti ἀπιδιοπομπήσασθαι meta-
phorice usurpant pro rem
aliquam procul amandare,
rejicere, respuere. Philo-
T. I. p. 642. ὁ θιῶν κατὰ
ἀναχρησιν ἐκ πύλης, καὶ χαί-
ρας, καὶ ἱερῶν ἀπιδιοπομπῶν.
Plutarch. Lysander p. 442.
C. ἀπιδιοπομπήσασθαι πᾶν τὸ ἀε-
γύου καὶ τὸ χερσίου, ὥστε καὶ
ρας ἐπαγωγίμους. Phalaris Ep-
ist. CXLVII. p. 184. μα-
κρὸν τὸ ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀπιδιοπομ-
πήσασθαι. Synes. de Regn.
p. 3. B. τὸ μὲν ἀγαπᾶν, τὸ δὲ
ἀπιδιοπομπήσασθαι de Provid.
p. 104. D. Epist. CXVI.
p. 255. Phrynichus, qui
prope solus veterum
Grammaticorum, quam
sermonis elegantiam aliis
praecipit, ipse scribendo
praestat, de Dict. Attic.
p. 104. τῶτον μὲν δὲ ἀπιδιοπομ-
πήσασθαι. & p. 134. Ἐξάδελ-
φον ἀπιδιοπομπήσασθαι, ἀντιφῶν
ἡ ἰστίον. Verbum ἀπιδιοπομπήσασθαι
non superest, si bene me-
mini, nisi aptud Gramma-
ticos. At nomen ἀπιδιο-
πομπῆς est apud Clem. Alex.
Strom. VII. p. 850. ἐπὶ
μὲν τῇ ἀπιδιοπομπῇ τὸ κακόν.
F ubi

Ἀποκναίειν⁶⁵. καὶ ὀλίγον ὑποζύειν, καὶ ὥσπερ αἰσχροφθεύειν.

Ἀπό-

ubi nunc vitiose scribitur
ἀσπομπή. Vide *Eustath.*
ad Od. X. p. 1935.

65. Ἀποκναίειν.] Phileb.

p. 78. E. καὶ σὺ μὲν ἀποκνῶν
ἔφης αὐτὴν, ἐγὼ δὲ τὴν αὐτὴν ἀπο-
σῶμαι λίγω. ubi alii libri ha-
bent ἀποκναίειν. Polit. III.

p. 440. D. μέγας γυμνασικὴν
ἱατρικὴν, ἀπικναίει πρῶτον μὲν
καὶ μάλιστα ἰατρικὴν, ἔπειτα ἄλλας
ὑπερὶ πολλὰς. ubi vide
Scholiasten. Paulo post,
ἀπὸ βίῃ ἔξῃ ἀποκναίμεθα.

Hunc verbi usum, quem
recte Moeris Atticis, &
nominatim *Platonis* tribuit
Schol. *Luciani* ad Catapl.
p. 638. aliis altorum etiam
exemplis confirmemus.

Aristoph. Vesp. v. 679.

Ἀλλ' αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν σὺν
ἀποφάνειν, ἀποκναίειν. ubi
vide Schol. Eccles. v.
1079. Ἐλποῖσι τὸς πλωτῆρας
αὐτὸ ἀποκναίειν. *Antiphanes* ap.

Athen. L. I. p. 18. C.

Ἐφθὼν κομιδῇ πεποιθὲν, ἀποκναί-
σιν αὐτὸν. *Aristides* Tom. I.

p. 550. οἷς δ' αὖ τὴν τῇ κακῶν
μοῖραν καθάπαξ δῶ, τολίως ἀπί-
κναι. *Philophrast.* V. A.

Lib. I. cap. 37. p. 46.

ἀλλ' ὑπὲρ τιμωρίας, ἢ ἀποκναί-
ει αὐτόν. *Lucian.* Somn. p.

703. τῇ κεφαλῇ μὴ δῖπαι μοι τὸ ὄφ-
θελον ὥσπερ αἰσχροφθεύειν.

Themist. Orat. X. p. 139.

B. καὶ τῇ τῇ χαρῶν ἀνατάξει πάν-
τας ἀπικναίει τὸς ἀντιπάλους.

Exquisitum est, quod *Phry-*
nichus Προπαρσκα. Σοφισ. MS.

ex veteribus Comicis an-
notavit: Ἀπολείδῃ γαλῶντα.

Ὁμηροῦ γίλα ἔκτανον. Οἱ Κω-
μικοὶ, ἀποκναίειν τῇ γίλατι.

Frequens imprimis & le-
gitimus loquendi modus

est, ἀπὸ ἀποκναίειν τινὰ, ali-
quem iacēdia & molestia

enecare. *Dio Chrysost.*

Orat. XXVII. p. 286. D.

ἔτεροι δὲ αὐτοὶ καὶ σάφους εἶναι

λίγους, ἀποκναίειν ἀπὸ αἰσχροφ-
θειας. *Li-*

ban. Opp. T. I. p. 15. C.

τὴν μὲν ἀποκναίειν ἀπὸ αἰσχροφ-
θειας, τὴν δὲ εὐφραίνειν μετὰ ὑπερβολῆς.

Dionys. Halic. περὶ τ. Δη-
μοσθένους. p. 175. *Aristid.*

Tom. II. p. 308. *Pollux*

VI. 119. Pro quo alii di-
cunt, ἀποκναίειν absolute,

vel ἀποκναίειν τὰ αἰσχροφ-
θεια, molestia garrulitate aliquem

obtundere. *Philo* T. I. p.

205. Ἀποκναίει γὰρ ἡμῶν τὰ

αἰσχροφθεια, τὴν δικαιοσύνην κοινωνικὴν

ἀποφάνειν. *Plutarch.* de

Audit. p. 48. A. ἀποκναίει

καλὴν καὶ φειδωλὴν τὸς λίγους.

Li-

Ἀπόστολα ⁶⁶. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκωλύοντα.

Ἀποστοματίζειν ⁶⁷. ὅπερ μνήμης λέγεται.

Ἀπόρρ.

Liban. Epist. 258. ὅς' ἀποκαίρει τὴν τ' ἐκ-
σημάτων πυκνότητα. *Lucian.* Nig-
grin p. 46. *Heliodor.* III.
p. 136. Simillimum est il-
lud *Plautinum* Epid. III.
3. 52. pugnīs memorandīs
meīs *Eradicabam* hominū
aures. & *Terentianum* Eu-
nuch. III. 5. 6. Qui me
sequatur, quoque eam,
rogitando obtundat, enecet.
Sed vereor, ne nimius
esse videar in re satis nota.

66. Ἀπόστολα.] Epist. VII.
p. 720. F. ἰγὼ γὰρ εὖ τοῖς ἀ-
ποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς διακίβη-
ται. ubi naues vectoriae
intelligendae sunt. *Hero-*
dot. de vita Homeri p.
753. Ἐκ μὲν δὲ τῶν λιμένων ἔδιν
ἢ ἀπόστολον, ἅγι' αὐτὸν ἔβα
τ' ἐλπίων τὰ πλοῖα ἐκκίβηται.
Hanc vocem aliquando
reddere tentabam *Philo-*
strato V. Apoll. VI. 3. p.
231. καὶ τῶν δ' ἡδὴ ἀποστον ἐ-
κκίβηται, καὶ ἐκκαλὴρ εὖ τῶν Νεί-
λων. ubi mire laborat *Olea-*
rius. Nunc pronior sim
in τῶν ποταμίων, ab aliis πο-
ταμίων dictam; quae *Jo-*
Toupii conjectura est E-

mend. in *Suid.* T. III.
p. 206.

67. Ἀποστοματίζειν.] The-
aetet. p. 114. D. Ἀτὰρ τί-
νεις ἔσονται οἱ λόγοι. ἔχεις ἂν διηγή-
σασθαι; EY. Οὐ μὰ τὴν Δία, ἔκ-
κειν ἔτι καὶ διὰ τὸ μαλ' αὖ. quo
loco *Suidas* h. v. usus est.
Euthydem. p. 216. G. τί
δ', ἰππὶς ἀποστοματίζει ἡμῶν ὁ
γραμματιστής, πότῃ τοι ἐμάθανον
τὸ παιδίον τὰ ἀποστοματίζοντα; οἱ
σοφοί, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; ibid. p.
217. A. Ὅταν ἢ τις ἀποστομα-
τίζῃ ἰππῶν, ὁ γραμματεὺς ἀποστο-
ματίζει; Ὡς μολογῇ. Οὐκ ἔναι δὲ τι
οὐ ἰππῶν, ἔφη, ἀποστοματί-
ζει. κ. λ. In quo loco in-
terpretando ipsi veteres
Grammatici dissenserunt.
Nam *Timaeus*, & ex eo
Suidas, ἀποστοματίζειν h. l.
exponunt memoriter reci-
tare, ore, non scripto,
proferre. At *Pollux* II.
102. Ἀποστοματίζειν δ' ἢ τὰς παλ-
δας Πλάτων περὶ λόγων, ἢ γὰρ ἰππῶν
τὸ διδάσκαλον ἰππῶν τὰ μα-
θημάτων, ὥς διὰ τὸ μαλ' αὖ λέγειν.
Polluci consentit vetus
Grammaticus apud *Sui-*
dam: Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸ
διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸ παλ-
F 2

Ἀπορήεις⁶⁸. ἀπαγόρευεις.

Ἀποτεθρυμένοι⁶⁹. απηγριωμένοι. εἶρη) ὃ κατὰ μετα-
φορὰν

δα λέγειν ἅπαν τὰ τόμαθ. Dif-
fertius *Phrynichus* Προπα-
ρηκ. Σοφιστῇ MS. Ἀπογο-
ματίζειν, τὸ δὲ τόμαθ ἑρωτω-
μένους ἐν διδασκαλίᾳ, ἢ γλώσσας,
ἢ ἄλλα τι τῶ μαθημάτων λέγειν.
a quo eundem *Platonis* lo-
cum explicari, perspicuum
est. Ab hac significatione
fluxitalia, veteribus inco-
gnita, qua pro *elicere ad loquendum* dicitur apud
D. Lucam XI. 53. ἤξατο
αἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι
δυνάμειν, καὶ ἀπομαστιζεν
αὐτοὺς ὡς πλάτων. ubi vide
interpretes, inprimis *H. Grotium*. *Platonis* lo-
cus etsi utramque in-
terpretationem recipit,
praeferam tamen me-
moriter proferendi pote-
statem, quam & simplici-
tas sua, & aliorum scri-
ptorum exempla commen-
dant.

68. Ἀπορήεις.] *Sophist.*
p. 165. D. (166) ὅτι Παρ-
μενίδης μακροτέρως ἀπορήτως
ἀφιστήκαμεν; *Polit.* II. p.
42. C. καὶ δὲ καὶ τότε τῷ Θε-
ῳ μάχεσθαι τὸν ἀπορήειν ἐν ἀπιδί-
ξατο. quo respicit *Pollux*
II. 127. Πλάτων ὃ ἀπορήσειν,
καὶ ἀπαγορεύειν, καὶ ἀπαγορεύειν,

αὐτοὺς τὸ ἀπαγορεύειν. ubi vide
Jungerman. At aliter eun-
dem locum accipit *Phry-
nichus* ineditus: Ἀπορήεις.
ἢ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγορεύειν
ὑποὺς λέγει. Πλάτων ὃ ἀντι τῷ
ῥῆσι αὐτὸ ἐν τῇ Πολιτεῖα τίθει-
ται εἰπὼν καὶ τότε τὴν ἀπορήσειν
&c. Ἀπορήθηναι pro abdi-
cari est *Legg.* XI. p. 681.
F. ὡς ὃ τὸ γένος ἀπορήθηναι
παλῶς, quod tanquam mi-
nus tritum e *Platone* *Pol-
lux* II. 28. & *Suidas* V.
Ἀπορήθῃ, annotarunt *Le-
xicon Rhet.* MS. Ἀπορή-
εις, τὸ κτελεῖν τι μὴ γίνεσθαι, καὶ
τὸ ἀπαγορεύειν. Pro *vesti-
tium* ἀπορήθηναι est *Legg.* XI.
p. 683. B. Sed eadem
vox nullo sensu legitur
Gorg. p. 313. A. Μῖνον ὃ
περισσὴν δύνω ἐπιδηγεῖν,
ὡς ὃ ἀπορήθηναι τι τῷ ἑτέρῳ ubi,
repudiata explicatione *A-
bresechii* *Auctar.* *Dilucid.*
Thucyd. p. 403. legere
malim, ὡς ὃ ἀπορήθηναι τι,
quod *Ficinus* versione sua
expressit. Vide *Pierse-
num* ad *Moerid.* p. 83. &
Tecupium *Emend.* in *Suid.*
T. I. p. 52.

69. Ἀποτεθρυμένοι.] *Infra:*
τῆς ψυχῆς ἀποτεθρυμένοι, ἀντι τῷ
ἀπα-

Φορεῖν δὲ τὸ τ̃ τερύων, ὅπως εἰσὶν ἄγωνα καὶ ἄγρια Φυλά.

Ἄπο-

ἀπηγελαμένοι καὶ ἄγωνα. Cum *Timaeo* ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS. At *Suidas*, & ex eo *Apostolius* Proverb. p. 40. legunt, Ἀποτεθρυμένοι, & τεθελών, *Apostolius* etiam λάχανα pro φυλά. Eandem glossam sic scriptam e *Timaeo* repetiit Scholiastes *Platonis*: Ἀποτεθρυμένοι, ἀπηγελαμένοι. εἰρη) κατὰ μεταφορὰν τὴν δὲ τ̃ θρύων, ἃ εἰς βοτάνη τις ἄγρια καὶ ἄγωνα. Hic duplici perspicuoque exemplo, ut error errorem parere soleat, intelligere licet. *Timaei* librarius cum per negligentiam scripsisset τεθελών vel τεθρύων, pro θελών, vel potius θρύων, id *Suidas* non tantum bona fide in Lexicon suum recepit, sed praeterea vix credibili stupore novam inde glossam, quae suo loco exhibetur, confinxit: Τέθελον. ἄγρια καὶ ἄγωνα φυλά. Quid tali homini iacias? Magis tamen mirere, ne *Timaeum* quidem sibi ab errore cavis- se, qui contra ac Criticum acutum decebat, men-

dosis *Platonis* Codicibus sese passus sit in fraudem induci. Ecce enim, unde istud lectionis monstrum prodierit. Polit. VI. p. 473. G. ἡ δὲ ἰφίμενοι ποταμοί, ἀτελέεις μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ τ̃ τῶν τε καὶ δημιουργῶν ὥσπερ τὰ σώματα λαλῶσι, ἔτι καὶ τὰς ψυχὰς συγκικλασμένοι τὸ καὶ ἀποτεθρυμένοι διὰ τὰς βαρυνούσας τυγχάνουσιν. Nihil dicam de verbi ἀποτεθρυδῶς insolentia, quae vel hebetioribus ingeniis corruptelae suspicionem moveat. Quis est, quin ex adjuncto verbo συγκικλασμένοι intelligat, ἀποτεθρυμένοι, cujus glossa est lectio ἀποτεθρυμένοι, ab *H. Stephano* e Codice nescio quo prolata, hic suo loco poni. Eandem fere verba jungit *Philo* T. I. p. 685. ὡς εὐρηθὴ καὶ αὐτεργῶν τεθρυμένων, καὶ καταγόντων, καὶ αἰχρίων βίω. Haec ita in chartam conjecta ostenderam praeceptoris carissimo, meique amantissimo, *Ti. Hemsterbusio*. Verum is in alia omnia discedebat, *Timaeo* ferens auxilium. „ Vix „ (inquit) a me impetro, „ quia

„ quin credam *ἀπαθευμένοι*;
 „ *ioi* lectionem esse diver-
 „ sam, sed vetustam &
 „ non temere spernen-
 „ dam. *Θρύον* est *juncus*,
 „ *herbae genus agrestis* &
 „ *in paludibus natae*, ve-
 „ re *ἀγροῖοι* καὶ *ἀγριοι*. hinc
 „ *θρυῶν*, & *ἀπαθευῶν* ea-
 „ dem virtute, qua di-
 „ cuntur *ἀπρηῶν*, *ἀπλη-*
 „ *ῶν*, *ἀπρηεῶν*, *in jun-*
 „ *ceam quasi* & *insensilem*
 „ *omnis boni naturam mu-*
 „ *tari*; hinc sensus orie-
 „ tur *Platonis* menti neu-
 „ tiquam alienus. Dein-
 „ de qua potestate capies
 „ *ἀπαθευμένοι*; *confractos*
 „ reddidit *Ficinus*; *fractos*
 „ *deliciis, luxu corruptos*,
 „ vel, *molles redditos* &
 „ *imbecillos*, *Stephan.* in
 „ *Th.* Atqui probandus
 „ erat talis usus in com-
 „ posito *ἀπαθευπέων* certis
 „ testimoniis: *ἀπαθευπέων* ni-
 „ hil aliud est quam *defrin-*
 „ *gere*, quemadmodum
 „ *ἀπκλῶν*. Verum est, *κλῶν*,
 „ *κατακλῶν* & *θρύπτεον* saepe
 „ jungi; ut *εκκλασμένως βα-*
 „ *δίζων*, *τεθρυμμένως φθίσκων*,
 „ *Cyrill.* apud *Suid.* in
 „ *Σπᾶδον*. ἢ *σπᾶδων* κατα-
 „ *κλῶσι* καὶ *θρύπτεσι* τὰς *δυνά-*
 „ *μεις* *Pbilo Jud.* de Ebr.
 „ p. 243. B. Schol. *Gre-*
 „ *gor. Nazianz.* ad Ste-
 „ lit. II. p. 107. ubi egre-
 „ gie vim vocis exponit,

„ *θρύπτεον* τὸ αὐτὸ φωνῆς καὶ
 „ *τίχνης ἀπκίεσθαι* τι καὶ κατα-
 „ *κλῶν* τοῖς ἑσώματι *μίλε-*
 „ *σιν*. idem si quis in al-
 „ terutro *ἀπκλῶν* vel *ἀπα-*
 „ *θευπέων* monstraverit, con-
 „ cedam in utroque ferri
 „ posse translata[m] signi-
 „ ficandi vim; sed hoc il-
 „ le scilicet praeſtabit,
 „ qui *defractus mores* a
 „ *Latinis* usurpari pro *fra-*
 „ *ctis* ostenderit. Porro
 „ τὰς *ψυχὰς συγκατασ.* eos
 „ intelligo, qui, quem-
 „ admodum corpore cur-
 „ vato, quippe *βάτανχοι*,
 „ operificiundo incubuc-
 „ rant, sic, contracto ex
 „ vilibus opificiis vitio,
 „ mentes etiam gerunt in
 „ terram pronas, indolis-
 „ que celsae, qualis phi-
 „ losophiae dignitatem de-
 „ cet, minime capaces.
 „ Aliter hanc locutionem
 „ accipi sensus *Platonis*,
 „ & ingenium, ut arbi-
 „ tror, linguae vetant.
 „ Jam si sequantur *ἀπαθε-*
 „ *ευμένοι*, quae potestas
 „ eruetur huic praece-
 „ denti conveniens? at
 „ scripseris *ἀπαθευμένοι*,
 „ habebis illos, qui steriles
 „ & humo adfixi obbru-
 „ tuerunt. Nosti vero *Pla-*
 „ *tonis* morem in forman-
 „ dis metaphoris saepius
 „ insolentem.” Haecenas
 „ *πάνυ*. Equidem *Timaeo*
 „ de

Ἀποφράδες ἡμέραι ⁷¹. ἐν αἷς τοῖς κατοικομένοις χοαῖς
 ὀπιφύεσθιν ἢ αἱ πρὸς πρῶτας ἀνεπιτήδεοι.

Ἀπειξ ⁷². ἐμπεφυκώς.

Ἀργυ-

de tanto defensore gratulor, & haec ingeniosissime disputata esse, libens fateor. Nec tamen rationibus a viro magno allatis ita moveor, ut vulgatae lectionis deseram patrociniū. Veteres ἀποφράσθαι pro simplice φράσθαι dixisse, cum exemplis planum sit, quaero, cur minus dicere liceat ἀποφύεσθαι pro φεύεσθαι? Si vel sic haereas in hoc verbo, levissima ejus mutatione te expedias. Lege, ἀπαιτρεμένοι, attriti, confecti, ab ἀπτερόν. Herodot. VI. 12. οἱ Ἴωνες τιτρεμένοι τε θαλασσι καὶ ἐν τῇ ἡλίῳ. ubi vide *Wesselingium*. Polyb. I. 71. τιτρεμένοι γὰρ οὐ τὰ περὶ Σικελίας πολέμῳ. *Ad-daeus* in *Analect.* *Brunck.* T. II. p. 241. Ἀύλακι καὶ γήρῳ τιτρεμένοι ἐργασίην βδν. *Plutarch.* Gracch. p. 837. D. πρὸς μηδὲν ἀπαιτρεμένῳ τῷ τούτῳ καὶ τηλικύτῳ. Ceterum οἱ τὰς ψυχὰς ἀπαιτρεμένοι a *Jo. Tourpio* Emend. in *Suid.* T. III. p. 191. explicantur, qui animas ha-

bent demissas, & in terram, more junci palustris, declinatas. Quod, quoniam rei naturae repugnat, prorsus alienum est. Juncus enim tam rectus stat, ut ne ventorum quidem vi sternatur.

70. Ἀπὸ τῶ] *Suidas* & *Scholias* habent rectius τὴν ἀπὸ τῶ, & mox ἐστὶν pro εἰσιν.

71. Ἀποφράδες ἡμέραι.] *Legg.* VII. p. 632. E. ἐπὶ τὰν ἡμέραν μὴ καθαράν τινος, ἀλλὰ ἀποφράδης ὄσι. *Timaei* glossa, a *Suida* etiam descripta, hinc, ut paucae aliae, migravit in *Moeridis* libellum de *Vocibus Atticis*, ipso quidem Atticista invito.

72. Ἀπειξ.] Haec vox a *Moeride* & *Thom. Mag.* merito in Atticarum numerum refertur. *Plato* *Theaetet.* p. 120. A. οἱ ἐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ ἂν δύνων] ἀπειξ ταῖν χειρῶν λαβιάχ. ubi vide *Solia*. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 752. — ἔ γι καρδαίναν ὅμως Ἀπειξ ἔχον] — *Alciphron* Lib. III. Ep. 54. ἐγὼ δ' ἀπειξ εἰχόμεν τῷ καρ-

Ἄργυρος ⁷³. Φιάλη.

Ἀερός ⁷⁴. βέβαιον, ἀμειψιότης.

Ἀργυρομοιβός ⁷⁵. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυροῦ ⁷⁶ ἀλλασσόμενος.

Ἀργιλώδης γῆ ⁷⁷. λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀε-

κεμάτων. *Aristid.* Tom. I. p. 215. 332. *Aelian.* Hist. Anim. L. I. cap. 5. L. VII. cap. 11. Vid. *Lamb.* Bos & Tl. *Hemsterhus.* in *Lucian.* *Necyom.* p. 462.

73. Ἀργυροί.] *Pindar.* *Olymp.* IX. 135. Μῦν δ' ὅλην πρεσβυτέρῳ Ἀμφ' ἀργυροῖ δισσι. ubi Scholiastes: Ἀθηναίοις δ' ἴθ' ὅτι χερσίδας καὶ ἀργυροῖδας λίγαν. quod *Athenaeus* XI. p. 502. A. exemplis probat. *Aristaenet.* Lib. II. Ep. 18. p. 266 καὶ σμικρὸν καὶ ἀργυροῖδαν ἀπὸ γυνήος, μέλει καὶ αὐτὰς καταπίπτει τὰς χερσίδας. ubi praeter *Athenaeum* etiam *Pollucem* VII 104. laudat *Jos. Mercerus.* In *Platone* vocem legere haud memini.

74. Ἀερός.] Ἀερότης legitur apud *Platonem* *Phaedro* p. 342. C. ἀερός non item. Frequens tamen est apud alios scriptores. *Plutarch.* de *Virt. Moral.* p. 446. A. ἄγκιστρον μὴ πάτοχον ἔλογισμῶ, μηδὲ ἀερός. *Dio Chrysost.*

Orat. XII. p. 210. D. καὶ ἑκάδ' ἐδίπλωσεν καὶ ἀερότης δόγματι ἐχέουσι καὶ τούτων. *Proclus* in *Tim.* II p. 106. τὸ μὴ ἀερός μηδ' ἀερότης, καὶ φύσιος λόγων. *Pollux* VI. 116. In *Hesychio* ἀερός pro ἀερός male relictum est.

75. Ἀργυρομοιβός.] *Politic.* p. 183. E. οἱ μὲν, καὶ ἄγορες, οἱ δ' πόλιν οἱ πόλιν ἀλλήλοισι καὶ θάλατταν καὶ πῆξιν, νόμισμά τι αὐτοῖς τὰλλα καὶ αὐτὸ αὐτοῖς ἀπὸ ἀλλήλων, ὅς ἀργυρομοιβός τι καὶ ἐμπόρος καὶ ναυκλῆρος καὶ πωλῆρος ἱκανομακάμων. *Timaeo* glossam sublegit *Suidas.* De *numulariis*, aliisque similem negotiationem exercentibus quam bene disputavit *Claud. Salmassius*, nemo est paulo humanior, qui nesciat.

76. Ἀργυροί.] *Suidas*, ἀργυροί.

77. Ἀργιλώδης γῆ.] MS. Ἀργιλώδης. γῆ λευκὴ καθαρά. *Suidas* per duplex λα, Ἀργιλώδης. ex quo etiam καὶ restitui. Nescio, an glossa

*Αρτεμίδην⁷⁸. κατ' ἀνδραγαθίαν αἰρεῖόν.

*Αρτυαχ⁷⁹. ἀντί τ', καταλλάσσεια· ὅθεν καὶ τὸ Μισθαρεῖν, τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγει).

*Αρ-

sa fluxerit ex Herodoto II. 12. τῇ δ' Ἀρτεμίδῃ τε καὶ Σοφίῃ ἀργυλαδιστήν τε καὶ ὑπόπτερον εἶσαν. Euphorion, sive Archytas apud Athen. L. III. p. 82. Α. Ὡρεῖον οἶα τε πῦλον, ὃ δ' ἀργυλαδιστὴν ἔχθαι, κ. λ. Antyllus apud Stob. p. 800. Philostrat. V. Icon. 9. p. 775. inprimis Plutarch. Sympos. V. Qu. 3. p. 676. A. Aretaeus Cappadox Lib. I. cap. 15. p. 44. λευκὰ δ' καὶ ἀργυλαδία τὰ σκύβαλα. Gale- ni Glossae Hippocraticae: τῇ κρομύτιδι. τῇ ἀργίλῃ. Κρομύτις γὰρ occurrit apud Platonem Legg. VIII. p. 648. H. non ἀργυλαδίας.

78. Ἀρτεμίδην.] Legg. IX. p. 652. G. καὶ τὸ τ' πειρουμένων ἀρχόντων ἀρτεμίδην. ἀπομεινῶν δικαστέων. ubi vide Scholia. Theopompus ap. Athen. L. IV. p. 167. B. οἱ δ' οὐκ ἐπὶ ἀλλῇ Ἐκκλήσῃ, σὺν ἀρτεμίδην ἐξελεγχόμενοι. Heraclides Cumaeus apud eundem L. XII. p. 514. B. χίλιοι τ' ἀρτεμίδων, ἀρτεμίδην ἐκλεγόμενοι οὐκ ἐπὶ μυρίων Πέρσων. Et sic saepe alii scriptores.

De rebus inanimis, secus ac veteres solebant, aliquoties cum aliis usus est Philo T. II. p. 13. ἐκλειδὸς δ' ἡ ἀγαθὴ τέχνη· ἐπιπλεῖσθαι ἐξ ἀπάντων ἀρτεμίδην. p. 535. ἡ ἀρτεμίδην ἐπιπλεῖσθαι τ' ἀρχόντων εἰσφορὰ. Aliquando vel junguntur, vel sibi opponuntur ἀρτεμίδην & πλετίδην. Plutarch. Lysandr. p. 440. D. ὅτι γὰρ ἀρτεμίδην καὶ πλετίδην ἀπιδίκεται τὸς ἀρχόντας. Synes. de Regn. p. 30. B. ἀρτεμίδην οὐ, ἀλλὰ μὴ πλετίδην, ὥσπερ οὐ, ἡ τ' ἀρχόντων αἰρεῖς γινώσκω. Vide quae diximus ad Longin. Sect. 10.

79. Ἀρτυαχ.] Protagor. p. 209. B. πρῶτον τῶν μισθῶν ἀξιώνας ἀρτυαχ. Polit. I. p. 417. F. φανερὸν δὲ γὰρ τ' μισθῶν ἀρτυμίνους ἀφελῶν τῶν δὲ μισθῶν. ubi vide Scholia. Legg. VII. p. 637. G. πάντων γὰρ τῶν διδασκάλων καὶ ἰσχυρῶν καὶ κοινῶν, ἀρτυμίνους μισθῶν παρὰ τ' πόλιν. Dio Chrysost. Orat. XXXVII. p. 456. C. Philostrat. Lib. I. Icon. 29. p. 854. Pollux IV. 42. Quaderendi & πα-

G

ταρ

* Ἀρράλον⁸⁰. ἰχυρὸν, στερεόν.

* Ἀρρί⁸¹. πρὸ ἐλπίγος χρόνος πεποιημένον.

* Ἀσκον

rahi potestate reperitur Legg. XII. p. 687. B. ζῶν ἀίχρῳ ἀνύμινον μετὰ τάχως, μᾶλλον ἢ μετ' αἰδρείας καλὸν καὶ παιδαίμονα θάνατον. ad quem locum referendum, quod legitur apud *Suidam*: Ἀρρύ- ρον λαμβάνειν ἀντὶ τῷ πεποιμένον καὶ ἀντὶ τῷ φυλάτῳ. ὅταν Πλάτων. Hic verbi usus *Homero* proprius est; de quo *M. Anton. Muretus* Var. Lect. X. 3. & Interpretes ad *Homer.* Od. A. 5. *Timaei* glossam haud neglexit *Suidas*.

80. * Ἀρράλον.] Cratyl. p. 267. B. εἰ δ' αὖ καὶ τὸ σκληρὸν τε καὶ ἀμειψέροφον, ὃ δὲ ἄρ- ρῶν καλεῖται, ubi vide Scholiaften. Vulgo Polit. VII. p. 486. G. legitur: καὶ μνή- μοινα ἢ καὶ ἀνέροι καὶ πάντες φιλό- πονοι ζητητίον. At Scholiaftes ἄρραλον praebet, hac addita annotatione: Ἀρράλον. ἰχυ- ρόν, στερεόν, ἢ δυσκίνητον. Vox rarissima, & ab uno, quod sciam, *Platone* usurpata, ab antiquo ῥῶν, unde ῥαῖον, ῥῆσθαι, ῥῆσθαι, derivatur. *Methodius* apud *Etymol.* M. p. 148. 47. Ἀρράλον; εἶναι ἄφρατον, ὃ μὴ ραῖσθαι, ὃ ἢ ὃ ἀκαταγώνιστον. — 3

ἰχυρὸς, ἢ δυσκίνητος. Φρύνη- ρος, ἀπὸ τῷ ῥῶν. ὃ ὁ μέλιον ῥῆσθαι, ὡς δὲ ῥῆσθαι. ῥῆσθαι, καὶ ἄρρατον πλινθοματῶν τῷ ῥ. Credo, *Phrynichum* in integra προ- παροξισμῷ Σοφιστικῇ, quae per- iit, de hac voce plenius dis- putasse. In ejus quidem *Epitome* MS. haec tantum reperiuntur: Ἀρράλον, τὸ ἰχυ- ρὸν κατ' ἀποφασιν τῷ ῥαῖσθαι, εἶναι ἀδιάφθορον. *Timaei* glossam *Suidas* descripsit, *Platonis* etiam nomine adjecto. Quo minus probanda est conjectura *Jo. Alberti* Mi- scell. Crit. in *Suid.* p. 273. ἄρραλον in ἄρρηλον mutantis.

81. * Ἀρρί.] *Phrynichus* Προπαροξισμ. Σοφιστ. MS. Ἀρ- ρί, ἀρτίως. Ἀφροσύνη τινα οἱ Ἀπτικοὶ φέρουσιν, τὸ μὲν σημαί- νειν λίγους ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπλοισις πρὸς αὐτῶν. τὸ δ' ἀρ- τίως τὸ αὐτῶν. Ἐλαβε δ' αὖ- τὸς ὅτι καὶ τὴν εὐαντίαν ἀφρο- σύνην ἴσαται οἱ ἀρχαῖοι, τὸ μὲν ἀρτί ἐπὶ τῷ αὐτῶν τιθέντες, τὸ δ' ἀρτίως ἐπὶ τῷ παρεληλυθότῳ. τοῖς δ' διακρίναι ὡς ἐπὶ μέλιον τὸ χρόνος τὸ ἀρτί. ἰγὼ δ' ἐκ εὐρον. Vide eundem de Dict. Attic. p. 8. & *F. G. Graev.* ad *Lucian.* So- loecist. p. 553. *Plato* Hip- parch.

Ἀσκαλίζοντες ἢ ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι,
ἢ ⁸³ τερύμενοι ἢ κατὰ φύλιν.

Ἀσπα-

parch. p. 2. E. εὐαντία λί-
γων οἷς ἄρ' ἀμολογήσασιν. Me-
non. p. 15. H. ὅτι ἐμὲ ἄρ' ἐ-
διηβήθη σὺ μὴ καταγύναι. Ib.
p. 16. B. ὅτ' ἐγὼ σοι ἄρ-
τι ἀπικρινάμην. p. 17. B. p.
18. F. p. 20. C. Alcibiad.
I. p. 28. A. Alcib. II. p.
41. C. Theaet. p. 114. B.
Ἄρ' ἐ, ἢ πάλαγ ἐξ ἀγρῶ; ubi
vide Scholiasten. Criton.
p. 369. F. Ἄρ' ἐ ἤκει, ἢ
πάλαγ; & saepe alibi. Cum
Futuro (quod se Phryni-
ebus reperisse negat) con-
struitur Charmid. p. 243.
F. ἔτι βέλτιον σκεψόμεθα ἢ ἄρ-
τι ἢ ἡμᾶς ἐνέει τούτων ὄν.

82. Ἀσκαλίζοντες.] Sym-
pos. p. 322. E. ὡς' ἐφ' ἐ-
νὸς πορεύσει) σκέλες ἀσκαλίζον-
τες. ubi vide Scholia. Sto-
baeus p. 618. in hoc loco
legit ἀσκαλίζοντες, ut Ti-
maeus noster: quanquam
hujus descriptor, Suidas
dedit ἀσκαλίζοντες. Forma
ἀσκαλίζων prorsus damnata
est a viris doctissimis ad
Hesych. T. I. p. 574.
Sed bene iudicat Junger-
man. ad Polluc. II. 194.
utramque usitatam fuis-
se. Idque plane con-
firmatur a Phrynicō MS.

Ἀσκαλιάζειν ἢ Ἀσκαλίζειν ση-
μαίνει τὸ ὥσπερ τὸ πάλαι πι-
πληγμένοι ἐφ' ἐν σκέλεσσι ἄλλοι.
Plutarch. Sympot. I. 4.
p. 621. E. σκευάσεις ἄδων
ψυχοῖς, ἢ κτερίζου φαλακροῖς,
ἢ ἀσκαλιάζειν χυλοῖς. Aelian.
H. A. Lib. III. cap. 13.
de gruihus: ἢ ὑπὲρ τῆς
κατακοιμίζου τὴν φυλακὴν ἐστὶ
μὴ ἀσκαλιάζεσθαι. Alciphron
Lib. III. Ep. 51. p. 392.
οἷα γὰρ καὶ περὶ ἐπιχρησάν,
ἀναγκάζοντες ἀσκαλιάζοντες πί-
ναι. Scholiast. Aristoph. ad
Plut. 1110. Apud He-
sychium est: Ἀσκαλιάζων.
ἀλλόμενος τὸ ἐπὶ τῷ ποδί. quod
frustra in vulgarem for-
mam mutatur a viris eru-
ditis. Est enim ex Cre-
tensium dialecto. Lexi-
con Sangerm. MS. Ἀσκα-
λιάδων. ἀλλοθι. Κρητῶν. ex
quo Creticam formam ἀγ-
καλιάδων Hesychio redde-
Figuram saltantium supra
utres oleo lixiviae unctos
ex anaglypho prodidit Fr.
Ant. Gorius Inscript. An-
tiqu. Part. II. p. 104. ubi
plura de ἀσκαλισμῷ in No-
tis afferuntur.

83. Ἡ τερύμενοι.] Apud
Suidam scribitur: ἐτερύμε-
G 2 101

Ἀσπαλιεύς ⁸⁴. αἰλιεύς, ἀπὸ Ἑλποσπαῖν τῷ ἄγρῳ.

Ἀτάς ⁸⁵. σύνδεσμος ἀντὶ τῆς δῆς.

Ἀτεχνῶς ⁸⁶. ἀντὶ τῆς ἀληθῶς καὶ χωρὶς πανουργίας, καὶ οἷον ἀπλάτως.

Ἀτενής ⁸⁷. ἢ ὁ τῷ ἡθῇ εὐθύς καὶ ἀκλινής, ἢ ὁ σκληρὸς καὶ ἀνύπεικλος πρὸς ὃν καὶ ὑπεῖξαι.

Ἀτι-

τω κ. φ. quod aequè rectum est, atque alterum. Ep. ad Rom. III. 23. Egregie Epaphroditus apud Etymol. M. p. 155. 35. Ἀσπαλιεύς ἐστὶ, τὸ ἴσασθαι ἰφ' οἷος ποδὸς ἰσχυρόμενος, ἢ εὐρέμενος τὴν κατὰ φύσιν· εἴρη) παρὰ τὸ σκόλον, ὃ ἐστὶ σκόλοπα, τὸ ἐν ποδὶ ἁλισσθαι· ἀπὸ τῆς κατέντων σκόλοπα καὶ χαλκιδόνων· ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πίρσαις σκολοπατίζειν φησὶ. Σκολιάζειν ἔν κ. λ.

84. Ἀσπαλιεύς.] Sophist. p. 149. F. 150. F. G. ubi nunc legitur ἀσπαλιεύς, quod & ipsum Atticum est. Vide Moeridem p. 42. Pro ἀποσπᾶν τὴν ἄγρῳ Suidas habet σπᾶν τ. ἄγ. Etymol. M. p. 156. 36. ut Timaeus, παρὰ τὸ ἀποσπᾶν τὸς ἰχθῆς ἐκ τῆς θαλάσσης. In utroque malim ἀσπᾶν.

85. Ἀτάς.] Alcibiad. I. p. 33. G. μάλλον μὲν πάντες ἀνθρώποι, ἀτὰρ ἢ γὰρ καὶ μάλα σφόδρα. Minoë p. 46. F. πολλὰ καὶ ἁπλοῦς θεοὶ, ἀτὰρ

καὶ εὐταῖα. Phileb. p. 94. H. ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμίτερος λόγος. Hippia Maj. p. 95. E. ἀτὰρ, ὃ ἱππία, τί ποῦ τὰ αἴτιοι. Ibid. p. 96. B. 98. A. 101. H. Theaet. p. 114. C. ubi vide Scholia. Protag. p. 203. G. Euthyd. p. 228. D. & centies alibi. Eustath. ad Il. X. p. 1272. 20.

86. Ἀτεχνῶς.] Euthyphr. p. 48. C. ἀτεχνῶς γὰρ μοι δοκᾷ ἂν ἰφ' ἰφίας ἀρχὸν κακουργῶν τὴν πόλιν. ubi vide Scholiasten. Ione p. 144. D. ἂν ἀτεχνῶς νουθεῶ. Euthydem. p. 215. A. πάνσοφοι ἀτεχνῶς. Charmid. p. 235. E. ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ εἰδήματα ἐμὴ. Lachet. p. 249. C. καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῶν συμβαίνει. Theaetet. p. 118. B. 122. C. 130. B. Protag. p. 200. A. 210. E. Clitoph. p. 256. C. Cratyl. p. 262. D. & cet. Vide Amman. in v. & ibi laudatos.

87. Ἀτενής.] Propriam

VO-

vocis vim declarat *Euripides* apud *Hesych.* in V. Ἦκε δ' αὐτὸς ἀπ' οἴκου. contento gradu ex aedibus venio. Sic qui oculos acriter intendit & defigit, dicitur αὐτὸς βλέπειν, vel ἀτινίζειν. Sic qui intento animo aliquid considerat, καταμαθεῖν αὐτὸς, apud *Epicharmum* *Diog. Laërt.* III. 16. quo respexit *Suidas* v. Ἀτνίς. nisi forte ob oculos habuerit alterum ejusdem poetæ locum apud *Athen.* VII. p. 277. F. πρῶτ' μὲν γ' αὐτὸς ἀπ' αὐτῶν ἀφύας λῶσπυρίζοις τροχύλας. Hinc eleganter transfertur ad hominem rigidum, & propositi tenacem, quem, ut ille ait, nihil mente quatit solida. *Plato* *Polit.* VIII. p. 493. B. αἱ ἐκείνι κεκτημένη ἀπλῆς πει καὶ αὐτοῖς τῶς τοιούτους ἀνδρας. *Euripides* apud *Stob.* p. 249. Καλὸν γ' ἀληθὲς καὶ αὐτὸς παρήσσια. *Plutarch.* *Coriolan.* p. 220. E. ἀπ' ἀπλῆς τις ὡς αἰὶ καὶ αὐτὸς, καὶ τὸ νικᾶν καὶ κρατεῖν ἀπάντων, πάντως ἀνδρείας ἔργοι ἡγούμενον. *Maxim.* *Tyr. Diff.* XI. p. 117. ἀσχετοὶ τὸ θυῖον, καὶ αὐτὸς, καὶ ἀπαράνηλον. *Longus* *Pastoral.* L. IV. p. 168. ὡς ὃ αὐτὸς ἢ καὶ κατὰ πάντων ὤμων θυῖον, Sæpe in malam partem usurpatur de homine pervicaci & intractabili. *Phrynichus* ineditus; Ἀτι-

νός καὶ ἀτινέμενος ἀνδραγαθός. Ταῦτ' αὖτ' αὐτὸς καὶ ἀτινέμενος. τὸ μῦθος ἀτινέμενος κυρίως ἐπὶ τῷ δουλεύοντι ὑποκρίναι τιθέναι. quæ referenda sunt ad *Aristophanis* *Vesp.* v. 729. Μηδ' αὐτὸς ἄγαν γ', ἀτινέμενος τ' αἰήε. ubi adeundi veteres Critici. *Plutarch.* *Catonis* p. 339. A. αὐτὸς ἄγαν ἦθος ἰγὰ τιθεμαι, καὶ μηδὲ ἀνδραγαθὸς αἰὲς ἀνδραγαθὸς οἰομένη κοινότητα τ' ἡρώας πλείον ὑπάρχειν. Sic legendum esse docuit *J. M. Gesnerus* ad *Plin.* VIII. *Epist.* 16. quod confirmare potuisset ex *Thom. Mag.* v. Ἀτνίς τ' ὁ. Vulgo editur ἀγνίς pro αὐτὸς. quarum vocum altera alterius locum sæpe occupavit, v. c. apud *Maxim.* *Tyrium* *Diff.* XXXVII. p. 441. Τῷτο ἄρα δρῶς ἐλέγιστο ἄγαν, οὐκ ἀγνίς τὸ ἀγνίς τ' καὶ κλημύνειν τρέπαι ἀψύχοις σώματι. Quis non potius scribat: τὸ αὐτὸς τ' καὶ κλη. τε. *Themist.* *Orat.* XXVIII. p. 342. B. ἐπὶ σάμα γὰρ ἀρετῶς αὐτὸν τὴν φύσιν, ὅτι σκληρὰ, αὐτίκα τ' καὶ αὐτὸς. *Plephisma* *Laconicum* de *Timotheo* ex retentione *Edm. Cbisbulli* *Antiqu.* *Asiat.* p. 128. αὐτὸς καὶ πακίλιν ἀντ' ἀπλόας καὶ τιταμύνει ἀμφίπινον τὰν μῶαν. ubi vir Graecarum literarum exquisita scientia præditus, *Joannes Luzacius*, bene

Ἀτιμώρητος⁸⁸. ἀβουήθητο, ἡ θαυμαστός· ἐστὶ δὲ ὅτε
καὶ ὁ κακός.

Ἀτύφῃ μοίρας⁸⁹. τὸ ἀβλαβὲς ὑπὸ τύφῃ, καὶ μὴ
τεθυμμένης.

Ἀτυ-

corrigit, ἀγνή καὶ ποιή-
λιν. *Plutarchus* αὐτῆς de
corporalibus etiam re-
bus usurpavit. *Sympos.*
II. 6. p. 640. E. ἡ γὰρ
(γῆ) αὐτῆς καὶ σκληρὰ δυσμε-
τάβλητος. *Themistocl.* p.
119. C. ὁ (κύμα) τὰς μὴ
Ἑλληνικὰς σὺν ἑλλαπῆι γαῦς, ἀ-
γνῆς ἔσας καὶ ταπεινότερας. quo
in loco *Henr. Stephan.*
Thef. Gr. L. Tom. III.
p. 1284. ἀγνῆς minus bene
exponit demissores. Sunt
enim firmiter compactae.
Vide *P. Wesselingium* ad
Herodot. VIII. 60.

88. Ἀτιμώρητος.] *Legg.*
V. p. 605. F. ὡς· σὺν αὖ
ποτε ἀτιμώρητος πάθει ὁ τυχών
ἐν ἵπαθι. VI. p. 618. A.
πολαζίδω τι πληγαῖς ὑπὸ ὄσυν-
τυγχάνοιτο, καὶ ἐθίλοιτο πο-
λάζειν, ἀτιμωρήτως. XII. p.
693. B. ζῶντι γὰρ ἔδωκε βοη-
θεῖν πάντας τοὺς ἀσπληγέτους, ὅ
πως ὅτι δικαιοτάτος ὦν καὶ ὁσιώ-
τατος ἔζη τι ζῶν, καὶ τελευτή-
σας, ἀτιμώρητος ὦν κακῶν ἀ-
μαρτημάτων ἐγγίγντο τὸ κατὰ τὸ
ἐνθάδε βίον. *Thomas M.* p.

856. ἀτιμώρητος, ὁ ἀβλαβὴς,
καὶ ὁ ἀβουήθητος. Pro ἀτιμωρή-
τος est ἀτιμος *Gorg.* p.
306. E. & *Legg.* IX. p.
652. F. ubi vide *Scholia-*
sten. Saepe ea notione
occurrit apud *Tragicos.*
Vocem θαυμαστός, etsi nihil
variat *Suidas*, mendosam
esse, perspicuum est. *A-*
breschius *Auctar.* *Dilucid.*
Thucyd. p. 312. legit θα-
υάσιμος· quod nihili est.

89. Ἀτύφῃ μοίρας.] *Phaedr.*
p. 338. A. Εἰτί τι θηρίον ὡς
τυγχάνω, Τυφῶντος πολυπλοκά-
τερον, καὶ μάλλον ἐπιτεθυμνέον, εἴ-
τε ἡμερώτερόν τι καὶ ἀπλότερον
ζῶν, θείας τιδὸς καὶ ἀτύφῃ μοί-
ρας φύσιν μετήχον. quem lo-
cum laudavit *Plutarch.*
adv. Colot. p. 1119. B.
& imitati sunt haud pau-
ci. *Themist.* *Orat.* I. p. 3.
B. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πάντως εὐκολώτα-
τόν τι, καὶ ἡμερώτατον, θείας τε
ὄψης δὲ τινος, καὶ ἀτύφῃ μοίρας
φύσιν μετήχον, ζῶν ὑερότιον.
Synes. de Regn. p. 20. A.
τὸ θείας μετεληχρὸς μοίρας, ἀ-
ξιοῖ πάντι ἄτυφον εἶναι. Eodem
allu-

Ἄτυχῆσαι⁹⁰. μὴ τυχαῖν.

Αὐτὴν καὶ ἑρπὲν⁹¹ ἀφελήλως εἶπεν. ἐστὶ δὲ ταυτόν.

Αὐτίκα⁹². ἅμα καὶ τότε εὐθὺς.

Ἀχα-

allusit *Philostat.* V. A. Lib. VI. cap. 3. p. 237. ἀλλ' ἢ τὸ ἀγροικότερας τι καὶ ἀ-
είναι μοίρας. In *Oenomaio*
apud *Euseb.* P. E. V. 21.
p. 213. pro παρεμφαίει μὲν
τὴν ἐκλυφον μέζαν, *Collatio*
MS. in schedis *Vossianis*
habet, παρεμφαίει μὲν τὴν ἐκ-
λυφον μοίραν. quam lectio-
nem eruditi considerent.
De aliis, quae huc perti-
neant, pulcherrime di-
sputat *Hemsterhusius* ad
Hesych. Tom. I. p. 491.
Partem hujus glossae re-
perias etiam apud *Suidam*.
Pro τιθυμμένης MS. prave
τιθυμμένης. Conf. V. Τι-
θυμμένης, & quae ibi dice-
mus.

90. Ἄτυχῆσαι.] Theae-
tet. p. 133. A. Οὐ δὲ ἀλη-
θείας τῆς ἀτυχῆσαι, ποτὶ τίς
ἐπισήμων ἴσται; *Gorg.* p. 287.
A. ἵππῳ σὺ ἵσταῖς αὐτὸν μέ-
τῃ ἀτυχῆσαι. *Phaedr.* p.
338. D. ἀξίῳ δὲ μὴ ἀλ' αὖτῳ
ἀτυχῆσαι ὡς δόγμα. *Legg.*
VII. p. 635. B. εἰδ' οἷόν τι
τὸ ζῆλον ἔσται ἀτυχῆσαι τὸ ἀπο-
κρίσει. IX. p. 660. F.
ὡς αὐτῇ τυχεῖν μὲν βίωσιν, ἀ-
τυχῆσαι δὲ, τῶσαντιον. X.

p. 672. E. ταύτης δὲ δι-
κῆς ἔστι σὺ μήποτε, ἔτι δὲ ἀλλο-
ἀτυχῆσαι γινόμενον ἐπιτύχῃ ἀει-
γυιάῳ θιῶν. *Axioch.* p. 729.
A. Ἀλλ' οὐκ ἀτυχῆσαι με ὁ-
δὸς τὸ μετεῖν. *Arrian.*
de *Exped. Alex.* III.
5. ἐκ ἴσιν ὄντια ἀτυχῆσαι
ὡς ἰδῆτο ἀπίμπησι. *Da-*
mascius apud *Phot.* p.
1069. καίτοι ἀρχὴν ἀτυχῆσαι
εὐαγωγίας φιλοσόφου. *Lexi-*
con. *Sangerm* MS. Ἄτυ-
χαῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλ-
λὰ ἀφμαρτάνειν. *Εὐπολὺς* Δί-
μοις. Διγ' ὅτε πιδυμῆς. ἢ γὰρ
ἀτυχῆσαι ἐμῷ. *Eundem* *Eu-*
polidis versum sic laudat
Priscianus XVIII. p. 1175.
Αἴτις τὸ πιδυμῆς, καὶ ὅδ' ἐστι ἀτυ-
χῆσαι ἐμῷ. *Etymol. M.* p.
168. 17. Ἄτυχαῖν. αἰτ' ὅτ'
ἀπὸ τυχαῖν Πλάτων λαμβάνει. *Ti-*
maci glossulam descripfit
Suidas.

91. Αὐτὴν καὶ ἑρπὲν.] *Legg.*
VI. p. 517. E. ὕλην παρατι-
θέτας αὐτὴν καὶ ἑρπὲν ἀφελόν.
Pro παραμύθως MS. παραμυ-
θῶν.

92. Αὐτίκα.] *Corrigen-*
dum fortasse: Αὐτίκα μάλα.
καὶ τότε εὐθὺς. nisi quid ex-
ciderit. *Gorg.* p. 283. A.
ὅτι

Ἀχαρτεῖν⁹³. μὴ χαλῶεις.

Ἀχιλλεύς

ἔτι τοι αὐτίκα δὲ παραταῖν οἱ
δαμνέμενοι τέτων. Ib. p. 286.
B. αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα. p.
290. C. κατωγῶς ἔσται αὐτί-
κα μάλα. Quae verbi no-
tio apud *Platonem*, alios-
que toties occurrit, ut
nullis confirmari debeat
testimoniis. Frequens e-
tiam, sed vulgo minus
intellecta, illa vis est,
qua, initio sententiae, in
probandis argumentis, pro
exempli gratia, verbi
caussa, accipitur. Alcib. II.
p. 38. E. ὥσπερ τὸ οἰκίαν
αὐτίκα φασὶν εὔξειν. Ib. p.
39. B. Αὐτίκα, τὸ σὺν ἡλι-
κιστῶν δὲ τινος τυγχάνουσιν ἄφρο-
νες οἷσι. Ib. p. 41. A. εἰ τοι
αὐτίκα μάλα παραταίη. &
paullo post: οὐκ οἶν οἱ ῥήτορες
αὐτίκα, κ. λ. Minoë p. 44.
G. ἰπὸ αὐτίκα ἡμῖν μὲν ἔ-
ρως ἴσιν ἀνδράπυς θύειν. The-
aet. p. 124. D. αὐτίκα γὰρ,
δοκίμῃ τινά σοι συγχωρήσας;
Protag. p. 196. G. ἀλλ'
ὥσπερ εἰ αὐτίκα μεταβαλὼν
τῷ ἐπιθυμῶν ἱσχυροτέρης κ. λ.
Lachet. p. 252. F. ἰπὸ
αὐτίκα εὐ ταῖς νόταις ἔχῃ οἱ ἰα-
τροὶ καὶ δυνάμει πείσαν; Gorg.
p. 201. D. αὐτίκα πρῶτον,
ἔπειτα ἔπειτα ὁ λόγος ἔστω, σὺ ἡγῶ

οἶόν τι αἶψα; Ib. p. 295. G.
Phaedr. p. 340. C. Legg.
V. p. 604. B. p. 607. H.
Callimach. H. in Joy. v.
76. Αὐτίκα χαλῶεις μὲν ὑδὸν
μὲν ἠφαιστοῖο. Et sic centies
alii scriptores, Attici prae-
sertim. Veram vocis po-
testatem non primus *Tan-*
Faber ad *Lucretium*, ut
credit *Toupius* ad *Longin.*
p. 196. sed jam olim
Devarius de Partic. p.
51. & *Casaubonus* ad *A-*
then. VIII. 9. p. 604. nu-
per viri Graecarum Lati-
narumque elegantiarum
peritissimi, *Jo. Augustus*
Ernestus ad *Xenophont.*
Memorab. IV. p. 202,
& *Fer. Marklandus* ad
Lysiae Orat. XIX. p.
581. praeclare demonstra-
runt. Pro αὐτίκα eodem
sensu etiam εὐδὲς vel εὐδία
dici, quod *Casaubonus* l. c.
rarissimum putabat, exem-
plis planum fecerunt *Ra-*
phelius ad *Arrian.* de Exp.
Alex. VI. 11. & *Koenius* ad
Gregor. de Dialect. p.
194. Latini, continuo, nō
longe abeam, Galli, d'a-
bord.

93. Ἀχαρτεῖν,] Glossa

Ἀστέζην 94. ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἴδιαν.

B.

Βάδην ἰ. ἐπειγομένη πορεία.

a Suida etiam descripta, referenda est ad Sympof. p. 320. G. τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἐκάτε ἑ γάμου καὶ ὀγιστοῖς πολλὸν χαρίζεσθαι, καὶ δὲ, — τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσῶσι αἰχρὸν πρὸς, καὶ δὲ ἀχαριστοῖν. *Antiphon* apud *Stob.* p. 281. καὶ ὅτι οἱ μεταρρίμ ἐ χαριστάρην, ἀπ' ἀχαριστοῦ. quem locum laudat *Harporation* in v. ubi videndus *Mausiacus*. *Lexicon Rhetor.* MS. Ἀχαριστοῦ τίτακ' μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεονεξῆς τῆς τοῦ πατρὸς, ὅταν μὴ βέλων' ἔχον ἐκείνους τοῖς τοῦ πατρὸς καὶ τῶν πεποιμένων. 18. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῇ χαρίζεσθαι μὴ διδόναι καὶ τῇ ἀχαριστοῦ. Vide *Lenneperium* ad *Psalavid.* p. 13, 89.

94. Ἀστέζην.] Cum Glossographo nostro prope ad verbum congruit *Hesychius* v. Ἀστέζην. Varias Grammaticorum de hac voce opiniones accurate exposuit *Pollux* III. 60. Ἀστέζην κατὰ μὲν τινες, ὁ πορεύς τῃ βαδίσει κατὰ δὲ ἄλλοι, ὁ γὰρ μὲν βαδίζει τῇ

ἀστέζι τῆς δὲ δακτύλου, ὁ πορεύς μὲν ἀστέζι, δέξιν δὲ ξινῷ, ὡς *Δαναὸς* Ἀργείοις, δὲ δὲ ἴσ' ἑ Ἀργείοις ἔχων τὸ γινῶ. *Aelii Dionysii* & *Pausaniæ* sententiam retulit *Eustath.* ad II. r. p. 405. Adde *Hesych.* v. Ἀστέζην, *Suidam* v. Ἰδιδέζην, & *Moschopol.* αὐτὸν καὶ p. 119. Quod apud *Hesychium* legitur: Ἀστέζην, ὁ πορεύς τῇ βαδίσει, ipsius errore natum videtur ex Ἀστέζην. Glossæ sedem frustra in *Platone* quaesivimus:

1. Βάδην.] Addenda negatio, ὅτι ἐπειγομένη πορεία. Glossa huc, mi fallor, ex *Herodoteis* irrepfit. Lib. IX. 57. ἀναλαβόντες τὸ λέγον ἐκαστὸν ἑνὲς βάδην πρὸς τὸ ἄλλο αἶψα. *Homerus* II. N. 516. Τῷ δὲ βάδην ἀνιόντ' ἀνιόντ' οὐδὲ φασιν. *Aeschyl.* *Peri.* v. 19. — ἴσας, οἱ μὲν ἴσ' ἴσωνται, οἱ δὲ ἐπὶ καὶ, καὶ οἱ τὴν βάδην. *Aristoph.* *Lyssitr.* v. 254. Ἐπὶ δὲ βάδην, ὡς βάδην. *Sofipater* apud *Athen.* L. IX. p. 3. 8.

H

F.

βαθείαν αὐλάκα· ὅπερ ἐστὶ χιτῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρε·
μεταφορικῶς δὲ τὴν βαθείαν Φρένας καὶ κε-
κρυμμένας σημαίνει.

Βάλλ'

Ἐ. Πότε δ' αὖ πυκνότερον ἵσταται,
γῆν, καὶ πότε βάθην. *Philos-
trat. de Vit. Sophist. L. II. p. 589.* καὶ δὲ μὲν ἱσχυομένη
ἐν τῇ Ἀθήνῃ, ὁμοίως μὲν, καὶ
τὴν βάθην ποικιλομένης καὶ κρυμμένης.
Eunap. Jamblich. p. 25. βάθην καὶ χαλαρώς ἀντιλαμβάνει.
Proaeres. p. 142. οἱ δ' ἄλλοι
μὲν καὶ βάθην συνήσαν. Sed
notior haec forma est,
quam ut exemplis illustran-
da sit.

2. *Bathian aulaka.*] In
his mutuam sibi operam
praestant *Timaeus & Sui-
das*. Primum in *Suida*
restituere ex *Timaeo*, ὅπερ
ἐστὶ χιτῆς γῆς pro ὅπερ ἐστὶ τι-
χῆ γῆς. nā in utroque
Grammatico utramque le-
ctionem conjungere ma-
lis: ὅπερ ἐστὶ τιχῆ καὶ γῆς.
ut *ordines fulcrum* signi-
ficentur. Tum in *Timaeo*
legendum ex *Suida*, δὲ
τὴν βαθείαν Φρένας καὶ κεκρυμ-
μένας σημαίνει. Vitiose *Co-
dex MS.* δὲ βαθείας Φρέ-
νας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει. Al-
terutrum horum Gramma-
ticorum descripsit *Etymol.
M. p. 185. 31.* cujus le-
ctio & ipsa mendosa est:

Βαθίαν αὐλάκα, ὅπερ ἐστὶ τιχῆς
γῆς ὑπὸ ἀρότρε· ἢ μεταφορικῶς δὲ
βαθείας Φρένας καὶ κεκρυμμέ-
νας. quae ab eruditissimo
Sylburgio non satis intel-
lecta, ad eam normam,
quam in *Timaeo* dedimus,
refringenda sunt. Pertinet
vero glossa ad *Polit. II. p. 423. D.* τὸ δ' αὖ Αἰχίαν
πολύ τι ἄρα ἰσχυομένη λίγην κα-
τὰ τὴν ἀδίαν. καὶ ὅτι γὰρ φησὶ
τὴν ἀδίαν, αὐτὴ ἰσχυομένη περὶ γῆ-
ρα ἀληθείας ἱσχυομένη, καὶ ὡς
δὲ τὴν ζῶντα, ὡς δὲ τὴν ἀδίαν, αὐτὴ
ὡς ἰδίαν, Βαθίαν ἄλλα αὖ
Φρένας κεκρυμμένας, ὡς καὶ τὴν
κατὰ βλαστάειν βυδαύματα. *As-
schyli* locus est *Sept. contr. Theb. v. 599.* ubi vide
Schol. & Stanley. Eos-
dem *Jambos* laudavit *Pla-
tarch. Aristid. p. 320. C. & T. II. p. 88. B. 186. B.* expressit *Damaschius* apud
Phot. p. 1031. καὶ δὲ
καὶ δὲ τὴν ἀδίαν, αὐτὴ ὡς ἰδίαν, ὡς
βαθίαν τὴν ὡς καὶ αὐτὴν αὐλάκα
αὖ Φρένας κεκρυμμένας & p. 1055. καὶ ὡς αὖ ἰσχυομένη δὲ αὖ
ἢ ὡς βαθείαν αὐλάκα καὶ κεκρυμμένας
κεκρυμμένας, ὡς αὖ τὴν ὡς
βλαστάειν βυδαύματα καὶ ὡς ὡς αὖ
αὖ. attigerunt *Is. Casaub.*
ad

βάλλ' εἰς μακαρίαν: ἀντὶ τούτου, βάλλ' εἰς ἄδην ἔδην
τὰς ἀποθανόντας Μακαρίτας ἔθ' καλεῖν· ἢ
ὅτι ἡ Μακαρία ὁ θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλείου,
ἐκείνη ἡ ἡρώς τῶν Ἡρακλειδῶν γένος ἀπέθανεν.

Βά-

ad Sueton. Vitell. cap. 13. & H. Vales. ad Excerpt. Peiresc. p. 23. denique bene explanavit Bern. Martin. Var. Lect. II. 4. 3. Βάλλ' εἰς μακαρίαν.] Hipp. Maj. p. 100. E. τί τότε, βάλλ' εἰς μακαρίαν, τὸν ἄνθρωπον; ἔθ' εὐφροσύνην πυνθῆναι γὰρ πρῶτον μακάριον. ubi vide Scholiasten. Alciphron Lib. I. Epist. 9. p. 32. Lib. III. Epist. 32. p. 343. & ibi Steph. Bergler. Julian. Caesar. p. 333. A. Scholiast. Aristoph. ad Equit. v. 1148. Eustath. ad Od. A. p. 1405. ut alios mittam. Singulare & rarum est, quod Photius Lexico MS. e Comico quodam affert: Εἰς ἁδῖαν, ὡς εἰς μακαρίαν, τὸ εἰς ἄδην. ubi scribe, εἰς ἄδην.

4. Μακαρίτας.] Euphemismus magis usitatus scriptoribus Christianis, quam veteribus Graecis. Aeschylus apud Stob. p. 609. πᾶς γὰρ λυγρὸς τίς, ὁ μακαρίτης οἷον. Alciphron III. 37. ἐπεὶ γὰρ τὸ μακαρίτην ἀπ-

ὀκαλοῖται Φαυδίαν. Artemidor. IV. 74. ὁ Πλάτωνος εἰς τὸν ἄδην ἀναβαίνειν ἰδὲν· καὶ τῇ ἐπιστῇ ὅτι καλεῖται τις αὐτὸν τὸν ἄδην, καὶ ἔφη μακάριον ἔσθαι αὐτόν. i. e. mortuum. Photius Lexico MS. Μακαρίτης, τὸς τοιούτους. ἔτι Μικανδρῶ. Eosdem a Doribus ζαμείους, tanquam mellioris fortis participes factos, appellatos esse, tradit idem Photius, & ex eo Suidas v. Μακαρίτης. Beati & Felices dicebantur a Latinis. Lapis apud Reines. Inscript. Class. XVII. n. 55. Vale felicissima anima. Plura Lambrinus ad Horat. I. Sermon. 9. 28. & Huetius in Anthol. p. 5. Bene monet R. Bentley Diff. de Phalaride p. 9. Graecos nunquam nomine μακαρίτης, nisi de nuper mortuis, uti.

5. Μανναρία.] De Manaria vide quos laudat Ti. Hemsterbus. ad Aristoph. Plut. p. 113. Paulo post MS. ἐκείνη ἡ ἡρώς.

H 2

6 Βά-

Πάρεσθαι δ' ἄρυσμα φρέσιν ἁμοιᾶν, ὅθι καὶ κατὰ δυνάμιν
 δούλος ἐβάλλοντο.

Βδελυρός ?· πιαχροποιός.

Βέβηλοι⁸. ἀμύητοι

Βλάξ ? ὁ Δὲ νωθεῖαν αἰμαρτηκώς.

ВЛН

6. *Σαργάν.*] Gorg. p. 309. H. *Ματριάδης* ὃ ὁ *Σαργάνης* εἰς τὸ *Σαργάνης* ἔμει-
λιν ἐψήφισατο. Creberrima
apud *Aristophanem*, alios-
que scriptores Atticos *σα-
ργάνης* mentio. Vide *Har-
pocraz.* in v. & *Lexicon
Rhetoricum Bibl. Coislin.*
P. 491.

7. Βδελυρίς.] Polit. I. p. 414. D. Βδελυρίς γὰρ εἰ, ἔφη, ἡ Σύνεσις. Theopompus apud Athen. L. IV. p. 167. B. ἡ λαικαυροῦ, ἡ Βδελυρίς, ἡ θεομῶν τ' ἑταῖρα. Dio Chrysost. Orat. LV. p. 561. C. ἐπεὶ ἡ ἀναισχύντης ἡ Βδελυρίς, καὶ ἀναιδείας ἡ Βδελυγίας. Sed exemplorum pleni sunt scriptores veteres. Vide Schol. Aristoph. ad Nub. v. 445. Is. Casaub. ad Theophrasti. καὶ Βδελυγίας p. 241. & Des. Herald. in Tertull. Apol. p. 32. Glossa etiam est apud Suidam.

8. Βίβλοι.] Sympos. p.
334. C. αὶ τὴν αἰνέσιν, καὶ οἱ τῆς
ἐκείνης ἐστὶ βίβλος τε καὶ ἀρχαῖ-

πῶς, πόλλας πᾶν μεγάλης τοῖς
 αἰσὶν ἐπὶ τοῖς. quibus verbis
 expressit notissimum Or-
 pheī versum : ὀφθαλμοῖς, αἰ-
 σίμας ἐστὶ. δύσως δ' ἐπὶ τοῖς βί-
 βηλοι. ad quem praeter
 alios auctores, a Spanbe-
 rpio ad *Callim.* H. in A-
 poll. v. 2. indicatos, al-
 lufit etiam *Aristid.* Tom.
 II. p. 139. ἦ δ' βούλων ἐλ-
 γῶν ὁ λόγος. παῖδας δ' ἔδει
 δι' πύλας αὐτὸς ἐπὶ τοῖς
 αἰσὶν, ἐπὶ ἐπὶ τοῖς πύλαι. ubi
 vide Scholia. *Libanius*
Ep. 475. τίς ἔστι δ' ἐβούλων
 παῖδας, καὶ δ' πῶς δύσως ἀπα-
 κλείουσιν. Mitto *Gregor. Na-*
zianz. Or. XXXIII. p. 532.
 C. aliosque Patres Eccle-
 siasticos.

9. Βλαξ.] Politic. p.
191. A. πᾶς βαρύτερος
βροδύτης, καὶ μαλακότερος, δι-
ὰ καὶ βλακίας. ubi vide Scho-
lia. Euthyd. p. 221. D.
ἐξήμαρτον ἀπὸ τῶν βλακίων.
Gorg. p. 298. A. πῶς με
ἠγὼ βλακὰ ἴσται. ubi mirifi-
cam vocis originem tra-
dit *Olympiodorus* in Com-
men-

mentario MS. βλάκα ἵνα, ἀντί β, χαῖνον τῇ παρρησίᾳ. Τὸ δὲ βλάξ ὄνομα γίγνται ἀπὸ β μαλακῆ. ἢ ἂν μάλαξ τίς εἴτα εἶχεν ἵνα μάλαξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μὲν β λ ε συμ- πλέκει, ἐτρέπη εἰς τὸ β, καὶ γί- γναι βλάξ. quibus gemina dederunt *Etymol. M.* in v. & Scholiastes ad h. i. Polit. IV. p. 450. D. Ἡ μὲν βλακικὴν γὰρ ἡμῶν τὸ πάθος. ex quo loco emendandus est *Erotianus* v. βλακῦναι, & *Etymol. M.* p. 199. 7. quod, ut leve, sine admo- nitione praeteriissem, nisi accuratissimum *Sylburgium* fefellisset. *Platonis* βλα- κικὸν πάθος in alium sensum flexit *Julianus* Ep. 12. Ταῦτα κατέληπον, παθὼν τι βλακώδες. Legg. I. p. 570. B. ἐπαινέσθαι μὲν πάντ' ἐστὶ πρὸς τοιαῦτα, ὅπως τοὺς ἑταίρους κατε- ρύσεις. ὅπως δὲ αὐτῶν, βλακι- κώτερα. *Teles* apud *Stob.* p. 847. ἀλλ' ἔν γε ἄνδρα, καὶ εἰ βλακα. *Heraclitus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 28. D. & p. 41. A. βλάξ ἀν- θρωπῶς ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. *Lucian.* *Toxar.* p. 522. βλάκα ἐρᾷν ἐκπυ- ρῶσαι. Et sic idem alibi. *Pollux* I. 158. Sed ut βλάξ non solum fatuum ac stupidum significat, sed & imbellem & socordem, sic βλακῦναι dicitur de eo,

qui quid tarde & remissa agit. *Dio Chrysost.* Orat. XX. p. 263. D. δι' ἣν βλα- κῦναι τι καὶ ἀργαλέμεν ἀναλά- σαι καὶ πάνυ πολὺν χρόνον. *Ae- lian.* H. A. Lib. IV. cap. 43. μηδὲ νύκτωρ βλακῦναι, μη- δὲ ἑλπιῦναι. Idem Lib. V. cap. 12. VI. 1. VII. 1. IX. 3. 8. Epilog. p. 971. *Philostrot.* V. A. Lib. VII. cap. 14. p. 292. εἰ δὲ παρ- δίδαν σφῶς, ἢ βραδύναι, ἢ βλα- κῦναι παρὲς τὴν αἰτίαν. *Liba- nius* Opp. T. II. p. 170. C. ἵππερα τῶν σῶν τις ἐμιλήσῃ βλακῦναι; Ibid. p. 315. B. Inprimis voce βλάξ, & inde derivatis, βλακώδης, βλακικός, βλακῦναι, βλακία, delectata est *Xenophonis* *Musa Attica*, cujus loca viri docti ad *Thom. M.* v. βλάξ attulerunt. Atti- cista MS. in *Bibl. Medi- cea*: βλάξ. τὴν ἀργεῖαν. Scribe, βλάκας, τὴν ἀργεῖαν. *Lexicon* MS. in *Bibl. Re- gia*: βλάξ. — οἱ λίγους βλάκα τὴν ἀλάστον, σφάμασι. Vide *Phrynich.* de Dict. Attic. p. 118. & *Gisb. Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 263. Ceterum *Timaei* glossa egregie confir- mat eruditorum homi- num in *Hesychio* emenda- tionem. Nam ubi antea vitiosissime legebatur: βλάξ. ἢ ἀλ' ἐνθὺς ἀμνηστικός ἐσὶ τοῖς

βλιμάζεν¹⁰. περιάζεν.

Βένδης¹¹. ἡ Ἀρτεμις. Θρακεία Φωνή. καὶ Βενδιδία, Ἀρ-
τέμιδι ἐοικηὶ ὡς θραξίν.

Βλίτ-

αὐθιλας, certa conjectura restituerunt — ἀμμεν-
πὺς ἐν τοῖς αὐθιλας.

10. βλιμάζεν.] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere est, quod addam post eruditam diligentiam Interpretum ad Hesych. in v. & Jo. Tzetz. Lect. Lyttac. cap. IX. p. 704. Fugit eos locus Philostrati Icon. II. 26. p. 851. καὶ τὸς, ὅσων περ οἱ νήτων, χύτας, ἄδιν δὲ βλιμάζεν. Gregor. de Dialect. p. 265. τὸ ἐκθλύνειν, βλιμάζεν. Lexicon Rhetor. MS. βλιμάζεν, τὸ περιάζειν καὶ ψηλαφᾶν. ἐπεὶ οἱ αὐτοκλήμονες ταῖς γυναῖδι βλιμάζουσι, ψηλαφᾶσι τὸς τιτθὺς, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιδουρίας. Ἄλλοι δὲ φασὶν κλιμάζεν, τὸ ἀλεγεινῶς. Κλιμάξ δὲ ἐστὶ ἐὶς ὁργανὸν βασανιστικόν. οἱ τῇ κλίμακι διαστρίφοντες, τὰ μέρη στεινόμενοι. Similia sunt apud Erymat. M. p. 200. 37.

11. Βένδης.] Polit. I. p. 421. sup. Ταῦτα δὲ σοί, ὦ Σακράτης, εἰσιπῶν ἐν τοῖς Βη-

θιδάσι. ubi vide Scholiasten, & Proclus p. 253. & in Tim. Lib. I. p. 9. & 27. Platonis hac de re testimonio utitur Strabo Lib. X. p. 722. Eundem locum respexit Origenes adv. Cels. VI. p. 277. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα αὐτῷ ἔπειτα ἀγαθὸν γράψας καταβαίνειν εἰς Περσίδα, αὐτοκλήμονες ὡς διὰ τῇ Ἀρτέμιδι. καὶ ἰσχυροὶ τῶν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελούμεναι πανηγυρίων. ubi cum Judaeorum mentio ridicula sit, Hoeschelius ἰδιώτην conjicit; propius ad literarum vestigia Ἰδαίων Kubnius ad Pausan. V. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Dactyli Idaei primi celebrarunt. Sed e Platone perspicuum est, Origenem scripsisse: τὴν καὶ Βενδιδίαν ἐπιτελούμεναι πανηγυρίων. Haec Ti. Hemsterbusii emendatio est, qua nihil arbitror esse verius. Non tamen in ea acquievit Jo. Tournierius Emend. in Suid. T. III. p. 224. mire legens: τὴν ὑπὸ Ἰούδων ἐπιτελούμεναι πανηγυρίων. quasi vero mulieres, sine viris, Ben-
di-

βλήτων¹². ἀφαιρῶν τὸ μέλι δὸν τῶν κηρίων.

didia celebrassent, aut *Origenes* tam ineptus antiquitatis affectator fuisset, ut Atticas mulieres, & quidem Socratis aequales, ἰάδας vocaret. De ipsis Bendidiis satis copiose disputarunt viri docti, quos laudant *Drakenborch*. ad *Liv.* XXXVIII. 41. & *Albertus* ad *Hesych.* in v. 12. βλήτων. *Polit.* VIII. p. 500. A. πᾶσι δὲ, αἰμαί, τοῖς κηρίοις μέλι καὶ ὑποκαταλὸν ἐκείνου βλήτων. πᾶσι γὰρ αἱ, ἰόν, πᾶσι γὰρ τῶν σμιπρῶν ἐκείνων τὸ βλήτων. Sic ille locus levi manu sanandus videtur. Vulgatae Edd. βλήτων, & mox, βλήτων. De verbo βλήτων restituendo mihi convenit cum *H. Stephano*. Sed nescio, quare ille βλήτων scripserit, sententia βλήτων postulantem. Nostra emendatio cum Scholiaetae, tum Codicis Parisini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda est viri docti *Misc. Obs.* Vol. V. T. p. 81. βλήτων pro βλήτων accipientis. *Dio Chrysost.* *Orat.* XXXV. p. 434. D. καὶ τρεῖς τὰς βλάστηας καὶ βλάτωνας. *Atticorum* Lib. III.

Ep. 23. p. 328. ἱερίων καὶ ἰβίαν βλήτων πᾶσι σμῆτι. *Zonas Anthol.* L. I. cap. 70. p. 125. — ἰβίαν βλήτων καὶ καπνίσας. *Manetho* V. 6. ex emendatione *Dorvillii* ad *Charit.* p. 710. βλήτων δάφνης μελιπύλον. *Atticorum* MS. in *Bibl. Medicea*: τὸ τῶν κηρίων τρέφον βλήτων λίγυς. Scil. *Atticorum* *Platonis* locus obversus videtur *Theophylasto*, *Bulgariae Archiepiscopo*, *Epist.* LI. p. 85. ἀπὸ δὲ γαλακτός καὶ κηρίων τρέφον βλήτων τὸν μέλι καὶ ἀπὸ τῶν κηρίων τρέφον βλήτων τὸν μέλι. ubi, rejecto pistefo *J. Meursii* invento, καπνίσας καὶ τὸ μέλι, repone exquilitus βλήτων τὸν μέλι. βλήτων quidem pro βλήτων apud *Plutarchum* T. II. p. 98. F. Scholiaet. *Atthioph.* ad *Lysistr.* 476. occurrat. Sed ex librariorum errore natum esse, clarum est. Venuste *Philostroph.* V. A. Lib. VI. cap. 36. p. 273. τὰς βλάστηας καὶ βλάτωνας (ἰβίαν καὶ καπνίσας), καὶ τὰς βλάστηας καὶ βλάτωνας. Adde *Posidon.* I. 354. & ibi *Kuhn.* Schol. *Atthioph.* ad *Equit.* v.

ταυ ᾧ ἀπὸ τῆς βασιλεῖς λοχώντων, καὶ ὅτι τῆς
 ρήτων τὰς θύοντες, ἵνα μεταστῶσι.

Γ.

Γείσα¹. λίθοι εἰς θρησκία καὶ τείχων πύργους
 παρεσκευασμένοι.

Γα

C. πρῶτον δ' αὖ μετὰ ἐστὶ
 καὶ θύοντες καὶ βασιλεῖας καὶ
 σπαρμάτων. Orat. XXXIII.
 p. 396. D. ἀγροχίας, καὶ
 σπαρμάτων, καὶ βασιλεῖας ἀ-
 κασίμωτοις τὴν πόλιν. Lu-
 cian. Ver. Hist. I. p. 72.
 ἡδίσταλ² τ' τοιαύτης βασιλε-
 χίας, ὅ τ' Ὀμήρ³ Ὀδυσσεύς.
 Sed nihil opus est exem-
 plis in re nota. Vid. Har-
 pocrat. in v. & Maussac.
 Levis macula haeret in
 Scholiast. Aristoph. ad
 Nub. v. 907. Βασιλέχοι τοί-
 νυν ἐν τοῖς βασιλεῖς ἐχόμενοι, καὶ
 ἐπὶ τῷ τῷ θύον ἐνθαῖς ἐξελίξιν,
 πολλοὺς τρεῖς λόγους χρεώμενοι καὶ
 ματαίους. Scribe, — ἐν
 τοῖς βασιλεῖς ἐχόμενοι. ἐν hic
 idem valet, quod πρὸς τοῖς
 p. Schol. ad Gregor. Na-
 zianz. Stelit. II. p. 94.
 Βασιλέχοις — τῆς ἀπὸ τῆς
 βασιλ⁴ λοχώντες καὶ ἀποκαταστή-
 ναι αὐτῶν. Adde Schol. Co-
 mici ad Ran. v. 360. &
 ad Equit. v. 897.

16. κακολογία, ἀπὸ τῆς λο-
 γων⁵.] Scribendum, κα-
 βάλια, ἀπὸ τῆς λοχ⁶. Vide
 Harpocraton. v. Κοβαλίς.

1. Γῶζα.]. Carum vox
 est, quam Graeci pote-
 state paulum inflexa cele-
 brarunt. Stephan. Byz. v.
 Μονόγισσα. Γῶζα τῇ Καρῶν φωνῇ
 ἢ λίθ⁷ ἐρμηνεύ⁸. τὴν δ' τῆς
 πλακώδους καὶ μαλακώδους λίθ⁹
 Γῶζα λέγουσι. Ex usitata
 Graecis notione Phryni-
 chus MS. Γῶζα. ἄπειρα καὶ
 ἐξίχοντα τ' τοίχων. item Lexi-
 con Rhetor. MS. cuius
 locum dedimus in Auctar.
 Emend. in Hesychium h. v.
 Polybius ap. Athen. L. V.
 p. 205. E. οἷον ὑπὸ τῆς
 βασιλ¹⁰ τρεῖς καὶ ἀπὸ τῆς
 ἐπίπλη¹¹, ἐπὶ πλεονάζοντες τὸ γῶ-
 ζον. Theaetetus Anthol. L. I.
 cap. 56. p. 113. Καὶ φιλό-
 πταις ὑπὸ γῶζα δόμους τιύαζα¹²
 χεῖν. Dio Chrysost. Orat.
 XXXIX. p. 488. D. ἐπὶ
 1

Γελοῖον². ἐφ' ᾧ τις ἂν γελάσειεν, ἤγαν καταγέ-
λασον.

Γεννηαί³. οἱ τὰς Φατερίας γεννῶντες. Φατερία δὲ ἐστὶ
φυλῆς μέρ^Θ τρίτον, ἔπειρ καὶ Τελυς λέγει^γ.

Γεν-

ἔτι καὶ κίονον ἔμελλε αὐτοῖς καὶ ἰσα-
μῖνον, ἔτι καὶ γαστῶν, καὶ καὶ οἰκο-
δομημῖνον ἐργαστηρίον. *Liban.*
Opp. T. II. p. 171. καὶ τοι
καὶ πάλιν ἔτι αὐτὸν πάλιν γαστῶν
παιδῶν ἀνδραμῖνον. Alia de hac
voce notarunt viri sum-
mi, P. Wesselingius ad
Diodor. Sicul. L. V. 12.
& L. C. Valckenarius ad
Euripid. Phoeniss. 1165.
In Platonis libris nullum
ejus reperimus vestigium.
Mox ὡς ποδας legimus pro
ὡς ποδας.

2. Γελοῖον.] *Theag. p. 8.*

C. καὶ ποῦτε πέρην πῦρ καὶ συνη-

σίας, αἰδοῦμεθα γελοῖοι ὄντες.

Euthyphr. p. 48. G. Γελοῖον,

ὡς Σώκρατες, ὅτι αἱ τι ἀφ' αὐτοῦ.

Parmenid. p. 55. C. γε-

λοῖα συμβαίνει πάχον τῶ λόγῳ,

καὶ ἐκαστὴ αὐτῶν. Phileb. p.

75. F. ἵσως δὲ γελοῖον τὸ ἐμὲ

καὶ λόγῳ ἀφ' αὐτοῦ. — γελοῖο-

στον δ' οἶμαι πολὺ τὸ μηδὲν

ἔχειν ἡμῶν δύναμις. Hipp. Maj.

p. 100. G. Theaet. p. 116.

D. &c. Graeci magistri

distinguunt inter γελοῖον &

γελοῖον. quorum pugnan-

tes inter se sententias si

tanti putes cognosse, adi-

Nunnes. in Pbrynich. p. 97.

3. Γεννηαί.] *Critone p.*

373. F. ὅτι τι γεννηαῖς ἔστι

ἡμῶν καὶ πατέρων. Legg. IX. p.

662. D. τὴν γεννηαῖς καὶ τὴν

συνήαῖς, μέγας ἀνθρώπων παίδων

&c. Axioch. p. 731. G.

Πῶς ἂν ἐσὶ πρώτα μίτις καὶ τι-

μῆς ὅλη γεννηαῖς καὶ θῶν; qui-

bus locis vide Scholiaften.

De γεννηαῖς multa multi,

quos laudat Taylorus ad

Demosth. in Neaer. p. 618.

Glossae in Hippocratis Jus-

jur. Γεννηαῖς. γονῶν, καὶ

συνήαῖς. ἔσας Ἀφικῶς λέγοντες

καὶ Φιλῆμον ἐν Κόλακι φησὶν.

Ἀφ' ἔτι γεννηαῖς δύναμις εὐρεῖν

ἔδνα καὶ τούτων, καὶ ἀπειλαμμαι

μῶν. Καὶ ῥηθῶν ἐν τῷ ἑστῷ

καὶ Ἀφικῶς συνηαῖς φησὶν. Οἱ

μὲν ἂν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, φη-

σὶν λέγοντες. οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς

φρατερίας, φρατερίας. οἱ δὲ ἐκ τῆς

αὐτῆς γένους, γεννηαῖς. Philemo-

nis jambos sic restituit Lu-

zacius noster: Ἀφ' ἐκ γεννηαῖς

δύναμις εὐρεῖν ἔδνα, ὅτι τῶν τού-

των, καὶ ἀπειλαμμαι μῶν. Pro

ῥηθῶν lege Εἰρηναῖον. Quam

emendationem probavimus

doctissimo Koenio praef. ad

Gregor. de Dialect. p. 18.

4. Γεν-

Γενναῖοι 4. ὁ εὖ γεγενημένος.

Γεωμόροι 5. οἱ κληρῷχοι.

Γεν-

4. Γενναῖοι.] Hipparch. p. 3. B. ἱρῶν τινὸς ἔτι νῆσι καλῶν. Theag. p. 10. F. ἔτι νῆσι τὸς γενναίους. τὰς τε καὶ πλεονεξίας. Menon. p. 12. E. Alcib. I. p. 26. E. ἔτι τε, γενναῖοι, ἡ ἀγνῆς. p. 32. C. Hipp. Maj. p. 104. B. Trita Platonī formula, ἀλλ' ὁ γενναῖος. Alcib. I. p. 28. C. p. 38. D. Euthyphr. p. 50. D. Hipp. Maj. p. 102. G. Dicitur etiam de re qualibet eximia & præstanti, sive corporali, sive incorporali. Lyfid. p. 106. E. ὡς γενναῖοι καὶ παρὶν τῶν τῶν ἑρῶν πανταχῇ ἀνῆρις. p. 108. D. ὅτι ἔτι τῶν γενναίων. Polit. II. p. 428. E. γενναῖοι σκύλακες. quod a Platone sumfit Julian. Or. II. p. 87. A. In vulgatis libris Legg. III. p. 586. C. legitur: αἱ δὲ ἐν ταύτῃ δικαιοσύνη ἔστι γένος. Sed MS. Parisinus, & alius apud H. Stephanum habent γενναῖοι ἔστι. Hipp. Maj. p. 99. F. αὐτὸν ἔψα ἀνὴρ πάντων γενναῖος ποιῆσαι. Legg. VIII. p. 649 B. δὲ δ' αὖτὸν γενναῖοι οὗτοι λογιζόμενοι ταφύλην ἢ τὰ γενναῖα εὖ καὶ ἵππομα-

ζήματα ὑπερβαίνειν βάλῃ. quo loco usus est Athenaeus XV. p. 653. C. D. expletus ab Eustath. ad II. E. p. 545. Indidem γενναῖος τὰ φύλην habet Julianus Or. III. p. 113. A. Forsitan aliquis suspicetur, a Timaeo scriptum esse: γενναῖος, γενναῖοι, ὁ εὖ γεγενημένος quae vox Atticis propria est. Phaedro p. 343. D. αἱ γὰρ ἀνῆρις τὸς τυχὸς ἡμῶν γενναῖος καὶ πρῶτος τὸ ἔθνος. Sed, quoniam Suidas vulgatum agnoscit, nihil mutare melius est.

5. Γεωμόροι.] Γεωμόροι ex nominis vi sunt αἱ μοῖραι ἀληθέστεραι γῆς, ut Hesychius v. Γεωμόροι exponit. Plato Legg. V. p. 608. G. πάντα μὲν χιλιῶν ἑσονται καὶ τετρακοντὰ γεωμόροι τε καὶ ἀμυνόμενοι τῇ νομῇ. VIII. p. 648. E. μεθ' αὐτῶν γὰρ ἐκὼν κινεῖται γῆς ὅλη καὶ τὸν αὐτὸν δὲ δ' αὖτὸν κινεῖται μὲν ὁ βυλόμας τοῖς γεωμόροις, οἱ δ' αὖτὸν τὸ δικαιοσύνη ἀγρίων. XI. p. 677. G. γεωμόροι οὗτοι ἔτι τετρακονταὶ καὶ πεντακισχίλιον ἑσὶν ἄνθρωποι, μήτε κάπηλοι ἐκὼν μεθ' ἀλλήλων μεθ' ἀλλήλων γινώσκου. ubi vide Scholia. Deinde sic dicuntur latine I 2

fin-

Γιωπείναι⁶. οἱ μικροὶ καὶ λυπεροὶ⁷ γῆν ἔχουσιν.

Γῆν

sundtorum possessores, homines copiosi, & ea de causa ad rempublicam gerendam admitti. *Hesychius*: Γιωπείναι. οἱ δὲ καὶ ἔχουσιν τιμημάτων τὰ κοινὰ διήκοντας. ubi corrigendum, καὶ ἔχουσιν ἀγαθμάτων. ut apud *Suidam*: ἔχουσιν ἀγαθὰ. πλὴν ἐπὶ γῆς. De hoc γιωπείνων genere non poenitebit legisse *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII. 21. & *Valckenar.* ad *Herodot.* V. 77. VI. 22.

6. Γιωπείναι.] Manifeste patet, hanc glossam pertinere ad *Herodot.* Lib. II. 6. ὅσοι μὲν γὰρ γιωπείναι εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυίῃσι μεμετρημένοι πλὴν χώραν· ὅσοι δὲ ἥσαν γιωπείναι, ἐσθίουσι. Lib. VIII. III. λίγους οἱ κατὰ λόγον ἴσαν ἄρα αἱ Ἀθῆναι μεγάλας τε καὶ πρυδαίμονες. καὶ θίων χρηστὸν ἔχουσιν αὐτὴν ἐπὶ Ἀιγύπτῳ γε εἶναι γιωπείνας εἰς ταμίγισα ἀνέκοιλας. Vide Glossas *Herodoteas*, quas *Hesychius* & *Suidas* descripserunt. *Orus* apud *Etymol.* M. p. 223. 30. Γιωπείναι, παρὰ Ἡροδότου οἱ ὀλίγοι γῆν ἔχουσιν, οἰοῦνται πενιῶντες γῆν. Aliunde vocem derivat *Eustath.* ad II. B. p. 222. Priorem *Herodoti* locum laudavit *Maxim.* *Tyrus* Diff. XXXIX. p.

459. pro γιωπείναι substituens γιωργοί. Quod memoriae lapsus credere malim, quam cum doctissimis viris, *Daviso* & *Marklando*, aliena comminisci. *Aristides* Panathen. p. 191. ἀλλ' ἐπὶ ἀνδρὲς δόξα ἐκαρτώμενοι, εἶον Φθιά], καὶ Πύλιοι, καὶ Ἰθακήσιοι, ἀσπίς τις γιωπείναι, δι' ἐπὶ πλεονάζοντες ποιεῖται.

7. Λυπερὸν γῆν.] Sic Codex MS. Sed λυπερὸν recepimus ex *Suida*, qui Grammatico nostro glossam, ut solet, sublegit. Λυπερὸς & λυπερὸς in veteribus libris saepe permutantur. *Orpheus* de Lapid. v. 19. p. 212. Λυπερὸν, ὑποτρύχον, ἐκβαρὸν, μελαγχολόν, πυκνόν. Scribe: Λυπερὸν, ὑποτρύχον. κ. λ. Γῆ λυπερὴ dicitur arida & infecunda. *Zonae* Epigr. editum a *Kuster* ad *Suid.* T. II. p. 474. Κληρίον ἐν λυπερῇ τῇδε γυναικί. *Philo* T. II. p. 249, ἡ ἀριτὰς πεδία, καὶ ἀφορμὴ ποτὶ, ὃ λυπερὸν φύσις καὶ ποτὶ πλείονα. *Athen.* L. I. p. 7. *F. Synes.* Ep. 51. *Hesych.* v. Λυπερὸν γῆν, & *Thom.* *Reines.* Defens. Variar. Lect. p. 103.

8. Γῆν

Ἰὴν ἰλαρόμενην ὁ συγκακλισμένην καὶ ὠφειλημένην.
Ἰλαδὲς γὰρ οἱ θεομοί.

Γνω.

8. Ἰὴν ἰλαρόμενην,] Tim. p. 530. E. Ἰὴν ὅ, τροφὴν μὲν ἡμετέραν, εἰλαμένην ὅ, ὡς τὸ αἰετὸς παῖδες πόλοι τεταρμένοι, φύλακα καὶ δημιουργὸν κυλῖος τε καὶ ἡμετέρας ἡμεχανήσεσσι, πρώτῃ καὶ προσβυτάτῃ σωματῶν ὅσα αὐτὸς ὑποκρίνεται. Qui locus ab ipsis antiquis Philosophis & Criticis saepe multumque jactatus est, nuper etiam, ut alios recentes taceam, ab Eduardo Corsino Diff. I. ad Plutarch. de Plac. philos. cap. 13. Controversiae historiam Proclus ad h. l. p. 281. tam luculente enarravit, ut ejus verba, etsi compluscula, hic subjienda existimarim, praesertim cum liber in paucorum manibus versetur: Ἰλαρόμενη ὅ, πῶς σφιζομένην, δηλοῖ καὶ συνεχομένην ὅ, γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἶσιν, πῶς κινουμένην. Διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων, ἀκίνητον φυλάττει πῶς γῆν, καὶ πῶς αἰτίαν σφαιρίσθαι, ἐν τῇ Φαίδρῳ, δι' ἐν ἀκίνητῳ ἰδρῶν, λέγει· Ἰστέροποι γὰρ πρῶγμα ὁμοῖον τῷ ἐν αὐτῷ μέρει, ἔχον ἑξὶ μᾶλλον ἢ ἴσον ὑδαμῶς κλῆτοναι. Πρὸς τὸ καὶ διὰ τὸ Ἑλληνικῆς χρησιμῶς μαρτυροῦν τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἰλαρόμενην, τὸ συνεχομένην δη-

λοῖ, καὶ ἐπὶ τὸ κινουμένην, ἰλαρόμας καλῶς τὰς δεισμῶς. Ἰλα ὅ, αὐτὸς Τιμαῖος· ἐν τοῖς ἰσομέτοις, ἰλαδὲς τὰς τεύχας ἐπὶ τῷ κεφαλῇ ὀφειμένη καὶ συνστεινωμένης ἵδω τὸ δερμαῖος· ὡς ἵδω καὶ τῶν δῆλον, ὅπως ἰλαδὲς καὶ ἐν ταῖς ἵπτε πῶς γῆν. & paucis interjectis: Εἰ ὅ, δὴ καὶ ὡς τὸ Πυθαγόρειον Τιμαῖος ἀποδείκνυται, ἐπὶ μᾶλλον ὅτι αὐτὸν ὑπολάβοιμεν κινῶν τῶν γῆν. Διὰ γὰρ αἰκῶν, τὴν γὰρ αὐτὴν μίσησιν ἰδρῶν. Πῶς ὅ, ὑπολογον ἡμᾶς ἰλαρόμενην ἀκίνητον εἰλαμένην, καὶ τριφομένην αὐτῶν ποιῶν, ὡς Πλάτων ἀνέκων λέγοντας; Ἡρακλείδης μὲν ἐν ὁ Ποιτικῶς, ὅ (leg. ὁ) Πλάτων· ὁ ἀκίνητος, ταύτην ἰκίται πῶς δοῦναι, κινῶν κύκλῳ πῶς γῆν, Πλάτων ὅ, ἀκίνητον αὐτῶν ἵσταται. Primus omnium Aristoteles Lib. II. de Coelo cap. 13. ἰλαρόμενην si-ve εἰλαμένην in hoc Platonis loco accepit volvendi & vertendi sensu: ad cuius se auctoritatem contulit Diogenes Laërt. III. 75. p. 211. Sed Aristotelem calumniae reum agit Simplicius f. 125. b. 126. a. 129. b. hanc in rem etiam laudatus a Turnebo Advers. XVI. 18. & ἰλαρόμενην capit I 3 ea

ea potestate, qua *Proclus*, qua *Plutarch.* Quaest. Platon. p. 1006. C. qua *Timaeus* denique noster, & ex eo *Suidas*. *Εἰλωμένην* hoc in loco legit *Galenus* ad *Hippocr.* Epidem. III. p. 423. nec tamen *volvendi*, sed *adstringendi* ei tribuens notionem. *Εἰλωμένην* *volvendi* potestate legisse *Philonem*, ex ejus imitatione colligas T. I. p. 673. ἥλιος ὃ καὶ σελήνη αὐτὸν αἰλόμενοι ἕνατος διεξέρχονται ἡ ζώδιον. quamvis ibi de annuo motu agatur. Eorum, qui terram movent, sententiam attingit *Cicero* Acad. II. 39. ubi videndus *Jo. Davistius*. Ipse ita vertit in *Timaeo* suo: Jam vero terram, altricem nostram, quae trajecto axe sustinetur, diei noctisque effectricem, &c. de Orat. III. 45: terraque ut media sit, eaque sua vinentuque teneatur. *Chalcidius* vero p. 41. in hunc modum: Terram vero matrem & altricem omnium terrenorum animantium, constrictam limitibus per omnia vadentis & cuncta continentis polii, &c. Utraque versio rem ambiguum relinquit, ut *Chalcidius* quidem Comment.

p. 214. in utramque partem explicando satis declarat. Igitur si quaeras, utra *Platoni* sententia tribuenda sit, judicium sustinéo. Nam si reputem, terram vocari *φύλακα καὶ δημιουργὸν νοσίου τε καὶ ὑγιούς*, paene verius videtur, illam circa axem summa celeritate converti: quippe continua rotatione circum axem diei noctisque vices efficit. At vero pro altera sententia, quae terram circa axem protensum alligat & constringit, acriter pugnant *Proclus* & *Simplicius*, duplici argumento usi, tum quod *Plato* aliis in libris terram immobilem statuerit, tum quod hic per omnia fere sit *Pythagoreorum* opinionem secutus. Quibus rationibus ut magnam vim tribuo, sic eam, quam *Proclus* a Codd. lectione, linguaeque ratione ducit, non magni ponderis arbitror esse. Nam primum, quis, quid a *Platonis* manu profectum sit, pro certo dixerit, aliis libris *ἰσχυμένην* praebentibus, aliis *εἰλωμένην*, vel *εἰλωμένην*? Est penes me vetus Codex *Timaei* *Platonici*, in quo *ἰσχυμένην* legitur. Ex quo aliquis suspicetur, librum

rium scribere voluisse ἡλ-
 μέν, id est, *clavo fixam*.
Hesychius: Γκαμίνες. (pro
 ἡλμίνες) συνειλημίνες. Dein-
 de ἡμορίν, an εἰλημίν, ele-
 geris, nihil admodum pro-
 ficiet, propterea quod in-
 ter ἡλμν & εἰλμν nullum si-
 gnificandi discrimen est:
 ut vana sit veterum
 Grammaticorum, haec
 anxie distinguendum, di-
 ligentia. Nefas esset,
 quae hac de re mecum
 communicavit Literato-
 rum princeps, *Ti. Hem-*
sterbusius, vel premere,
 vel ad privatos usus refer-
 vare. Ita igitur ille: „Pa-
 „rum interest, utro mo-
 „do apud *Platonem* scri-
 „batur: utrumque dupli-
 „cem veterum interpre-
 „tationem admittit. E-
 „quidem existimo ἡλν,
 „εἰλν, ἡμν, εἰλμν, ἡλν,
 „ἡμν nihil inter se discre-
 „pare, si primam signifi-
 „candi radicem spectes,
 „quae sita est in *volven-*
 „do: ipsum illud Latino-
 „rum verbum ex hoc
 „fonte manavit. Hinc
 „aliae notationum pro-
 „pagines enascuntur *ver-*
 „tendi, *stringendi*, *tor-*
 „quendi, ex quibus fere
 „quicquid inde fluit, quod
 „valde multiplex est, ex-
 „pediri potest. Hae for-

„mae tam simplices quam
 „compositae crebro com-
 „mutantur. Ἀρεποι ἡ-
 „λν in *Nicandri Ther.*
 „v. 478. Codd. praefe-
 „runt ἡλν & εἰλν. *He-*
 „*sych.* in ἡλν. *Plutarch.*
 „T. II. p. 728. E. *Athen.*
 „VII. p. 308. E. Quod
 „editur in *Sophocl. An-*
 „tig. 346. εἰλημίν, in a-
 „liis est, notante Schol.
 „ἡμορίν, in C. Reg. παλ-
 „λορίν. Apud *Phrynich.*
 „p. 8. Ἀείδειν βεβλόν, idem
 „atque ἀειλίπν (εἰλίπν iti-
 „dem auctum ex ἡλν)
 „quod probat, & ἀειλν,
 „quod rejicit. Ἀπίδειν
 „*Harpocr.* ex *Lys.* p.
 „117. v. 37. ἀπίδειν *He-*
 „*sych. Suid.* &c. Ἐείλον-
 „τες & ἐνείκοντες *Thucyd.*
 „II. p. 148. v. 80. Ἐείλ-
 „λν, ἔειλν, ἐειλν, ut
 „Latinis *evolvere bonis*:
 „unde ἐξέλης δίκην, pari ra-
 „tione, qua ἔλθω, *cri-*
 „*spus*, κατελές νύξ, *cuncta*
 „*tenebris involvens*, &
 „κατελές in *Hesych.* Κατ-
 „ελάζει φωναὶ vulgantur
 „in *Hippocr. Epid.* III.
 „p. 1083. H. pro quibus
 „olim κατελές. Vid.
 „*Foß.* p. 1085. οὐράν
 „ὑπελάν vel ὑπελάν, quod
 „corrupte legitur in *A-*
 „*then.* XV. p. 701. B.
 „sumtumque est ex *Eu-*
 „rip.

Γνωματιόντα. Διέκρινεντα ἢ Διηγινεύοντα.

167-

rip. Oedipode, ut E-
rotiani in Ἑπειῶν fide
monuit magnus Enarra-
tor, ceteroquin non pa-
rum aberrans: de Sphin-
ge dictum liquet ex
Aelian. de Anim. XII.
7. Meministi, — cau-
damque remulcens Subje-
cit pavisantem utero. —
σοὶ δ' ἐπὶ αὐτῷ σῶμα So-
phocl. Antig. v. 515.
quod explicandum vi-
detur, tibi autem subji-
ciunt, subvolvunt qua-
si, atque adeo obnoxium
habent os dicendique li-
bertatem. Accedat Xe-
nophonis locus e Cy-
neg. p. 575. v. 16. ἐκ-
λέγει τὰ ἔχον· unus Cod.
ἐξελάνθει pro ἐξελανύθει,
ut videtur, alter ἐξελαν-
θει. Centena facile sup-
peditet solus Hesych. in
his verbis exempla for-
mae variatae. Hinc
colligamus, utrumlibet
in Platone legas, idem
esse proprie verbum:
non repugnare linguae
genium, quin binas ex-
plicationes capiat: vel,
Terram, quae circum
axem se summa celeri-
tate convertit & tor-

quet, ut verbis Cicero-
nis utar Acad. II, 39.
vel, quae circum axem
protensum convoluta &
adstricta haeret. Vin-
cula, quibus terram na-
tura constrinxit, Ma-
crobius habet ad Somn.
Scip. I. " Haecenus
vir clarissimus. Eandem
διπλογραφίαν in aliis Platonis
locis notavimus ad v. Ἀ-
νελάνθει, & v. Εὐλαμένον. A-
ristid. Quinsil. de Musica
II. p. 92. τί, τι φαστικὸν
συλλανθόντων. ubi MS. O-
xon. συνῶλον. Maximus
Schollis in Dionys. Areop.
p. 237. Ἐπειλόμενοι, ὡς ἄλ-
λοις, ἐπειλόμενοι, τὴν εἰς, ἐπι-
ερεφόμενοι, ἐγκαλινδόμενοι. Vi-
de Valckenarium ad Theo-
crit. Adoniaz. p. 247.

9. Γνωματιόντα.] Hoc e
Suida reposui pro nihil
verbo, γνωματιόντα, quod
Codex MS. habebat. Po-
lit. VII. p. 481. D. τὰς ἢ
δὲ σκιάς ἐκείνας πάλιν ἢ δίοι αὐ-
τὸν γνωματιόντα, ἀντιμικῶς
τοῖς αὐτοῖς διωμάτοις ἐκείνοις. ubi
vide Scholia. Sextus Em-
pir. VII. adv. Logicos
p. 435. ἢ τοῖς συμφύτοις αὐ-
τῷ ἀπαφανομένοις καὶ γνωμα-
τιόντι. Synes. de Insomn.
p. 143.

Γόητες ¹⁰. οἱ ἀπατεῶνες.

Γυμνοπαίδια ¹¹. χοροὶ ἐν Σπάρτῃ ἢ Λακωνικῇ εἰς θεοὺς ὕμνους ἀδόντες, εἰς τιμὴν τῇ ἐν Θουριαῖς δοποθι-
νύων Σπαρτιατῶν.

Δαῦμα.

p. 143. D. γυμνασιῶν αἱ
ἔτι καὶ δαιμονίαν φύσιν ἐν ἡμεῖς
τάξι. Praeter ceteros hoc
verbum trivit Themistius
Or. II. p. 36. B. πῦλ καὶ
μήτρ γυμνασιῶν πλὴν ἀρίστην.
XV. p. 188. D. XX. p.
235. A. cui Dionys. Pe-
travius Or. XXVI. p. 312.
B. idem reddere tentabat;
minus feliciter, ut puto.
Adde Etymol. M. p. 236.
46.

10. Γόητες.] Menon. p.
16. D. εἰ γὰρ ξινὸν ἐν ἀλλῇ
φύλῃ τοιαῦτα ποιῆς, τὰ καὶ αἱ ἡμεῖς
γόνος ἀπαρχοίμεθα, ubi vide
Scholia. Sophist. p. 155. G.
ἀλλ' αἱ ἡμεῖς σοφιστῶν τῶνδε μὲν λί-
γη, πότμον ἔχει τῶνδε σοφιστῶν, ὅτι
τῶν γόνων ἔστι τίς. Ib. p. 156.
A. p. 158. D. Politic. p.
184. B. τὸν πάντων σοφιστῶν
μήχιστον γόνον, καὶ ταῦτες τῶν τίχ-
της ἱμπεριέτατοι. Ib. p. 189.
C. Hipp. Min. p. 232. H.
οἱ καὶ ἡμεῖς γόνος καὶ ἐπίβλητον αὐτῶν
πλὴν ἀλαζονείαν. Sympot. p.
328. B. δαίτης γόνος, καὶ φαρ-
μακείας, καὶ σοφιστῶν. Polit. II.
p. 430. G. 431. H. X.
p. 512. C. Legg. I. p.

575. A. Phrynichus MS.
Γόνος Ἀπικαίτηρον τῷ μάγῳ καὶ
γοητεία. Idem Phrynichus:
Γοητεύοντα. τῶν γυμνασίων πολλοὶ καὶ
συνεχίζουσιν τὰς ἀκροατικὰς ἀφαι-
ρήσεις. Πλάτων. Sic enim
verissime emendavit Pier-
sonus quondam meus ad
Moerid. p. 113. Menex.
p. 403. Κάκιον καὶ πῶς τοῖς ὁ-
μιήσαντι ποιήσασθαι, γοητεύου-
σιν τὰς ψυχὰς. Sophist. p.
155. F. ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ τοῖς λό-
γοις γοητεύουσιν. Menon. p.
16. C. Euthyd. p. 221.
E. Gorg. p. 296. C. Phae-
don, p. 386. B. Polit. III.
p. 447. A. B. Legg. X.
p. 674. C.

11. Γυμνοπαίδια.] Haec
apud Suidam sunt cum ali-
qua varietate: Γυμνοπαίδια.
χοροὶ ἐν παιδῶν ἐν Σπάρτῃ &c.
ubi γυμνοπαίδια merito rejecit
Kusterus. Sed ἐν παιδῶν,
verisimile est, e Timaei
exemplari, quo utimur,
excidisse. Etymol. M. p.
243. 3. Γυμνοπαίδια. ἰορὴν Ἀ-
καδαμονίων. ἐν ᾗ παῖδες ἦσαν τῶν
Ἀκαδων παῖδας γυμνοὶ εἰς τὰς
ἀεὶ Πύλαις (lege, Θουρίαν)
Κ

Δείγμα ἰ. τόπος ἐν Περσῶν ἐν τῷ παλαιῷ
ἐμπορείῳ.

Δεί-

πιστάς. *Lexicon Rhetor.*
MS. *Γυμνοπαίδια. ἐν Σπάρτῃ*
παῖδες γυμνοὶ παῖδας ἀδελφές ἰ-
χόριον Ἀπόλων τῷ Καρτίῳ, καὶ
τῷ αὐτῷ πανήγυνον. Respi-
cit autem Timaeus Legg.
I. p. 568. E. ἔτι δὲ καὶ ταῖς
γυμνοπαίδαις δαναὶ κατεργάσαι
παρ' ἡμῖν γίγνον), τῇ δὲ πρὶν γε
ρομῇ ἀσμαχομένων. ubi vide
Scholiasten. *Herodot.* VI
67. *Philostat.* V. A. VI.
cap. 20. p. 258. *Ma-*
xim. Tyr. Diff. VI. p. 59.
ibique *Jo. Davis.* *Classi-*
cus locus est *Athenaei* Lib.
XV. p. 678. C. Quae
praeterea de hoc certami-
ne dici poterant, occupa-
runt viri eximii, *J. G.*
Graev. & *J. M. Gesner.*
ad *Lucian.* de Saltat. p.
274. 275. &, qui ibi lau-
datur, ingenii doctrinae-
que omnis princeps, *Jos.*
Scaliger ad *Euseb.* *Chro-*
nic. num. 1447. Mox in
Timaeo pro *Θυραϊαῖς* malim
Θυραῖς: quae scribendi ra-
tio Poëtarum auctoritate
nititur, certissima in tali-
bus norma. Nec moveor

vi exemplorum, quae
pro altera scriptura ex so-
luta orationis scriptori-
bus affertuntur. *Stephan.*
Byzantinus.: *Θυρία. αἱ*
ἐν Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἰ-
πολέμῳ — *Λίγυ* καὶ
πληθυντικῶς κατὰ συνάρεσιν
Θύρη. quibus verbis pusil-
lum mendum inest, quod
tamen *Holstenio*, *Berke-*
lio & *Pinedo*, tenebras
offudit. Rem facili ex-
pedies scribendo, *Θύ-*
ρα pro *Θύρη*. Duplici no-
mine appositus est locus
Phrynichi *Προπαραστ.* *Σοφισ.*
MS. *Γυμνοπαίδια. ἐν Λακε-*
δαίμον κατὰ τῶν ἀγορῶν παῖδες
γυμνοὶ παῖδας ἴδον εἰς τιμὴν δὲ
αἱ Θύραι ἀπὸ τῶν ὀνόματι. Sic
bene castigavit & supplē-
vit *Cl. Salterius*: nisi
quod *Θύραι* in *Θύραῖς* mu-
tet. MS. hoc modo ex-
hibet: — κατὰ τῶν ἀγορῶν
παῖδιν γυμνοὶ παῖδας ἴδον εἰς
τιμὴν δὲ αἱ Θύραι.

ἰ. Δείγμα. ἱ. Glossa attin-
de huc petem intuisse vi-
detur. Vide Grammati-
cos

Δείλης πρώτας³. τῇ περὶ ἀρίστη ὄρα. Δείλης ὀψίας.
τῇ περὶ δείπνου.

Δεκάξι³, ὁ κρείνιν ὠνόμενος. ὡδὲ δικαστὴς Δεκά-
ζε), ὁ κρείνιν πιπεράκων· ἐνθα Ἀδέκας, ὁ
μὴ πιπεράκων καλεῖ).

Δευσοποῖόν⁴. ἐμμονον καὶ δυσαπόπλυσιν.

Δη-

cos ceteros, quos indica-
vit *Jungerman*. ad *Polluc*.
IX. 34.

2. Δείλης πρώτας.] Epist.
VII. p. 722. A. τῇ δὲ με-
τὰ ταύτην τῷ ἡμέραν δείλης Εὐ-
ρύσιος ἢ Θεοδότης πωροληθῶτων
μοι σπουδῇ. Sed retulerim
potius glossam ad *Hero-*
dot. Lib. VIII. 6. ἐπεὶ τε
δὴ ἐς τὰς Ἀφίτας περὶ δείλην
πρωτὴν γινόμενην ἀπὸ καλοῦ οἱ βάρ-
βαροι. Alterum δείλης ὀψίας
item fluxit ex *Herodoto*
Lib. VII. 167. ἐξ ἧς ἀρετά-
μνοι μίχεται δείλης ὀψίης. *Ly-*
curg. in *Leocrat*. p. 167.
Aristid. T. I. p. 302.
349. T. II. p. 339. *Aelian*.
H. A. Lib. I. cap. 14.
VII. 7. *Alcipbron* Lib. I.
Ep. 17. p. 66. III. Ep. 5.
p. 284. Mitto plurima
aliorum exempla. Nam
ut quisque veterum scri-
ptorum ἀπὸ καλοῦ est, ita
ereberrime hoc modo lo-
cutus reperitur. Vide
quos laudat *Pierfonus* ad
Moerid. p. 133.

3. Δεκάξι.] Haec quo-
que glossa inficta videtur,
nisi forte ejus vestigia in
Platone oblitterata sint.
Lexicon Rhetor. MS. Δέ-
κασιν, τὸ ἀφθεῖρην τῆς δικα-
σας ἢ ἐκκλησίας τοῖς κρημα-
σιν δώροις. ἐκλήθη δὲ τὸ πρῶτον
ὅτι, ἐπεὶ καὶ δίκας συναδυνα-
μοῖσι ἐλάμβανον τὰ δῶρα. Πρῶ-
τον δὲ ἰδοὺ δικάσαι Μέλους,
τὰς εὐθύναις διδόντες τὴν Πύλιν
ἐρατηγίης ἢ κακῶς ἐρατηγίης.
Eadem, sed minus inte-
gra, sunt apud *Etymol. M*.
p. 254. 28. ubi *Meletem*,
vel potius *Melitum*, per
errorem pro *Anyto* nomi-
nari, ostendit *Dukerus* ad
Petiti Legg. Atticas p. 427.
Vide *Polluc* VIII. 42. &
Langbaen. ad *Longin*. p. 238.

4. Δευσοποῖόν.] In MS.
est δυσαπόπλυσιν. quod ex
Suida, Scholiaste *Plato-*
nis, aliisque Grammati-
cis in δυσαπόπλυσιν mutavi-
mus. In *Harpocrate* h. v. recte etiam ἀνέκπλυσιν
pro ἀνέκπλυσιν edidit *Mau-*
K 2

fi-

facus, quicquid dicat *Jac. Gronovius*. *Alexis* apud *Athen.* L. III. p. 124. A. Τὸ καλὸν τῷ δυσσοποιῷ χρῶμεν. quo in loco magnus *Cassaubonus* χρῶμα δυσσοποιῷ pro nigro accipi monet, cum alibi proprie dicatur de colore, quem lana ita perbibit, ut nunquam elui possit. *Dio Chrysost.* Orat. LXXVII. p. 651. A. ὁποῖα εἶδαμεν ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτῶν βάλλειν ὡς ἴσχυιν, καὶ ἐν ζήτει δυσσοποιῶ καὶ ἀλευγῇ. *Aelian.* H. A. Lib. XVI. cap. 1. εἰ μὴ καὶ μύειν ἢ ἐν τῷ ζῶνι χρῶμα δυσσοποιῶ καὶ δυσεικνιστῶ. *Lucian.* Imag. p. 475. ἐν ἧχει τῷ ἐπιχρῶσθαι μένον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσσοποιῶς τοῖς φαρμάκοις ἐς κέρει καταδαφύσκει. *Alciphron* Lib. III. Ep. 11. p. 305. φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδείῳ δυσσοποιῶ τὰς παρὰ τὸν δεινὸν καὶ ζωγράφον. *Gregor. Nazianzen.* Orat. I. p. 6. B. καὶ γὰρ ὅπως ἔτι δυσσοποιῶ βαφῆς μεταλαμβάνει ῥαδίως ὕψωμα, ὡς φιλεῖ τάχιστα τῷ ὡσεὶ αὐτῷ κακίᾳ ἀναπύμπλασθαι τὸ ὑπόκειν. ubi *Basilius*, Scholiastes ἀνέκδοτῶ inter *Codd.* *Vossianos*, haec annotavit: Δυσσοποιῶ βαφῆς, τῷ μετατρεφῆναι ὑποκείμεν καὶ μὴ ἐκτελεσθῆναι, ἀλλὰ βαθύς τις καὶ δυσεξαιλείπτῳ, οὐδὲν μίχεται καὶ τελείας τρεφῆς τῷ ὑπόκειν. τὸ αὐτῷ. *Timaeus* glossa per-

tinet ad locum *Platonis* Polit. IV. p. 449. B. καὶ ἐμὴν αὖ τὴν τῷ τρεῖσι βαφῇ, δυσσοποιῶν γίγνεται τὸ βαφῆν. καὶ ἐπὶ πλῆθος ἔτι ἀνυμμάτων, ἔτι μὲν ἡμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ αὐτῷ ἀφαιρέσθαι. & paucis interjectis: καὶ μηδὲν οὐκ ἀλλο μηχανῶσθαι, ἢ ὅπως ἡμῶν ὅτε κάλλιστα τὰς ἰμέας πενήσις διέχοιτο, ὥσπερ βαφῆν. ἴσα δυσσοποιῶς αὐτῶν ἢ διὰ γίγνεται καὶ αὐτῶν καὶ αὐτῶν τῷ αὐτῷ. Eundem locum laudant *Harpocration* v. *Δυσσοποιῶς*, ubi male legitur, ἐν πύμπλα πολιτείας, & *Eiymoi.* M. p. 348. 40. & mira venustate expressit *Cicero* in *Hortensio* apud *Nonium* p. 386. 521. *Uti, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, sic literis talibusque doctrinis ante excoli animos, & ad sapientiam concipiendam imbui, & praeparari decet.* & de *Finib.* III. 2. *jam infici debet iis artibus, quas scit, dum est tener, combiberit, ad majora veniet paratior.* Id ipsum *Plato* aliis verbis sic elocutus est Polit. II. p. 430. B. ἀλλ' ἂν αὖτε τῷ αὐτῷ ὡς λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσεικνιστῶν καὶ ἐκτελεσθῶν φιλεῖ γίγνεται. Ut autem *Cicero* *Platonem*, sic *Plato* ob oculos habuisse videtur praecia-

claram illam *Lyfidis* epistolam, quam conservavit *Jamblicus* de V. P. p. 63. καθάπερ οἱ βαφῆς ὡς κακαράτης ἔρυσαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνικπύου τὰν βαφάν ἀναπινῶν, καὶ μηδὲ ποτε γιγισκομένην ἐξίταλον· τὸ αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δαίμων τῆς ἀνὴρ ὡς παρισκυνάει τὰς ψυχὰς τῶν φιλοσοφίας ἱραδίσθαι, &c. ubi *Kusterus* attulit similem *Theonis Smyrnaei* locum, e *Platone* expreffum, *Mathemat.* p. 17. Ceterum ut quisque politissimi ingenii scriptor est, ita frequentissime hanc similitudinem vel mutuam a *Platone* sumsit, vel suo modo effinxit. Nolim repetere, quae *Guil. Budaeus* Comm. L. Gr. p. 1058. & *Thom. Gataker.* ad *Antonin.* III. §. 4. de hac loquendi forma disputarunt. Alia ad manum sunt, a nemine, quod sciam, occupata. *Dinarchus* in *Aristogit.* p. 66. ποτηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν καλύει τάχα τις κολάζων δυσηβίαν, ἡ καταγεληρακυνίαν δὲ καὶ γυντυμίνην τῶν ἀπομένων τιμαρῶν, ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν. εἰ μὲν οὖν ἐκζητήσῃς βύλεσθαι δυσσοκοῖς ἐν τῇ πόλει ποτηρίαν, ἀσφυλάσσει ὁ μῦθος Ἀλκυονίδος δα. Ita hunc locum felici conjectura restituit *Jungermannus* ad *Polluc.* I. 44. ex quo du-

σκοποῖν ποτηρίαν *Suidas* in v. & *Etymol. M.* l. c. sine *Dinarchi* nomine, laudarunt. Eodem respexit *Lexicon Rhetor.* MS. Δυσσοκοῖς ποτηρία. ἡ ἔμμοι καὶ ἀνία καὶ ποτηρία, ἀπὸ μεταφορῆς τῆς (adde quod excidit, βαφῆς) τῆς ἔμμοις ἔχουσας τὴν χροῖαν, ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου καὶ ἀντιχρῶς βαφῆσαι. *Hierox* apud *Stob.* p. 221. (ἡ κακία καὶ ἀδικία ἀρνούμενοι) λυμαινόμενοι, καὶ τὴν ἐπὶ αὐτοῖς ἐν χροῇ διυσοκοῖαν τῇ βαφῇ. *Plutarchus* cum aibi, tum de *Fratern. Amor.* p. 488. Β. πᾶσι δυνκαθήσας, πρὸς ἐνδύσαι, ὥστε βαφῇ ἢ κηλίδι, διυσοκοῖν γινώσκει καὶ διυσιπλάσει. *Lucian.* Bis *Accus.* p. 800. ὁπόσοι μὲν ἐς κέρων ἔπιον τῆς βαφῆς — ὅσοι δὲ ὑπὸ τῆς πάσης ῥύπης μὴ εἰς βάθος παραδύνατο ὁπόσοι διυσοκοῖν. *Φαρμάκων*, τῶν ἄλλων ἀμείνων &c. *Origenes* c. *Cels.* I. p. 40. ὅσα μὴ καταλύσῃς δυνάμει διυσοκοῖσιν οἷς συνήθως ἐγίνωσκεν ὁ πῶς. III. p. 151. ἀσπιρίδι διυσοκοῖσιν ἀπὸ τῆς κακίας. *Synes.* *Epist.* 44. p. 183. ἡ ψυχὴ τὴν δικαίαν ἀθάνατον, ὅταν ἀμάχη διυσοκοῖται καὶ ἀναπνέουσα. quem locum laudat *Thom. M.* p. 236. *Nicephorus* *Schol.* in *Synes.* de *Insomn.* p. 384. ὥστε ὁ σπέρμα διυσιπλάσει γίνεσθαι καὶ διυσοκοῖς καὶ διυσιπλάσει· ὥστε καὶ ἡ ὡσπύσθαι τῆς ἕλης &c.

Δημιόξ. ὁ δὲ μακροπεν, παίζων, εὐφραίνεται.

Δημ. 6. εἰς ἐκ τῶν δῆμων καὶ ιδιωτῶν, καὶ ἡ πόλις οὐκ
τῇ βελῇ.

Δημ.

etc. E Platonis fonte
etiam hortulos suos irri-
garunt Themist. Or. XXXII.
p. 359. B. C. & Basilus
de leg. Graecor. libris
p. 5. Vide Casaubonum
ad Persii Sat. II. p. 223.
Tincto βαφῇ δειροποιῶ Plato
eadem metaphora oppo-
nit ἐπιχειρομένων, leviter
tinctum, per summa tan-
tum coloratum, Epist. VII.
p. 718. F. οἱ δ' ὅπως μὴ μὴ
φιλόσοφοι, διέξας δ' ἐπιχειρο-
μένοι, καθάπερ οἱ τὰ σαρδά-
να καὶ ἑλίου ἐκκαυμένοι. qui
locus, nescio, an obver-
satus sit Ciceroni de O-
rat. II. 14. haec scriben-
ti: ut, cum in solaambu-
lem, etiam si aliam ob-
cussam ambulem, fieri na-
tura tamen, ut colorer:
sic, cum istos libros
studiosius legerim, sentio
orationem meam illorum
tactu quasi colorari.

5. Δημιόξ.] Hoc ver-
bum, rarissimum in libris,
qui ad nos pervenerunt,
eodem modo explicant
Hesychius, Suidas, Moe-

ris, Thom. M. & Scho-
liastes Platonis. Idem
Platonis, auctoritate con-
firmant Aelius Dionys. a-
pud Eustath. ad Il. M. p.
901. & Etymol. M. p.
265. 36. Est in Theaetet.
p. 122. E. καὶ ταῦτα πῶς καὶ
φῶμεν δημόμενοι λέγειν τὸ Πρω-
ταγόραν; Hesychius: Δημό-
μενος, ἀγαλλόμενος. αἱ δ', παί-
ζων. & Δημόμαχος. παίγματος
ex Aristoph. Pac. v. 798.
Par est potestas verbi δη-
μίζων apud Comic. Vesp.
v. 697. In ejusdem Ly-
sistr. v. 601. προῦ Μελανί-
ται ἐγὼ καὶ δὴ μάχων, Scholia-
stes scriptum reperit, —
δημάχων, a δημάξω, ut ait,
ἀντι τῶν παίζω. παρ' αὐτῶν καὶ τὸ δη-
μῶξ. Sed ipse merito re-
spuit putidam lectionem.

6. Δημ. 6.] Legg. III.
590. B. ὅπερ δῆμος τε καὶ παλ-
ῖος πόλις ἐστίν. V. p. 618.
E. ὅθεν φατερεῖ καὶ δῆμος καὶ
κῆμος. VI. p. 614. C.
καὶ φυλῆς καὶ δῆμος ἐκείνους ἀν. δη-
μοταῖον. Vide Eustath. ad
Il. B. p. 201.

7. Ar

Δημοποίησεν τὸν πόλιν καὶ παρὶν ἑαυτὸν.
 Δηπρθεν ὁ ἐκ τινος τόπου, ἢ ἀντὶ τῶν δηλοτότων, ἴσων
 τῷ Φανερῶν.
 Διάνευκαμεν ὁ ἐπεραιώθημεν.

Δια-

7. Δημοποίησεν.] Pollux
 III. 56. Harpocrat. in v.
 Hemsterb. ad Aristoph.
 Plut. p. 368. Frequens
 apud Oratores Atticos,
 nusquam, si bene memi-
 ni, legitur apud Plato-
 nem.

8. Διάνευκαμεν.] Phileb. p.
 93. D. τίς δ' αὖ τις γὰρ ἀ-
 ναγκάσις διάνευκαμεν. Ion. p. 145.
 C. ἀναγκάσις γὰρ διάνευκαμεν
 ἡμᾶς οἱ ποιηταί. Epist. VII.
 p. 714. G. ἔτι ἄλλων δι-
 ἀνέωκεν ἡμᾶς, ἔτι ἀδελφοί. A-
 ristoph. Plut. v. 140.
 Isaeus de Ciron. hered.
 p. 518, 519. Dio Chry-
 sost. Orat. VII. p. 106. C.
 117. D. Moveris p. 130.

9. Διάνευκαμεν.] Glos-
 sam exscripsit Suidas; cu-
 jus Editio Kusteriana cum
 pessime recepit, et in
 μιν, bene Jac. Gronovius
 emendat. In Suid. p. 107.
 e Codic. Leidensi, prid-
 ribusque Edd. revocavit
 επιραινωμέν. Quae quin sin-
 cera lectio sit, nemo du-

bitare potest. Parmenid.
 p. 58. G. πῶς, καὶ τηλικού-
 τος ἀναγκάσις τοιούτων τι καὶ τοσού-
 τος πύλας λέγει. Sic opti-
 me corrigunt Jan. Corna-
 rius in Eclogis, & Henr.
 Stephanus: quod imitatione
 sua confirmat Philo T. II.
 p. 900. ἢ με καταβλεῖν εἰς
 μέγα πύλας φασίδων. ἐν δ'
 φασίδων εἰς ὅταν ἀναγκάσις δι-
 ἀνέωκεν. Clemens Alex. Strom.
 V. p. 733. eadem figura:
 τῶν αἰνῶν τῶν ἀνὰ διάνευκαμεν τὰ ἐν αὐ-
 τοῖς νόμοις. Rurios Plato
 Phaedr. p. 352. A. ἀναγκάσις
 ἐκ ἀπείρας ἀνάγκης ἀναγκάσις
 καὶ λέγει, ubi Stephanus
 malit ἀναγκάσις. At vulga-
 tum agnoscit Scholiastes
 ad h. l. διάνευκαμεν, ἀναγκάσις
 καὶ λέγει. Timaeus ve-
 ro noster respexit Polit.
 IV. p. 454. A. τῶν αἰνῶν
 ἀναγκάσις διάνευκαμεν, quod
 in vltis suos convertit
 Theophrast. Orat. XXII. p.
 297. B. ἀναγκάσις διάνευκαμεν
 καὶ λέγει. Vide virum maximum
 ad Lucian. Dial. Marin.
 VII. p. 306.

10. Δια-

Διαλαγχάνειν ^{1ο}. Διαμερίζω, Διακτερίζω.

ਅੰਤਰੀਖ. II. ੪੫੦.

Διαμπερές¹². δι' ὅλα διήκον.

Asia-

10. Διαλογχέναι.] Critia
p. 559. Ε. θραὶ γὰρ ἄπασαν
ᾗν ποτε κατὰ τὸς τόπους διαλύ-
χαιον. qui locus, monente
Th. Galeo, obversabatur
Famblicho de Myster. Sect.
V. cap. 25. p. 140. Lexi-
con Rhetor. MS. Διαλη-
χός. τῶν οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῇ με-
μεισθῇ κοινῇ χρήσει ἱκετοῦσι.
Timaei & Harporachonis
glossas in unam confudit
Suidas.

II. *Διαιτῶν*.] Sophist. p.
 J52. E. οὐκ διηκῶν τι λέγομαι
 καὶ *Διαιτῶν*, καὶ βροτῶν, καὶ ἀφ-
 κείων. Leviter deprava-
 tum est in Cratyl. p. 265.
 B. Τὸ γὰρ *Διαιτῶν* καὶ τὸ
 ἡδύμειον, καὶ οὗτος ἀποκαταστῆναι.
 καὶ ἡ τῶν ἀφαιρέσεων ἡ ἰσοπέ-
 ταις ἢ τοῦτος τὸ ἵσος οὐκ ἔστιν.
Ficinus reddit saturiens,
Serranus proficiens, quasi
 esset a *Διαιτῶν*. Sed legen-
 dum esse, τὸ γὰρ *Διαιτῶν*,
 καὶ, e Proclo in Tim. V.
 p. 294. perspicuum est.
 Graviorem labem contra-
 xit in Timæo p. 544. F.
 γὰρ *Διαιτῶν* καὶ ἀφαιρέσεων καὶ κείων,
 ἀποφύλαξις καὶ ἰσότης μάλιστα. ubi
 Codices Parisinus & meus
 verissimam lectionem *Διαιτῶν*

τας, conservarunt. Eodem vitio laborat *Hesychius*: Δικτῖον. Ἀλφειον. Scribendum: Δικτῖον. Ἀλφειον. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad *Il.* I. p. 749. Δικτῖον Ἀλφειὸν λίγυς, τὸ σῶ-
 ταν, καὶ διατηρεῖν, τὸ σῶσαι. *Pollex* VI. 91. VII. 22. & Grammatici reliqui. Hinc δικτῖον, *cribrum*, apud *Hesych.* quod alio nomine ἀλιουρίτης vocatur. *Lexicon*, *Sangerm.* MS. Ἀλιουρίτης. ὅ, τὸ ἀλιον Ἀλφει-
 τῖον. οἱ δὲ Τηλεῖον αὐτὸ καλεῖ-
 ςιν, οἱ δὲ Σελίον ὀνομάζου-
 ςιν, καὶ ἑσάκιον. Idem: Ἀλιου-
 ρίτης. ἀλφειον καὶ ἀλιον. *A. Timaeo* glossulam sumpsit *Suidas*.

12. Διαιτητής.] Phaedon.
P. 399. G. ἀλλὰ τὴ μέγιστον
συγκλήτῃ δὴ, καὶ Διαιτητὴς τίτεται
ροῦναι δὲ ἅλος καὶ γῆς. Polit. X.
P. 59. F. ἀλλὰς δὲ αἱ αὖ οὐ
μεγάλη σφαιδύλα καὶ αὖ ἐξ-
ακμήματα Διαιτητὴς ἀπὸ τοῦ-
το ἐλάττω ἰσχυροί. Ibid.
ἐκείνου καὶ ἡ μέγιστη ἐργάτης Διαι-
τητὴς ἐκπλάττει. Suidas in Ti-
maeo legis, videtur: Διαι-
τητὴς, Διαιτητὴς, δέσμιον δὴ-
κει.

13. ~~4:14~~

Διατεθρυμμένον¹³. Δεκεκλασμένον¹⁴.

Διαγείρειν¹⁴. Διζεύειν, ἀπαλείφειν, ἀπαλείφω.

Δια-

13. Διατεθρυμμένον.] Hanc lectionem etiam Suidas confirmat, credo tamen, a Timaeo scriptum esse: Διατεθρυμμένον. Δεκεκλασμένον si quidem respexit Legg. XI. p. 679. Α. αἰσθάνω γὰρ δὴ τὸ Διατεθρυμμένον τινὰ τρεστον ἔχοντες οἱ πλεῖστοι, ὅταν πρὸς μέλειν ἡγούμεθα τελευτῶν. ubi de eo dicitur, qui metu fractus & debilitatus jacet. Quae vocis potestas tam rara est, quam frequens altera de homine deliciis fracto perditoque. Conf. sup. v. Ἀποτεθρυμμένον.

14. Διαγείρειν.] Quid audio? An unquam Διαγείρειν significavit Διζεύειν aut ἀπαλείφειν? Sed Suidam, qui Timaeum compilare solet, adeamus, si forte is integriorem conservavit lectionem? Quid igitur ille? Διασθίνει. Διζεύειν, ἀπαλείφειν, παρὰ πλεον, quod non minus mendosum altero. Kusterus, vir doctissimus, negat se videre, quomodo interpretatio παρὰ πλεον voci Διασθίνει convenire possit. Sed hoc

eodem jure de binis reliquis, Διζεύειν & ἀπαλείφειν, dicere potuisset. Ne multa: utroque loco corrigendum puto: Διαγείρειν. Διζεύειν, ἀπαλείφειν, παρὰ πλεον. Ex quo tandem errore διαγείρειν & διασθίνει natum fit, quaerere non laboro. Vere me emendasse, his rationibus vincam. Διαγείρειν proprie est inducenda scriptura delere, expungere. Hesychius: Διαγείρειν. Διζεύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυρῶν. Lexicon Rhetor.

MS. Διαγείρειν τὸ Διζεύειν αἰσθάνω λέγειν, ἀπὸ δὲ Νῦν δὲ ἐμὲ ἐπιγράψας τὰς τῶν ποδῶν εὐχὰς αὐτῶν. ἐγγύς δὲ τῷ τῷ δὲ δὲ ἀεινεσθῆναι καὶ ἀεινισμένον. Aristid. Tom. II. p. 368. ἐπεὶ ἔγνωσεν ὅσα ἐπὶ τῷ ἱμνῷ ψήγῃ. αὐτὸς γὰρ Διαγείρειν καὶ μεταποιᾷ, πῶς οἱ μὴ πᾶσι ταῦτα ἔχει; Pollux VI.

14. Inde frequentissime accipitur pro rejicere, abolerere, ut Polit. III. p. 432. D. quo glossa pertinet: Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα πᾶσι αἰσθόμεθα Ὅμηρος τε καὶ τὸς ἄλλους ποιητοὺς μὴ χαλεπαίνειν, ἀλλὰ Διαγείρειν, quem locum

L

re-

respexit *Aristid.* Tom. II. p. 326. & laudavit *Moeris* p. 120. *Axioch.* p. 729. G. ὅτι ἔγωγε μὲν παρὰ ἀπαρὴ διέγραψα τὸ βίον. *Euripides* Electr. v. 1072. Γυνὴ δὲ δαίμων ἀνδρὶς ἔστι ἐν δόμον εἰς πάλαν ἀσκή, διέγραφε ὡς ἔσαν κακὴν. *Aristoph.* Lyfistr. 677. Ἡ δὲ ἐς ἱππικὴν τρέπων, διέγραψα τὴν ἐπιπίας. ubi vide Schol. *Aristid.* Tom. I. p. 176. οὐκ ἀνέφθαρτον διέγραψαν πάσας ἀρχὰς τὴν καὶ δυνάμει ἀπλῶς. Tom. II. p. 63. τί καλὸν καὶ τὴν νόμους αὐτὸν ἀπαντὰς τοῖς αὐτοῖς τέτοις διέγραψαν. p. 205. καὶ διέγραψαν τὴν τὴν Πουκελῶν ἀρχὴν δούτιον τὴν πάντων ἔχουσαν. & sic p. 292. 367. 370. *Philosir.* de Vit. Sophist. L. II. cap. 29. p. 621. ἀλλ' ἔστιν αὖ καὶ διέγραψαν οὐκ ἐκτὸς εἰρημίας. *Heroic.* cap. 19. p. 735. ἱπαιεῖ μὲν ὡς ποιητικὰ, διέγραψαν δὲ ὡς κειραλισμένα. *Synes.* Epist. 103. p. 242. ἀλλὰ τὴν ἐκτὸς καὶ γυναικὶν (ῥητορικὴν) ἢ οὐδὲ Πλάτων, εἰμα, διέγραψαν ποιητικῶς. Imperite Interpreter vertit: quam neque ipse, opinor, Plato describere conatus est. Idem Epist. 105. p. 249. διέγραψαν ἡμᾶς τὴν χορὴν τὴν ἱερῶν. Epist. 153. p. 292. Serm. ad Paeon. p. 309. A. *Gregor. Nazianz.* Orat. XXXV. p. 566. D. ὅρα σοι ποικίλ

διέγραψαν τὴν ὄψιν, ἀ μὴ κατὰ ληφας. καὶ οὕτως γὰρ πάσι τὴν διὰ αὐτὸν. ubi Scholiastes ineditus, *Basilius*, haec annotavit: διέγραψαν ἀντὶ τὴν ἀλλοτρίαν, ἐκτὸς αὐτοῦ, καὶ τὴν κατὰ γράμματα καὶ κατὰ χάριτι τὴν ἡθικὴν καὶ συνταγματικὴν, ἵνα δὲ καὶ τὴν συμβολαίαν τὴν ἀπομνημονεύσας τὴν καὶ ἐκδοκίμια, ἀς ψευδοῦ καὶ νότα, καὶ ἐκτὸς γνήσια. Haec, ni fallor, satis fuerint ad vindicandam lectionem *Plusarchi* de Is. & Ostr. p. 58. τὴν νομιζομένην διὰς πάσας ὁμαλῆς διέγραψαν εἰς ὁμαλῶς ἐρατῶν καὶ ναυαρχῶν καὶ βασιλείων. ubi *Marklandus*, & ante eum *Bouhierius* ad *Cicer.* p. 54. διέγραψαν legere tentabant, inducitur altero loco p. 155. εἰς πινυμῶς διέγραψαν τὴν διὰ καὶ διαλέξεις. At ibi quoque ex Cod. *Petav.* διέγραψαν legendum, ut in *Amator.* p. 757. B. ἀντὶ εἰς πάσα καὶ δυνάμεις καὶ ἀρετὰς διέγραψαν ἑκάστον τὴν διὰν. Est autem διὰς διέγραψαν εἰς ὁμαλῶς βασιλείων cum efficacia quadam dictum pro *Deds* ita tollere, ut eos e regum nominibus fictos dicas. Eadem vis est verbi διέγραψαν. *Polemo Ponticus Anthol.* VII. p. 615. Ἡ τὴν φιλικὴν διέγραψαν. ἵπας, ὅλον, καὶ τὸ φιλικὸν Πείδης. Quod minus *Atticum* dicit *Atticista* MS. in *Bibl. Medica*:

Διακορής¹⁵. μεμειωμένον.

Διασφάξ¹⁶. Διατομή ὄρας.

Διδαζάμενον¹⁷. τελέζας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλου.

Διγα

cea: Διήγεσθαι, μὴ ἀφείλεσθαι. Graecorum imitatione Latinos sic usos esse verbo *circumscribere*, docet *Ernestus* Clav. *Cicer.* h. v. Sed legitimus inprimis & proprius Oratoribus Atticis loquendi modus est, διαγεγράφειν τὴν δίκην, *litet expungere*, διαγεγράφειν τὴν κατηγορίαν, ab instituta accusatione desistere. *Lysias* de publ. pecun. p. 315. πύρρι μὲν ἐν διήγεσθαι μὴ τὰς δίκας. ubi vide *Marklandum*. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 644. C. αὐτὸς δὲ ὑποχρέμενον διαγεγράφει τὴν γραφήν. Sed de hac notione plena manu *H. Vales.* in *Harpor.* v. Διαγεγράφειν, & *Ti. Hemsterbus.* in *Thom. M.* v. Διαγεγράφειν.

15. Διακορής.] *Legg.* I. p. 566. H. Ταῦτα γὰρ ἀκήκοάς πε καὶ τὸ τὰ ποιήματα. ὅδε μὲν γὰρ, οἶμα, διακορὴς αὐτῶν ἐστίν. VII. p. 636. F. τὸς θεῶς παιδνομένους ἢ τὴν τείφειν καὶ διακορὴς ποιεῖν. *Aristid.* Tom. I. p. 480. ἀλλ' ὅμως τὸς μὲν ἱεράων, ὅντιν' αὐτῶν ἦν διακορὴς. *Dio Cass.* Fragm.

Ursin. p. 60. ἐν τῇ διακορῇ διακορὴς οἶμα δὲ δούλος καθήμενος. *Aelian.* V. H. Lib. IX. cap. 3. *Pollux* V. 151. *Pbrynichus* ineditus: Κατακορὴς οἶμα, καὶ Διακορὴς, πολιτικώτερα. *Suidas* exhibet in plurali, Διακορὴς, μεμειωμένοι.

16. Διασφάξ.] Ex *Herodoto* Lib. II. 158. ἰππὶα τοῖς ἐς διασφάγας φέρεται καὶ ἔστιν ὡς μισομελέην τε καὶ νότον ἄνεμον. Lib. III. 117. Lib. VII. 199. ubi vide *Glossas*. *Aristid.* Tom. I. p. 272. τὴν διασφάγα ποιήσας ἢ Τριπῶν ἵππων τῇ Πηγαῇ. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 23. πίττειν τε καὶ σφραγίς, ἔχουσαι μύλοι διασφάγας μικρὰς καὶ τὰς διασφάγας. Alia forma & obscoeno sensu *Hipponax* apud *Schol. Apoll. Rhod.* IV. 322. dixit τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα, quo respexit *Hesychius* v. Σινδικὸν διάσφ. Plura *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. 105. *Valckenar.* ad *Euripid.* *Schol.* in *Phoeniss.* 26. & *Albertus* ad *Hesych.* in v.

17. Διδαζάμενον.] Hanc lectionem ex *Suida* revoca-

L 2

ca-

Διηθεῖν¹⁸. διυλίζειν.

Διθύραμβος¹⁹. ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Δίψα

cavimus. MStus duplici mendo: Διαδαζάμενος. τι- λίζας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκόμενος. Infra: Ἐδίδαξε. ἱπαιδίσκη αὐ- τὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδίδαζάμενος. ἱπαι- δευτάμενος δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπι- μαλθεῖς τούτου. quae & ipsa transcripsit Suidas. Opti- me Ammonius: Ἐδίδαξε μὲν ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ παῖς ἐκείνος. ubi vidē Valckenarii Animadver- siones p. 70. Filii ἱπαι- δεύοντες, & χρέματι τιλίσαντες τι- λὶ τὸ σοφιστῶν, item, filium praeceptoris ἐκείνου, & fi- lium διδάσκοντα, in Theage p. 8. B. E. F. permutan- tur. Menon. p. 22. A. ὁ δὲ ἀκούων ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλειφάρου τὸν υἱὸν ἱππία μὲν ἐδι- δάξατο ἀγαθόν, quae etiam in Aeschinis Socratici Dia- log. I. §. 5. ad verbum leguntur, inde excitata ab Hemsterbus. ad Arg. Plut. Aristoph. p. 4. Pro- tag. p. 199. D. οἱ ἀγαθοὶ φίλοι εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκον τὰς ψυχὰς. Ibid. mox: ταῦτα δ' ἄρα ἐδιδάσκον, ἢ ἐπι- μαλθεῖν πᾶσαν περὶ αἰσθησάν. De usu Attico verborum δι- δάσκοντα, παιδευτάς qui ege- rint, plures indicantur ad

Hesych. T. I. p. 1306. quibus adde Valckenarium ad Xenophont. Memorab. IV. p. 280.

18. Διηθεῖν.] Sophist. p. 152. B. εἰς διηθεῖν τι λέγεται & διηθεῖν. Cratyl. p. 265. B. τὸ γὰρ διηθεῖν μὲν & τὸ ἐκ- θέμεν, πηγῆς ἀπὸ κασμά ἐστιν. ad quem locum conferen- dus est Proclus in Tim. Lib. V. p. 294. Tim. p. 532. F. τὸ τοιοῦτο ὃ μόνον αὐ- τὸ καθαρὸν διηθεῖν. p. 538. E. χενός ἡθημένος ἀπὸ πύργου ἐκεί- νου. ubi Ficinus ridicule reddit, *florescens*, cogi- tans, credo, nihili vo- cem ἡθημένος. Rectius cepit ibid. G. ἡθημένος μὲν τὸ γένος, ἀπὸ τῶν ἐν γῆ φεβῶν ἡθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι. p. 539. A. 548. D. συνδιηθεῖν occurrit ibid. p. 541. G. Glossulam habet quoque Suidas.

19. Διθύραμβος.] Legg. III. p. 594. F. & ἄλλο, Δι- θυρὰ γένεσι, ὅμας, διθύραμβος λεγόμενος. Hipp. Maj. p. 100. D. Ion. p. 145. D. Hipp. Min. p. 281. H. Gorg. p. 303. F. G. Phaedr. p. 341. D. 342. F. Apolog. p. 360. F.

Polit,

Δίκηλα²⁰. μισήματα, εικόμαλα.

Δίκη. ὅτε μὲν τὸ ἐγκλημα²¹, ὅτε δὲ ἡ κόλασις²²,
ὅτε δὲ τὸ τρόπος καὶ ἡ ὁμοιότης²³.

Δικαιόμενος²⁴. κολαζόμενος.

Δι-

Polit. III. p. 435. E. ubi vide Scholia. Neque hanc glossam *Suidas* neglexit.

20. Δίκηλα.] Sic etiam ex Glossographo nostro *Suidas*, ut nihil opus sit cum *Kustero* scribere Δίκηλα, Erudite vocem exponit *Etymol. M.* p. 260.

28. ubi quod laudat, Δίκηλα ὁμοίως, sumptum est ex *Apollon. Rhod.* IV. 1672. Suspisor glossam huc altunde irrepsisse, praesertim cum damnata sit a *Polluce* I. 7. ubi adi Interpp. *Villoisonus*, V.C. ad *Longum* III. p. 179. qui *Timaei* Codicem post Jo. Capperonnerium tractavit, ait, e regione vocis Δίκηλα in margine scriptas esse voces, ὁμοίως, δοκίμαλα.

21. Ἐγκλημα.] Legg. VI. p. 620. B. ὅ δὲ ὅφλων τὴν τοιαύτην δίκην. VIII. p. 648. E. διπλάς δίκης ἕνεκα ἔτι. &c.

22. Κόλασις.] Alcibiad. II. p. 39. C. ὁ δὲ δίκην δι-δοικίαι. Euthyphr. p. 30.

E. ὅς δ' αὖ δίκην δίδουσι ἐκείνους ὅς αὖ ἀδικῶς τὰς ἀδικείας. Hipp. Maj. p. 100. C. Theaet. p. 129. A. & centies alibi.

23. Ὅμοιότης.] Theaet. p. 123. F. ἀλεκτρούς ἀγνῶς δίκην. Phaedr. p. 340. B. ὁ δὲ τὸ ἄποὺς πεπληρωμένος, δίκην ἀγνῶς. p. 346. B. ὅτι δὲ δίκην βλέπων αὐτὸν.

24. Δικαιόμενος.] *Pollux* VIII. 25. δικαιοσύνη, τὴ βασιλείαν, ὡς Πλάτων. ὁ αὐτὸς καὶ δικαιόμενος, τὸ κολαζόμενος. Prius extat in Phaedr. p. 345. G. αἱ μὲν τὰ κατὰ γῆς δικαιοσύνη ἐλ-θούσας, δίκην ἐκτελεῖ. Posteriorius Legg. XI. p. 683. G. αὐτὸν τε καὶ τὰς ἰδίους αὐτὸν δικαιόμενος. Exemplorum quantum satis est, congesserunt J. Camerarius ad *Aristotel.* Nicomach. V. 7. p. 233. & P. Leopardus Emend. V. 9. Verbo δικαιοῦν hac punienti notione respondet τιμίζειν, Cretensis usus, de quo *Henslerh.* ad *Hesych.* v. ὁμοίως.

L 3

25. 44

Διπλόον²⁵. ὅτι σιδῆρον ἔργον, ὅτ' ἂν ἀπὸ τινος ἐνώ-
σεως ἀπόλυσίς τις ἢ εἰς ὠφέλειαν μᾶλλον ἢ ἐνω-
σιν. ὅτι ὃ ἦτορ τροπικῶς τὸ μὴ ὕγιες δηλαῦ.

Διω-

25. Διπλόον.] Sophist.
p. 169. C. τὴν δεξιμην
δὲ σκοπῶμεθα, ὥστε σιδῆρον,
ὅτι ὕγιες, ἢ διπλὴν ἔχει τι-
νὰ ἔστιν ἐν αὐτῷ. Ex hoc
loco medicina facienda est
Plutarcho Pericle p. 158.
B. ἢ μὴ ἐξ ἀρχῆς διπλοκή τις
ὑπῆλθε, ὥστε ἐν σιδῆρι, δια-
φορῇ ὑποσταταίνουσα δημοτικῆς
καὶ ἀριστοκρατικῆς ὡφαιρίσεως.
ubi, cum nemo dubitare
possit, quin Platonem mo-
te suo effinxerit, omnino
scribendum: ἢ μὴ γὰρ ἐξ
ἀρχῆς διπλὴ τις ὑπῆλθε, &c.
Levius idem laborat T.
II. p. 715. F. καὶ τὸ ὕψι-
στον. ὥστε τινὰς διπλῆς, ἀνα-
πύσας τὴν ψυχῆς. Lege, δι-
πλίας. p. 441. D. ἢ διπλὸς ἡ-
μῶν, οἷς ἀληθῆς, ἕκαστος ἐστὶ καὶ
σύνθετος. πῶ γὰρ ἰτίραν δι-
πλὴν ἢ κατὰ δόξιν. p. 802. B.
διπλίας ἐν σιδῆρι μολύσων καὶ
καταλαύσων. Scholiastes Lu-
ciani ad Phalar. prior. p.
188. ex meliore, quam
ipse est, Grammatico
haec descripsit: Αὐθίκατος
λαμβάνει καὶ ἐπὶ τῷ ἀληθυστικῷ
τὸ τροπικόν, καὶ μὴ τὴν διπλὴν
ἔχον. Mich. Syncellus in

Dionys. Areop. p. 370.
ἀπλῆς μὲν, τῇ ἐρεθότητι, καὶ ἀ-
ληθείᾳ, πάσης ὑπερλήτης καὶ
διπλῆς ἀπηλλαγμένης. A Pla-
tone vocem διπλὴν etiam
sumserunt Themist. Or.
XXI. p. 258. C. & Synes.
Ep. 147. p. 288. Eadem
metaphora Polit. III. p.
496. H. ὅτι ἐκ ἑστὶ διπλῆς
ἀντὶ παρ' ἡμῶν, ἐπὶ πολλαπλῆς.
ex quo loco πολλαπλῆς,
tanquam Platoni proprium,
Pollux IV. 47. laudat.
Polit VIII. p. 496. A. ἐκ
ἧς ἂν εἴη ἀσφαλείας ὁ τοιοῦ-
τος ἐν αὐτῷ ἐπὶ εἰς, ἀλλὰ δι-
πλῆς τις. Euripid. Rhes.
395. φίλῳ λέγων Τάλυνος αἰὶς,
καὶ διπλῆς πίφου ἀντὶ. Dio-
nys. Halic. Rhetor. p. 66.
Ἐκὼν Θετταλὸς, διπλῆς καὶ ποι-
κίλος. Hesychius: Διπλῆς
ἀνδρας. παλιμύδους. Contra-
rium est ἀπλῆς. Legg. V.
p. 609. C. ὅπως μὲν αὐτὸς
κλῆσθαι ποτὶ φαῖν' ἰσχυρῶς,
ἀπλῆς δὲ καὶ ἀληθὴς αἰεί. Polit.
VIII. p. 493. C. Latinis
simplex tritissimum est ea-
dem potestate. Platoni-
cum πολλαπλῆς expressit Cf-
tero ad Att. VI. 2. est
magnum

Διωκάβην²⁶. διώκειν ἐγκαλῶντα ἢ τρέχοντα.

Δρυό-

magnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, in quo ego regendo habeo negotii satis. Graecorum etiam imitatione duplicem Ulysssem feliciter dixit Horatius I. Carm. 6. 7. Nec cursus duplicis per mare Ulysssei. quod Bensleyus recte quidem post alios explicuit, sed mox novandi studio ablatus, in *reducis Ulyssis* commutavit: quo, ad meum sensum, nihil potest esse frigidius. Glossae Isidori: *Artificem, duplicem, doctum*. Ad hanc vocis vim alludit Ovidius Amor. I. 12. 27. Ergo ego vos rebus duplices pro nomine sensi? quod recte cepit vir doctus Miscell. Observ. Vol. II. T. I. p. 25. Vide Maussac. ad Harpocrat. v. Ἀρχαίως, & Herald. ad Arnob. II. p. 95. Paene mihi exciderat monere, me in *Timaeo* scripsisse, δαίμων τις ἦν & ὕμης δηλῶ. In MS. vitiose, δαίμων τις ἦν, & ὕμης δηλῶν.

26. Διωκάβην.] Rarior verborum forma in αὐτῷ, & ab Atticis in paucis tantum recepta, velut,

διωκάβην, εἰργάβην, ἀμυνάβην, εἰκάβην, ἰπποκάβην. His κιάβην adjicit Etymolog. M. p. 8.

18. — ἰπποδὴ πρὸς εἰς αὐτὸν λόγοντα ἡμέτερον βρυτόντα, εἰ μὴν μακρὰ παραλόγου, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ποιῶν τῷ παραλόγῳ. οἷον κία, κιάβην· αἰων, εἰκάβην· εἰργάβην, ἀμυνάβην, ἀμυνάβην &c. quod idem ex parte repetit p. 231. 53. Ejus tamen regulae obstat κιάβην

a κία, cujus penultima semper corripitur. Vix ausim in hanc classsem referre ἰερμάβην, quamvis bis occurrat apud Euripidem Med. v. 189. & Androm. v. 859. propterea quod non desunt homines acuti, qui utrumque locum in vitii suspicionem vocent. Plato Euthyphr. p. 3. G. ἡμεῖς ἀνδρὲς θεῶν ἀνδρῶν περὶ τούτων πατέρα διωκάβην φέμεν. Gorg. p. 295. G. πάλιν τὸ ἐν νόμον αἰετον λόγῳ, οὐδ' ἔννομον ἰδιώματος. quod, quoniam vulgo minus notum erat, Olympiodorus Commentario in hunc Dialogum MSto, & Scholiastes per ἰδιώματος explicandum putarunt. Aliquando hanc formam, pro temeritate sua, librarii obli-

te-

Δρυόχοι²⁷. δρυόχας ἐν Τιμαίῳ παλὰ τὰ σπρίγματα
 ἢ πηγνυμένης νηός.

Διωλύγιον²⁸. ἐπὶ πολὺ διήκον· ἐπὶ Φαύλῃ ἢ αὐτῷ
 κίχρη²⁹· πολὺ καὶ ἀμετρον.

Διω

terarunt, v. c. Polit. II. p. 428. F. ἵκαφεν αὖτε τὸ αἰθαρῆ-
 μιν διὰ τῆς, ubi Stobaeus p. 445. Codex Paris. & Scho-
 liaſtes antiquum διακάνει
 conſervarunt. Idem Phile-
 moni apud Athen. L. VII. p. 288. E. reſtituit Iſ.
 Caſaubonus. Euripides ap-
 pud Stob. p. 26. Δίχρη
 ἵκαφεν αὖτε τῆς διακάνει. Ari-
 ſtoph. Nub. v. 1484.
 Veſp. v. 1198. & Schol.
 Moeris p. 118. & ibi Pler-
 ſonis. Eadem manus in-
 epta, quae διακάνει ex Pla-
 tone expulerat, ἵκαφεν
 etiam in ἵκαφεν μὲν αὖτε
 Apolog. p. 365. B. Sed
 ex ſcriptis libris revoca-
 runt H. Stephanus ad h. l.
 & A. M. Salvinius Miſc.
 Obſ. Vol. II. T. II. p. 272.
 Platonis imitator,
 Juſtiani Or. VII. p. 229,
 B. ἵκαφεν αὖτε τῆς διακάνει
 αὐταῖς.

27. Δρυόχοι.] Tim. p.
 547. H. ἵκαφεν αὖτε τῆς
 παλὰ τὰ σπρίγματα
 οἷον ἐν δρυόχῳ ἵκαφεν
 αὖτε τῆς διακάνει
 αὐταῖς.

αὐτῶν αὖτε ἅπαντα κίχρη. qui
 locus manifeſto vitio la-
 borat, cui ſic mederi ten-
 tabat H. Stephanus: δὲ
 δρυόχῳ ἵκαφεν αὖτε τῆς
 διακάνει μὲν αὖτε ἵκαφεν
 αὖτε τῆς διακάνει. Sed recte hanc conjectu-
 ram repudiat Dukerus
 Miſc. Obſ. Vol. II. T. III. p. 417. Nec melior
 eſt Salmaſiana de ann.
 climact. p. 763. οἷον ἐν δρυό-
 χῳ ἵκαφεν αὖτε τῆς διακάνει. Codex
 meus tenet vulgatum ἵκαφεν
 αὖτε τῆς διακάνει, cuius variantes
 in iisdem Miſc. l. c. produn-
 tur, habet ἵκαφεν. Parifi-
 nus & Tubing. ἵκαφεν. un-
 de doctiores, quid Plato
 ſcripſerit, extundant. De
 voce δρυόχῳ vide Gram-
 maticos ceteros, quos
 laudant Brodaeus ad An-
 thol. III. p. 358. & Al-
 bertus ad Heſych. in v.
 Cum Timaeo congruit
 Scholiaſtes Platonis l. c.

28. Διωλύγιον.] Theaet.
 p. 122. E. τὸ γὰρ ἵκαφεν
 αὖτε τῆς διακάνει
 οἷον ἐν δρυόχῳ ἵκαφεν
 αὖτε τῆς διακάνει
 αὐταῖς.

Διωμοσία 29. ὁρκοὶ οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι, ἔμιν ὁμνυῖ, ὅτι παθὼν ἐγκαλῆ, & ὅ, ὅτι ἀπὸ ἐποίησεν.

Δρόμοι 30. ἢ εἰπαῖ.

Δυ

διωλύγιος φλυαρία: quod Julian. Orat. II. 101. & p. 189. & Damascius apud Suidam in v. hinc mutuum sumserunt. Legg. X. p. 666. F. μήκῃ αὐτέ κταῖ διωλύγιαι ubi vide Scholia. Platonis auctoritate Zenobius III. 34. V. 55. Harpocraton & Suidas in v. hoc vocabulum confirmant. Callimach. Fr. III. Εὐτ' ἀνέμων μεγάλων πνεύμα διωλύγιον. Incertus Anthol. IV. p. 520. ἀπείλη πνεύμα διωλύγιον. Sed imprimis Platonis imitatores hac voce delectati videntur. Philo T. I. p. 247. τὰς τῶ ἐπιθυμιῶν μακρὰς καὶ διωλύγας ἐκτάσεις. p. 680. ὁ δὲ βαθεὺς καὶ διωλύγιος ὑπὸ. cui Th. Mangeus eandem bis feliciter restituit T. I. p. 258. & p. 295. Phrynichus apud Phot. p. 326. διωλύγιον τινὰ καὶ μακρὰν φρενίτην. Themist. Or XIII. p. 167. B. μεγίστη οἰκοδομημάτων ἐκταχὴ διωλύγια. Julian. apud Suid. v. Χρῆμα. τῷ μίγαν καὶ διωλύγιον Ταύρον. Liban. Opp.

T. I. p. 312. C. ἀντιόχου ἀν διωλύγιον. Damascius apud Phot. p. 1074. ὁ σπῆτα διωλύγιον πολὺ φῶς ἀνάψας. Basil. de Vita Theclae I. p. 60. μέγα τι καὶ διωλύγιον ὑποχάταξαι. Sed modus sit exemplorum. Cyrillus Leucico MS. διωλύγιον. Θεσητεῖκως ἔχον (lege, ἔχον) ἐπὶ πολὺ. ἢ καὶ μεγάλως φωνῶν. quod Hesychii lectio firmatur. Plura, qui volet, petat a Dorvillio ad Chariton. p. 278.

29. Διωμοσία.] Vide sup. v. Ἀνωμοσία.

30. Δρόμοι.] Δρόμοι sunt loca cursibus destinata, siue ambulacra publica. Theact. p. 115. B. ὅστι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἡλείφειτο. ubi Scholiastes: Τόποι τινὲς ἡσάν, ὁ μὲν ἐκτὸς αἵτε, ὁ δὲ εὐθὺς, ὅπου τῶ αὐτοῖς τελευτῶν ὑπὸ τῶ νείων, Δρόμοι καλεῖται. Cratyl. p. 269. F. ἡ γὰρ ἐπισκοπῆς με ὥσπερ εὐθὺς δρόμῳ φερόμενος, ἐπειδὴν λοιπὸν ἐπιτάσσωμαι. quod proverbii formam habet, & simile est notissimo, extra oleas ἡδύ-

M

ρδ

Δυσσπία³¹, ὑπερῶς, καὶ ὑπέπλητος ἔχουσιν.

Δα-

gari. Phaedro n. 326. E. Καὶ τὰς ἰδὲς ποιῶμαι τὰς αἰεὶ πάντες. Οὗτοι γὰρ ἀκοσμήτους ἔσονται τοῖς δέμοις ἵλιας ubi Scholiaftes, & Hermias Scholiis MSS. Δέμοι ἴσαν τόποι τινὲς ἐκ τῶν ἔχουσιν οἱ νοιοί. Pro ambulatione Euthyd. p. 215. D. ἐν ἱελοῖς ὃ ἀσπαστέτην ἐὶ τῇ καταστάσει δρόμον· καὶ ἔπειτα τῶν δὲ τρεῖς δρόμοις ἀμειλιχυνότες ἦσαν. quo in loco Jac. Sirmundus ad Apollin. Siquon. II. Ep. 2. p. 28. καταστάσει δρόμον recte interpretatur, scilicet porticum, hypodromum. Vide Jo. Toussaint addend. ad Theocrit. Etyll. XVIII. 39.

31. Δυσσπία.] Politic. p. 181. E. καὶ δύνατον ἵλιας δυσσπῆμινος παύσας. Legg. XI. p. 683. D. ταῖς δὲ ψυχαῖς καὶ ἀνθρώπων δυσσπῆμινος ὡς ἀλλήλων· καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ αἰῶν ἐπὶ τοῖς παισιν. ubi vide Scholiaftem. Phaedr. p. 343. B. καὶ πᾶς ἰδυσσπῆμινος, κατ' ἰδύκον, μή τι παρὰ θεοῦ ἀμπελαῖον, τιμὰν ὡς ἀνθρώπων ἐμείψω. quem locum laudant Moeris & Thom. Mag. in v. Aureolam Ibyci sententiam rationi suae sic accommodavit Xenophon Memorab. I. 3. καὶ ἔτι ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρηται, οἱ τι-

νης παρὰ τὸ παρὰ τὸ διδόντα μινόμενα ποιῶσι τι, φυλαττέμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν. Eandem e Platone repetierunt Plutarchus Sympoſ. IX. 15. p. 748. C. Synesius Ep. 125. p. 247. Marinus in Vita Procli cap. 1. & Damascius apud Suid. v. ἰδύκων, ubi vide Kusterum. Hermias Scholiis in Phaedrum MSS. Platonis locum ita interpretatur: Τὸ δὲ ἰδυσσπῆμινος κατ' ἰδύκον, τοιοῦτον ἔστι· ὃ βύλομαι ἀσπαστέτην τοῖς θεοῖς καὶ ἀμαρτίῃν παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τιμὴν καὶ εὐδοκίμωσιν. ἰδυσσπῆμινος, ἀντὶ τοῦ, ὑπερῶς. Quam Hermiae annotationem commemorat quoque P. J. Nunnescius ad Phrynich. p. 81. his usus verbis: Plato in Phaedro τὸ ἰδυσσπῆμινος ex Ibyco ποιεῖται pro ὑπερῶς aperte addidit, ut observat eo loco Hermias. Nempe festinantius inspexit Codicem suum. Nam ἰδυσσπῆμινος Platonis est, non Ibyci; neque inde petitus dixit Hermias. Zonaras Lexico MS. Δυσσπῆμα, ἀντὶ τοῦ, φεῖμα. ἔτι δὲ Δημοδοτὸς ἐὶ τοῦ φελλοπικίους, καὶ Ζηνοφῶν ἐὶ Ἀπομνη-

Δωροδόχοι ³², καὶ οἱ δίδοντες δῶρα, καὶ οἱ λαμβάνοντες.

ρηγομένης (C. κὺ Δυσπατῆχ·
ἐπὶ δ, ἐφασχῆχ κὺ φασχῆχ·
κὺ μετ' ὑποκείας συνδραμάζον.
οἱ γὰρ παλαιὸι ἐπὶ δ κέοντο κὺ
βλίσχοντο τῷ λῆξιν λαμβάνοντι.
Δυσπατῆ γὰρ ἴσχυς), παρ' ὅσων
οἱ κατακυρομένοι κατὰς ἴσχυς
τὰς ὅπας. ὅπως εὖρον τῷ λῆξιν
εἰς τὸ ῥητορικὸν λεγικόν, κὺ εἰς τὰ
ἑκφυμένα Ἡρακλειῶ. ἵσχυς ἂν
τι δ, αἰδιῆχ, εἰ κὺ μὴ τ' Ἀ-
ντιόχ. ὃ δ συνήθεον κὺ ἐπὶ δ
ἵσχυον. ex quo corrige
Etymol. M. p. 292. 51.
eadem fere habentem.
De hoc verbo est erudi-
ta disputatiuncula Her-
sperbusii ad finem T. II.
Raphelii in N. T. Timaei
glossam Suidas descripsit.
32. Δωροδίκαι.] Alcibiad.
II. p. 43. C. οἱ δ, αὐτοὶ δ
Δωροδίκαι ὅπως, καταφροῦς· ἀ-
πώλων τῶντων, ubi vide Scho-
lia. Polit. III. p. 434. A.
ὃ μὲν δὲ Δωροδίκαις γε ἰστίον εἰ-
ποι πὺς ἀνδρας, αὐτὸ φιλοχρημά-
τους. IX. p. 503. G. ἔστι δ

ἀποδοτικῶν, ἢ ἀποδοτικῶν
 ἀποδοτικῶν, ἢ ἀποδοτικῶν
 ἀποδοτικῶν. Ibid. p. 509. F.
 ἢ πολὺ ἐπὶ δεινότητι ὁλοθῆναι χερ-
 σὶν ἀποδοτικῶν, ἢ Ἐξοφῶν, ἐπὶ
 τῇ ἑαυτοῦ ἀποδοτικῇ. ἢ ὅπως ἐξ-
 αμιν. Perique omnes Gram-
 matici in eo consentiunt,
 ἀποδοτικῶν etiam pro largito-
 re, ἀποδοτικῶν pro dona dare,
 dici. Cujus notionis non
 nisi duo exempla reperi,
 alterum apud Demosthe-
 nem Phil. III. p. 30. quod
 etiam Scholiastes Platonis
 l. c. laudat, alterum apud
 Aretaeum Cappad. de Causis
 morb. II. p. 67. ἀποδο-
 τικῶν, ἀποδοτικῶν, ἢ ἐν τῇ δι-
 αταξίᾳ ἀποδοτικῶν. Simili ratione
 Grammatici videntur ἀποδοτικῶν
 apud Thucyd. II. p. 65.
 duplicem vim tribuerunt.
 Hesychius: Ἀποδοτικῶν. ἢ
 ἀποδοτικῶν μετακινῶν τι, ἢ ἀ-
 ποδοτικῶν. ubi vide Hippi-
 sterbissum.

E.

Εαυτῶν. ἐπὶ τρεῖς πρόσωπα. οἱ Ἀθηναῖοι ἔτι
 δευτέρᾳ χεῖρην).

Εγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσμα(τα. χεῖρ) ἔτι
 ἐν τιμαίᾳ ἐπὶ τῷ Φάουγ(τ) τῇ λέξει

ἔδω(σαν) τῷ γῆν. ἀντὶ τῆς ἐδενδροτόμη(σαν).

ἔδω(σαν)

1. Εαυτῶν.] Erast. p. 6

F. παντὶς αὐτῶν ἐπιτελείας

αὐτὸν τι καὶ τὰ σπουδῆ; Lyrid

p. 108 E. αὐτῶν ἢ αὐτῶν

ἐνδοξία; τι βέλτεροι αὐτῶν φασίν

αὐτῶν ἐπιτελεῖσαι καὶ αὐτῶν καὶ

τὰ αὐτῶν. Phaedon. p. 377.

D. καὶ ἂν διὰ δὲ ἰαυτὸν οὐ καὶ

τῆς λυμῆ, ἀλλ' ἀποδιδόσκειν.

Ibid. p. 384. F. οὐκ ἐνδοξία;

διὰ τι διὰ ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἐνδοξίας;

p. 390. E. ὅπως μὴ ὅλως καὶ

ἐνδοξία; αὐτῶν ἰαυτὸν καὶ ἡμῶν

ἐξαπατά(σαν) οἰχομένη. Sed

pleni sunt exemplorum

Attici scriptores; & saepe

hunc usum attigerunt viri

eruditi, ut Salmas. ad

Inscript. p. 14. & Dor-

vill. ad Chariton. p. 159.

& 328. Si quis hanc glos-

sam pro more exscripsit.

2. Τιμαίᾳ.] Pag. 546. F.

πλῆγμα ἐξ αἰσ(τ) καὶ κυρ(τ)ς. οἱ

κύρτοι, ἐνυφηνάμε(τα), διπλᾶ

κατὰ τῆς ἡμετέρας ἐγκύρ(τ)ιας

τιο. αὐτῶν δὲ πάλιν διέπλε(τ) δι-

κρυ(τ) καὶ διὰ τῆς ἐγκύρ(τ)ιας δὲ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

τύναι οἱ οὐκ αἰσ(τ) καὶ δι-

4. ἔδω(σαν)

ἔδιδάξα. 1. ἐπαίδευσε αὐτὰς δι' ἑαυτοῦ. ἔδιδάξαμένην,
ἐπαιδευσάμενην δι' ἑτέρου, αὐτὴς ἐπιμαθηθεῖς τῆτι.
ἔδω. 2. τὸ ἀγαλματι. καὶ τὸ ἐν ᾧ ἴδω. 3.
ἔθεράτηεν. 4. ὑποκινεῖν, ταράττειν.

Εἶεν

4. ἔδιδάξα.] Vide sup.
V. Διδαξέμεν. 5. ἔδω.] Dubito, an
vox in nostris Platonis
exemplaribus extet: non
reperi certe. Aeschylus
Persf. 404. ἐλευθερεῖς ἢ Παί-
δας, γυναικας, διὰ τὴν πα-
τρῶν ἴδω. Sophocles Oed.
Tr. 846. ἀπὸ δαίμονων ἴδω
εἶδω. Lycurg. in Leocrat.
p. 157. καὶ τὸν αὐτὸν αὐτὸν
καὶ τὸν παῖδα, καὶ τὸν ἴδω, καὶ τὸν
τρίην. Philo T. II. p. 314.
ἐπιφαίνω καὶ ἀγαλματι. τῆτι
ἴδω. ubi non imiter Man-
gejum, ἰσοῖς addentem. He-
rodes Atticus Inscript. I.
vi. 19. Ὅρα. διὰ τὴν ἴδω
ἀλλήλων. ἀλλήλων. Vide Pho-
tius Bibl. p. 1069. Latinos
etiam sedes pro Deo-
rum templis dicere, exem-
plis ostendunt Draken-
borch. ad Sil. Ital. XII.
48. & Burmann. ad Ovid.
Met. X. 229. Non mi-
nus frequenter ἴδω pro
statua vel simulacro poni-
tur. Callimach. Fr. 105
καὶ γὰρ Ἀθήνη δὲ Ἀπόλλων
ἀπὸρ ἴδω. Dionys.

Hal. A. R. I. p. 38. κα-
ταλάνη καὶ τὸ πατέρα, καὶ τὸ ἴδω
τὸ διὰ. Herodes Atticus
Inscript. II. 2. Ῥηγίλας
ἴδω ἀπὸρ διὰ τὴν ἴδω φέρει.
Appianus Mithradat. p.
717. τὸ ἴδω Ἀθηναῖς ἴδω, ἴ
Παλαδίον καλῶσι. Erotian.
& Thom. M. in v. Jun-
germ. ad Polluc. l. 7. &
Touptus Cur. noviss. in
Suid. p. 61. Apud Hes-
ychium legitur: ἔδωκα. ἀγαλματι. Sed certa
emendatione scribendum:
ἔδωκα. ἀγαλματι. Pro
τρίην, quod Glossographi
nostrī Codex habebat, ex
Suida τὴν redēpi.

6. ἔθεράτηεν.] Tim. p.
547. B. ἐν αὐτῇ ἐπιμαθηθεῖς
ἐπιμαθηθεῖς κινῶ. ubi Ty-
maeum ἐπιμαθηθεῖς legisse,
manifestum est. Contracla
enim forma Atticis pla-
cuit, monente etiam Mac-
ride p. 186. Phrynichus
MS. ἔθεράτη. εἰς τὰς ἴδω,
καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν πατέρα (le-
ge, συγκοπήν καὶ τὸν πατέρα). γι-
γνησκόμενον Parmenide p. 56.
B. ἴδω μέλει καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν πατέρα

M 3

μή

Εἰκάζων? οἰόμενος, ἢ ὁμοῖον. *Εἰκάζω* 10. ἰλίξ αὐλαία ἢ αὐγή.

Εἰ-

dem. III. Tom. V. p. 423. praefert εἰκόμενος, eadem tamen, qua *Proclus*, *constringendi* & *concludendi* potestate. εἰκόμενος *Timaeus* in Codice suo reperit, quod etiam legitur in meo. εἰκόμενος denique vulgatae Edd. quas vidi, omnes. Quamcunque vero lectionem sequare, ad rem ipsam nihil interest. Vide notata ad v. γῆ, ἰκαμένη.

9. Εἰκάζων.] A'cib. I. p. 25. F. ὅτι μὲν ἐν ταύτῃ τῇ ἐλπίδι ἔχεις, εὖ οἶδας, καὶ οὐ εἰκάζω. *Phileb.* p. 90. F. Τό γε μετὰ ταῦτ' εἰκάζω λείπειτ' ἂν. *Ione* p. 144. οὐ χαλεπὸν ταῦτο γε εἰκάζω. *Cratyl.* p. 270. C. ὅτι ἔστιν εἰδότες τὸ ἀληθές τε καὶ ἀσθενέων δόγματα. ὥς αὐτὰν εἰκάζομεν. *Phaedon.* p. 294. D. ἵσως μὲν ἂν, ὡς εἰκάζω, τρόπον τινὰ οὕτω ἴσκειν. & sic alius locis. Nec minus frequentatur *assimulandi*, & *comparandi* significatio. *Politic.* p. 171. C. ἢ βέλῃ, καθάπερ εἰκάζομεν γὰρ δὲ, καὶ τῶμα παρεκτάμεν; *Cratyl.* p. 277. A. ἔστι τὸ παρεκταὶ δὲ πᾶσι λῶδῃται, οἷον ἔστιν δ' εἰκάζει, εἰ μὲν καὶ εἰκας εἴη. p. 279. G.

Sympos. p. 333. E. ἀλλὰ ἢ ἐμὲ ἀκράτῃ δὲ ὁμοῖος τι εἶναι οἶμαι ἰγὰρ εἰκάσαι αὐτόν. *Phaedr.* p. 345. D. ἢ μὲν (ψυχὴ) αἰετα θῶν ἐπομένη καὶ εἰκαμένη. p. 346. C. *Polit.* II. p. 429. G. VI. p. 470. F. ubi vide Scholia. Hoc verbum *Davistius* bene restituit *Maximo Tyrio* *Diff.* VII. p. 518. At *Mangejus* ad *Philon.* T. II. p. 35. idem a MSS. oblatum temere sprexit. Formam ἔκασαι, quam *Moeris* p. 182. Atticis tribuit, *Platonis* librarii in notiores εἰκάσαι videntur mutasse. Vix operae est monere, glossam a *Suida* esse descriptam.

10. Εἰλίξ.] Haec glossa sic reficienda e *Suida*: Εἰλίξ, ἰλίξ ἀλία, ἢ αὐγή, nisi εἰλίξ, ab antiquo εἰλίξ, splendeo, retinere malis. Nam *Eustath.* ad *Od.* H. p. 1573. e. Lexicis Rhetoricis docet, utrumque, εἰλίξ & εἰλίξ, veteribus usitatum fuisse. *Alciphron* III. 42. καὶ τὸ εἰλίξ εἰλίξ θίρεται. Sic in Codice Regio reperi, non εἰλίξ, ut *Berglerus* corrigit ex l. 12. *Hesychius*:

quam ἰλη. *Aristophanes*
apud *Etymot. M.* p. 298.
54. Καὶ τ' ὥς ἰλην ἰχθύων
ἀπλημύνων. *Helian.* H. A.
Lib. IV. cap. 46. Καὶ ἰ-
πλήσι τ' πυδι, ἀλλὰ ὥς τὴν
ἰλην τὴν τ' ἡλίου. Lib. V. cap.
3. Βηροβίλια δ' ἀπλημύσι, καὶ
ὥς τὴν ἰλην περιμήσι τεμά-
κωσι ἡμῶν. XIV. 26. &
XV. 12. Ταῖς ῥόδα ὥς τὴν
ἰλην, ἀπλημύσιν καὶ ἰκθυόσι
τ' ἀπλημύνων. XVII. 31. *Pbi-*
lostrat. Lib. II. Icon. cap.
33. p. 858. Καὶ φουφίσι τὴν
ἰλην μετὰ τ' ἰλην. Sic e-
legantèr observavit *Adr.*
Heringa Observat. cap.
XXXI. p. 285. Glossæ
nostræ eodem quaerant,
quibus otium est.

II. Εἰς [C] Polit. II.
p. 431. A. ἡμεῖς ἀλλήλους
τινὲς καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσοις ἔστι
σὺν τῇ πόλει, ὡς ἄνθρωποι, ὡς
πᾶν φύλον, ὡς εἰρήνην, τοὺς καὶ
ἀνέμους, ὡς τὸ τοιαῦτον παθημέ-
νους. ubi vide Scholia. III.
p. 439. E. ὡς πολλὰς μετα-
βάλλας ἐν ταῖς τροπαῖς μεταβάλλει
ἀλλήλους ὕδατος τοὺς καὶ τὸ ἄλλων σί-
τησις, ὡς εἰρήνην, ὡς χαρμῶνας.
Sed non est praetereun-
dus infantis loens Legg.
V. p. 613. A. τί μιν γὰρ πᾶς
ἀνὴρ πνιμέμενος παρταῖς καὶ διηλά-
σει

Εἰλυφώζω¹². εἰλῆζει, συνάγυζιν.

Εἰ-

σεις ἀλλόκοτοι τε εἰσι καὶ ἀναίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ δι' ὕδατα. *Ficinus* διελήκει pro turbine accepit, quem sequitur *H. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. I. p. 1126. Nos primum scripturae varietatem excutiamus; tum, quid nobis videatur, paucis exponamus. *Phrynichus* MS. cujus glossam dedimus sup. ad v. Ἀλλόκοτον, ita legit: οἱ μὲν γὰρ ἀφ' πνεύματι γὰρ καὶ διελήκεις ἀλλόκοτοι εἶσι, καὶ ἑαίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἑαίσιοι αὐτῶν, δηλοῖ οἶον, οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοῖρα τι. Aliquanto deterior est lectio *Stobaei* Ecl. Phys. p. 88. οἱ μὲν γὰρ πᾶσι πνεύματα παντοῖα καὶ ἀφ' ἑλῆκεις, ἀλλόκοτοι τε εἰσι, καὶ ἀνέδοι καὶ αὐτῶν. Alio denique modo locum exhibet *Galenus* Tom. I. p. 349. Ed. Basil. οἱ μὲν γὰρ πᾶσι πνεύματα παντοῖα καὶ εἰλήκεις, ἀλλόκοτοι τε εἰσι, καὶ ἀνέδοι καὶ αὐτῶν. qui locus in edit. *Charterii* Tom. V. p. 456. F. misere corruptus est. Nam pro καὶ εἰλήκεις editur καὶ ἐν ἡλίᾳ, & mox pro εἰλήκεις, ἡλιάκεις. Cujusmodi errores prope infinitos *Charterius*, emendandi specie, in *Galenum* invexit. Nobis autem in *Platone* le-

gendum videtur: οἱ μὲν γὰρ πᾶσι πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἰλήκεις ἀλλόκοτοι τε εἰσι καὶ ἀπαίσιοι αὐτῶν. Εἰλήκεις hic quoque intellige solis calorem, aestum, τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας, ut bene explanat *Galenus* l. c. Nec de emendatione nos dubitare finit imitatio *Plotini* Ennead. I. Lib. VIII. p. 81. ἀπὸ δὲ τῆς ἡλίου καὶ τῆς πνεύματος, καὶ τῆς εἰλήκεις τῶν φθονῶν. *Plutarch.* Sympos. L. VI. 2. p. 688. Α. εὐχόμεθα δὲ εἶναι διδόναι θεοῦ μαλακὰ καὶ εἰλήκεις ἐν πνεύματι μετέρας. *Eustath.* ad Od. H. p. 1573. εἰλῆ, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν. Pro voce ἀπαίσιοι, vel ἑαίσιοι, quam *Phrynichus* l. c. nimis argute explicat, olim ἀπαίσιοι scriptum. Nunc magis placeat ἀνέδοι. Ac forte hic pertinet glossa *Timaei*, Ἀνέδοια, p. 30. Glossam haud praeteriit *Suidas*.

12. Εἰλυφώζω.] *Kustermana Suidae* Editio tantum habet: Εἰλυφ. συνάγυζιν. Sed εἰλῆζει ex Codice Leidenensi revocavit *Jac. Gronov.* Mutilat. *Suid.* p. 47. Vid. *Eustath.* ad Il. γ. p. 1218. Nullum glossae in *Platone* vestigium superest.

N

13. Εἰ-

Εἴξαρι καὶ Εἴκαρι¹³ λέγει ἀντὶ τῷ εἰοίκαριν.

Ἐπαγγελίαι¹⁴ καθ' ὧν μὴ εἰσι κολάσεις ὀρμώμεναι
κατὰ τὰς κειμένους ἤδη νόμους.

Ἐμαλακίῳ¹⁵. ἐνέδωκε, καὶ ἀσθενῶς διετέθη ἐπὶ δειλίας.

Ἐμ-

13. Εἴξαρι καὶ Εἴκαρι.] Sophist. p. 153. H. ὡς εἴξαρι τινὲς αὐτὸν λόγον ἰαυλοῖς δούλις ἡγήσαντο. Politic. p. 184. A. πολλοὶ μὲν γὰρ λένει τὸ ἀνδρῶν εἴξαρι καὶ κενταύροις. Ibid. p. 190. C. Euripid. Iphig. Aul. v. 848. Aristoph. Nub. v. 342. Av. v. 96. & Schol. Eubulus apud Athen. L. XIII. p. 558. A. Plato Comicus ap. Eustath. ad Il. x. p. 1161. Numenius apud Euseb. P. E. XIV. p. 728. εἴξαριν ἔν. οἱ πρῶτοι ὀλιγαρχικαῖτοις. ubi Fr. Vigerus dubitatione sua ostendit, formam Atticam sibi minus cognitam fuisse. Notior fuit Jano Cornario in Eclogis p. 193. Ex Boeotorum, & in ξ mutare solitorum, dialecto, hanc formam ab Atticis receptam esse, tradit Etymol. M. p. 297. 15. Neque hanc glossam Suidas praetermisit.

14. Ἐπαγγελίαι.] Suidas hanc glossam cum ipso errore in Lexicon suum recepit. Kusterus supplere vult; λέγει ἡ δημοσία

ἀδικημάτων. quod tamen facile ex re ipsa intelligitur. Rectius probat Aem. Porri emendationem ὀρμώμεναι pro ὀρμώμεναι. Glossa pertinet ad Polit. VIII. p. 500. C. Εἰσαγγελίαι δὲ καὶ κείσεις καὶ ἀγῶνες πρὸ ἀλλήλων γίγνεται. ubi vile Scholiasten. Putares, Timaeum hic legisse ἐπαγγελίαι. Ego vero culpam potius in Timaei librarium conferam, qui ἐπαγγελίαι scripserit, ubi εἰσαγγελίαι scribere debebat. Neque enim tam doctus Grammaticus discrimen, quod inter has delationes est, ignorare poterat. Ἐπαγγελία est delatio criminis publici cujuscunque, cuius lege esset iudicium: εἰσαγγελία, delatio criminis innominati. Vide Pollucem VIII. 51. & Harpocrat. v. Εἰσαγγελία, cum nota Valesii, & v. Ἐπαγγελία. Petitus tamen ad Legg. Attic. p. 347. utramque confudit.

15. Ἐμαλακίῳ.] Alcibiad. I. p. 33. G. ὅτι δαμάσκηται

- ¹⁶ Ἐμδραχῷ. συντόμως, καὶ οἷον ἐν βραχέϊ.
¹⁷ Ἐμπειρία. τελεῖ ἐκ πείρας.
¹⁸ Ἐμπολέμια. τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὐχρηστά.
 Εὐαγ.

ἰσητίον, ὡς μάλθακιστίον, ὡς ἰ-
 ταίρα. Phileb. p. 76. F. Μήκω τοίνυν μαλθακιστόμεθα.
 Sophist. p. 158. D. ὅτως δόπτησόμεθα νῦν μαλακιστόντες.
 Ibid. p. 169. A. Sympof. p. 318. A. ὅτι μαλθακιστέον ἰδοὺ, αἱ δὲ ἀν κινδυνώδεις. Po-
 lit. V. p. 459. G. Epist. III. p. 709. A. Epist. VII. p. 713. G. εἰ τι καταμαλ-
 θακιστοὶς καὶ δόπταιων αἰχμῆς μετίχον κακῆς.

16. Ἐμδραχῷ.] Theage p. 10. E. καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷον τι οἰκειότητα παρέχον, ὅτε ὡς διη ἔμδραχῷ. Hipp. Min. p. 230. F. ἐκ' ἑρῶτα ἔμδραχῷ ὅ, τι βέλδ. Gorg. p. 285. B. ὥς πεισιώτερον εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμδραχῷ ὡς βέλδ. ubi Olympiodorus Scholius MSS. vocem eodem modo exponit. Dio Chrysost. Orat. XXXVI. p. 446. C. Aristid. Tom. II. p. 287. Ex Longini praecepto Art. Rhetor. p. 714. scriptor, exquisitius loqui cupiens, dicet τὸ ἀ-
 πλῶς ἔμδραχῷ. Sic vulgatum ἐν βραχέϊ corrigendum. Vide Hesychium in v. in-
 primis Scholiastem ad

Gorg. l. c. Totidem ver-
 bis glossam descripsit Sui-
 das.

17. Ἐμπειρία.] Phileb. p. 90. F. καὶ τὰς αἰσθητικὰς καταμιλίσαν ἔμπειρία καὶ τῆς τελείῃ. Gorg. p. 281. E. πολλὰ τέχνη ἐν ἀνθρώποις εἰσὶν ἐκ τῆς ἔμπειριαν ἔμπειρος εὐρημί-
 ραι. Phaedr. p. 354. D. εἰ μίλλαις μὴ τελείῃ μόνον καὶ ἔμ-
 πειρία, ἀλλὰ τέχνη, τῇ μὲν φάρμακα καὶ τροφὴν σωσφύρων, ὑγίαιαν καὶ ῥώμην ἐμποιοῦσιν. Po-
 lit. III. p. 451. E. ἐπισή-
 μη, ὅση ἔμπειρία δικαίᾳ κερη-
 μίον. IV. p. 446. C. V. p. 463. D. &c. Vide Val-
 kenar. ad Euripid. Phoe-
 niss. 552.

18. Ἐμπολέμια.] Legg. VI. p. 615. C. τρίτοι δ' ἐφεξῆς τέτοις πᾶν ὅσον ἔμπολέ-
 μιον. & paulo post: ψιλῶν ῥ, ἢ τοξόων; ἢ τινῶν ἄλλων ῥ ἔμπολεμίων ἡγεμόνας. Legg. XII. p. 636. E. δικάζειν ῥ τὸς στρατεύοντας ἐκείτους, χωρὶς ὀπλίτας τε καὶ ἰππίας, καὶ τὰλλα ἔμπολέμια ἐκείτα ὡσαύτως. Sic ille locus corrigendus. In vulgatis libris male legi-
 tur, ἐν πολλοῖς. Pollux IV. 85. Hesychius: ἔμ-
 πο-

Ἐναγχι 19. ὃν τῷ ἔχιστα παραλθόντι χρόνῳ.

Ἐναυλ 20. λόγῳ. ἐνηχῶ.

Ἐνα-

πολέμια. (sic recte emendatur) τὰ εἰς πόλεμον εὐθία. Glossam etiam habet *Suidas*.

19. Ἐναγχι.] Hipp. Maj. p. 96. B. ἀτὰρ τὰ τιλευταῖα ἔναγχι ἀφικόμενοι δημοσία ἐν Κίῳ. Ibid. p. 97. F. G. Theaet. p. 116. E. οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμεῖν ἔναγχι εἰσῆλθε Ἀλκιβιομοίνοις. Charmid. p. 236. C. Ἐναγχις τι ἔφη βαρύνεσθαι τι πλὴν κεφαλῆν. Lachet. p. 246. E. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχι ἄνδρα περὶ ἐξήκει πρὸ νοῦ διδάσκαλον μουσικῆς. Clitoph. p. 253. init. Gorg. p. 289. C. Sympoſ. p. 315. B. Phaedr. p. 349. C. Vide *Valckenarium* ad *Euripid.* *Phoeniss.* 204. *Suidas* habet paullo altius, ex alio fortasse Glossario: Ἐναγχι, πρὸ ἐλίστα, ὃν τῷ ἔχιστα &c.

20. Ἐναυλ 20. λόγῳ.] Ἐναυλ exquiritur dicitur tam de sermone quo adhuc aures personant, quam de re qualibet, cujus adhuc recens est memoria. *Lexicon Rhetor.* MS. Ἐναυλοι. ἐνηχον. αὐλὸς γὰρ πᾶν πρὸ τοῦ νοῦ καὶ ἐπίμνησις. ὁ δὲ πόρῳ ἔστιν ὅταν τοιοῦτο. ex quo πό-

pro τόπῳ redde *Etiologio M.* p. 337. 57. *Plato Menex.* p. 403. C. ἔτις ἔναυλ ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγος παρὰ τῷ λόγοις ἐνδύει εἰς τὰ ὅσα, ὥστε μόνος τε τάδε καὶ ἡ πέμπτη ἡμέρα ἀναμεινέσκειμας ἑμαυτῷ. quem locum sic expressit disertissimus Sophista, qui se totum ad *Platonis* imitationem comparaverat, *Themistius Orat.* VI. p. 81. A. καὶ ταῦτα ἑναυλοι εἰς τὰ ὅσα ἐνδιδυκότες περιφέρων ἔτι τὸν λόγον. *Rurfus Plato Legg.* III. p. 585. G. Ἐκ γὰρ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ πιδία καταβαίνειν, οἵμας, πᾶσι φέρεται ἑναυλὸς ἐγγυρόν. *Aeschines* in *Ctesiphont.* p. 439. C. ἑναυλοι γὰρ οἱ ἔτι τότε πᾶσι, ὅτι τινικαῦτα ὁ δῆμος καταλύει. *Dionys. Halicarn.* A. R. IX. p. 564. ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἑναυλα καὶ πρὸ ὁμιλιῶν ἔν. *Philo T.* I. p. 255. ἔτι τέρεψας ἑναυλοὶ τε ἦσαν, καὶ σφόδρα ἐκλήγον ἐπαγγελίαν. *Hermogenes* de *Inven.* III. p. 129. ἔτι τὸ μνήμης ὅσης ἑναυλος τὸ κατὰ πλὴν ἐπαγγελίαν. *Maxim. Tyr.* Diss. VII. p. 71. καὶ τὰ ὅσα ἑναυλὸς ὡς ἀμείμνητος ἔστι μίμνησις, καὶ μινυεῖται πρὸς αὐτὸν *Plutarch.*

Ἐναγίζαν²¹. θύειν.

Ἐνδίκως²². δικαίως, καὶ κατὰ δίκην.

Ἐνδύναι²³. περιδύναι, περιδύναι, ἢ καὶ εἶσαι.

Ἐνίορ.

sarcb. Sympof. L. II. 5. p. 639. B. Aristid. Tom. I. p. 338. 357. Themist. Orat. XI. p. 145. B. Eustath. ad II. φ. p. 1236. Od. τ. p. 1950. P. Victorius Var. Lect. I. 20. T. H. ad Lucian. Somn. p. 8. Ad hujus translatae locutionis exemplum audacter quidem, sed venuste, contrarium dixit Synes. de Regn. p. 32. B. & de Insomn. p. 150. C. εἰ μὴ θυμαυλήσας οἱ λόγοι πρὸς τὰ ἄνα.

21. Ἐναγίζαν.] Ex Herodoto, ut opinor, Lib. I. 167. καὶ γὰρ ἐναγίζουσι σφί μεγάλως. Lib. II. 44. καὶ τὸ μὲν αἰς ἀθανάτων, ὀλυμπία δὲ ἱπανυμῖν, θύουσι τὸ δ' ἐτέρω, αἰς ἡρώ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum etfi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen significat mortuis heroicis honores deferre, vel parentare: de qua notione Casaubon. ad Sueton. Caes. 88. & Valckenar. ad Schol. Euripid. Phoc. niff. 281. Καθαγίζαν est apud Platonem Crit. p. 564. A.

22. Ἐνδίκως.] Phileb. p. 72. F. οὐκ ἀνὸς φαινοῖτο ἐνδίκως. Tim. p. 549. E. νόημα δὲ ἰσῶς ὅτι φύσεως, ἐνδικωτάτη ἰσὺς λίγος. Epinom. p. 699. A. πολίτης τε καὶ ἀρχαῖος καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλις. Epist. III. p. 709. E. Epist. VII. p. 716. D.

23. Ἐνδύναι.] Gorg. p. 302. F. ἐνθυμῶμεθα ὅτι καὶ παλιν τις σοὶ ἐνδύνει, τὴν αἰσμένην ἔχῃ. Phaedr. p. 342. E. ἀναγκαῖον εἶναι ἐνδύναι ἐκαστὸν ἄνθρωπον, δυσκόλῳ, φθονερῷ. Polit. X. p. 515. C. οἶσθ' ὅτι χαίρομεν τε, καὶ ἐνδοῖτες ἡμᾶς αὐτοὺς, ἐπόμεθα. Legg. X. p. 665. E. καὶ ἑκάμῃ παρῴσαν ἐν διδόντων αἰς οὐκ εἰσι θεοί. Alii scriptores pro ἐνδύναι plenius dicunt εἶναι μαλακὸν ἐνδύναι, ut Aristophanes Plauto 488. ubi erudita Kufteri annotatio videnda. Haec locutio restituenda est Dioni Chrys. Or. VIII. p. 133. B. καὶ δὴ παρῳγῶμεν κατερεῖν, καὶ ἐνδοῖμεν, καὶ παρῳγῶμεν, καὶ μηδὲν μᾶλλον ἐνδοῖσθαι. Scribe: καὶ μηδὲν μαλακὸν ἐνδοῖσθαι. Dionys. Hal. A R. V. p. 334. μηδὲν μαλακὸν ἐνδοῖσθαι τοῖς ἀκατέκτιστο.

N 2

Da-

Ἐνός ²⁴. ὁ ἐστειρημένῳ Φωνῆς.

Ἐγκόλον ²⁵. ἐχθρόν, ἐνδεδέχθαι.

Ἐνῇ

Damascius apud *Suid.* v. *Δομνίου*. οἷα ὃ νῖο ὦν, ἐνδεδέχθαι τι μαλθακόν.

24. Ἐνός.] *Theaet.* p. 141. E. ὁ μὴ ἰνός ἢ κωφός ἀπ' ἀρχῆς. *Cratyl.* p. 273.

C. εἰ φωνὴν μὴ ἔχοντες, μηδὲ γλῶττιαν, ἰσχυρόμεθα ὃ δηλὴν ἀλλήλοις τὰ παρῳμαίω, ἀρ' οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὖν οἱ ἰνοὶ, ἐπιχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χειρσί.

Pro stupido & insulso est in *Alcib.* II. p. 39. F. οἱ μὲν, μεγαλοψύχους, οἱ δ', εὐήθεις. ἕτεροι δ', ἀπάκους, καὶ ἀπειρους, καὶ ἰνός. ubi vide *Scholia*. Quod apud *Hesychium* legitur, *Νινός*. εὐήθης. non cum *Sopingio* ex *Βλανίς*, sed ex Ἐνός depravatam existimo; nisi quid praesidii sit in voce *Callimachia* νενίηλ.

Pollux V. 120. τὰ πτοῖο δ' ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τῷ ἀνοήτῃ, ὃς ἂν λεχθεὶν καὶ μαρὸς, ἔμπληκτο, ἀπώπληκτο, ἰνός. *Joannes Sicyliota* *Commentario* MS. in *Hermogenem*: Ἐνός, ὁ ἁπορηκὸς κατὰ τι, καὶ γενοῖς ἀχαρὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστειρημένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὦν, καὶ μὴ ὡς ἄλλων λαλῶν. Vide *Jo Albertum* ad *Glossar.* N. T. p. 70. Ab ἰνός duplex verbum formatum est,

ἰνάζω & ἰνῶ. *Lexicon Rhetor.* MS. Ἐνός. ὁ ἀπ' αὐτῆς λέγειν καὶ ἀντιμετρεῖν καὶ ἰνάζειν λέγομεν τὸς ἀπ' αὐτῆς λέγειν, quam glossam, ut alias multas, ex hoc *Lexico* descripsit *Etymol. M.* p. 340. 48. Ἀπινός, Alexandrinis proprium, *Suidas* e *Daniele* IV. 16. laudat: Ἀπινώθης. ὁ μὲν ἐγγυρόν. *Toupius* *Emend.* in *Suid.* I. p. 50. ridet incitiam hominis, qui hoc verbum ab ἀπινώθης derivavit. At ego *Suidam* scripsisse suspicor: Ἀπινώθης. ἰνός ἐγγυρόν. Est enim ἰνός idem, qui ἰνός, ἀπινώθης, obstupefactus. Ipse *Suidas* & *Scholias* *Platonis* l. c. Ἐνός. ἰνός, ἰνός, καὶ. *Hesychius*: Νινός. ἰνός, κωφός, μὴ λαλῶν. In transitu moneo, in *Suida* l. c. post δίοι ποιεῖν excidisse Ἐνίπερε, quod est caput glossae, ad quod subjectum exemplum refertur. Verba autem, σημερινὴ καὶ ὅμοια κύριον, post μεταφράσειν ponenda videntur.

25. Ἐγκόλον.] Non *Platonica* vox est, sed *Herodotea*. III. 59. ταῦτα δ' ἐποίησαν ἔγκολον ἔχοντες *Σαμίους*

Αἰ

Ἔτη καὶ νέα²⁶. ἡ τριακὰς καλεσμένη· Ἐν τὸ παλαιόν,
καὶ Νέον τὸ νέον.

Ἐντελεῖς²⁷. οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρχαίτες.

Ἐγ-

Αἰγινή). ubi vide *Wesselingium*. Glossa quoque est apud *Suidam*.

26. Ἔτη καὶ νέα.] Codex MS. ἡ τριὰς καλ. quod in ἡ τριακὰς καλ. mutavi, auctore *Suida*, in cuius vulgatis exemplaribus sic legitur: ἔν τε τὸ παλαιόν, καὶ ἔν τε τὸ νέον, ἡ ἔτη καὶ νέα. At optimus ille Codex Leidensis ne tantulum quidem discrepat a *Timaeo*. Nescio vero, an *Timaeus* νέον per νέον explicans, intelligi voluerit, νέον hic vulgari sensu *novum* significare. Sic solent Grammatici. *Hesychius*: Ἡρεσιον. ἡρεσιον, καὶ ἡρεσιον. Idem: Ὑγιον. ἡ ὑγιον, καὶ ἡ ὑγιον. Utrouque loco vide *Albertum*. Sed melius est legere: καὶ νέον τὸ νῦν. Scholiastes ad *Leges* loco mox laudando: Ἐν τὸ παλαιόν φασι. Νέον δ, τὰ νῦν ἐκτελεσθέντα ἔστιν ἀληθέστατα. *Cratyl.* p. 267. F. Νέον δ πρὸς τὸν αἰὲν ἔστιν ὅτι τὸν σιλήτην τῆτο τὸ φῶς, ἔστιν ἀληθὲς οἱ Ἀναξαγόρειοι λίγυσι. κύκλῳ γὰρ πρὸς αὐτὸν περιέχεται, νέον αἰὲν ἐκτελεσθέντα ἔστιν

ἡ ὑπερβολὴ τὸ ἔστω μὴν. *Legg.* VIII. p. 651. A. καὶ ἡ ἔτη, μὴν καὶ τῇ νέα, καὶ διὰ περὶ τῆς, τὸ μέρους τοῖς ἐκτελεσθέντα τὸς ἐκτελεσθέντα. Multos, qui de hac mensium computatione egerint, ad *Hesych.* Tom. I. p. 1236. enumeravit Cl. Editor.

27. Ἐντελεῖς.] Neque τὸς ἐντελεῖς, neque τὸς ἐν τῇ, reperi in *Platone*. Glossa, quam & *Suidas* transcripsit, pertinet ad *Herodot.* Lib. III. 18. τὸς ἐν τῇ ἐκτελεσθέντα ἔστιν ἔστω. Lib. IX. 106. ὅτι ταῦτα Πιλοπονησίῳ μὲν τοῖς ἐν τῇ ἐκτελεσθέντα, ubi vide Interpretes. *Polyaen.* Strat. L. V. cap. 3. p. 466. Ἀγαθοκλῆς πυθόμενος τὸς ἐν τῇ Συρακούσῳ ναυτιλίῳ ζεν. ubi quidam MSS. teite *Maasvicio*, τὸς ἐντελεῖς. Quae forma cum sola Grammaticorum, aut librariorum auctoritate nitatur, possit aliquis suspicari, ubique ἐν τῇ scribendum esse, ut apud *Hesychium*: Ἐν τῇ. ἄρχοντες. Alia tamen *Hesychii* glossa ἐντελεῖς confirmat: Ἐντελεῖς. ἐντελεῖς. Vide *Dukerum* ad *Thucyd.* I. 58. 28. Ἐγ-

ἡ κεραία, ἀντι τῆς, πεπληχθαι ὑπὸ
σκορπίου, καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ
Ἐγκελεύει, ἀναφέρει τῇ γραφῇ
τῆς κεραίας ὑπὸ ἰλαίς. τὸ μὲν
γὰρ ὑπὸ ἰλαίς, ἀφ' ἧς ἐ δι-
φθόρης. τὸ δὲ κελεύει τὸ σημαί-
νον τὸ πεπληχθῆναι, ἀφ' ἧς ἰ παυ-
ταχῶς. Recte. Multis enim
exemplis declaratur, hanc
contractionem verbi vim
præ altera latiore esse fre-
quentatam. Nicander The-
riac. v. 336. Οἷον ἐνχειμ-
ψῇ βλοσυρὸν δάκνῃ. Sic in
nonnullis exemplaribus re-
perit Scholiastes. Nunc
non minus recte legitur,
οἷον ἐνχειψῇ &c. v. 445.
ἔ μιν ὅγ' αὐτὸς Ἐνχειψας ἡλ-
γυσι, καὶ ἦν ἑκπαγλα χαλεπῶς.
& v. 718. Τῷ δὲ καὶ ἐνχειμ-
ψαίῳ, ἀντιτῆται ἱκελῶς κρείς.
Orpheus de Lapid. v. 79. p.
328. Οὐδ' εἰ κεν εἰσχοίῃ ἐν-
χειμπίοντο πόδες. Aelian.
H. A. Lib. I. cap. 54.
καὶ ἐπασιδῶν δὲ ἐπεφύναν τινῶν
ἐγκελεύειν ἰόν. quem locum
non sollicitasset Gataker.
Advers. Post. cap. IX.
p. 490. si verbi indolem
cognitam perspectamque
habuisset. Idem Lib. III.
cap. 22. τῇ τε βιότῃ τὸ ἄκρον
ἀπαλὸν ὄν, καὶ ἐνχειψῇ τῇ τῇ
ἀσπίδι τρέπον τινὰ ἐκκείμενον.
Lib. VI. cap. 20. Ἐνχει-
σαι δὲ καὶ αὐτῶν τὸ κέντρον.
Lib. XVI. cap. 27. τὰ γὰρ

τοὶ ζῶντες τὰ δακτύλια, καὶ τὰ ἐν-
χειμπίοντα ἀμφοτέρω ὄντα. Cod.
lib. cap. 41. τὸ κέντρον δὲ ἐν-
χειμπίον τοῖς Εὐρωπαίοις παρθε-
πλησίως. Lib. XVII. cap.
35. ἐνχειμπίοντα δὲ αὐτοῖς
τὰ κέντρα. Philostrat. V. A.
Lib. VIII. cap. 19. p.
363. μελίγμματα ἐπελῶν, καὶ
τοῖς κατὰ τὴν ἐνχειμπίαν. Philo-
stratus Junior Icon. XVII.
p. 889. Themistius Or.
XV. p. 192. A. ὅστις τὸς
δρακονίους φαίνεται ἐν ταῖς χεραῖς
κατὰ φάρμακα βιβρωκότας, ζη-
τῶν ὅταν αὐτὸς ἐνχειμπίον τὴν
ὀλίαν παρθεκύνῃ. Nihil igitur
verius emendatione
Kusteri ad Hesych. T. I.
p. 1215. qua in Philostrato
Seniore Lib. II. Icon.
12. p. 830. pro τὰ κέντρα
ἀνέλενται δὲ ἐνχειμπίοντα in-
geniose legit, τ. κ. εἰ, δὲ τῇ
ἐνχειμπίαν. Ibi Cod. Pa-
risinus habet, δὲ τῇ ἐνχει-
μπίαν, pro, δὲ τῇ ἐνχειμπίαν.
Pollux VI. 125. σκορπίου
ζῴων, ὅταν ἐνχειμπίον τὸ κέντρον.
Sic Kubnius correxit vul-
gatam lectionem, τὰ κέντρα.
Cui etiam MS. suffragatur,
hanc tamen, quoniam ra-
rior ejus usus est, tenemus.
Apollon. Rhod. IV. 1512.—
ὅτε μὲνον ἐνχειμπίαν ὀδύσιν.
Pari construendi ratione
Aristaeneti. Lib. I. Ep. 1.
ἐπιτοξύνει ταῖς τῇ ὀμμάτῃ βο-
λαῖς. Pollux I. 210. τὰ ἀ-
θήματα

Ἑνωμοτία²⁹. τάγμα πικρόν. εἶρη) ἥ δὲ δὲ ὁμνύουσιν
αὐτὲς μὴ λείψαι τὴν τάξιν.

Ἐξαμ-

ὅμοι ἰσχυρὸν ἰσοπαλεῖν τῇ μόνῃ.
ubi nihil varietatis ex
Codd. notatur. Hinc etiam
T. H. defendi videtur pos-
se lectio, quam *Suidas* v.
Ἀδάμας. *Sophocli* tribuit
Aj. v. 452. ἰσοπαλεῖν λυα-
δὲ νύκτα. Reliquum est, ut
paucula de verbi *κείν* for-
ma addamus. Antiquissi-
ma scribendi ratio est *κείν*
& *κείπιν*, cui posterior
aetas euphoniae gratia in-
seruit μ, ut esset *κείμπιν*.
Neque tamen haec muta-
tio ultimum significandi dis-
crimen induxit, nisi quod
in solo *κείν* ungendi etiam
notio remanserit. Ab hu-
jus autem rei ignorance
causa repetenda est, cur
κείν pungendi potestate
tam raro in veterum mo-
numentis, quae supersunt,
reperiatur. Scilicet nemo
nescit, librariorum, quicquid
non assequerentur, pro ca-
ptu suo mutasse. Librarios
autem? Ipsi recentiores
Editores hanc formam ali-
quando oblitterarunt; v. c.
is, qui plura *Philostrato*
vulnera infixit, quam

sanavit, *Goifr. Olearius*.
Etenim ad *Philostr.* Ju-
nioris Icon. XIII. p.
884. pro τὸ κείρον ἀφολάκτως
ἰγκείσασα, quasi verius,
in textum invexit, τ. κ. ἀ.
ἰγκείμψασα. In *Platonis*
etiam loco, quem supra
attulimus, *Timaeus* *ἰγκείμπ-*
τι scriptum reperit pro
vetustiore & rariore forma
ἰγκείν, quam jure servant
Hermias & vulgata exem-
plaria. Pari ferè modo in
Apollon. Rhod. IV. 1679.
ubi nunc legitur — *περιερί-
σόνχι κείμπι σφυρόν*, olim
extitisse credibile est —
π. ε. κείψι σφυρόν. Quod fa-
cilius intelligitur lapsus
Etymol. M. p. 728. 32.
suppresso poetae nomine,
legentis: *περιερίσόνχι τείψι
σφυρόν*. *Apollonii* locus la-
tuit *Sylburgium*.

29. Ἑνωμοτία.] Refer
glossam ad *Herodot.* Lib.
I. 65. μετὰ ἧ, τὰ ἐς πόλεμον
ἔχοντα, ἑνωμοτίας, καὶ τετρακά-
δας, καὶ σοσάντια. ubi Scho-
liastes: Ἑνωμοτία, vel, ut
in aliis libris est, Συναμο-
σία. τάξις παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
Ex

Ἐξαμβλῶν³⁰. ἀφθεῖρων τὸ κατὰ γαστρός διαφθο-
ρός, καὶ ἀποκλείειν αὐτό.

Ἐπαμφοτερίζαι³¹. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον.

Ἐξάν-

Ex eo *Suidas*. Συγμοσία·
παρὰ τὸ Συγμοσία,
τάξιν τις. Verum cum nul-
lo modo adducar, ut La-
cedaemonios & Athenien-
ses a Grammaticis confu-
sos credam, satius erit,
in utroque corrigere: παρὰ
τοῖς Τακτικαῖς. Praeter eos,
qui ad *Hesych.* in v. lau-
dantur, vide *Maxim. Tyr.*
Diff. XXXIII, p. 399. &
ibi *Davis*.

30. Ἐξαμβλῶν.] Theaet.
p. 117. C. καὶ τίς τινος δὴ
τὰς δυσωχίας, καὶ ἴαν τὰς ὡς
δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκειν.
quae laudat *Pollux* I. 7.
IV. 208. Paulo post Phi-
losophus: ἀπελθόντες δὲ, τὰ
καὶ λοιπὰ ἐξήμβλῃσαν, ἀφ' ὧς πα-
ρατὴν συγμοσίαν, καὶ τὰ ὡς ἑμὲ
μακισθέντα κακῶς ἐρίφοις ἀπα-
λάσαν. ex quibus profece-
runt *Maxim. Tyr.* Diff.
XVI. p. 179. & *Synes.* in
Dione p. 56. Ἐξαμβλῶν val-
de commendat *Phrynich.*
p. 83. & 128. ubi vide
Interpp. & *Foëf.* Oecon.
Hippocr. v. Ἀμβλῶσαι.
Ceterum labem, quam

Glossae interpretatio sus-
cepit, hoc modo eluc-
bat *Hemsterbuis* meus:
„Forte: Ἐ. δ. τὰ κ. γ. καὶ
„φθορίους ἀποκλείειν αὐτό. Παι-
„δαγωγία πολλὰ ἰδιωτέων ἀμ-
„βλίσκειν *Procop. Hist. Arc.*
„p. 46. Nisi praestet,
„ἀπολείπειν hoc enim ali-
„quando abigere partium,
„ut ἀπολείπειν, ἐξελείπειν. Φθίσις
„sunt medicamenta abor-
„τινα, quibus αὐτίκα jun-
„xit *Plutarch.* T. II. p.
„134. F. Vide *Clem.*
„*Al.* p. 227. v. 36.”
Haec ille. Mihi tamen
simplicior videtur emen-
datio *Lennepii* ad *Phalar.*
Ep. 19. p. 98. τὸ ἐπὶ γα-
στρός βερίφου. *Suidas*: Ἀμ-
βλίσκειν. τὸ φθεῖραν βερίφου.

31. Ἐπαμφοτερίζαι.] *Sui-
das*, hanc glossam repe-
tens, addit, ὡς καὶ ἐκείνου
ἐκείνου ἐκείνου, ex *Timaei* lo-
cupletiore exemplari, in-
certum, an ex alio Glos-
sographo. *Plato Euthyd.*
p. 226. F. quo glossa per-
tinet: ἰδιωτέων ἐπαμφοτερίζαι
τὸν λόγον. non ἐπαμφοτερίζαι, ut
Timaeus legit. Forte eodem

O 2

re-

Ἐξάνη³². τὸ π ἔγκει) δι' εὐσεμίαν, ἀντὶ δ', ὑγιᾶ
καὶ ἔξω αἴτης.

Ἐξω

respexit Hesych. v. Ἐπαμφοτερίζω. Polit. V. p. 468 E. Τοῖς ἐν ταῖς ἐξέτασι (ἐν) ἐπαμφοτερίζου ἵσκει, καὶ τὸ π καί-
δων αἰνίγματι τὸ πρὸς δ' οὐκ ἔστιν ἔ-
χου — καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζουν, καὶ ἔτ' αἴται, ἔτι μὴ
αἴται ἔστιν αὐτῶν δύναμις παγίως
τοῦ (αἴ), ἔτ' ἀμφοτέρω, ἔτι ὑδι-
τιον. quae optime inter-
pretatus est Guil. Budaeus
Comm. L. Gr. p. 603. Schol. Aristoph. ad Plut.
v. 635. καίτοι γὰρ ἐπαμφοτερίζουσ
ἀλλήλους, i. e. ambiguas, quae in utram-
que partem accipi possint. Lucian. Deor. Dial. XVI.
p. 244. λέξαι καὶ ἐπαμφοτερίζου
ὡς ἐκείναι τὴν ἐρωτήσεως ἀποκρίνεται.
Jov. Confut. p. 636. λέξαι καὶ ἐπαμφοτερίζου
τοῖς πολλοῖς ἔστιν αἰσώσις. Is quoque dicitur ἐπαμφοτε-
ρίζων, qui modo huic, mo-
do illi parti favet, atque
adeo in neutram transit. Phaedr. p. 349. G. ἴσα καὶ
ὁ ἔργου ὅδε αὐτῷ μηκέτι ἐπαμφοτερίζω,
καθάπερ νῦν, ἀλλὰ ἀπλῶς ὡς ἔρω μετὰ φιλοσό-
φου λόγου τὸ βίον ποιῶ. quod Hermias Scholias MSS. &
vetus Scholiastes sic ex-

plicant: ἴσα μηκέτι τῷ Λυσίᾳ
συναρῶν, καὶ ἔπειτα καὶ ἡμῖν,
ἀλλὰ μίαν γνώμην ἔχει. Tbu-
cydid. Lib. VIII. 85. φθείρουσιν τὴν Πειλοπονησίαν τὰ
πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου, καὶ
ἐπαμφοτερίζουσ. Pherecrates
apud Schol. Comici ad Pac. v. 476. Ἐπαμφοτερίζουσ
ἐμποδῶν καθήμηναι. Philo-
T. I. p. 100. Aristaeus. Lib. II. Epist. II. Phry-
nichus MS. Ἐπαμφοτερίζουν.
τὸ μὴ παγίως ἐν τῇ βελούτῃ καὶ
περίτῃ, ἀλλὰ καὶ τὸς καὶ τὸς
ἀλλοτεῖς.

32. Ἐξάνη.] Phaedr. p. 344. A. ὅτι δὴ καθαρῶν τῶν
καὶ τελείων τυχεῖα ἐξάνη ἵσκει
τὸ αὐτῶν ἔχουσιν ὡς τι τὸ πα-
ρόν καὶ τὸ ἐπείθετο χρόνῳ. ubi
cum Timaeo, ut Suidam
taceam, congruit Hermias
Scholias MSS. Ἐξάνη δ' ἀ-
γέ, ἀντὶ δ', καθαρὸν καὶ ἐξ ἐναρ-
τίας, καὶ δίκαιον πάλαι ποιηλα-
τῶν, ἀντὶ δ', ὑγιᾶ καὶ ἔξω
αἴτης. τὸ δ' ἔν ἔγκει) δι' εὐσεμίαν.
Eundem Platonis locum
laudent Zenobius III. 96.
& Suidas in v. atque imi-
tatur Dio Chrysost. Orat. IV. p. 73. D. καὶ ὡς αἰσώ-
σιν ἵσκει τὸ πρὸς τὴν τελείαν καὶ τὴν
καθάρτην.

ab interprete, quem *Kub-nius* castigavit, intelle-
ctus, errandi ansam de-
dit *J. Jonsto* de Scriptor.
Hist. Phil. p. 344. Contra
cum interprete errat *Kub-
nius* ad Lib. I. p. 84. Io-
phontem Gnosium, qui,
quod ex re ipsa liquet, sa-
crorum & oraculorum in-
terpres fuit, pro mysta-
gogo vel monstratore ac-
cipiens. Vide *Strabon.* Lib.
XVII. p. 1159. C. *Ari-
stid.* Orat. Platon. II. p.
209. Patriorum institu-
torum interpretes, non
monstratores, sunt οἱ τὰ
τέλετα ἡμῶν ἐξηγούμενοι apud
Artemidor. Lib. II. p.
161. Ab his prorsus di-
versū sunt Atheniensium
ἐξηγηταί, quorum erat,
monstra & prodigia pro-
cipere, ritus in sa-
cris observari solitos
docere, expiare homi-
cidas, aliosque piaculo
obnoxios, dirimere deni-
que lites, quae de rebus
sacris inciderent. *Pollux*
VIII. 124. Ἐξηγηταί δ' ἱερο-
κότοι οἱ τὰ τελετὰ ἡμῶν διδάσκουσιν,
καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῶν ἐξηγούμενοι.
ubi vide Interpp. Hoc
munus olim Athenis pu-
blicum fuit ex Thesefi in-
stituto, ad quod non nisi
ἀντιπρόσωποι ἀδελφίστασι ἵκε-
bat. *Plutarch.* Thes. p.

11. C. Ἐξηγητὰς μὲν ἡμῶν
ἦσαν τὰ ἱερὰ, καὶ παρέχοντες
χορηγίας δαπάνης, καὶ ἡμῶν διδά-
σκοντες ἡμῶν, καὶ ἱερὰ καὶ ἡμῶν
ἐξηγούμενοι. Postea, ut ex
Timaeo discimus, tres tan-
tum hac dignitate functi
sunt, Pythico oraculo de-
signati. Plures vero pri-
vata auctoritate prodigia &
somnia interpretatos esse,
multis exemplis, si tam
necesse, quam facile es-
set, ostendi posset. Scho-
liastes *Aristoph.* ad Nub.
V. 321. ἢ καὶ Ἀλκίμαν ἢ ὁ μά-
χις, οἱ ἐξηγούμενοι ἱερῶν, quocum
consentit vetus Gram-
maticus MS. in Bibl.
Sangerm. Ἐξηγηταί. Ἐπὶ τοῖς
χερσὶν γὰρ ἡμῶν Ἀλκίμαν οὐ ἐξηγούμε-
νος, ἀλλὰ καὶ ὁ μάχις, καὶ ὁ χρησμός ἐξηγεί-
το. Ἡρόδοτος. δ. Sic etiam
capiendus est Ἀδρανὶ καὶ κα-
λῷ ἐξηγηταί apud *Stephan.*
Byzant. V. Βάτη. *Abro*,
Callias filius, sacrorum ro-
gionumque interpres: cui
muneri convenit liber ab
eo scriptus περὶ ἱερῶν καὶ τε-
λετῶν. Ressume *J. G. Vos-
sius* de Histor. Graec. III.
p. 314. & *Berkeliius*: pau-
lo melius *J. Meurs.* Bibl.
Attic. nisi quod commen-
tatores verret. Τελετῶν καὶ
ἱερῶν ἐξηγηταί, *Pausan.*
Lib. V. p. 438. συμβόλων
ἐξηγηταί, *Achill.* Tat. Lib.
V. p. 283. Vide *West-*
lin-

lingium ad *Diod. Sic.* V. 43. Illi autem interpretes cum saepe Apollinis interpretationem expeterent, ex eo *Plato* *Polit.* IV. p. 448. C ipsum Apollinem ἐξηγῆσαι appellavit: ἀδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ· ἔτι γὰρ δὴ περὶ τοῦδε τοῦ τοιαύτου πᾶσι ἀνθρώποις πατέρῳ ἐξηγητῆς, οὐ μὴν τῷ γῆς ἐπὶ τῷ ἀμφαλῇ καθήμενῳ ἐξηγῆσαι. quo loco *Oenomaus* usus est, Apollinis ἐξηγῆσαι titulum irridens, apud *Euseb.* P. E. V. p. 230. Ad Exegetarum Atticorum exemplum *Plato* quoque eos in rempublicam suam recepit. *Legg.* VI. p. 616. G. οὐ δειλὸν ὃ χρηρὶ νόμους ἀδὲ τὰ θεῶν κομισαμένους, καὶ κατατήσασθαι ἐπ' αὐτοῖς ἐξηγῆσαι, ταῖς χρηστέ. *Ibid.* p. 623. A. VIII. p. 642. C. 649. E. IX. p. 656. G. 659. C. 660. B. XI. p. 676. F. XII. p. 672. H. 695. C. *Interpretes religionum* Latine vertit *Cicero* de *Legg.* II. 27. Quod munus cum obirent, proprio & rituali vocabulo dicebantur ἐξηγῆσαι. *Plato* *Theag.* p. 12. B. *Euripid.* *Phoeniss.* 1018. *Thucydid.* Lib. VII. p. 478. *Andocides* de *Myster.* p. 230. Sed satis de sacris Atheniensium Exe-

getis. Restat, ut videamus, an iidem forensibus etiam usi sint Exegetis, i. e. Jctis, qui consulentibus de jure responderent. Quibus cum propter legum ambiguos sensus, tum propter vulgi imperitiam, vix poterat carere civitas bene constituta. Quanti illorum opera olim Romae fuerit, inter omnes constat. Neque aliis gentibus ejusmodi Exegetae defuerunt. De Syracusanis *Diodor. Sicul.* Lib. XIII. 35. ἀδὲ τῶν αὐτῶν ἀνόνμασαν νομοθέτην, ἀλλ' ἢ ἐξηγητῶν τῶν νομοθέτην· ἀλλ' τὸ τὰς νόμους γενεσσομένης ἀρχαίας ἀλλήλων δοκῶν εἶναι δυσκατάνοήτους. Inauditus hucusque fuit τῷ Λυκαργεῖαν ἐξηγῆσαι, *Lycurgearum legum institutorum interpretes*, quem nuper ex Laconico marmore protulit egregius antiquitatis eruditae vindex, *Ed. Corsinus* *Disser.* V. post *Not. Graec.* p. XCIII. De Atheniensium hujus generis Jctis satis diserte veteres Grammatici. *Suidas* & *Etymol.* M. p. 348. 19. ἐξηγητῆς. οἱ τὰς νόμους τοῖς ἀγνοῦσι κατακινῶντες, καὶ διδάσκοντες ἀδὲ τῷ ἀδικησάμενῳ, καὶ ἑκάστῳ γράφει. *Lexicon Rhetor.* MS. ἐξηγητῆς. ὁ τὰς νόμους ἐξηγῆσαι,

ἰο, ἡ πᾶν ὁτιον προγμα. Grammaticus MS. qui Δι-
κῶν ὁνόματι collegit, in Bibl.
Sangerm. Ἐξηγηταί. οἱ τῶς
νόμους δεικνύσιν τοῖς ἀγνοῦσιν πρὸς
τὴν ἀδικίαν. Eoque sensu
Scholiaſtes etiam accepit
Ἐξηγητὴν in *Platonis Euthyph.*
p. 49. A. Ἐξηγητὴν. ἡ τῶς νό-
μους ἐξηγούμενον. Nec aliter
sensit *Ti. Hemſterbuſius*,
cum valde juvenis ad
Polluc. VIII. 124. com-
mentarios ſcribens, fo-
renſes illos *JCtos* Athe-
nienſibus vindicabat. Sed
idem vir maximus, nu-
per a me conſultus, in-
genue fatebatur, ſe du-
dum ſententiae ante de-
fenſae patrociniū re-
pudiāſſe, & nunc alte-
ram, quae tales *JCtos*
Athenis fuiſſe negat,
haud paulo veriorē
exiſtimare. Hanc igitur,
eodem & auctore
& adiutore, quam pote-
ro breviffime confirmabo.
Ac primum parum valere
cenſenda eſt Grammati-
corum auctoritas, ubi
perpetuus Atticorum ſcri-
ptorum uſus reſragatur.
Atqui vere monuit *H. Va-
leſius* in not. *Mauffac.* in
Harpocr. p. 277. ne ſe-
mel quidem Ἐξηγητὴν apud
Athenienſes ſignificare le-
gum jurisque civilis inter-

pretē, qui conſulentibus
de jure reſponderit, ſem-
per *interpretē religionum*.
Nam in *Platonis Euthy-
phrone*, quem modo lau-
davimus, & *Demosthen.*
Orat. in *Euerg.* p. 1062.
cauſſa caedis agitur: in
Iſaeo de *Cirōn.* hered. p.
522. ſepeliendi ritus; qua-
rum utraque ad religio-
nes ſacrorumque ritus
pertinebat. Dilerte *Har-
pocratio* in v. ἑνὶ ἃ καὶ τὰ
πρὸς τῶς κατοικοῦντας νομιζομένη
Ἐξηγητὴ τοῖς διομήνους. Sic le-
gendum cenſet *T. H.*
Deinde quid cauſſae eſt;
cur nuſquam in tot, quae
ſuperſunt, orationibus Ἐξη-
γητῶν, qui de quaſtione ci-
vili & jure forenſi re-
ſponderit, mentio repe-
riatur? *Phaedrus* quidem
IV. 4. 13. Atticum *JCtum*
commemorat: *Athenas ru-
mor implet. Mater ſedu-
la Juris peritos conſulit.*
Sed quis fabularum ſcripto-
rem, cui quidlibet fingere
licet, in tali re teſtem citat?
praefertim cum rem A-
thenis geſtam Romano mo-
re narret. Antiqua Dorum
lingua Exegetae dicti ſunt
καταλαβίται. *Hefſychius*: Κατα-
λαβίται. Ἐξηγηταί, ἡ ἐνδεικνύσιν
τὰ δημόσια. quam gloſſam pro
ingenii & doctrinae uber-
tate ita explicabat *Hemſter-
huſius*.

Ἐξομοργνύμεν 35. ἐκματῶμεν, καὶ δότυπῶ-
μεν.

Ἐξο-

busius : „Doribus vo-
cem propriam forma
demonstrat. ἱζηγῆς hic
intelligo prodigiorum,
oraculorum, somnio-
rum &c. interpretes
veridicos : nosti va-
tes, qui futura prae-
nunciando non fallunt,
dici ἀληθεῖς scriptum a
quibusdam in *Homer.*
Od. Δ. 83. Αἰγυπῆες ἐπ’
ἀληθεῖς, quia erant μαντι-
καί· Tiresiam μάλιστα ἀλά-
θια πάντα λήγουσα habet
Theocrit. Eid. XXIV, 64.
pari modo ἀληθεύειν & ἀλη-
θεῖν Xenoph. K. A. V. p.
212. v. 17. *Philost.* de
V. A. L. I. p. 4. v. 16.
Alciph. III, 59. p. 424.
Neque aliter ἀλήθεια He-
sych. in Ῥησάεχ· prae-
dictorum eventus : Da-
mon apud Schol. *Ari-*
stoph. ad Plut. v. 1003.
ἡ ἀληθείη ἔστι εὐπνία *Hero-*
dot. III. p. 134. v. 45.
hinc ὡς ἀλήθειαν ἐκκαίειν
apud *Diodor.* Hi ergo
jure merito καταλαβισαί.
Alterum expono, qui
peregrinis adsunt pu-
blicorum operum rerum-
que antiquarum mon-

stratores : est in ea ad-
pellatione ironia ; fabu-
las enim plerumque nar-
rabant.” Haecenus ille.
Timaeum more suo
compilavit *Suidas*, celato,
ut semper, ejus nomine.
Facile tamen pro sagacita-
te sua *Valesius* l. c. odo-
ratus est, glossam a prae-
stantiore Grammatico pro-
fectam esse. Eandem toti-
dem verbis descripsit *Pla-*
tonis Scholiastes ad *Legg.*
XI. p. 676. F.

35. Ἐξομοργνύμεν.] *Gorg.*
p. 313. D. ἂν ἐκάστῳ ἡ πρᾶξις
αὐτῷ ἐξομοργῆται εἰς τὴν ψυχὴν.
Legg. VI. p. 623. C. εἰς
γὰρ τὰς ἑννοούμεναι ψυχὰς καὶ
σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμεναι
ἐκτυπῶν καὶ τίλειν πάντη φαν-
λόματα. ubi vide Scholia.
Platonem imitantur *The-*
mist. Or. XXI. p. 249. A. &
Synes. de *Insom.* p. 156. A.
Euripid. *Bacch.* 344. Μηδ’
ἐξομορῆν μακάρι τῷ σὺν ἱμοί.
Plutarch. *Craffo* p. 543. E.
βυλόμεν· ὅτι πλείστοις καὶ ἀκρο-
τάτοις ὡς ἐξομορῆται τὸ ἄγ·
Ἐξομορῆς est in *Tim.* p.
547. F. Vide *Moerid.* p.
291. & ibi *Pierfon.*

P

36. Ἐξο-

Ἐξοστρακισμός³⁶. Φυγὴ δεκαείης. Πῆγμα ὃ γίνε)
 ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ὧν εἰσιὼν πολίτης
 ἕκαστος ὅστρακον τίθησιν ἐπιγεγραμμένον· τέτων
 ὃ ὑπὲρ ἑξακισχίλια γενομένων, Φυγὴ δεκαείης
 καταψηφίζε) ἔκρινον.

Ἐξωμοσία³⁷. ἐνορκῶ ὡς θείῃσι δι' εὐλογον αἰτίαν.

Ἐπαγωγαί³⁸. ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλης ἐπὶ τινὰ γε-
 νόμεναι.

Ἐπε-

36. Ἐξοστρακισμός.] Post vo-
 cem ἐπιγεγραμμένον fortasse
 aliquid excidit, facile sup-
 plendum ex Schol. *Aristoph.*
ad Equit. v. 851. quem ad
 verbum descripsit *Philemon* Lexico
 Technologico MS. *Plato* *Gorg.*
 p. 309. H. οὐκ ἐξοστράκιζαν
 αὐτὸν οὗτοι ὥς θιερῶπινον, ἵνα
 αὐτῷ δίκαια ἴτων μὴ ἀκύνειαν τ'
 φωνῆς; Nihil hujus glossae
 exscripsit *Suidas*; sed omnia
 cum pulvisculo abstulit *Etymol. M.* in v.

37. Ἐξωμοσία.] Vide sup.
 v. Ἀνωμοσία. Pro ἐνορκῶ
 MS. male ἐνόρκω.

38. Ἐπαγωγαί.] Genus
 quoddam διαγωγίας, vel ψυ-
 χαγωγίας est ἐπαγωγή, cum
 ψυχοπομποὶ γόητες, ut elegan-
 ter dicuntur a *Synefio* de
Insomn. p. 150. C. pre-
 cibus, incantamentis &
 fallacium illiciorum fufur-
 ris daemones, in aliorum

perniciem, ab inferis evo-
 cant. Quod luculente
 describit *Plato* *Polit.* II.
 p. 424. C. ἀγύρε) ὃ καὶ μάστιγας
 ἐπὶ πλεσίαν θύρας ἰούσας, παύ-
 ρει, ὥς ἔστι παρὰ σοφίᾳ δύναμις
 ἐκ θεῶν πορευομένη, δυσίαις τε
 καὶ ἰπποδαῖς, ἐπὶ τὴν ἀδίκημά τε
 γίγνεται αὐτῇ ἢ ὡργόνων, ἀπεῖλ-
 μὸν ἡδονῶν τε καὶ ἰορίων. καὶ ἴαν
 τιν' ἰχθρὸν πηκῆται ἰδίῃ, μετ'
 σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον
 ἀδικῶ βλάπτει. ἐπαγωγαῖς τισὶ
 καὶ καταδίομοις τὰς θύρας, ὥς φα-
 ρει, πειθοῖς σοφίᾳ ὑπερβίῃ.
 ad quem locum referenda
 sunt haec *Pbrynichbi* *Προ-
 παροσχ. Σοφισ.* MS. Ἀκείδω
 καὶ Ἐξακείδω, καὶ ἐπὶ τῷ θείῳ
 πύειν, καὶ ἐπὶ τῷ ἀπάγειν ἐπα-
 γωγὰς ἐκ γοητίας καὶ μαγείας
 ἐπηγμέναις. ὅπως Πλάτων ἐν *Πο-
 λιτείᾳ*. *Legg.* XI. p. 683.
 F. ἴαν ὃ καταδίοσκον ἢ ἐπα-
 γωγὰς, ἢ τισὶν ἰπποδαῖς, ἢ τ'
 τοιούτων φαρμακικῶν ἀντιφωνῶν δό-
 ξη ὁμοίως εἶναι βλάπτου. ubi
 Cor-

Ἐπιτίμα³⁹. ἡϋξῆ τὴν τιμὴν.

ἘΠΙ

Cornario in Eclogis p. 1010. post ἀντιωνῶν deesse videtur χρεῖαις. H. Stephanus intelligit τισὶν e praecedentibus. Neuter bene. Lege: ἡ ἐπαυαῖς τις τῶν τοιούτων φαρμακίων ἀντιωνῶν. Comparanda etiam illa Platonis Legg. X. p. 674. C. τὰς ὅτι θιᾶτας φάσκοις ψυχαγωγῶν, καὶ διὸς ἐπιχρῶμενοι πειθεῖν ὡς θυσιᾶς τε καὶ εὐχαῖς καὶ ἐπαυαῖς γοητιόσις. Hac in re legitima verba sunt ἐπάγειν & ἐπαγωγὴ. Apollon. Rhod. Lib. IV. v. 1665. Ἐνθα δὲ αἰοιδῆσιν μελίσσιον· δῖλγι δὲ κῆρας θυμοδῶρες, Αἰδαο θοῶς κύνας, αἱ δὲ πᾶσαν Ἥρα διπύοντα ἐπὶ ζωῶσιν ἄγον. Manetho IV. 364. Σκυλῆες ὑποφανεῖς, φαιτάσμεθα τε, ἡδ' ἐπαγωγὰς. Lucian. de Merc. Conduct. p. 700. ὑπὸ γοῆς καὶ χάριτος ἐπὶ τοῖς ἑρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. Origenes c. Cell. VII. p. 378. ἅπτε ποιῶσιν οἱ δὲ ἐπαυαῖς καὶ μαγανειῶν μαμαθηκότις καλεῖν καὶ ἐπάγουσιν δαίμονας. Liban. Opp. Tom. I. p. 900. D. καὶ εἰ τὰς τάφους καλινδόμενοι κῆρυδι δάκρυς τοῖς ἑδὲ αὐτὸν ἀδελφῆς ἐπάγων ἀνθρώποις, νεκρὸς εὐχλῶν, καὶ ψυχὰς σὺν ἑαῖν αὐ τοῖς αὐτῶν μινεῖν ἤθελιν. Scholiast. Euripid. ad Alcest. v. 1118. ψυχαγωγὴ —

οἷτις καθαρμοὶ τισὶ καὶ γοηταῖς τὰ ἰδῶλα ἐπάγουσιν τε καὶ ἐξάγουσιν. Alio loco Pbrynichus MStus: Ἐπαγωγὴ ἐστὶν καταδίσκοι, καὶ τοιαῦτα γοητῶν φαρμακῶν καὶ ἐπαυαῖς, καὶ δαιμόνων ἀποτροπῆς. Hesychius: Ἐπαγωγὴ. τὸ ἐπάγειν κακῶς ἐπαγόμενοι. Idem: Ὀπατῆρες δὲ φαρμακῶν ἰδῶλα τινὲς ἐπάγουσιν τὴν ἑκάστην ταῖς οἰκίαις. Eandem vim habent ἐπιπίμπειν & ἐπιπομπή. Euripid. Phoeniss. 817. τὰν δὲ πατὴρ χθονὸς Αἰδᾶς Καδμείῳ ἐπιπίμπει. Vide Hemsterb. ad Lucian. Deor. Dial. III. p. 208. Ἐπαγωγὴ contraria est ἀπαγωγὴ. Pbrynichus MS. Ἀπαγωγὴ λέγεται καὶ ἡ ἀποδιοπόμπη. De magica animarum evocatione multa collegerunt Elmenhorst. ad Arnob. Lib. I. p. 25. Herald. ad Tertull. Apolog. p. 105. & Jac. Gothofred. ad Lib. IX. Cod. Theodos. Tit. XVI. p. 1322. 39. Ἐπιτίμα.] Diphtius apud Athen. L. VI. p. 228. B. Τὸν ξιστὸν οἶον ἐπιτιμήσας πολὺ. Philostrat. de V. A. Lib. VI. p. 230. καὶ τὰ ἄλλα αὐτοῖς ἐπιτιμήσας καπηλεύοντες. Appian. de B. C. V. 67. Ἐπιτιμήσας δὲ πάντας. Dio Cass. LI. p. 653. ὅτε τὰ κτήματα ἐπιτίμασθαι.

Ἐπιβολή⁴⁰. ἡ εἰσφορά.

Ἐπηβολοί⁴¹. οἱ ἐπιτυχῶς βάλοντες· βάλλειν γὰρ τὸ
τυχᾶν ἢ οἱ ἐπιτυχάνοντες.

Ἐπη·

ἤμα. *Lexicon Rhetor.* MS. Ἐπιτετιμημένον. τὸ τίμη-
σιν καὶ ἐπίτασιν ἐν τῇ τιμῇ λα-
βοί. *Pollux* I. 52. III. 125. *Toupius* Emend. in
Suid. I. 154. Locus *Pla-*
tonis, ex quo glossa sum-
ta est, diligentiam no-
stram fugit. Pro ἐπιτιμᾶν
etiam ἀνατιμᾶν dicitur. *He-*
rodor. IX. 33. μαθὼν τῦτο,
ἀντίμα. ubi vide *Valcke-*
narium. item ἐπιτιμᾶν. *Sui-*
das: Ἐπιμαῖ. ἀντί τῷ, ἐπιτί-
ταῖ, πύξη κατὰ τιμὴν. *He-*
sychius: Ἐπιμα. τὰ ἐπιτε-
ταγμένα τῇ τιμῇ. Scriben-
dum, ἐπιτεταμένια ἐν τ. τ.
Pro πύξη *Suidas* exhibet
ἐπιπύξη.

40. Ἐπιβολή.] Hoc no-
men *multae* significatione
creberrimum esse apud
Oratores Atticos, *Harpo-*
craton in v. monet. *An-*
docides de *Myfter*. p. 208.
ἡ ἐξέλας, ἡ γραφάς, ἡ ἐπιβο-
λὰς ὥφλον. *Aristoph.* *Vesp.*
v. 766. Ταύτης ἐπιβολὴν ψη-
φί μίαν μόνη. ubi vide
Schol. *Lexicon Rhetor.*
MS. Ἐπιβολὴ καὶ Ἐπιβάλλειν
ζητίας ὅμοια, τὸ τῷ ἄρχοντι ἢ
τινὶ βαλὼν χρέματι εἰσφέρειν τοῖ

ζημίαν δοκῶσι ἀδικᾶν τὰ δημι-
σια, ἢ ἐρφανὲς, ἢ κατίχειν τὰ
ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἑμφανὲς ἀ-
γειν. τὸ δὲ Ἐπιβάλλειν ἐπὶ τῷ
ζημιῶν τίτασιν. Sed quic-
quid de ἐπιβολῇ dici po-
terat, occupavit elegan-
tissimae vir doctrinae,
Jo. Taylor. ad *Lys.* *Orat.*
contr. *Andocid.* p. 113.
114. Hic tamen ea vox
potius de tributo, quam
de multa accipienda vide-
tur. De quo certius ju-
dicare possem, si *Platonis*
locum, ex quo sumta est,
in promptu haberem. Glos-
sulam a *Timaeo* habet
Suidas.

41. Ἐπηβολοί.] *Euthy-*
dem. p. 222. A. καὶ τοιαύ-
της τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλος.
Legg. II. p. 581. D. ὅπως
γὰρ ἐπὶ ἐπηβολοὶ γιγνέσθαι τὴν καλ-
λίστην οὔδης. Sic ἐπιβόλοι
quod veteres Editiones
habent, bene correxit
Jan. Cornarius in *Eclog.*
p. 1006. qui emendatio-
nem suam confirmare po-
tuit ex *Eustath.* ad *Od.*
B. p. 1448. & *Etymol. M.*
p. 357. 23. a quibus lo-
cus

*Επηλυσ⁴². ὁ ἄλλοθεν ἐπεληλυθὼς, τυχέσιν, ὁ ἀλλοεθνής.

*Επηλυγάζοντα⁴³. ἐπικρύπτοντα, ἐπισκιάζοντα. Λύγη⁴⁴ γὰρ λέγεσθαι ἡ σκιά.

*Επά-

cus sine labe affertur. Legg. IV. p. 604. fin. παιδείας γίγνεται κατὰ δύναμιν ἐπηλόους. Sext. Empiric. Lib. VII. adv. Log. p. 433. ὅτι συντάττει πολλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν εἰσι νόμοι, τὸ αὐτὸν τρόπον καὶ φιλοσοφία εὐπηλόου- τίς γε γίγνεται παρὰ τὰς πρεσβύ- τας τὰς νύκτας. Aelian. H. A. Lib. II. cap. 52. ὅσα τε- χνὰ ἐν ἐπηλόου. Heliodor. Lib. X. p. 487. ἔγωγε ὅτι ἐν- τὼν ἐπηλόου γίγνεται. Sed pleni sunt exemplorum scriptores veteres. Vide P. Wesseling. ad Diod. Sicul. I. 19. & J. Toupium ad Longin. sect. 8. In Co- dicis Timaei margine post οἱ ἐντοχάριοι addi οἱ λαχόν- τες, ἐπιτυχόντες, testatur Cl. Villosionus ad Longum p. 179.

42. *Επηλυσ.] Menex. p. 404. B. ἡ τὴν ἀγωγὴν γί- νησις, ὅσην ἔπηλυσ ἔστα, ἔστι τὰς ἀγωγὰς τὰς ἀποφραγμὴν με- τοικνῶντες ἐν τῇ χώρῃ, ἀποθνή- σκων ἡκόστων, ἀλλ' αὐτόχθονας, &c. Dio Chrysost. Or.

XI. p. 163. C. ὅτι ἐν τῇ ἀν- τιστῇ ἔπηλυσ ἀρχὴ τῇ Ἀργείῃ. Orat. LXI. p. 584. A. Aristid. Tom. I. p. 109. 232. 384. & Taylor. Lect. Lys. cap. III. p. 681.

43. *Επηλυγάζοντα.] Pro- pria verbi poteitas est obumbrandi, atque adeo occultandi. Lyfide p. 107. F. τὰς ἐπηλυγασάμεναι, ἀποφραγήν ἢ μὴ ἄλλο κατόψιν τῇ λύσει. ubi vide Scho- lia. Eundem locum lau- dant Eustath. ad Il. K. p. 809. Etymol. M. p. 357. 1. & Photius Lex. MS. in Notis ad Hesych. Tom. I. p. 1366. Aelian. H. A. Lib. I. cap. 41. ἀφρὸν, κα- λυπτόν τι αὐτὸς καὶ ἐπηλυγά- ζοντα. Lib. III. cap. 16. εἴτα ἐπηλυγασάσεις ἑαυτὰς ἀπο- θνήσκειν κάμφειν. Lib. IV. cap. 7. ἐπηλυγασάμεναι ἑαυτοῖς καὶ τῇ πύ. ut Appulejus dixit Metam. IX. p. 185. dor- sumque plagosum scissili centiunculo magis inumbra- ti, quam obiecti. Vide etiam Aelian. Lib. V. cap.

cap. 47. IX. 57. Ἐπηλυ-
γασάμεν· τὴν κεφαλὴν, est e-
jusdem *Aeliani* apud *Suid.*
v. Ἐξεκύλησαν, pro quo
apud eundem v. Φιλήμων
posuit ἱππευσάμεν· *Plu-*
tarch. de Solert. animal.
p. 971. C. βῶλόν τινα ἢ συρ-
φίδον ἄνω περιέλαχεν τὸ σῶμα, οἷον ἱππυγάζομενος. *Synesf.*
Calv. encom. p. 85. C. ὁ
μὲν γὰρ Φερικύδης δοιμάτιον
ἱππυγατάμεν· *Epist.* 153.
p. 292 πυκνὸν καὶ βαθύ σκότον
ἱππυγάζει. *Damasc.* apud
Phot. p. 1030. Hoc ver-
bum, unde vi dejectum
est, restituamus in venu-
sto, sed foedissime conta-
minato, *Heliodori* Frag-
mento, quod nobis *Sio-*
baeus p. 792. conserva-
vit: ὅς δ' ἐκνημερὴ νεφίλη λε-
λυσμένον ὅσπερ Ἀρχάμην ἰδύ-
ναις. *Conr. Gesnerus* le-
gere tentabat, κεκαλυμ-
μένον· paulo feliciter *Josf.*
Scaliger apud *Grot.* Ex-
cerpt. p. 421. ὅς δ' ἐκ
Κίμμερην νεφίλην κεκαλυμ-
μένον. Sed versus ille sic redin-
tegrandus videtur: ὅς
δ' ἐκ Κίμμερην νεφίλην λε-
λυσμένον ὅσπερ Ἀρχάμην ἰδύ-
ναις. Illustrata verbi ἱπ-
πυγάζω nativa potesta-
te, superest, ut figura-
tas loquendi formulas,
quae hinc manarint, perfe-
quamur. *Thucyd.* Lib. VI.
36. οἱ γὰρ διδόντες ἰδίαν, βέ-

λοι· τὴν πόλιν εἰς ἐκπληξιν κατέ-
στειλε, ἔπειτα τὴν κορυφὴν φέρον τὸ
σφίτερον ἱππυγάζει. ubi vide
Interpretes. Hoc ver-
bum, e *Thucydide* ductum,
maxime frequentavit *Dio*
Cass. Lib. LVIII. p.
884. ἄλλοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς
αὐτὸν ἱππυγάζομενοι. Lib.
LIX. p. 929. ὡς καὶ τὸ συνει-
δὲς σφῶν ἀλλήλων τῶν ἱππυγασί-
μοι. & sic idem Lib.
LXI. p. 992. & LXXVIII.
p. 1323. *Synesf.* *Epist.* 105.
p. 219. δογματίζω δ' αὖτε ἱππυ-
γάζομαι, ὡς ἐστὶν αὐτῶν μοι
πρὸς τὴν γλώττην ἡ γνώμη.
Photius *Biblioth.* p. 410.
ἡ πρὸς τὴν κίρον ἐμπειροῦσα συχ-
νὴ, τὸ εἰς καθήκον ἱππυ-
γάζει φανόμενοι. Verbum de
vocis scriptura addamus,
in qua tantopere variant
libri veteres, ut ipsi in-
terdum viri docti, quid
eligendum sit, nescire vi-
deantur. Maxime trita
forma est ἱππυγάζομαι. Sed
Cod. unus in *Dion. Cass.*
Lib. LXI. p. 992. prae-
bet ἱππυγίσκομαι. sicut *Scho-*
liastes in *Platonis* loco
laudato. In *Plutarch.* de
If. & Osir. p. 122. ante
nuperum Editorem, *Sam.*
Squirium, erat ἱππυγίσκομαι.
In *Aristotel.* *Hist. Anim.*
Lib. VI. p. 639. ἱππυγίσκομαι.
quod prorsus damnat *Ph.*
Jac. Maussacus. Nobis
vero formarum, quas re-
cen-

Ἐπάρας ⁴⁵. ἀναπείρας.

Ἐπιβάδας ⁴⁶. αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίοις καὶ ποτοῖς χρεῶν Ἀθηναῖοι.

Ἐρρε.

cenfuimus, nulla temere rejicienda videtur. Nam a λύγη est λυγάω, ἐπιλυγάω, ἐπιλύγαι — ab antiquo λυξ, λυγός, λυγίζω, ἐπιλυγίζω, ἐπιλυγισμός. Vide *Hesych.* v. Ἐπιλύγαιον, & Ἡλύγη. Ab ἡλύγη autem est ἡλυγάω, ἐπηλυγάω, ἐπηλυγίζω, &c. *Hesych.* v. Ἐπηλυγίζον, & Ἠλυγισμίν, Schol. *Aristophan.* ad *Acharn.* v. 684. *Moeris* p. 163. & ibi *Pierfonus*.

44. Λύγη.] Sic etiam *Suidas*, ubi *Kusterus* prae-ter necessitatem ex MSS. *Parisinis* recepit ἡλύγη. Vid. inf. v. Λύγη.

45. Ἐπάρας.] *Suidas*: Ἐπάρας. πείρας. Unde mu-tavi, quod MS. praebe-bat, ἀνασείρας. *Hipp. Mi-nor.* p. 233. F. οὐ γὰρ με-τῆρας ἱππία ἀγλίοι. *Pol-lit.* III. p. 444. E. ἥτις μή-τι τὸς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶται παύσῃ αὐτοὺς, κακουργῶν τι μὴ ἐπάρη ἀπὸ τὸς ἄλλους πολίτας. *Herodot.* Lib. I. 87. αἵτις δὲ τότε ἐγένετο ὁ Ἑλλήνων θῖος, ἐπάρας ἰμὶ τεκτενίοι. *Carci-*

nus apud *Harpocrat.* v. Καρκίν. — τὰς γὰρ ἐμφύ-τους ἑρῶς παγῆρας μὲν φρίκας οὐδαὶς ἱκαίρι καιρὸς ἐξαμαρτά-ναι. *Pherecrates* apud *Sto-baeum* p. 591. Εἰκὴ μὲν ἱπῆ-ρας ὅτε τηλικυτοὶ, πολλοῖς ἡμ-αῖον ἐγκυκλήσαι παράγματος. *Aeschines* in *Timarch.* p. 81. πολλὸς ἀμαρτάνει ἱκαρῆ. Eandem verbi vim pluri-bus illustravit *Kuster.* ad *Aristoph.* *Nub.* v. 42. Ἐξ-αίρει eadem significatione dixit *Euripides* *Hippol.* 332. ubi vide *Valckenarium*.

46. Ἐπιβάδας.] Sic. Cod. MS. Sed eximenda est litera α, ut sit ἐπιβάδας vel ἐπιβδά. In accentu enim variatur. Grammatici ἐπι-βάδας interpretantur dies il-los, qui ferias proxime sequuntur, & a plebe, tanquam festi, per lusu[m] celebrantur. Ipsum vo-cabulum, quod *Dori-*bus tribuit *Eustath.* ad *Od. A.* p. 1686. satis indi-cat, prioribus hos dies ac-cessisse. Schol. *Pindari* ad *Pyth.*

Ἐρρε 47. Φθείρα, ἀπαλλάττει.

Ἐρυμ-

Pyth. Od. IV. v. 249. Ἐπί-
δαυ κυρίως καλῶν, αἱ ἰπόμε-
ται τῇ ἰορῶν ἡμέραι, αἱ μεθιορῆαι,
ἐπιδάδεις τῆς ἑκάτης, οἷον ἐπα-
γόμεναι τῇ ἰορῇ. Suidas &
Etymol. M. p. 357. 54. Ἐπίδαυ. αἱ μεθιορῆαι ἡμέραι, ἀφ'
τῶ ἀπὸς ἐπιδείξιν ταῖς ἀσπείροις
ἡμέραις γινέσθαι, ἀλλὰ ἐπιδεικνύ-
σθαι. in quibus extricandis
Kustero aqua haesit. At
Hemsterhusius sic rem pu-
tabat expediri posse: „Le-
gendum, ἀφ' τῶ ἀπὸς ἐπιδ.
τ. πε. ἡμ. ἐπιγινέσθαι. pro-
pterea quod ludendi cau-
sa demonstrandaeque pu-
blice laetitiae prioribus
accedant: ἐπιγινέσθαι idem
quod ἐπάγειν in Schol.
Pindari. Περὶ ἐπιδείξιν
fiunt, quae non occul-
te, ut sacra & festorum
solemnia, sed publice
atque in omnium con-
spectu aguntur. μεθιορ-
τῶ Aeolibus μεθιορῆαι, ut
in Hesych. egregie Sal-
mas. Apud eundem pu-
to legendum, μετακο-
νῶ. ἡμέραι μεθιορῆαι, ὥς ἡ
ἰορῇ ἐκ ἑστῆ. Hinc pro-
verbium a Themistocle
ortum, ἡ ὑστέρη ἰορῇ ἀπὸς
πῶ ἰορῶν, cuius meminit
Plutarch. T. II. p. 320.

„E. nam ἡ ὑστέρη vel ἡ
ὑστέρη hic idem quod
μεθιορῆαι. Praeclare
omnia: nisi quod durior
est explicatio vocis ἐπιδά-
δεις in Suida & Etymol. M.
Ego simplicissimum ar-
bitror corrigere, ἐπιδό-
σιν, accessionem, addi-
tamentum. Cratinus a-
pud Hephaest. p. 48. Χαῖρ'
ἀ' μὲν ἀχρειογίλως ὁμιλεῖται
ἐπιδάδεις. Quantum τῇ Ἀπα-
τερίαν diem proprie ἐπιδάδιν
appellatum esse, tradit
Hesych. v. Ἀπατέρια. Por-
ro sic dicta Repotia, vel
primus post nuptias dies:
quod ex Glossis Vett. do-
cuit Jos. Scaliger ad Fest.
v. Repotia. Vide Is. Ca-
saubon. ad Athen. III. 15.
p. 182. Denique pro Ka-
lendis Januariis accepit
Aristides Tom. I p. 352.
καὶ ἦσαν μὲν ἐπιδάδιν, ἢ Ῥωμαῖοι
πρώτην ἄγουσι τῇ ἑστῇ. Haec
fere sunt, quae de ἐπι-
δάδεις in Veterum monu-
mentis reperiuntur. Quas
qui in Platone quaerere
velit, operam ludet.

47. Ἐρρε.] Phileb. p. 77.
G. ἔρρε ταῦτα ὡς τὸ αὐτῶν
χώρας ὡς ἡ ὅλη. Legg. III.
p. 585. D. πάλιν ἔρρε ταῦτα
ὡς

Ἑρμηνά⁴⁸. τὰ ἐχυσθὲ καὶ τὰ δυσπρόσβατα χωρία.
Ἑρμαιον⁴⁹. εὔρεμα· ὅπου ἔστι ἐν ἰδίᾳ λεγόμενα, κοινὸς
Ἑρμῆς.

Ἑρμ-

ἐν τῷ τότε χρόνῳ φητομέν. Ibid.
F. ζῶνι ὃ ἔστι ἄλλων ἱρρότων.
Epist. III. p. 709. G. ὡς
ἐν ἐμῷ ἐγὼ σοι πόλεις Ἑλληνί-
δας ἱρρότας καὶ βαρβάρων οἰκί-
ζεν. Epist. VII. p. 722. E.
ὅτι Δίῳ τὰ χεῖματα ἱρρὴ παν-
τιλῶς. quod inde sumpsit
Themist. Orat. XXXII. p.
358. D. Item Epist. VIII.
p. 725. A. ἱρρῶς ὃ τότε ἔτε
λόγῳ ἔτ' ἱλπίς ἱλείπει· ἀνὴρ ἔδα-
μῃ ἔδαμῶς. Alciphron Lib.
I. Ep. 38. p. 180. ἱρρὴ τὰ
παρὰ τὰς πόλεις μινυεῖσμάτω.
ubi vide Berglerum. Ra-
rius occurrunt compolita
ἀπὸ ἱρρῶν, ἱσπρῶν, &c. Lexi-
con Sangerm. MS. Ἀπὸ
ῖρρῶς. ἀπὸ ἱρρῶς, ἀποφθαρῶς.
ὅπως Κορνήλιος Νόμοις· Οὐκ
ἀπὸ ῖρρῶς σὺ θάπῃσι λῆπτιλῶς
τῆμερον; Ὅπως ὃ πλέον τι ἔ-
ἀποφθαρῶς δηλοῖ τὸ ῖρρῶς. καὶ
παρ' Ὀμήρῳ· Ἑρρὸς ἐν τῷ
θῶοτον. Vide Valckenar.
ad Euripid. Hippol. 973.

48. Ἑρμηνά.] Legg. III.
p. 586. G. sunt τῶν ἱρρῶν
ματῶν. Adjectivum ἱρρῶν
in Platone legere non me-
mini. Herm. Tollius, V. C.
Excurs. X. in Apollon. p.
755. illud reponit in Phae-

done p. 400. C. ὅς (Ἀχιλ-
λεως) δι' ἱρρῶν τόπων ῥεῖ ἄλ-
λων. ubi Editiones, δι' ἱρρῶ-
ν τόπων, eoque Timaei
glossam refert. Vulgatam
tamen lectionem servat
Stobaeus Ecl. Phys. I.
p. 139.

49. Ἑρμαιον.] Theag. p.
10. D. ὡς ἐγὼ ἐν ἰδίᾳ ὅτι
τῶν μᾶλλον ἀνὴρματι ἡγεσάμεν.
Euthyd. p. 215. G. πόθεν
τῶν ἀνὴρματι εὐρίτην; Ibid.
p. 224. D. Charmid. p.
237. C. Ἑρμαιον, ὃ Σάκρα-
τες, γυγὼς ἀνὴρ ἢ ἔστι κεφαλῆς
ἀδίδεκα τῷ πᾶσι. quem
locum, ab interprete ma-
le intellectum, rectius
vertit Jf. Casaubon. ad
Theophr. Char. cap. 12.
p. 251. Gorg. p. 297. D.
οἶμαι ἐγὼ σοι ἐντυχεῖν
τοῖς ἐμῶν ἐμῶν ἐντυχεῖν.
Ibid. p. 298. D. ἐάν τις ῥή-
ματι ἀμάρτη, Ἑρμαιον τῶν ποιῶ-
μεν. Sympos. p. 316.
F. Phaedon. p. 397. H.
ubi vide Scholia. Polit.
II. p. 426. A. Legg. XI.
p. 682. H. Ἑρμαιον & ἐν-
τυχημα junxit Sympos. p.
333. F. ἡγεῖται ὃ καὶ
ἐντυχεῖται ἐπὶ τῷ ἱρρῶν ἄρῳ,
ἱρρῶν

Q

Ἐρυσίβη⁵⁰. μιλιώδης δρόκος. Πάχη γ', δρόκος
χιονώδης.

Ἐπισφάλακεν⁵¹. οἱ μὲν, ἐπεσπάδη· οἱ δ', ἐσάπη,
ἢ ὅθεν καιρὸν ἀτροφῆσαν ἐμαρσίνθη.

Ἐται-

ἔρμαιον ἡγησάμεν εἶναι καὶ εὐτύ-
χημα ἡμῶν θαυμαστὸν. *Aristae-*
net. Lib. I. Ep. 19. p. 132. ex hoc ipso *Plato-*
nis fonte, ut solet, hau-
riens: ἡ μὲν γὰρ μήτηρ ἔρμαιον
αὐτῆς καὶ εὐτύχημα λογίζετο. τῆ-
σο. Praeter *Paroemiogra-*
phos vide *Rittersbusf.* ad
Isidor. Pelus. Lib. IV.
Ep. 22. *Bergler.* ad *Al-*
cipbr. Lib. III. Ep. 29
& *Wesseling.* ad *Diod.*
Sic. V. 26.

50. Ἐρυσίβη.] *Sympot.*
p. 321. E. καὶ γὰρ πάχνη
καὶ χάλαζα καὶ ἔρυσίβη οὐκ ἀπαι-
νήσιας καὶ ἀκοσμίαις ὡς αἰθῆρα
τοιαύται γίνονται ἱερῶν. *Pol-*
lit. X. p. 516. E. οἷον τι
ἔρυσίβη, σπινθὴρ τι ξύλοις.
ubi vide *Scholasten.*
Axioch. p. 730. E. κλαῖον
οὐκ μὲν αὐχμὸν, οὐκ δ' ἐπομ-
βείας. οὐκ ἐπίταυρον, οὐκ ἔρ-
υσίβη. Eleganter *rubigi-*
nem describit *Orpheus* de
Lapid. 15. v. 91. p. 340.
καὶ αἰθῆρην ἔρυσίβην, ἥτις κατ-
αφανίσθαι πικρὴν ποτὶ καρπὸν
ἔρυσίβην, Ἀμφὶ δὲ σαχύναι
ἀποσπένχου (καὶ αἰθῆρην). Sic ille

locus scribendus. Quam
emendationem confirmat
Codex Regius, cujus *Va-*
riantes cum *Gesnero* com-
municavi, p. 416. Vulgo
editur: Ἀμφὶ δὲ σαχύναι
ἀποσπένχου (καὶ αἰθῆρην). *Glossae*
Philoxeni: *Robigo*, ὡς
πάχνη γίνονται, ἡν τινες ἔρυσίβην
καλεῖται. *Hesych.* in v. &
Cl. Editor.

51. Ἐπισφάλακεν.] Haec
cum pulvisculo abstulit
Suidas, ac praeterea, ut
hominis iudicium agno-
scas, ex posterioribus
Glossographi nostri verbis
novam glossam confinxit:
Ἀτροφῆσαν ἐμαρσίνθη. μὴ τρυ-
φῆν. *Timaei* glossa gra-
vi mendo laborat. Nam
nihil verbum est *ἐπισφά-*
λακεν, quod *Kusterus*, in
ἐπισφάδακεν mutans, mul-
tum aberravit. Ipse ta-
men, cum explicationem
ab hoc verbo alienam vi-
deret, paene rediit in
viam, ἐσάπη referens ad
ἐπισφάλακεν. Vellem, quod
ingressus erat iter, perse-
cutus esset. Nihil enim
cer-

ἑταίρεισμα⁵². αἱ καλέμεναι τελευταίαις.

ἔτυμ.

certius est, quam glossam hoc modo corrigendam esse: Ἀπισφακίλιζεν. οἱ μὲν, ἰπισπάδῃ, &c. Ea pertinet ad Tim. 544. H. τὴν δὲ αὖ τ' ὁσένης φύσις ἔξιν — Διφθέρην τ' αὖ γιομίνην, καὶ πάλιν ψυχορίνην, σφακίλισαν. Ibid. p. 549. B. ὅταν ὁσέν, Διφθέρην πικνότητι σαρκός, ἀναπτοὴν μὲν λαμβάνον ἰκανὴν, ὑπ' εὐρώτῃ θερμαινόμενοι, σφακίλισαν, μῆτι τὴν τροφὴν καταδίχῃ. Hic Timaeus ἰπισφακίλισαν, quo composito Hippocrates apud Foësum Oecon. v. σφακίλῃ non semel usus est, pro simplice σφακίλισαν in exemplo suo scriptum invenit. Ex vulgata lectione, quam Scholiastes ad h. l. secutus est, fluxit glossa Hesychii: Σφακίλιζαν. κακῶς, Διφθέρην. Pro ἰπισφακίλιζεν eodem sensu λησφακίλιζεν dicitur. Herodot. IV. 28. ἵπποι μὲν δὲ κρυμῇ ἰσιῶτες λησφακίλιζεν. Hesychius: Ἀπισφακίλιζεν. ἰσάπη. Ἀραιοφάνης Ὀλλκίλῃ οἱ ἰατροὶ, τὴν δὲ σήψιν μελανίαν. ἢ ἀντὶ τ' ὠσισπάδῃ. ἢ αἰφιδίως ἀπιδαν. Suidas: Ἀπισφακίλιζεν. οἱ μὲν γομφματικοὶ, ἰσάπη, ἀπισφιδόνησι σημαίνει ἢ καὶ τὸ ἀπικάκησιν· ἔτι τὸ ἰκαίφνης ἀπιδαν. ὁ δὲ Ἀραιοφάνης ἀντὶ τ' ἰπισπάδῃ.

ἔτυμοι. M. p. 120. 13. Ἀπισφακίλιζεν. ὠσισπάδῃ, ἢ αἰφιδίως ἀπιδαν. οἱ δὲ ἱατροὶ, ἀντὶ τ' ἰσάπη. Lexicon Sangerm. MS. Ἀπισφακίλιζεν. οἱ μὲν ἱατροὶ, ἰσάπη. λίγῃ δὲ καὶ ἀντὶ τ' ἀπισφιδόνησιν ἔτι τὸ ἰκαίφνης ἀπιδαν. ὁ δὲ Ἀραιοφάνης καὶ ἀντὶ τ' ἰπισπάδῃ. Lexicon Regium MS. Ἀπισφακίλιζεν. αἰφιδίως ἀπιδαν. οἱ μὲν γομφματικοὶ ἰσάπη φαζεν. Ἀραιοφάνης ἀντὶ τ' ὠκλάζεν. οἱ δὲ ἱατροὶ τὴν δὲ σήψιν μελανίαν λίγῃσιν. Ex his Grammaticis inter se collatis intelligitur, in Suida & Lexico Regio pro γομφματικοὶ scribendum esse ἱατροὶ, in eodem Suida & Lexico Sangerm. pro ἀπισπάδῃ ex Timaeo ἰπισπάδῃ, in Etymologo denique pro ὠσισπάδῃ ex Hesychio ὠσισπάδῃ. Aristophanis autem nomen ita jactatur, ut, quam vim huic verbo tribuerit, nescias. Lexicon Rhetor. MS. Σφακίλῃ. οἱ μὲν, τ' ἰπαρμῶν. (lege, σπασμῶν) οἱ δὲ, τὸ λησπημα· οἱ δὲ, τὴν σήψιν. Praeter Foësum l. c. vide Valckenarium Anim. ad Ammon. p. 221.

52. ἑταίρεισμα.] Sympof. Q 2 p. 323.

ἔτι 53. ὄψον ἐξ ὀσπρέας.
Εὐρέκῃς 54. εὐ τεταχισμένη.

Εὐτ-

p. 323. B. ὅσα ἡ γυναι-
κῶν γυναῖκας πρῆμά εἰς, ἔ-
πάνυ αὐταὶ τοῖς ἀνδράσι τ' ἰὺν
αὐτοῖς εἰς, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς
τὰς γυναῖκας τεταχισμένην εἰς.
καὶ Α' ΕΤΑΙΡΙΣΤΡΙΑΙ
ἐν τῷ Ε' γίνεσθαι. quo
loco *Hesychius*, *lippiens*,
credo, vel *somnians*, ΔΙΕ-
ΤΑΙΡΙΣΤΡΙΑΙ legit. Ec-
ce! ejus glossam: Διται-
ρίστρια. γυναῖκες αἱ τεταχισ-
μέναι αὐτὰς ἐπὶ συνε-
σίᾳ, ὡς οἱ ἄνδρες. οἷον τετα-
χισ. ubi ipsa *Platonis* ver-
ba retenta sunt, ut tanto
minus dubites, quin glos-
sa ex fonte, quem indica-
vimus, manarit. *Lucian*.
Dialog. Meretr. V. p.
289. εἰ μὴ τις ἐταιρίστρια τυ-
χῇ εἶτα τοιαύτας γὰρ ἐν Λί-
βῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀν-
δρῶν μὲν ὡς ἐταχισμένας αὐτὰς πά-
χυν, γυναῖξιν δ' αὐτὰς πλησι-
άζουσιν, ὥσπερ ἄνδρες. Tales
crissantes mulieres, quae
aliis nominibus *Lesbiades*,
tribades, *frictrices*, &
subagitatrices vocantur,
intelligit *Clemens Alex.*
Paedag. II. p. 264. γυναί-
κας ἀνδρίζοντες παρὰ φύσιν. *Sy-
neph.* de *Provid.* p. 105. C.
p. 112. C. *Moeris* p. 151.
Timaei glossam in *Lexica*

sua receperunt *Photius*
MS. & *Suidas*.

53. ἔτι.] *Hipp. Maj.*
p. 99. E. ὅταν τις πᾶν χύτραν,
ἢ ἄρ' ἐλίσσομεν πᾶν καλὸν, ἐψῇ
ἔτι καλὴ μισήν. ubi vide
Scholia. *Basilii Scholii*
ἀνιδότοις in *Gregor. Na-
zianz.* *Orat. XX.* p. 342.
A. ἔτι, ἰδὲ ὀσπρέας. οἱ
μὲν, κύαμον. οἱ δ', τὸ καλὸν
ποσάειον. οἱ δ', ἐψῆμα ἀ-
θηναῖος. τῷ γὰρ δασυνόμενον
σημαίνει. ἀφ' ἧ καὶ Ἀθήνα καὶ
Ἀθήνα. ἔτι καὶ ἑτήρως πα-
ρὰ τῇ Ἀριστοφάνει. ἔτι ἂν φη-
σὶ τὸ ἑρκεῖν καὶ συγκαπνίσθαι
ἐψῆσιν ὀσπρέον, ἀπὸ ἧ ἑρέκω,
τὸ χρίζω. Οὕτω καὶ *Διογενιανός*.
Petavius ad *Syneph.* p. 7.

54. Εὐρέκῃς.] *Crit.* p.
561. D. καὶ τὸ γήλοφος ἐν ᾧ
κατακίεσθαι, ποιῶν εὐρέκῃ. *Legg.*
VI. p. 617. C. ὅπως εὐρέκῃς
ἢ χάρις αὐτῇ τὸς πολέμους ὅτι
μάλιστ' ἔσται IX. p. 650 F.
τοῖς φερούσι ὑποδοχὴν ὅτι μάλιστ'
εὐρέκῃ. *Hesiod.* *Erg.* v. 730.
εὐρέκῃς αὐλή. *Pindar.* *Ol.*
XIII. 156. εὐρέκῃς ἀλκῇ.
Philo T. I. p. 407. ubi *Man-
gejus* male spernit MSS.
lectionem, ὑπερέκῃς οἴκω.
Substantivum εὐρέκῃς bis
reperitur *Legg.* VI. p.
624. D. G. *Timaei* glos-
sam

Εὐηνίως⁵⁵. ἀφιλονείκως.

Εὐθύνας⁵⁶. δίκαια καὶ τὸ ἀρετῶν κακῶς.

Εὐ-

fam exscripsit *Phótius* Lexico MS.

55. Εὐηνίως.] Respicit *Timaeus* Sophist. p. 149 B. τῷ μὲν ἀλύπως τε καὶ εὐπείως ἀσφαλτομένην ῥῶν ἔτω σὲ αὖτις ἄλλοι. ex quo corrigendus *Marinus Vita Procli* cap. 22. Ἐκ δὲ τῶ τοιαύτης ιδίως τῷ ἀρετῶν ἀλύπως καὶ εὐηνίως ἀσφαλτομένη. ubi male ἀπλῶς legitur. Proprie εὐηνίως de *equis* dicitur, qui se habenis facile regi pantiatur. *Polit.* V. p. 463. G. καὶ διδασκαλίως ἐπιτείνειν ἐφ' ἑαυτῶν, ἀλλίον ἐπὶ πᾶσι θίαν μὴ θυμωδῶν, μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδακυσμάτων καὶ εὐηνιωτάτων. *Phaedr.* p. 345. A. τὰ μὲν θίαν ἐχέμεθα ἰσορροπῶς εὐηνίως ἴνα, ῥηδίως πορεύει. τὰ δ' ἄλλα πορεύει μόνως. quem locum, monente etiam *Nicephoro*, expresseit *Synes.* de *Insomn.* p. 143. A. τὰ καὶ τὰ χεῖρα μὴ ἀντιτείναντες αὖτις πᾶσι εἰσέρχονται τῷ ψυχῆς, ἀλλ' εὐηνίως καὶ καταπειθῶν. αὐτὰ τε ἰμαρτησάμεθα &c. *Philo* T. I. p. 311. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVI. p. 450. B. *Philostroph.* Lib. II. Icon. XVI. p. 834. *Themist.* Or. I. p. 13. C.

XI. p. 146. A. Transfer-tur deinde ab equis ad *homines mansuetos, mites, & rationi obtemperantes.* Legg. IX. p. 663. A. καὶ ἐὰν μὲν τις τοιούτοις παρρησιόως εὐπειθῆς γίγνηται, εὐηνίως αὖτις ἔσται. qui locus laudatur ab *Harpocrat.* v. Εὐηνιωτάτω, ubi videtur *H. Vales.* Idem verbum ex *Platone* expulit librariorum inscitia. Legg. V. p. 605. F. ὅς αὖτις μὴ νόμος, ἀλλ' ἑαυτῶν παρρησιόως καὶ ψόγῳ ἐκείνους, ἰσορροπῶς μάλιστα καὶ εὐμηνίως τοῖς τεθῆσιν αἰσθάνεσθαι νόμους ἀπεργάζεσθαι. Sic vulgata exemplaria, quae quidem viderim, habent omnia. Sed revocanda est venustior lectio ex *Stobaeo* p. 434. quam Codicis Parisini auctoritas confirmat: εὐηνίως τοῖς τεθῆσιν αἰσθάνεσθαι νόμους ἀπεργάζεσθαι. *Plutarch.* T. II. p. 453. C. εὐηνίως καὶ ἀπλῶς, καὶ τῷ λόγῳ πρῶτον καὶ ἑαυτῶν. *Philostrat.* Heroic. cap. XI. p. 718. καὶ φρονήματα αἰσθάνεσθαι εὐηνίως τε καὶ σωφρονῶν. *Themist.* Or. XIII. p. 176. B. τὰς βαρβαρὰς σιδήρων εὐηνίως ποιεῖν. Εὐηνίως opponitur ἀσχημῶς, ἐξήνιως & ἀφηνιασῆς. 56. Εὐθύνας.] *Protag.* p. Q 3 200

Εὐθύ Λυκεία 57. ἐπ' εὐθείας εἰς Λύκειον. Τόπ. 5. ὅς
ἔστιν Ἀθήνησιν.

Εὐ-

200. A. ἡ ὄνομα τῇ καλῇ
ταύτῃ ἢ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοι
πολλοὶ, ὡς εὐθύτης τ' δίκης,
εὐθύτης. Legg. VI. p. 622.
F. ἢ ἐν ταῖς εὐθείαις ἔστι τοιαῦτα
λόγον ὑπερίτερον πάν. IX. p.
693. F. ἐν εὐθείαις ἔστι κα-
τηγορημάτων ἢ μεγίστων ἐν ταῖς
αὐτῇ. Lexicon Rhet. MS.
Εὐθύτης κυρίως, ὡς εἰσάγουσιν
οἱ λογισαὶ ὥστε τὰς δόξας μὴ
ἀλλ' ἄρα τὰ πόλεις, ἢ πρὸς
εὐθύνῃ κακῶς. καὶ τὰ δικαστή-
ρια μὴ οἱ λογισαὶ κληροῦσιν.
κατηγοροὶ ἢ βολόμενοι, καὶ
τοῖς δικασταῖς ἔστι τιμᾶν τοῖς
ἀλλοῖς. quod descripsit
Etymol. M. p. 391. 57. in
quo pro δικαστῇ e Lexico
MS. lege λογιστῇ, & con-
tra in Lexico ἀλλοῖς. pro
ἀλλοῖς ex Etymologo.
Plato Legg. XII. p. 687.
commemorat τὰς εὐθύνas
vel εὐθύτας, exactores ra-
tionum reddendarum, qui
proprie εὐθύται, ἐξευθύται,
& κατευθύται dicebantur,
Latine, ad disquisitionem
populi vocare. Quam
formulam bene comparat
Jf. Casaubonus ad Sueton.
Caes. 15. Plato l. c. D. ἢ
ἢ μὴ, κατευθύται αὐτῇ τ' εὐθ-
ύται. quem locum laudat
Pollux VIII. 22. ubi vi-
de Jungermannum. Ibid.

F. ἢ δὲ τοιαύτων εὐθύτης τις ἰ-
κανός; & μοχ; παρεστὶς εὐ-
θύτης τινὲς ἀνυρεῖσκειν θείας.
Ibid. F. διὰ δὲ δι' πάντας τὰς
εὐθύνas θανμαστὲς πᾶσαι ἀρίστη
ἵνα. quo loco usi sunt
Etymol. M. p. 391. 50.
& Photius Lexico MS.
cujus glossa haec est; Εὐ-
θύται. ἀρχὴ ἢ τις. ἐξ ἱκανῶς
ἢ φυλῆς ἵνα κληροῦσιν, ταῖς
δύο παρίδους. Idem: Εὐθύτης.
οἱ ἀπλολογισμοὶ ἢ ἀρχαῖαι. καὶ
Εὐθύται, οἱ τῶν ἀνακρίσεων.
Νόμοι β'. ἢ μὴ τῶν κατε-
θύται αὐτὰς κατευθύται. καὶ με-
τὰ ἱλίου. Διὰ δὲ δι' πάντας τὰς
Εὐθύνas θανμαστὲς πᾶσαι ἀρ-
τίως ἵνα. Ἡμεῖς τῶν Λο-
γιστῶν λόγον. Pollux VIII.
45. Scholiastes ad Plato-
nis l. c. S. Petrus ad
Legg. Attic. p. 308. F.
Pierfonus ad Moerid. p.
135. In transitu corrige-
mus Suidam; ἀνυρεῖσκειν, ἐκ-
λοῦσιν. Levius mendum
est, quam ut Kusterus ad
h. l. & Albertus ad He-
sych. T. I. p. 992. in eo
haerere debuerint. Scri-
bendum, ἐκδοῦσιν. Hanc
posteriolem annotationis
meae partem non legisse
videtur Toupus Emend.
in Suid. I. p. 100.

57. Εὐθὺ Λυκεία.] Lyfid.
p. 106.

Εύρας⁵⁸. ὑγρότης σεσηπυῖα.

Ἐφεῖ⁵⁹. πεντήκοντα εἰς ἔτοι οἱ ἀπὸ Δεσμῶν⁶⁰ πρὸς
φόνος δικάζοντες κελιάι.

Ἐφε-

p. 106. init. Ἐπερὶ μὲν μὲν
ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺς Λυκαίᾳ τὴν
ἐξ αὐτῆς. ΜΟΧ: Ἐξ Ἀκα-
δημίας περὶ μὲν εὐθὺς Λυκαίᾳ.
Theag. p. 11. D. οἷον ὅτι
ἐν μετὰ Θεοφάνη τρεπτομένη-
ται εὐθὺς Ἐφίᾳ καὶ Ἰωνίᾳ.
Gorg. p. 313. D. ἀτίμως
ταύτην ἀπίστησαν εὐθὺς τὴν φρε-
νῶν. Sed hunc Atticorum
usum multi multis illustra-
runt. Vide, ne plures
commemorem, Hemsterb.
ad *Lucian.* Dial. Mort.
XXVII. p. 437. *Valcken-*
nar. Animadv. in *Am-*
mon. p. 90. & *Wesseling.*
ad *Diod. Sic.* II. 12. Ali-
ter capiendum est in Thea-
ge p. 11. B. ἡνίκα δὲ θανά-
σῃ⁶¹ ἢ εὐθὺς τὴν δαίμονι. quod
Cornarius & *Serranus* re-
cte vertunt, contra *dae-*
monis mandatum. Qui
formulae usus ob rari-
tatem notandus. In *Timaei*
textu εὐθὺς Λυκαίᾳ scripsi pro
εὐθὺς Λυκαίᾳ, quod MS. ha-
bebat, quamvis ita etiam
legatur in *Photio* Lexico
MS. hunc ipsum *Plato-*
nis locum respiciente.
Mutila ejus glossa haec
est: Εὐθὺς Λυκαίᾳ. τὸ εἰς Λυ-

καίᾳ. ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ Διό-
τῆτο ὑποπλῆντες τὰς Μεταλλὰς. καὶ
Εὐριπίδης σὺν ὁρθῶς. Τὴν εὐθὺς
Ἀργὺς καὶ Ἐπιδευρίῳ ὁδόν.
Euripidis locus est Hip-
pol. V. 1197. *Eratostrhe-*
nis mentio quò pertineat,
ex *Harpocrat.* V. Μεταλλ-
λαῖς intelliges.

58. Εύρας.] *Tim.* p. 549.
B. ὅταν ἔσῃ, ἀπὸ πυκνότητος
σαρκὸς, ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνου-
σαν, ὡς εὐρώτῃ διεραισίο-
μοι, ἀφακίλῃ, μὴτε τὴν
τρεφὴν καταδίχῃ. ubi vide
Scholia. Glossa quoque
est apud *Suidam.*

59. Ἐφεῖ.] Infinitia glos-
sa videtur. Nulla enim
Ephetarum, si bene me-
mini, apud *Platonem* est
mentio. Grammaticus MS.
qui Δικῶν ὀνόμαζα collegit,
in Bibl. Sangerm. Ἐφεῖ.
ἄνδρες ἄλλα βιβλικῶν ἐπιστά-
μοι, ὡς τὰ ἴτη γαιονότις,
οἱ τινες καὶ τὰ φονικὰ ἰδικάζον.
Lexicon Rhetor. MS. Ἐ-
φεῖ καὶ ἐπὶ Παλαιῶν. δικαστή-
ριον ἐστὶν ὅπως καλεῖται, καὶ
οἱ οὗ αὐτῶν κρινόντες κελιάι, Ἐ-
φεῖ καλεῖται. Sed haec no-
tissima sunt ex editis etiam
Grammaticis.

60. Ἐφε-

Ἐφοροι⁶⁰. πέντε μείζας, καὶ πέντε ἐλάττω.
Ἐχέγγυον⁶¹. τὸ διὰ πίστεως ἄξιον ἔσως καλεῖ.
Ἐχθοδοπὸν⁶². ἐχθροποιόν.

Zei

60. Ἐφοροι.] Alcibiad. I. p. 32. D. Legg. III. p. 591. C. IV. 599. D. Epist. VIII. p. 724. D. Novem Ephori fuisse dicuntur in Lexico Rhetorico MS. quod descripsit Ety-mol. M. p. 403. 55. Ἐφοροι. ἄρχοις ἔσαν ἄνδρες θ' ἐν Λακεδαιμόνι, κληθέντες διὰ τὸ πάντας ἐφορεῖν. ἔσαν δ' ἡ μεγίστη ἀρχή. Sed facilis error in numeris. Multo magis mirandum est, quod Timaeus dicit de quinque Ephoris majoribus, & totidem minoribus. Cujus rei nullum, quod sciam, vestigium superest apud alios scriptores. Cl. Vil-loisonus ad Longum. p. 179. ait, se in margine Codicis ad vocem Ἐφοροι adscriptum reperisse, ταμίαι, στατοί, φύλακες.

61. Ἐχέγγυον.] In καλεῖ intellige πλάτων. Quo magis suspicor, hanc glossam huc non aliunde migrasse, sed in Platone corruptam latere. Vocis exempla sunt apud Jos. Wassium ad Thucyd. III. 46. & P. Wesselingium ad Hero-

dot. V. 71. Ἀνέγγυον καὶ εἰς Polit. V. p. 461. B.

62. Ἐχθοδοπὸν.] Legg. VII. 636. E. κλειύεις γὰρ δὴ με, αἷς ἐμοὶ φαίνε', τ' αὐτῆς ἰδὲ ἐχθοδοπῶ γιγνούσας πολλοῖς, ἔως δ' ἐν ἐλάττω ἐτέροις σπασφιλῶς. ubi vide Scholia. In eo Platonis loco verbum, quod cum genitivo, τ' αὐτῆς ἰδὲ &c. jungatur, deesse vidit H. Stephanus. Ἐχθ. supplet vir doctus Misc. Observ. Vol. VII. T. II. p. 307. quod satis placet. Vox ἐχθοδοπῆς perantiqua est, nec facile alibi, quam in Poëtis, maxime Tragicis, reperunda. Sophoclem Ajac. v. 950. & Philoct. v. 1132. jam alii laudarunt. Usus est eodem verbo, sed in choro, Aristophanes Acharn. v. 226. Plato Comicus apud Polluc. VI. 25. fortasse Tragicorum aliquem Iudens: Ἀτακτοχυλίσαν ἐχθοδοπὸν τι σκινάσω. Apollon. Rhod. Lib. IV. v. 1670. ἐχθοδοποῖ' Ὀρμα-ρι χαλκείοιο τάλα ἐμύγρησεν ἰωνάας. Timaei glossam habet etiam Suidas.

I. 20-

ζυγομαχαῖν³. εἰργεῖται ὑπὸ τινος.

Η

παιδύσιως, ὑπὸ σοι μόνη ζώπυρ-
ρα. Liban. Opp. T. I. p. 769. C. θιῶν δάρον ἡγάμην
πλὴν παῖδα· καὶ ἔ παῖδος γένους
ἐκείνου ὥσπερ τι διδόντα μοι ζώ-
πυρον. Themist. Orat. III. p. 43. A. ἡ δὲ πόλις ἐκείνης
ἀγαθὰ μοῖρα μόνη, ἔ γένους τὰ
ζώπυρα διατάσσεται. Idem O-
rat. VI. p. 84. A. Orat. VII. p. 100. D. καλὸν τι
ἀσπείτατα τὰ ζώπυρα τὴ φιλο-
σοφίας. Orat. IX. p. 126. A. ἡς (τέχνης βασιλικῆς) ὑπὸ
πλὴν σὴν μερίδα τὰ ζώπυρα ἀσ-
πείτα. Orat. XIII. p. 175. C. Synes. Calv. encom.
p. 85. D. παλαιῶς φιλοσο-
φίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώ-
πων φθοραῖς ἀπολωμένης, ἐγκα-
ταλείμματά φεισθεῖσθαι. de Pro-
vid. p. 142. D. μηδὲν ἐμ-
πύρισμα τὴ εὐαντίας αἰρίσις ἐν
τῇ πολιτείᾳ λαμβάνειν ὑπαρξέ-
μενον. Quod Plato ζώπυρον,
alii scriptores non solum
ἐμπύρισμα, ὕαυσμα, ἀπιδῆρα,
ἐκλειμμα, sed etiam σπέρμα
dixerunt, secuti Home-
rum, a quo tota haec lo-
quendi ratio fluxit, Od. E. 490. Σπέρμα πυρὸς σά-
ζον, ὥα μὴ ποθεῖν ἄλλοθεν αὐτοί.
Polybius VI. 3. ὅταν ἐκ τῆ
φεισθεῖσθαι οἰοῖται σπερμάτων
αὐτοῦ αὐτῶν ἐν χρόνῳ πλῆθος

ἀνθρώπων. Philo T. II. p. 566. μηδὲν σπέρμα πολέμου —
ὑποτιθέμενον ἰσταντα. ubi
Mangejus σπέρμα imperite
mutat in ζώπυρον vel ἐμπύ-
ρισμα. Utrumque, ζώπυρον
ἐκ σπέρμα, eodem loco
expressit Cicero de Fin. V. 7. quorum similia sunt
prima in animis, quasi
virtutum igniculi ἔ σέμι-
να. Cui loco simillimus
est hic Maximi Tyrii Diff. II. p. 17. εἰς τὴν δὲ τι αὐτῶν
ζώπυρον ἀφανὲς ὡς σπέρμα
βίη, ὃ καλῶσιν οἱ ἀνθρώποι νῦν.
Timaei glossam Photius
MS. & Suidas in Lexica
sua retulerunt.

3. Ζυγομαχαῖν.] Hesychius & Cyrillus Lexic. MS. explicant ταῖς οἰκείαις
ἀσπείραξ, rixari cum fa-
miliaribus: quo sensu
damnatur a Luciano So-
loecist. p. 568. ubi viden-
dus J. G. Graevius. Cer-
te apud elegantiores scri-
ptores est cum inimi-
cis contendere. Menander
Fragm. p. 252. Πρὸς πλὴν
τύχην γὰρ ζυγομαχαῖν ἔ ῥάδιον.
Liban. Opp. Tom. I. p. 353. C. τὸ δὲ ζυγομαχαῖν σοι
νῦν, ὃ κακὸν αἰμαίνω, καὶ ἀπείρητον.
Ibid.

H.

Ἡ γάρ¹; ἔχ' ἔτως;
Ἡκιστα². ἔ πάνυ.
Ἡδύς³. εὐθὺς καὶ ἀφρών.

Ἡδύς.

Ibid. p. 756. D. ἔδ' οἱς ἔστιν ἡλθοι αὐτῷ ὡς τῶν, ἔδ' ἔξυγομάχην. Synes. de Insomn. p. 157. C. ὑπὲρ ὧν ἰγὰ καὶ πρεσβύτεας ἀνθρώπους εἶδον ἐν διαίτῃ ζυγομαχῆντας. Aristae-net. Lib. II. Ep. 2. ἀπὸ τοῦδε τὴν ἔστιν, παύσασθε ζυγομαχίας. Huc glossa aut aliunde huc venit, aut in Platone oblitterata est.

1. Ἡ γάρ;] Theag. p. 8. H. Ἰατρικὴ γὰρ αὐτὴ ἔστιν. Ἡ γάρ; ΘΕ. Ναι. Menon. p. 23. C. Alcibiad. I. p. 27. G. 28. G. 29. E. & singulis fere paginis. Sumpsit glossulam a Timaeo Suidas.

2. Ἡκιστα.] Negationem, quae exciderat, restitui. Contrario vitio infra scribitur: οὐχ' ἡκιστα. ἔ πάνυ, & apud Hesychium: οὐχ' ἡκιστα. ἔ μέγιστα. Utrouque loco ἔ delendum. Idem mendum e Xenophont. Cyrop. Lib. I. p. 4. E. sustulit M. A. Muret. Var. Lect. XII. 3.

Alcibiad. I. p. 25. C. δεῖς δέ μοι ἐπὶ τῷ ἡκιστα μεγαλοφρονεῖν. Parmenid. p. 58. H. ἡκιστα γὰρ αὐτὸν πολυπραγμονῇ. Theaet. p. 115. H. Ἡκιστα τὸ τοῦτον αὐτὸν ἄγχοικον. Ibid. p. 128. G. ἀγχοῖς γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ἔ δέ ἡκιστα ἀγχοῖν. Sophist. p. 149. F. 159. F. 161. F. Euthyd. p. 215. B. 223. G. 228. F. & centies alibi. Codex Timaei in margine adscriptum habet: μέγιστα, ἀπὸ γὰρ ἁπλῶς. Vide Villosionum ad Longum p. 179.

3. Ἡδύς.] Quicunque Atticorum urbaniores dici haberique volebant, quem stolidum & fatuum dicere verebantur, leni blandoque nomine ἡδὺν, γλυκύν, εὐήθη, χρηστὸν appellabant. Plato Euthyd. p. 226. D. Σὺ δὲ ἴσως σὺν οἷς ὅροι αὐτὰ ἔτως ἡδὺς εἶ. Gorg. p. 299. E. Ὡς ἡδὺς εἶ. τὸς ἡλιθίους λίγους τὸς σώφροντας. ubi vide Scholia: R 2

ἥϊός τε. ἀφθαλῆς πρὸς γυναῖκας.

ἥμε

lia. Polit. I. p. 414. A. ἥϊός γάρ ἐστι, ἔφη· ἀλλὰ πρὸς τὸ μαθεῖν, καὶ δότιςον ἀργυροῖον. Ibid. p. 418. E. Εἰκός γ', ἃ ἔδιδε. VII. p. 485. F. Hipp. Maj. p. 103. F. ἰπ. πολλὴ γὰρ ἂν μ' ἔχῃ ἀπειρία καὶ τὸ τέκτων φύσις, καὶ τὸ παρῶν λήϊος λόγος. ΣΩΚ. ἥϊός γε, ὃ ἰππῖον. Strabo I. p. 94. Lucian. Demosth. encom. p. 508. Suidas: ἥϊός, εὐήθης. ἐκάλουν δὲ ἴτω καὶ τὰς ὑπομήρους. Platonis auctoritate hanc vocis notionem confirmat Etymol. M. p. 420. 42. Suavem hominem Graecorum imitatione dixit Terent. Phorm. II. 3. 64. Non minus commendationis habet γλυκὺς hac potestate. Hipp. Maj. p. 98. E. ὡς γλυκὺς εἶ, φίλος, ὃ Σώκρατες. Hesychius: Γλύκων, ὁ εὐήθης. ex Aristophanis Ecclef. 977. ubi male pro nomine proprio habetur. Inprimis autem Plato vocem εὐήθης hac potestate frequentavit. Sophist. p. 169. C. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστίν, οἷόν τε αὐτῶν ταῦτα εἰ δόξῃ. Euthyd. p. 218. B. ἄνθρωπος ἴσθι νῦν καὶ εὐήθης ἐστίν. Charmid. p. 239. B.

εἰ γὰρ πῶς ἔγωγε γινώσκω εὐήθης. Polit. I. p. 46. E. ὃ εὐήθης Σώκρατες. Omitto plura. Vide Waff. & Duker. ad Thucyd. Lib. III. 83. Denique & χρησὶς de simplice & fatuo usurpari solet. Plato Theaet. p. 124. C. οὐδὲν δὲ ὁ Σώκρατης ὁ χρησὶς. Phaedr. p. 352. B. Χρησὶς εἶ, ὅτι με ἡ γῆ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνη ἔτος ἀκρεβῶς διδῶν. Atticus apud Euseb. P. E. XV. p. 799. ἐκείνη μὲν γὰρ καὶ πάντων χρησὶς ἐστίν. Plura Desf. Herald. ad Tertullian. Apolog. p. 34. Haec omnia primum per ironiam dicta, mox etiam extra ironiam, eam, quam diximus, significandi vim retinuerunt. Sed haec vianos nimis longe duceret.

4. ἥϊός τε.] Legg. VIII. p. 647. E. οἱ κατὰ μεγάλαν ἀγίαν γενθῆρας, μέχρι μὲν παιδογονίας ἥϊοι καὶ ἀκρεβῶς, γάμων τε ἀγροὶ ζῶσιν. XII. p. 688. D. πρώτος δὲ παλαιὸς τὸς ἥϊους, τὴν πολιτικὴν σπουδὴν ἐδεύοντες, ἐκείνη, ubi vide Scholiasten. Simonides Anthol. L. III. p. 376. ἥ καὶ Τίμαρχος γλυκερῆς αἰὶνῶν ἀμείζουσας ἥϊον, πρὸς ἰδὼν καρδίας ἀλοχον. Eustath. ad Il. Σ. p.

Ἡμεδαπός ὅ. ἡμέτερος πολίτης.

Ἡπία

p. 1166. & Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. 952. Cyrillus Lexico MS. Ἡπία. ὁ ἄπειρος γάμος, ἡ νύμφη. id est ἱπία. in quo ipsi parum convenit cum Etymol. M. p. 422. 40. Ἡπία. ὁ ἄπειρος γάμος νύμφη, δὲ ἱπία δυνάσασθαι εἰς διακονίαν. Sed & hi termini angustiores sunt, quam ut iis ἱπία aetas definiri debeat; praefertim cum caelibes etiam sic appellantur. Legg. IX. p. 662. Α. ἱπία ὅ. ἡ ἐν γαμμηκίᾳ ἡπία τελευτᾷ. Dionys. Halic. A. R. Lib. II. p. 96. & Quintilian. Inst. Orat. I. 6. p. 46. Ceterum ex laudato Platonis loco, ubi ἱπία & γάμος ἀγνοῖ junguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti Hesychio: Ἀγνοδοχῆς. οἱ ἱπία. vel, ut corruptius legitur in Lexico Sangerm. MS. Ἀγνοδοχῆς. οἱ ἱπία. Ibidem simili ratione ἄφθορος dicuntur: qua ipsa voce ad ἱπία explicandum usus est Hesychius. Chrysippus apud Gellium XIV. 5. Παρθένος ὅ. εἰς γάμον λέγει κατὰ σύμβολον ὅ. ἀφθόρος εἰς γάμον. Ariemidor. V. p. 269. μί-

χει ἄφθορος ἦν, λαμπρῶς καὶ ἐπιφανῶς τῇ ἀθλῇ ἡ ἐκείνου, χρυσάμενος ὅ. ἀφροδισίοις, ἀδελφῶς κατέλυσεν. Porphyrius de Abst. Anim. IV. p. 174. Θύλακα μὴ διακρίνει εἰς εὐθὺν ἀναθυμίαζον σπέρματι. ἄφθορος λέγει. Vetulus lapis, editus a Reinesio Inscript. Class. XI. 13. p. 613. & nuper repetitus a Denio Inscr. Class. IV. n. 58. Muratorio p. CMLIII. 8. & Maffeo Mus. Veronens. p. CCCXVI. 2. Φλάσιος Τριπλὸς κιθαρῳδὸς Ἀλιξανδρεὺς ἱπία καὶ ἄφθορος. Flavius Terpnus, citharoedus, Alexandrinus, annorum XXIII. investis. Sic marmor vertendum est. Inepte Muratorius reddit, Flavius Jucundus, &c. incorruptus: quanquam incorruptus, quod ille e diobolari Lexico arripuit, sic etiam dicitur a Cicero- ne Orat. 19. Glossae Philoxeni: Investis, ἄφθορος. Vide Is. Casaubonum ad Appulej. Apolog. p. 179. Sed haec praeter institutum. Vix operae est monere, Timaei glossam a Suida esse descriptam.

5. Ἡμεδαπός.] Theag. R 3 p. 9.

* Ηχαλλον ⁷. ἔδυαχέραινον.

* Ητερον ⁸. τὸ ὁφάσμα⁹ πλέγμα.

* Ητρον ⁹. ὁ μεταξὺ ὀμφαλῆς τε καὶ αἰδοῖς τέπ⁹,

ἐνθα μάλιτα

Γίνετ' Ἀρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖς βροτοῖσιν.

Θαλ-

7. * Ηχαλλον.] Ex Hero-
dot. Lib. III. 152. ὁ Δα-
ρῖος τε ἡχαλς, καὶ ἡ στρατιὴ πᾶ-
σα. Lib. IX. 117. καὶ ἡχαλον
οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν ἐαυτῶν ἀποδη-
μίοις. Euripid. Iphig. Aul.
V. 920. Ἐπίσα⁹ ἡ τοῖς κακοῖ-
σι τ' ἀχαλᾶν, Μιτρίας τε χαί-
ρειν τοῖσιν ἐξαγκωμείαις. Ari-
stid. Tom. I. p. 286. ὅτι
ἐν μειζόνεσσι ληρῶν καὶ ἀχαλᾶν.
Alciphron Lib. III. Ep.
19. Aristaeus. Lib. I.
Ep. 15. p. 108. Multa
praetermittimus, ne ipsa
copia lectoribus molesti-
simus.

8. * Ητερον.] Phaedr. p.
353. F. ἀλλ' ὃ δαιμόνιος ἴδε καὶ
εὐ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίης⁹ διεσηκὸς
αὐτῶν τὸ ἥτερον, ὥσπερ ἐμοί.
ubi Hermias Scholiastis: * Ητερον λέγει⁹ τὸ εὐφυές (l.
εὐφύης) ἱμάτιον καὶ ἀρμαῖον, ὅπερ
φαίης⁹ μὲν εὐφυές, (εὐφύης) τὸ
ἢ κατανοῶν διεσηκὸς ἐστὶ καὶ ἁ-
ραιὸν καὶ οὐκ εὐπαγές, ἀλλὰ
ταχέως ἀγγιγγνύμενον. Men-
dositissime apud Hesychium
scribitur: * Ητερον. εὐφύης ἑ-
λαφ⁹. ubi scribendum:
* Ητερον. ἥφ⁹ λεπτόν, ut est

v. * Ατερον. Inde apud Hip-
pocrat. ἐκτελεῖν, vinum
per saccum, e tenui lin-
teo confectum, colare: de
quo Adr. Heringa Observ.
cap. 20. p. 168. Εὐφύης
ὑφασμα est Politic. p. 192.
D. ubi vide Scholia. Quod
inde excerpit Pollux VII.
35. Herodianus de vocibus
Atticis necdum editus: * Ε-
τερον⁹ χιτῶν, ὁ λεπτός καὶ εὐφύης.
Lege: Εὐφύης⁹. Strabo
XV. p. 1016. Ἐκ τούτου ἢ
Νέαρχ⁹ φησὶ τὰς εὐφύης ὑ-
φαίνεσθαι συνδόντας, quem de-
scripsit Eustath. ad Dio-
nyssi Perieg. 1107. The-
mistius Or. XX. p. 237. C.
Χιτῶνα ἡμφίεσθαι λεπτόν καὶ εὐφ-
τερον. Pollux X. 42. τραμὴν
εὐφύης⁹. Vide Eustath. ad
II. T. p. 1182. Casaubon.
ad Athen. III. 18. p. 88.
Saltas. ad Simm. Rhod.
Ov. p. 165. & Valckenar.
ad Euripid. Phoeniss.
1727. ut alios taceam.

9. * Ητρον.] Hanc descri-
ptionem Timaeus mutua-
tus est ab Homero II. N.
567 — 569. Μηδείας δ' ἀπεί-
πης

Θ.

Θαλλός¹. πᾶν τὸ θάλλον. κυρίως ὃ ὁ τ' ἐλαίας
κλάδ².

Θέρμη.

τα μετασπόμε³ βάλι δὲ Αἰ-
δοίαν τε μισσηγὺ καὶ ὀμφαλῦ, ἔθα
μάλισα &c. Glossapertinet
ad Phaedon p. 402. fin.
ἔθ' ἢ χιδόν τε αὐτῷ ἢ τὰ αὐτῷ
τὸ ἥτρον ψυχόμενα. Lexicon
Rhetor. MS. ἥτρον. τὸ ὑ-
περγάστειον ἔτας καλῶ⁴. μέμη⁵
Δημοδότης ἐν τῷ κατὰ Κόνων⁶.
Locus est p. 690. Vide
Pollucem II. 170. Moeri-
dem p. 178. & reliquos
Grammaticos. Pro ἥτρον
saepe male scribitur ἥτρον,
ut apud Philonem T. I.
p. 45. 57.

1. Θαλλός.] Legg. XII.
p. 686. F. εἰφασιν ὃ τὸ νικη-
τήρειον ἐκείνους εἶναι θαλλῦ. Ibid.
p. 688. A. εἰφανῶ⁷ θαλ-
λῶ. Phaedr. p. 338. C.
σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τ' ἐμῆς ἐξιδῶ
τὸ φάρμακον εὐρηκῆναι. ὥστε
γὰρ οἱ τὰ πεινῶ⁸ θέρμματα
θαλλόν ἢ τινα καρπὸν αὐτοεισόντες
ἀγροῖ, σὺ ἐμῶι λόγους ἔτω αὐ-
τείων ἐν βιβλίῳ, τίω⁹ τε Ἀπι-
κὴν φαίνῃ ἀειάζειν ἅπαν¹⁰ καὶ
ἅποι ἀν' ἄλλοι βύλη. Sic pro
καρπὸν αὐτοειδῆς ἀγροῖ legem-

dum docuit Criticorum
princeps, Is. Casaubonus
ad Athen. Lib. I. cap.
19. p. 59. Hac loquendi
formula cum nihil fingi
possit venustius, juvat,
quicquid Casaubonus in
ea explicanda reliquum
fecit, in medium profer-
re, Θαλλὸν αὐτοεἶν¹¹ proprie
est viridem fruticem pecori
ostentare, & subinde qua-
tere, ut gregem ad sequen-
dum prolicias, & , qua-
cunque velis, ducas. Idem
aliis etiam modis effertur,
θαλλὸν αὐτοφέρειν, αὐτοεικνῶ¹²,
αὐτοτεῖναι, θαλλῶ ἔλκεν, ἀγειν,
καὶ θαλλῶ ἀειάζειν. Dio
Chrysost. Orat. LXV. p.
604. D. ἀπ' ἐνός καὶ θαλλῶ
ἀειάγοντες, ὥστε τὰ αὐτοεἶνα.
Philostrat. Vit. Sophist.
L. II. cap. 10. p. 587. Τά-
τα ἀμφοῖα μὲν τις οἶνε αὐτοεἶ-
γων, ἢ ὄψα, ἢ ἰδιῶ¹³, ἢ ἀρ-
γύρεον, ἐκρεταχειρῶ¹⁴ ἐχρήσατο,
καθάπερ οἱ τὰ πεινῶ¹⁵ τ' ἑρμ-
μάται τῷ θαλλῶ ἀγροῖ¹⁶ ubi
quis non miretur Olearis in-

inscitiam cum pari negligentia conjunctam? Nam primum θαλάσῃ vertit *pado*: quem ipsum errorem in *Athenaei* interprete castigat *Casaubonus* l. c. Tum *Platonis* fontem, ex quo *Philostrotum* hausisse perspicuum est, prorsus ignoravit. *Platonem* etiam imitatus est *Themist.* Orat. VII. p. 92. C. καὶ τὸ Κωνσταντίνου παρσιώτου, καὶ τὸ νομοτῆτο ἀναισχύντως ἀρρογομένης ὥσπερ θαλάσῃ, ἀφανέτη τὴν συνήθη τρυφὴν, &c. Diceresne, librariorum ad hanc locutionem ex omnibus libris expellendam conjurasse? *Themisti*us haud dubie scripserat παρσιώτου· quanquam fateor, ne sic quidem locum perpurgatum esse. Orat. XVI. p. 210. A. παρσιῶν ὥσπερ θαλάσῃ τὴν βασιλείας φιλανθρωπίαν, ἥγε τιθασὲς καὶ χειροῦντες, μονὴν τῷ χεῖρι ἀειωγαγόν εἰς τὴν ἐπίστασιν. ubi *Dionys. Petavius* satis vertendo prodidit hujus formulae ignorantiam. Eadem, quae *Themistio*, medicina adhibenda est *Libanio* Opp. Tom. II. p. 549. καὶ τοὶ καὶ θαλάσῃ γρομμᾶται ἐκάλει παρσιῶν· ὥσπερ τινα θαλάσῃ τὸ θαλάσῃ τὸ δικῶν χειρίων. Lege, & interpunge: καὶ τοὶ καὶ θαλάσῃ γρομμᾶτων ἐκάλει, παρσιῶν ὥσπερ τινα θαλάσῃ, τὸ θαλάσῃ τ. δ. χειρίων. Idem Opp. Tom. I. p.

642. A. ὅς ὁ μισθός ἐπὶ πᾶν χειρίων εἶλεν, ὥσπερ ὁ θαλάσῃ τὰ πενήτω ἀρρογομένη. Epist. 212. Δικεῖ δὲ μοι, μὴδ' ἂν δέξασθαι τὴν διοίκησιν, εἰ μὴ τὰ τὰ εἶλετο τὸ θαλάσῃ. in quibus exponendis, non miramur, hominem mediocriter peritum, J. C. *Wolffium*, aberrasse. Aliquando Graeci simpliciter dicunt παρσιῶν τι, omissa voce θαλάσῃ. quod nec ipsum doctissimi viri satis intellexisse videntur. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 29. Ἡδὲ δὲ καὶ ἐν ταῖς θύραις ἐπὶ τοῖς ὀρεσὶ παρσιῶν μνημονεύει. Ita hic locus legendus est ex Cod. Mediceo. Quod *Abr. Gronovius* nuper ex conjectura, ut videtur, recepit παρσιῶν, agnoscit Codex Augustanus, cujus excerpta inspeximus apud virum egregium, & in amicis summe officiosum, *Francisc. Oudendorpium*. Sed tamen, ut diximus, emendandum est παρσιῶν. Singularis & animadversione dignus est locus *Thucydidis* Lib. VI. 86. τὸ γὰρ παρσιῶν ἡμᾶς ἐπηγάγετε, ὅσα ἄλλα τὰ παρσιῶντες φόβον, ἢ, εἰ παρσιῶντες ἡμᾶς καὶ Συρακούσιους γινέσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύομεν. ubi dubitat *Dukerus*, V. C. utrum φόβος παρσιῶν ab hac ratione, quam explicu-

S

mus,

mus, ductum sit, an ab
 his, qui gladios hastasque
 vibrant. Prius verissimum
 esse, satis ostendit *πηνά-
 γιδι*. Ex quo clarum est,
 hanc locutionis vim esse:
*objecto & ostentato metu,
 qui aliunde immineat, ad
 suas partes traducere*. Cum
 haec ita in chartam con-
 iecta legisset admirabilis
 ille humaniorum literarum
 magister, *Ti. Hemsterbu-
 sius*, sic ea, pro suo erga
 me, meaque omnia stu-
 dio, supplenda & exor-
 nanda duxit: „ Com-
 „ modum illud *Augustini*
 „ Tract. XXVI. in *Joh.*
 „ Euang. *Ramum viridem*
 „ *ostendis ovi, & trahis*
 „ *illam*. Egregie *Casaub.*
 „ quanquam *Athenaei* lo-
 „ cus cum iisdem vitis
 „ descriptus est ab *Eu-
 „ stath.* ad Od. A. p. 1703.
 „ v. 10. *Themistius* mini-
 „ ma mutatione sic refin-
 „ gendus: *ὡς τὸ Κωνσταντῖνον*
 „ *θεωσιώδη, καὶ τὸνομα τῆτο*
 „ *ἀντικ.* &c. Procopium
 „ intelligit, qui, arrepto
 „ imperio, Constantinum
 „ se genere contingere
 „ prae se ferebat, ejus-
 „ que nominis illecebra
 „ Constantinopolis cives
 „ adlectatos ductabat. Au-
 „ dacior quidem orationis
 „ figura, sed quae tamen
 „ *Aeliano* itidem corrupto

non displicuit, Ep. XVI.
 „ *σὺ δὲ μοι καὶ αὐλητρίδας*
 „ *θεωσιῆς* (editur *θεωσιῆς*
 „ uterque interpret, qua-
 „ si ad *θεωσιῆς* pertineret,
 „ hic, *adbibebis*, ille, *ad-
 „ moves*, Latine verte-
 „ runt) *καὶ ῥήδης, ὃ κατὰ*
 „ *γέλας*. Ab eadem ra-
 „ tione factum, ut haec ma-
 „ cula novissimum etiam
 „ *Clementis Alex.* edito-
 „ rem fefellerit Strom II.
 „ p. 487. v. 35. *καθάπερ οἱ*
 „ *ἀπειλαύνοις τὰ θρησκευτὰ θαλ-*
 „ *λὸς θεωσιῆς*. Vere Med.
 „ C. in altero *Aeliani* lo-
 „ co *θεωσιῆς* verborum,
 „ quae sequuntur, inte-
 „ gra sunt a doctis viris
 „ vexata; verum ulcus
 „ praetervisum, quod e-
 „ quidem ita legendo sa-
 „ nari posse arbitror: *θε-*
 „ *σιῆς μακαρίη, καὶ ἀλλοιῶς ἄλ-*
 „ *λὴν ἰδίαν θεωσιῶν τρέφουσα,*
 „ *ὅφ' ὃν αἰρεῖται*, καὶ παραμένει (in
 „ *ἐννοιῇ πάντες ὁρῶντες, χρημίνους*
 „ *δίδει καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς, ἐξ ὧν*
 „ *ἐκείνη μορφάζει*. *διὸ* intel-
 „ lige *stuporem*, ut saepe
 „ alibi. Ceterum in ter-
 „ tio ejusdem Scriptoris
 „ loco de Anim. VII. 13.
 „ pro, *τὰ δὲ τελευταῖα ὑπο-*
 „ *σεῖαν ἄλλως τε καὶ μάλας,*
 „ multo malim *θεωσιῶν*,
 „ vel, quod aptius stru-
 „ cturae congruit, *θεσι-*
 „ *σιν, θεωσιῶν*. Eadem
 „ labe liberatus est ab
 „ *Aem.*

Θέρμη². ὁ πυρετός.

Θαύ.

„ *Aem. Porto*, ceteroqui
 „ Critico sane non acutis-
 „ simo, *Aelianus* apud
 „ *Suid.* in Γοργώ. Hac me-
 „ dicina, fuit, quum opi-
 „ narer indigere *Lucia-*
 „ *num* *Hermot.* T. I. p.
 „ 8 ο. 82. θαλάσσειον αἰσθη-
 „ θέντι ἀκολουθεῖν ἄσπερ τὰ αἰ-
 „ σθητά. magis proprium &
 „ nitidius videbatur αἰσθη-
 „ θέντι. verum etfi rarior,
 „ usul tamen idem obti-
 „ net in αἰσθητά. *Basil.*
 „ Ep. I. p. 70. B. ἄσπερ
 „ τὸ θέρμα θαλάσσειον αἰσθη-
 „ θέντι ἐκείνῳ. Hinc δι-
 „ λίσματα αἰσθητικῶν apud
 „ *Themist.* p. 271. C. &
 „ tyranni, ut plebem la-
 „ ctent, initio consueve-
 „ runt αἰσθητικῶν χρῆσι δι-
 „ κοπῆς &c. p. 95. C. quae
 „ sunt a *Platone* ducta
 „ prope finem Lib. VIII.
 „ Πολιτ. ” Haecenus ille.
 „ *Tourpius* *Emend.* in *Suid.*
 „ T. III. p. 123. hac mea
 „ & *Hemsterhusii* disputa-
 „ tione adjunctus, bene vi-
 „ dit, in *Aeliano* H. A.
 „ XVII. 22. legendum esse:
 „ δίλγων τὴν ἀκοὴν ὕμνησιν γα-
 „ μικῶν, προσέειπεν Σειρήνας. ut
 „ IV. 16. Σειρήνας εἰς τὸ ἰφολ-
 „ κὸν πρῶτον ἔειπεν. At idem

ad *Theocrit.* Eid. X. 71.
 p. 396. perperam huc
 trahit *Asclepiadis* *Epi-*
gramma *Anthol.* VII. p.
 587. τῷ θαλάσσειον αἰσθη-
 θέντι. ὡς καὶ πρὸς πυρετὸν, κάλ-
 λου ὄρων. Lege: τὰ φθαρμένα
 αἰσθητικῶν με συνήπασαν. *Cyn-*
thia prima suis miserum
me cepit ocellis. Cum
Timaeo congruunt *Sui-*
das & *Cyrillus* *Lexic.*
 MS.

2. Θέρμη.] *Timaeus*, ut
 opinor, θέρμη scripsit: ut
 est in *Theaetet.* p. 129.
 E. οἷον θέρμη. ἃρ' ὅταν τις
 αἰσθῇ ἰδιώτης αὐτὸν πυρετὸν λή-
 ψειν, καὶ ἴσται τούτῳ τὴν θέρ-
 μωσιν. Neutrum τὸ θέρμη
 ex *Aristophane* laudat
Pollux IV. 186. ex *Me-*
nandro *Lexicon Regium*
 MS. quod *Phavorinus* in
 v. descripsit: Θέρμη καὶ θέρ-
 μα. Περιχεράτης. Σκίψα δὲ
 με τὸ μέτωπον, εἰ θέρμη ἔχουσιν
 τυγχάνω. καὶ Μένανδρος. Βυ-
 βων ἐπὶ τὴν γλῶσσαν, θέρμη τ'
 ἐπέλαβεν αὐτόν. Οὐκ εὖ τοῖς
 οἱ λόγοις, ὅτι θέρμη μὴ ἢ
 πυρετικὴ, θέρμη δ' ἢ πόσις.
Menandri locum in usus
 suos convertit *Aelianus*
Epist. 2. sed θέρμη notio-
 re

θαύμαζ³. νευροπάσμαζ.

Θεη-

se *θίμα* commutans. Ex his, quae diximus, satis intelligitur, falli *Phrynichum*, perdoctum cetera Grammaticum, de Dict. Att. p. 146. sic scribentem: *Θίμα*. ἔτος ὁ Μίαν. *Θεο* αὐτῶν, ἐκ' ὅτι *Θανυθίης*, ὅς' ἡ ἀρχαία κοινὴ διαίε Πλάτων· *θίμα* δέ. Recte ait, *Thucydidem* *θίμα* dixisse II. 49. πρῶτον μὲν τ' ἀποφάσις *θίμα* ἰχθυὶ ἐλάμβανον. quem imitatur scriptor incertus apud *Suid.* v. *ἰχθυόν*. At male negat, *θίμα* apud veteres Comicos & *Platonem* reperiri. Latini etiam *calorem* pro febre dicunt, ut *Tibullus* IV. 11. 2. ubi vide *Heynium* nostrum.

3. *Θαύμαζ*.] Sic ex conjectura emendavimus. Nam Codex MS. vitiose praebebat: *Θεοθύμαζ*. *νευροπάσμαζ*. Una litera emendatius *Photius* Lexic. MS. *Timaeum* nostrum pro more compilans, & *Etymol. M.* p. 454. 16. *Θαύμαζ*. *νευροπάσμαζ*. *Θαύμαζ*, quae Latini *miracula* vocant, sunt *praestigiae circulatorum*, *imagunculas nervis moventium*, ut im-

peritum populum stupore defigerent. Vide *Is. Casaubonum* ad *Theophrasti* Char. cap. 6. p. 181. *Tb. Gasakerum* ad *M. Antonin.* VII. §. 3. p. 207. & Interpretes ad *Diodor.* Sic. Excerpt. p. 607. *Plato* Polit. VII. p. 480. init. παρ' ἧν ἴδε τεχνίον παραμορφούμενοι, ὥσπερ τοῖς θαυμαστοποιῶσι (ὡς τ' ἀθεράπων πρὸς αὐτὸν) τὰ παραφρογμένα, ὥστε ὅν τὰ θαύμαζα δεικνύσιν. Legg. I. p. 573. C. *θαύμα* μὲν ἕκαστος ἡμῶν ἡγετάμεθα τ' ζῶντι δῖον, εἴτε ὡς παῖγνιον ἐκείων, εἴτε ὡς σπυδῇ τῷ ζυσιτικῷ. & γὰρ δὴ εὐτό γε γινώσκουμεν· τοῦτο δ' ἴσμεν, ὅτι πάντα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νύμφη ἢ μέλισσά τις ἐνύλας, σπῶσι τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλάλας ἀντίλας, ἐκαστίαν ἑκάστη, ἐκ συντήρας περὶ ἡμῶν. quem locum ob oculos habuit *Philostrophus* ad II. 4. p. 1333. & explanarunt *Casaubon.* ad *Pers.* Sat. V. p. 434. & *Mureus* Operum Tom. III. p. 534. Legg. II. p. 578. A. & *θαυμαζόν* δ', εἴτις καὶ *θαύμαζα* ἐπιδεικνύς, μέλλει ὅτι καὶ ἡγήτο. *Juncus* apud *Stob.* p. 873. καθήκεις ἐπὶ σκηπῆς, ἢ τινος ἀγροῦς, ἐν δὲ

Θεηπολεῖν⁴. Θεῶν εἰκάνας ἔχοντα περιποιεῖν, ἀργύ-
ριον εἰσπραττόμενον.

Θεῖμα-

δεικνύειν οἱ θαυμαστοὶ καὶ θαύματα. *Philo* T. I. p. 28. αἱ δὲ πάντα, καθάπερ ἐν τοῖς θαύματιν κατὰ τὴν φυσικὴν πορ-
σπασμένα, τότε μὲν ἡμεῖς, τό-
τε δὲ καὶ αὐτοῖς. *Dio Chrys.*
Orat. VIII. p. 132. Α. πολλοὶ δὲ θαυμαστοὶν, θαύ-
ματα ἐπιδεικνύσιν. *Orat. XX.*
p. 264. Β. ἡ δὲ ὁρμή, ἡ δὲ
ἡ δὲ θαύματα ἀποδιδόμενα. *Ma-*
xim. Tyr. Diff. XXI. p. 247. Ἡδὲ δὲ τις ἡ ἐπὶ γελοιότη-
τι καὶ παραλόγῳ, ἡ δὲ ἀπὸ
θαυμάτων. *Diff. XXXV.* p. 413. θαυμάσια ἀπὸ αἰτίας
πρᾶξις μετατρέφεται. *Pla-*
to Sophist. p. 154. Β. τί
ποτ' εἴη καὶ τὸ φυσικὸν θαύ-
μα; *Legg. VII.* p. 634. Α. θαύματα οὗτοι τοπο-
δοῖ, οὐκ ἐστὶν ἡ ἀληθεία αὐτῶν με-
τέωρος. *Euripid. Bacch.*
v. 1061. & *Aelian. H. A.* Lib. V. cap. 2. Qui
has ludieras artes exerce-
bant, θαυμαστοὶ diceban-
tur. *Plato Sophist.* p. 156. Α. ἴσα αἶς, θαυμα-
στοί. *Sophist.* p. 151. Ε. 169. Ε. *Polit. X.* p. 514. Α. θαυματουργία, *Legg. II.*
p. 582. Γ. θαυματουργεῖν,
Tim. p. 547. Ε. Sed ab his
neurospastis omnino di-
stinguendi sunt ii, qui αὐ-
τίματα, aliaque opera me-

chanica confitebans, θαυ-
μαστοὶ & ipsi appellati.
De quibus *Manetho* IV.
438. Μηχανικὸς τὴν τε καὶ
ὀργανοποίησιν ἀνδρῶν, Τεχνού-
νης τ' ἀρχοῦσας, ἰδί' αὐτοδιδάκ-
την τὴν θαύματα διδάσκουσα.
Vide *Hemsterb. ad Pol-*
luc. VII. 189. Hanc mi-
rabiliū machinarum con-
struendarum rationem,
quae olim Mechanicos
pars erat, elegantissime
tradidit *Aero Alexandri-*
nus, cujus θαυμαστοποιῶν
vel αὐτοματοποιῶν extant
inter Veteres Mathema-
ticos *Parif.* 1693. fol. edi-
tos.

4. Θεηπολεῖν.] Verbum
Θηπολεῖν, vel, ut in Edi-
tionibus vulgatis legitur,
Θεηπολεῖν, Platoni proprium
est, nec ullum ejus exem-
plum apud alios scripto-
res reperitur. *Legg. X.*
p. 674. D. εἰς ἑκάστην τὴν αἰ-
σῶσιν αὐτῶν τὰς ποταμὸς ἔργον καὶ
λόγον πλημμελεῖν ἐν ταύτῃ, καὶ
δὲ καὶ αὐτοῖς γίνεσθαι αἴτιον,
αἴτιον τὸ μὴ ἐξαιεῖν Θεηπολεῖν κατὰ
νόμον. Ex *Timaei* explica-
tione intelligitur, Θεηπο-
λεῖν fere idem esse, quod
ἀγαγεῖν τὴν θεῶν, de quo ad
V. Ἀγείρεσθαι, p. 9. Cete-
rum in *Timaeo* verbum

Θεισμοθε⁷). νομοθε⁷) ἢ νομοφύλακες.

Θάλ⁶ οἶκ⁶ περιφερής. ἐν ᾧ οἱ Πρυτάνεις συνει-
σιῶντο. Πρυτανεῖον ὃ ἀνόμεται, ἐπεὶ πυρῶν
ἦν ταμειῖον.

Θολῶ⁷σαι. θολερὸν ποιῆσαι.

Θρατ-

ἔχοντα, quod librariorum culpa exciderat, revocavimus, secuti Photium Lexico MS. Suidam, & Etymol. M. p. 444. 27. qui sic in suis Timaei exemplis scriptum reppererunt. Photii etiam haec glossa est: Θεισπολῆν. τὸ περὶ θείας ἀναγερίφει.

5. Θεισμοθε⁷).] Tim. p. 531. D. ἀθεισμοθετικῆς ὃ πάντεσσι αὐτοῖς ταῦτα. Ipsum nomen θεισμοθε⁷), culpa fortasse mea, non annotavi ex Platone. Glossam a Timaeo mutuatus est Suidas.

6. Θάλ⁶).] Anolog. p. 365. C. οἱ τεράκοντα καὶ μεταπιμψάμενοι με πέμπτοι αὐτὸν εἰς πλὴν Θέλον. & mox: ἀπ' ἐπειδὴ ἐκ τ' Θάλ⁶ ἐξέλθομεν. Frequens τ' Θάλ⁶ mentio est apud veteres, tanquam Andocid. de Myster. p. 194. Socrat. Epist. p. 194. & alios, quos Meursius de Ceramico gem, cap. 7. indicavit. Lexicon Rhetor. MS. Θάλ⁶. τόποι τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις κληθεῖς, ἀπὸ τ' τρέπον τ' κατα-

ακτουῖς. ἐν γὰρ θολοειδῆς, καὶ ὁροφὴν εἶχε περιφερῆ οἰκοδομήλην, καὶ ξυλίστην, ὡς τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα. λίγη) ὃ θηλυκῶς ἡ Θάλ⁶. ex quo Etymologo M. p. 453. 30. qui illud descripsit, pro λιθοειδῆς redde θολοειδῆς, ut Hemsterb. ad Polluc. VII. 174. correxit ex Ulpiano ad Demosth. de F. L. p. 254. Sext. Empiric. adv. Gramm. I. 7. p. 248. ait, Θάλ⁶ ab aliis masculino genere, ab aliis feminino efferri. Usitatus tamen est ἡ Θάλ⁶, inprimis cum locus, ubi Prytanes epulabantur, significatur. Suidas in paucis a nostro Timaei exemplari differt, hanc exhibens scripturam: ἐν ᾧ Πρυτάνεις εἰσιῶντο. Πρυτανεῖον δὲ τὸ ἰδίως ἀνόμεται &c. Sed convenit Photius Lexic. MS. nisi quod ibi πῦρ pro πυρῶν male scribatur.

7. Θολῶ⁷σαι.] Nescio, quo glossa pertineat. Legg. VII. p. 642. A. nomen ἀνόμεται occurrit: ἐν τοῖς

Θερίη⁸. τασθή, κινῆ.
 Θυπολῆ⁹. ὠεπολῆ, Ἀφ' θυσίων ὑποχθέντες
 θεὸς ἐξιλάσκεισθ.
 Θυήματα¹⁰. θυμιάματα. ἀλφίτα δὲ ἐστὶ ταῦτα οἶνω
 καὶ μέλιτι δεδυμένα.

Θυρ-

τοῖς ἄλλοις ῥ, ἐξίτω θηρεύων,
 μὴ χρωμένον ὅπῃ ἀναβολῇ(ι) μέ-
 νον. quae laudat Suidas v.
 Ἀναβολῇ. Θολερὸς etiam
 non semel in Platone re-
 perias. Phaedon. p. 400.
 D. ἐντιῶθι ῥ (ποταμὸς) χα-
 ρῆ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης.
 Tim. p. 538. C. αἶρῳ τὸ
 μὴ ἐναγέσθαι, ἐπὶ αὐτὴν αἰθρῇ
 καλέμινῳ· ὃ ῥ θολεράταιῳ,
 ὁμίχλῃ τε καὶ σκότῳ. Ibid.
 p. 552. F. εἰς ὑδαίῳ θολεράν
 καὶ βαθεῖαν ἔνθα ἀνάπτουσιν.
 Hesychius: Θολερέφρον. μέ-
 γα. Corrige: Θολερέφρον.
 μέλαν. Pro θολὸς & θολερὸς
 veteres etiam ὁλὸς & ὁλερὸς
 dixerunt. Phrynichus MS.
 Ἀναβολῆ. ἀναταρῆ(ι)σθ· πα-
 ρεῖ ῥ θολὸν ῥ σπηῖας, ὅτι οἱ Ἀτ-
 τικαὶ καὶ χερσὶς ῥ ὅλον λέγουσιν.
 Vide Foëstum Oecon. Hip-
 pocr. v. Ὅλον.

8. Θερίη.] Vide ad v.
 Ἐθερίαν, p. 93.

9. Θυπολῆ.] Praeposi-
 tionem Ἀφ', quae ex Cod.
 nostro elapsa erat, ex
 Photio MS. & Suida re-
 stituimus. Polit. II. p.
 424. D. Ἀβλῶν ῥ ὅμαδον παρ-

ίχον.] Μυσταίη καὶ Ὀρφίης, —
 καὶ ὡς θυπολῆ, ποίθοις ῥ
 μόνον, ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις,
 ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ κινδυνεύσεις ἀ-
 δικημάτων, Ἀφ' θυσίων καὶ παι-
 δῶν ἰδοῦν, εἰσι μὴ ἐν τῷ ζῶντι,
 &c. Euripid. Troad. v.
 330. Κατὰ τὸν ἐν ἐν δαφνίῳ
 Ἀνάλτορον θυπολῆ. Dionys.
 Halic. A. R. II. p. 127.
 θυπολῆς τὸ καὶ τὰ ἄλλα θρη-
 σκεύειν κατὰ νόμον. Θυπο-
 λῆ est sacrificium. Apol-
 lon. Rhod. Lib. L v. 1124.
 ἀμφὶ ῥ φύλλοις Στυφάμην θρη-
 σκεύει, θυπολῆς ἡμελῆς. Ge-
 nuli Epigr. editum a Don.
 Heinio Poëmi p. 149.
 σοὶ τὰδε πύμπαν ταῦτα, καὶ λιτῆς
 δῶκε θυπολῆς. Myrini Epigr.
 apud Kuster. ad Suid. v.
 Κερίτορε! Διχαμέναι. λαμπρῆς
 δῶκε θυπολῆς. Philippi
 Epigr. apud eundem ad
 Suid. T. II. p. 289. ἐπ'
 ὑμῖν βῆθι θυπολῆς. Metro-
 dori Epigr. apud Salmas-
 Exerc. Plin. p. 745. Plu-
 tarch. Tom. II. p. 1102. A.

10. Θυήματα.] Θυήμα,
 θυμία, θυμία non, nisi for-
 μα, differunt. Ut θυμία
 est.

Θῶπες¹². οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμῶ τινὶ πρῶσ-
 ιόντες ἐπὶ πολλακίᾳ.

¹ ἰδιον.

puellis exclusi, ante fores
 sub divo pernoctant, πυ-
 ρεκλαυσίθυρον cantantes: qua
 de re *If. Casaub.* ad *Perf.*
Sat. V. p. 452. Philo T.
I. p. 306. αὐτοὶ δὲ τὰς ἐρωτι-
 κὰς μίξεις ἐπειθόμενοι, καμαύζουσι
 καὶ θυραυλῶσι. *Plutarch. A-*
mator. p. 759. A. ἀλλὰ καὶ
 παρόλης ἐρῶσι, καὶ ἀπύλλης ποθεύουσι.
 καὶ μὴν ἡμέραν διακῶσι, καὶ νύκτα
 θυραυλῶσι. *Philostroph. Epist.*
53. p. 94. εἰς δὲ θητεῖαν
 (Amoris) ὑπαίχθη πικρὴν,
 ἥς ἔργα θυραυλίας, (sic leg.
 non θυραυλικὰ) καὶ χαμαι-
 κοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλατταν καὶ
 χαμαῶνα ἀντίταξις. *Aristae-*
net. Lib. II. Ep. 20. Νέ-
 ἐρωτικὸς ἀτήνυτο πρῶτος καὶ
 θυραυλῶν, γυναικὶ μίμφοι δει-
 νῶς ἀπειθεύου. *Has* τὴν θυραυ-
 λῶν θυραυλίας *Plato Sym-*
pos. p. 319. D. & ex eo
Aristaenet. l. c. κοιμήσεις
 ἐπὶ θύραις vocant. Longe
 pulcherrimus est locus
Sympos. p. 328. B. (ἔ-
 ρως) χαμαικοιτῆς αἰὲν ὢν, καὶ ἄ-
 τρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ οὐ ὁδοῖς
 ὑπαυθῶντος κοιμώμενος. quem
 rursus *Aristaenet. l. c. &*
praeter hunc Themist. O-
rat. XIII. p. 162. D. suos in
 usus converterunt: ἀκλυρὸς

καὶ ἀδύμηρος, καὶ θυραυλῶν ἐπὶ
 θύραις, καὶ οὐ ὑπαυθῶν τὰ πολλα-
 λὰ. Sed ejusdem verbi vis
 tam late patet, ut de om-
 nibus, qui quacunque de
 causa foris degunt, dic-
 catur. *Plato Politic.*
p. 176. A. γυμνοὶ δὲ καὶ ἄστρα-
 τοὶ θυραυλῶσις ταποδὰ ἐνίμοιοι.
Legg. III. p. 592. E. ποιμένας
 ἀπεργάζεσθαι μάλα ἰχυρὸς, καὶ
 δυναμένους θυραυλῶν, καὶ ἀγρυ-
 πνῶν. *Dio Chrys. Orat. VI.*
p. 88. B. ἐκεῖνοι μὲν ἐρῶντες
 ῥιγῶντα καὶ θυραυλῶντα, καὶ διψῶντα
 πολλακίς. *VIII. p. 131. A.*
 οὐ τῶν Κρανίων θυραυλῶν. *XXV.*
p. 281. ἔτι γὰρ μασηγῶν Λα-
 κειδαίμονιοι, καὶ θυραυλῶσι, καὶ
 γυμνητεύουσι. *LX. p. 580.*
A. Themist. Orat. II. p.
39. C. VI. p. 81. B. VIII.
p. 119. D. & alibi. Sy-
nes. de Regn. p. 12. C.
15. C. de Insom. p. 150.
C. Corrupte Hesychius:
 Θύραυλος. ἀγρὸς τις. *Legen-*
dum: Θύραυλος. ἀγρὸς τις.
Vide Stephan. Byzant. V.
αὐλῆ, & Casaubonum
Exerc. II. in Baran. p.
173.

12. Θῶπες.] *Theaetet.*
p. 128. E. ἀπὸ ἐς δὲ λαχὼν ἐμ-
 πίθη λαχωνίμω αἶαν, ἀρμα-
 τῆς

I.

Ἰδιον ἰ. ἰδιωτικόν.

ἰδίαν.

τῶνδε μοι μὴ ἐπισάμεν⁹ συσκι-
 ῶσα⁸ δ⁷, μηδὲ ὄψιν ἡδύνα⁶, ἢ θᾶ-
 πας λόγους. ubi vide Scho-
 lia. Quam loquendi ra-
 tionem, arbitror, *Plato-*
nem ab *Euripide*, deli-
 ciis suis, sumpsisse. Sic
 enim ille *Syleo*, in *Ex-*
cerpt. *H. Grotii* p. 429.
 πρὶός γε γὰρ κάτω γῆς εἴςιν ἄστρα,
 γῆ τ' ἄνω⁵ εἰς αἰθήρα, Περὶ ἐξ
 ἑμῶ σοι θᾶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.
 Sed eandem etiam duce-
 re potuit ex *Epicharmo*,
 cujus hoc fragmentum est
 apud *Polluc.* IX. 82. ten-
 tatum a *Toupio* Emend.
 in *Suid.* T. III. p. 259.
 Καὶ πάντῃ γινώσκουσιν τῷ τι λό-
 γῳ. Lege: Καὶ πάντῃ γινώ-
 σκοντες θανάτῳ λόγῳ. *Euripidea*
 laudavit *Philo* T. I. p.
 127. T. II. p. 53. & imi-
 tando expressit T. II. p.
 52. τὸς θᾶπας λόγους ἐτέρους
 καταλιπών. p. 532. τὸς θᾶ-
 πας αὐτῷ λόγους καὶ μικροψύ-
 ρους ἐπὶ φανακισμῷ. p. 533.
 λόγους θᾶπας καὶ μακροὺς ῥήσεις
 πεπλάσμενων ἑγκαμίνοι συνείρων.
 p. 569. παρισυνασμένῳ μὲν
 θᾶπας λόγους. p. 633. Μιλε-

τήσα⁴ καὶ γὰρ θᾶπας λόγους. *Dä-*
mascius apud *Phot.* p.
 1069. ἰδιωτέως τὰ δίκαια, καὶ
 φιλοσοφία κρίκειν, ἀλλ' ἢ τῷ
 θᾶπα τρόπῳ καὶ βάναντον. Vi-
 de *Wesselingium* ad *Hero-*
dot. III. 80. Variata lo-
 quendi formula *Plato*
Legg. X. p. 673. B. di-
 xit: πέθουσι θανάτῳ λόγον.
Suidas, *Timaeum* descri-
 bens, in fine glossae adje-
 cit λόγοι, e *Platonis* con-
 textu. At cum *Timaeo*
 congruit *Photius* *Lexico*
 MS. nisi quod τῇ pro ἐπὶ
 vitiose scribatur.

I. Ἰδιον.] *Gorg.* p. 290.
 C. καὶ τὰ πλεῖστα πάντα, καὶ τὰ
 δημόσια, καὶ τὰ ἰδιώ. *Phaedr.*
 p. 350. ἢ μόνον ἐν δικαστηρί-
 οῖς, καὶ ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλ-
 λογοι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίοις. *Polit.*
 II. p. 425. C. ἡδὲς πάσι
 ἔτ' ἐν ποιήσῃ, ἔτ' ἐν ἰδίοις λό-
 γοις ἐπεξῆλθεν ἰκανῶς τῷ λόγῳ.
Legg. XII. p. 694. A.
 ἡνίκ' αὖ τ' ἄλλων προέξῃ ἰδίαν
 τι καὶ κοινὴν καὶ μέλῃς ἢ τις κοινὴ
 παῖσι. Sic centies ἰδία, *pri-*
vatim, opponitur δημοσίᾳ,
publice. *Hipp. Maj.* p.
 95.

Ἰδίων². ιδεῖν.

Ἰεράτω³. κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω. Ὀργιῶνες γὰρ οἱ θυῖ).

Ἰερο-

95. E. 96. B. Gorg. p. 296. E. Vide Schol. Comici ad Plut. v. 908. & ad Ran. v. 462. & *Harpocrat.* in v. Hic igitur vocis usus cum tam tritus sit, jure mireris, *Mangejum* in *Philone* T. II. p. 359. ἐν πᾶσι τε χωρίοις ἰδίοις τε καὶ δημοσίοις in ἰδιωτικοῖς τε καὶ δημοσίοις mutasse. Transcripsit glossulam *Suidas*.

2. Ἰδίων.] Hoc quoque verbum in *Platone* abolitum est, glossa ἀνιδεῖν in ejus locum substituta. *Tim.* p. 545. A. θύρας μὲν ἀνιδεῖν καὶ νοτιζομένην ἔχουσαν, ψυχὴ κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρῆξεν οἰκίον. Sic editi libri. Sed bonum factum, quod veteres Codices veram lectionem conservarunt. Nam *Tubingensis*, *Timaeo* consentiens, habet ἰδιῶσαν, meus ἰνιδεῖν, pro ἀνιδεῖν, ut puto. Ἰδίων vetus comoedia, id est, Atticae linguae norma, teste *Apollonio* *Lex. Homer.* p. 357. frequentissime usurpavit. Ita *Aristophan.* *Ran.* v. 239. ἰ

πρωκλῆς ἰδίη πάλας. Pace v. 84. πρὶν ἂν ἰδῆς. ubi vide Schol. Avib. v. 792. οὐκ ἂν ἐξιδεῖν ἐς δοιμάτιον. Quo magis miror, illud a *Luciano* *Lexiph.* p. 323. tanquam obsoletum rideri. Ipse tamen, oblitus fui, non semel eo usus est, e. g. De merc. conduct. p. 671. Pro laps. in sal. p. 725. *Liban.* *Opp.* T. I. p. 330. D. ἐγὼ δ' ἰδιον, ἐκαλιδύμην, ἔτρεπον πρὸ κεφαλῆς. Plura *Adr. Heringa* *Observ.* cap. 6. p. 45. Ἀνιδεῖν est *Legg.* IV. p. 601. G.

3. Ἰεράτω.] Et si nihil a Glossographo nostro discrepant *Photius* *Lex. MS.* *Suidas*, & *Etymol. M.* p. 468. 42. malim tamen legere ἰεράδω. Nam Activum, vereor, ut quisquam veterum scriptorum usurparit. Qua de re, reperto aliquando, ad quem glossa pertineat, loco, liquidius poterit judicari. Grammatici recte tradunt, ἰεράω dici ea, quae Diis consecrantur: ἰεράω ii, qui sacerdote fun-

T 2

Ἰκταρ⁶. ἐργίς. εἶρη) ὃ ὡς τὸ ἐφικνεῖσθαι.

Ἰμαῖν⁷. ἀνέλασαν, ἀνα(π)ῆν.

Ἰπνοπλάθαι⁸. Φερνοπλάσαι.

Ἰν-

& *Suidam*, quorum ille pro πύλοι exhibet πυλαίς, hic Πυλαίαν. Nec multum discrepat *Hesychius*.

6. Ἰκταρ.] Respicit *Po-lit.* IX. p. 503. G. Καὶ ταῦτα δὴ πάντα, ὡς τύρανους ποιεῖται τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως παραδωκόμενα, τὰ λεγόμενα, ἢ οἱ Ἰκταρ βάλαι. ubi vide Scholia. Eum locum laudant *Zenobius* V. 55. *Moeris* p. 190. & *Schol. Luciani* ad *Lexiph.* p. 346. *Aelian.* H. A. Lib. XV. cap. 29. ἔδῃ Ἰκταρ ἔλγει βάλλειν ὡς τὸ αὐτῆς κάλλει. Ἰκταρ antiqua vox est, & Tragicis propria, monente Scholiast. *Hesiod.* ad *Θιόγον.* v. 691, quam nominatim *Aeschylus* auctoritate probat *Erotianus* in v. Oritur vero haud dubie ab ἰκω, ut ἰθαρ, ἰθαρ ab ἰω vel ἱω. Videndus *Adr. Heringa* *Observ.* cap. 20. p. 167. *Timaei* glossam Lexicis suis inseruerunt *Photius* MS. & *Suidas*.

7. Ἰμαῖν.] Vide sup. *Ἀντιμ.* Glossam hinc habet *Suidas*.

8. Ἰπνοπλάθαι.] Glossa referenda est ad *Theaetet.* p. 116. C. εἰ δὲ περὶ αἰμυδᾶ αὐτῶν, πηλὸς ὁ τῷ χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῷ κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῷ πλαθυεργῶν, ἢ καὶ αὐτοῖσι δῶκεν; Qui locus notandus est ob insignem scripturae varietatem. Ple-rique libri lectionem, quam posuimus, habent. At in Editione Basil. secunda pro κοροπλάθων legi-tur ἰπνοπλάθων, in Codice MS. quo *Cornarius* in *Eclogis* p. 191. usus est, ἰπνοπλάθων, Eandem scriptu-ram a Scholiaste in exem-plo suo repertam esse, haec ejus notula ostendit, ἰπνοπλάθων. γράφει) κοροπλάθων. Jam cum *Timaeus* hoc loco ἰπνοπλάθους, & alio κοροπλάθους in *Lexicon* suum retulerit, id certissimo ar-gumento est, se utramque lectionem sic in *Platone* suo conjunctam reperisse: πηλὸς ὁ τῷ χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῷ ἰπνοπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῷ κοροπλάθων, &c. Pro ἰπνοπλάθων & κοροπλάθων in deterio-ribus *Platonis* libris scri-bi.

T 3

bi.

Ἰνδάλλει) 9. Φαντάζει).

Ἰππαγρέ) 10. τρεῖς ἔτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ.

Ἰσο-

bitur ἰπποπλάσαι & κοροπλάσαι. *Timaei Codex*, ἰπποπλάσαι. Sed alteram formam, tanquam magis Atticam, commendant *Moe-tis* p. 234. & *Thom. M.* p. 552. Ἰπποπλάσῃ etiam est apud *Polluc.* VII. 163. & *Harpocrat.* v. Ἰπνός, ubi *J. Gronovius* nugatur.

9. Ἰνδάλλει).] Theactet. p. 134. E. τὴν γὰρ μοι Ἰνδάλλει), ἀφρονεμένη, οὐκ ἄλλοτε ἢ ἀφρίγεται, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐρωτῶσα. *Polit.* II. p. 431. D. ὡς ἄρα θυοῖ τις ἐπειράων) τὴν κλῆρ, πολλοῖς ξείοις καὶ παιτοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. *Legg.* XII. p. 693. B. τὸ δὲ σῶμα ἰνδαλλόμενοι ἡμῶν ἐκείνοις ἐπειρά. *Aristophan.* *Vesp.* v. 188. & ibi Scholiaft. *Aretaeus Capp.* de *Causis morbi.* diut. Lib. I. p. 32. καὶ τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλα, κατ' ὅψιν ἰνδάλλει). Inprimis hoc verbum poëtis placuit, ut *Homero* II. P. 20. *Apol-lon Rhod.* I. 1297.

10. Ἰππαγρέ).] Hos equitum praefectos omnium optime describit *Xenophon* de *Rep. Lacedaem.* p.

679. D. αἰρήν) τοῖνυν αὐτῶν οἱ ἑφοροὶ ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας. ἔτοι δὲ Ἰππαγρέ) καλῶν). τῷτοι δὲ ἕκαστος ἄνδρας ἐκατὸν καταλίγει, ἀποσφηνίζον ὅτε ἕκαστος τὸν μὴ ὠφειμῶ, τὸν δὲ ἀποδοκιμάζει. Sed & *Xenophon* *phontis*, & aliorum scriptorum loca, in quibus eorum mentio fit, collegerunt *Jo. Meursius* *Misc. Lacon.* II. 4. p. 117. & *Jo. Albertus* ad *Hesych.* in v. Eosdem ἰππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos esse, ex *Hesychio*, sed castigato, intelligimus: *Παιδαγρέ). ἀρχὴ τις, ἐπὶ ἰππίων.* Vulgo scribitur, *Παιλαγρέ). Nam ἰππεις a Λακεδαιμονιis, sicut erant, ἐφίβοι, κόροι, παῖδες, vocabantur: ut equites Romanos juvenes appellat Livius* II. 20. ubi vide *Drakenborch.* *Eustatius* ad II. θ. p. 727. *Λάκωνες ἐφίβοι, ἰππεις ἐκάλον, καὶ τὸς ὠφεισῶτας αὐτῶν, Ἰππαγρέτας. Κόρος vocat Archyas* apud *Stob.* p. 440. cujus locus duplici nomine appositus est: ὥστε καὶ ἐν τῷ *Λακεδαιμονίῳ, τοὶ μὲν γὰρ βασιλεῖς τὰς μεταρχίας).*

Ἰσοτελής¹¹. ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις.

K.

Καὶ τάχῃ ἔμην¹. καὶ ταχέως πορευσόμεθα.

Κά.

χίας· τοὶ δὲ γέροντες, τὰς ἀριστοκρατίας· τοὶ δὲ ἴφοροι, τὰς ὀλιγαρχίας· ἰππαγρί¹² δὲ καὶ κόροι, τὰς δημοκρατίας. Ἰππαγεῖτας nusquam a Platone commemorari, mihi videor liquido posse affirmare. Glossographum nostrum expilavit Photius Lexic. MS.

11. Ἰσοτελής.] Dignus est, qui totus huc referatur, Synesii locus de Insomni, p. 146. B. ἐνύπνιον δὲ ὄρα μὲν ὁ πιτακοσιομέδιμον, ὄρα δὲ ὁ τετακοσιομέδιμον· ἄλλα καὶ ὁ ζευγίτης ἔδιν ἦτορ, ὁ τὴν ἰκατιὰν ἀπεργαζόμενον, ὡς λεγέμεν. ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δις ὁμοίως, ὁ, τὴν ἰσοτελῆς, καὶ ὁ τριῖς τὸ μισοίκιον. Phrynichus MS. & ex eo Suidas: Ἰσοτελής. οἱ ἴσα τελέεις. ἴσα τοῖς ἀσθεῖς, ὁ ἴσι τοῖς πολίταις, τίλη διδόντες. quam glossam nescio cujus prae-postera sedulitas in Moeridis de Vocibus Atticis libellum intrusit. Lexicon

Rhetor. MS. Ἰσοτελής μίτοι. τὰ μὲν ξηρικά τίλη μὲν τελέεις, τὰ δὲ ἴσα τοῖς ἀσθεῖς τελέεις. De his accurate copioseque Ammonius in v. & Valckenarius Animadv. p. 112. Ἰσοτελῶν nomen in Platone, suspicor, esse deletum.

1. Καὶ τάχῃ ἔμην.] Photius Lexic. MS. sic legit: Καὶ τάχῃ ἔμην. κ. τ. πορευόμεθα. At Suidas: Καὶ τάχα ἔμην. κ. τ. πορευόμεθα. Verum & in his, & in Timaeo scribendum: Καὶ τάχα ἔμην. καὶ ταχέως πορευόμεθα. Respicitur enim Phaedr. p. 342. G. ἀλλὰ ἀειμένειν, καὶ ἄμα αὖτε ἢ ἱερμείων ἀφελχθείης, τάχα ἐπεὶ δὴν ἀποψύξη ἴαται. ubi τάχα pro statim capere licet, usu apud prosae orationis scriptores raro. Notanda etiam glossa Photii Lexico MS. τάχα. ἀντὶ τὸ ἵκεται, ἕτως ἄναξ ἀνδρείδης.

2. Κά.

Κάκη². ἡ κακία, ὡς Πλάτῃ καὶ Σάλῃ.

Καραδοκεῖν³. τὸ ἔπαγγυαλθαι κεφάλαιον ἐπιζητεῖν, καὶ ἐπισκοπεῖν ὅπῃ χωρήσῃ.

Κατῆρεν⁴. κατέπλευσεν.

Κάτ-

2. Κάκη.] Phaedr. p. 345. B. βεῖθι γὰρ ὁ τ' κακῆς ἑπ' αὐτῷ μετίχων, ἐπὶ γῇ ῥίπαι τι καὶ βαρύναν. quem locum, monente Nicephoro, sic expresseit Synes. de Insomn. p. 140. C. ὥςτις καὶ βεῖθον ὑπὸ κακῆς συγκαταπαύσας ἱππῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχῇ. Hippocrates qui dicitur Ep. 12. p. 329. οἱ δ' ὑπὸ φιλοδοξίας εἰς ἡμέρα ἀναχθῆναι, βεῖθι κακῆς εἰς βυθὸν ἀπωλείας καταφέρον. Damascius apud Suid. v. Ἀγαθοεργία. Σπὸς τ' κατὰ βεῖθι κακῆς παντοίας κακίας. Alios imitatores persequitur Wyttenbachius noster Epist. Crit. p. 48. Phaedr. p. 355. F. ὁ δ' οὐκ ἐρεῖ δὴ πλὴν ἑαυτοῦ κακῇ. Menex. p. 407. G. μετ' εἰς τὸ ἐπίστω ἀναχωρεῖν, ἑκκοίτας κακῇ. Ita locum bene castigant Jan. Cornarius in Eclog. p. 553. & H. Stephanus Schediasm. I. 23. Vulgo legebatur, ἡκοίτας κακῇ. Quam locutionem e Platone duxit Aelianus H. A. V. 11. ἐδὲ μὴν κακῇ ἑκκοίται, χωρῆς. C. δ' ἡμῶς. Polit. V. p. 463.

G. τ' λιπὴρα τάξιν, ἡ ἑπὶ λαμπραλότητα, ἡ τι τ' τοιούτων ποιήσασθα διὰ κακῇ. Legg. V. p. 608. F. VIII. p. 647. E. IX. p. 653. A. 663. C. X. p. 674. B. XI. p. 676. F. 678. D. XII. p. 686. E. Euripid. Hippol. v. 1335. Androm. v. 967. Iphig. Taur. v. 676. Aristophan. Av. v. 542. Platonis auctoritate vocem confirmant Moeris p. 224. Photius Lexic. MS. in Not. ad Hesych. Tom. II. p. 112. Eustath. ad II. N. p. 950. & Suid. in v. 3. Καραδοκεῖν.] Ex Herodoto, ut puto, Lib. VII. 163. καραδοκῆσαντα πλὴν μετῆς, ἡ πείρας. Ibid. 168. Rarius compositum διὰ καραδοκεῖν Diphilo apud Suid. in v. restituit Toupius E-mend. in Suid. II. p. 69.

4. Κατῆρεν.] Καταίρειν dicuntur cum qui mari navigant, tum qui terra iter faciunt. Hipp. Maj. p. 95. init. ὡς διὰ χεῖρον ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Clearchus apud Athen. Lib. VI. p. 256. E. αἱ δ' ἡμῖν ταῦτα

Κάταγμα: ἐξ ὧν σπάσμα καὶ μήρυμα.

Κατά-

ταῦτα ἀλγεδιαρίων ἐκπιῦσαι
τῆς ἱευσίας, κατῆγον εἰς Μακε-
δοῖαν. *Dio Chrysost. Orat.*
XXXVII. p. 456. D. ἡ
γὰρ ὡς ἴα τὸ πολλὸν καὶ κατ'
ἐκινυλὸν καταπρόβην εἰς Κιγχρίας
ἔμπροσθεν. *Vetus Grammati-*
cus nondum editus, in Bibl.
Sangerm. Κατάραι; ἀντὶ τῆς,
ἰλθαῖν. *Θεόπομπου.* Καταίρειν
contrarium est ἀπαίρειν. *Pla-*
to Phileb. p. 95. fin. ἡ γὰρ
δὴ πῦρ οὕτως ἀπαρτὶς ἀντίτροπος ἡ-
μῶν. *Criton. p. 375. D.*
ἀλλ' ἐκ μὴν τέτοιον τὸ πόλιον ἀπα-
ρτὶς, ἔχεις δ' εἰς Θετταλίαν. Sed
utriusque verbi vim tam
erudite declaravit *Hem-*
sterbusius ad Lucian. jud.
Vocal. p. 83. omnis ut
opera nostra supervaca-
nea esse videatur. A *Ti-*
maeo glossulam mutuatus
est *Suidas.*

5. Κάταγμα. Cod. MS.
mendosissime: Κάταγμα. ἰο-
ρὶ πλάσμα καὶ μήρυμα. Bene
& emendate *Photius Lex.*
MS. & *Suidas*, qui *Ti-*
maeum descripserunt: κά-
ταγμα. ἰρις κατὰ πλάσμα, ἡ
μήρυμα. nisi quod apud
Suidam levi vitio, quod
Photius & *Kusterus* fustule-
runt, κατὰ πλάσμα scribatur.
Glossa fluxit ex Politic. p.

180. E. τὸ πρὸς ἐκτικὴν ἔργον
μηκυνθὲν τε καὶ καὶ πλάτος, λί-
γομαι ἴνα κατὰγμα τι. *So-*
phocles Trachin. 695. τὸ
γὰρ κατὰγμα τυγχάνω ἰσχυρὰ
πᾶς τῆς εἰδός, ἢ αὐτοῦ καὶ, ἐκ
μίσθου φλόγα. *Apud Plato-*
nem etiam est κατάγαν,
quod Latini deducere flumē
dicunt, Sophist. p. 152.
E. καὶ αὖτις γὰρ τέτοις ἴτις
ἐκινεῖν, καὶ κατὰγαν, καὶ κε-
κίχεν, καὶ μυελὶν ἐκ ταῖς τίχ-
ναις ἄλλα τοιαῦτα ἰσχυρὰ ἐπι-
μυελῶ. *Lexicon Sangerm.*
MS. Ἄνθου, τὸ χεῖμα καὶ τὸ
βάμμα τῆς εἰδός. *Φερικρῆτης Δυ-*
λοδιδασκάλου. ταχὺ τὸ ἰεῖον,
καὶ τὸ ἀνθὺν τὸ παρὰ πᾶσι κατὰ
γομαι. ubi scribendum: τὸ
ταχὺ τὸ ἰεῖον. *Pollux V II.*
29. καὶ προκινεῖν φιλοῦν ἰο-
εἶπαι. Τὸ κατὰγμα προκινεῖν ἰο-
εἶπαι αὐτὴν κατὰ πλάσμα: ὅτις ἐκ τῆς
ἐκινεῖν τὸ ταχὺ. *Vide*
Aristophan. Lysistr. v. 58. 3.
& *Moeridem p. 215.* Sin i-
plex ἄγμα pro κατὰγμα v. e-
teribus usitatum fuisse, ex
Hesychio in v. & Eustathio
ad *Od. A. p. 1399.* in ἐ-
κινεῖται. Sed de his p. le-
nissime disputavit vir in
teriorum literarum laude f. lo-
rentissimus, *L. C. Valart* ke-
nar. *Animadv. in A m-*
V m on.

Καταβολή⁶. ωειοδική λήψις πυρίῃ.

Κατόπιν⁷. μετὰ ταῦτα.

Κεκόμεψεν⁸. πεπιθάνεν⁹.

Κερα-

mon. p. 117. seqq. ad quem Graecae linguae studiosos ablegamus.

6. Καταβολή.] Hipp. Min. p. 233. E. νυὶ δ' ἐν τῇ παρόντῃ μοι ὡς περ καταβολὴ ἀφ' ἀλάλυτον.

ubi vide Scholia. Gorg. p. 310. G. ἔταν' ἐν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὐτῇ τ' ἐδυνείας. Aristid.

Tom. I. p. 335. ἐκείνῃ δ' ἡ τ' καταβολῆς ἡμέρῃ, καὶ ὁ πυρίδης σὺν ἱππευγένοιο. Tom. II. p. 166. ἱππεύοντες τ' καταβολῆς ἐπ-

ὶ λθύσας. quo loco usus est Thom. M. in v. Synes. Catast. p. 301. A. καὶ γὰρ

ἐπὶ βαθὺ, καὶ νόστιμα καταβολὴ ποταμῶν.

Vide Harpocrat. v. Καταβολή, & Περίοδος, cum Valesii nota, & Valckenar. Animadv.

in Ammon. p. 116. Haec loca si in promptu habuisset Mangeus ad Pbilon.

T. I. p. 399. manum abstinuisse a sollicitandis ejus verbis, καταβολὴ πυρίῃ

ἐστίν. Ex Timaeo glossari in Lexica sua derivavit Photius MS. & Suidas.

7. Κατόπιν.] Protag. p. 109. G. Κατόπιν δ' ἡμῶν ἐπ-

νοήσαντες Ἀλκιβιάδης τι ὁ πα-

λὸς, καὶ Κερίτιος ὁ Καμαίχευ. Gorg. 281. init. Κατόπιν

ἰορῆς ἤκουον, καὶ ὑστέρῃ. quem locum laudant Ety-

mol. M. p. 497. 27. & Thom. M. in v. & scite expressit Pavorinus apud Stob.

p. 564. Ἀλκιβιάδην δ' καὶ ζῶντα ἐπιλοοίπε τὸ κάλλος,

καὶ πολλοὶ κατόπιν τ' ἄρας ἀφίγ- μίνοι. &c. Moeris p. 240.

& Thom. M. Κατόπιν, Ἀττικῶς ἐπιδόν, Ἑλληνικῶς. Posteriori etiam usus est,

ne alios memorem, Plato Tim. p. 537. H. πῶς

αὐτὸν εἴη ἰμπεδὸν τῷ κατόπιον λόγισμῷ. Habent quoque glossulam Photius MS. &

Suidas. 8. Κεκόμεψεν.] Κομψύειν vel Κομψύειν, scite atque

eleganter aliquid effingere, quod jactes, & in quo te efferas, plerumque dicitur de sermone arguto &

ad animos capiendos apto. Cratyl. p. 264. C. ἔστι δ' καὶ ψυχὴν κομψύειν λέγειν. Polit. IV. p. 452. A. οὐκ

καὶ ἂν ἐτι μάλλον χαλεπὸν τὸ ἐ ταῦτα λέγειν, κομψύειν.

IV.

Κεραμικοὶ δύο⁹. ὁ μὲν ἔνδον τέχης, ὁ δὲ ἐκτὸς,
 ἔνθα τὰς ἐν πολέμῳ τελευτῶντας ἔθαπλον.
 Κερασόλον¹⁰. ἀτήκλον, καὶ μὴ εἶκον παιδείας, ἀλλ'
 ἀπηνὲς ὄν. εἶρηαι δὲ ἀπὸ τῶν σπερμάτων, ἅτινα
 κατὰ τῶν κεράτων βαλλόμενα ἀτήκτα καὶ ἀνέψατα
 μένει.

Κη.

IV. p. 471. B. ἀλλ' ὁ τῦτο
 κομψυσάμενος ἐψεύσατο. ubi
 vide Scholia. Lachet. p.
 253. F. καὶ γὰρ περίφημο σοφιστὴν
 τὰ τοιαῦτα μάλλον κομψύσατο.
 Timaeus vero respexit
 Phaedr. p. 337. A. καὶ αὐ-
 τὸ δὴ τῦτο καὶ κικόμεψεν.
 qui locus fortasse obver-
 sabatur Libanio Epist. 546.
 καίτοι τῦτο σὺν ὀρθῶς κικόμε-
 ψεν. Euripid. Iphig. Aul.
 V. 333. Ἐκκικόμεψεν. Πο-
 νηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθοιτο σοφῇ. ubi
 legendum: Εὐ κικόμεψεν. ut
 Bacch. v. 475. Εὐ τῦτ'
 ἐκβόηλεν, ἢ ἀπύ. δέλω.
 Aristid. Tom. I. p. 517.
 Tom. II. p. 356. 382.
 395. Aliquando etiam re-
 bus, quae materia constant,
 tribuitur. Phileb. p. 90.
 G. καὶ τόσον καλῶς, καὶ ἀφρόνως,
 καὶ εὐδαιμονίᾳ, καὶ τινὶ ἀποκαταστάσει
 (1. ἀποκαταστάσει) κικόμεψεν.
 Philostrat. de V. A. Lib. II.
 p. 55. ταυτὶ δὲ ὅλη
 τὴν ἰστορίαν, κικόμεψεν μὲν τοῖς Ἰν-

δοῖς. Vide inf. v. Κομψὺς,
 & Moeridem p. 237.

9. Κεραμικοὶ δύο.] Par-
 menid. p. 54. E. καταλύειν
 δὲ αὐτὸς ἔφη παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ
 ἐκτὸς τέχης, ἐν Κεραμικῷ.
 ubi vide Scholiasten. No-
 tus est Joan. Meursii liber
 de Ceramico gemino.

10. Κερασόλον.] Stulta
 veterum opinio fuit, se-
 mina, quae inter seren-
 dum in boum cornua in-
 ciderint, fructus edere du-
 ros & vix elixandos. So-
 tion Geopon. L. II. cap.
 19. Διὶ δὲ τὸ σπέρμα παρὰ φυ-
 λάτῃ, ἵνα μὴ ἐμπί. τῷ κέρατι
 τῷ βοὶ τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ
 κερασόλα καλεῖται τινες, καὶ ἄ-
 φρονα καὶ ἀτελεῖ τὰ τοιαῦτά φα-
 ρμακὰ γίνεσθαι, ὥστε μὴδὲ ὑπὸ τῷ
 πυρὸς τέλει δύνασθαι. Quod,
 praeter hunc Geoponicum,
 Clemens Alex. Paedag.
 II. p. 225. Pollux I.
 223. alique Grammatici
 serio narrant, id jure ri-
 det

V 2

det *Theophrastus* de Cauff. Plant. IV. 14. Ex vulgi opinione *Plato* elegantem metaphoram duxit, intractabilem & durum hominem κροσσόλου & ἀτιερόμην appellans, Legg. IX. p. 652. A. μή τις ἐγγύς ἢ πολλῶν ἡμῶν οἶον κροσσόλου· ὃς ἀτιερόμην εἰς τοῦτον φύσει γίγνεται· ὥς μὴ τῆς καὶ καθ'αυτὴν οὐκ ἐπὶ τὸ πῦρ. Ne quis inter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu resigit, nasutam imitans, qui adeo durus & prae fractus evadat, ut emolliri nequeat, sicut nec semina illa igni. Ita hunc locum, a *Ficino* male versum, recte interpretatus est *Kusterus* ad *Suid.* v. Κροσσόλου. Vnde Scholiasten ad *Platonis* l. c. Hac *Platonica* locutione excitatus *Plutarchus*, dignam rem judicavit *Sympos.* VII. 2. p. 700. de qua diligentius disputaret. Nec tamen, *Theophrastum* auctorem secutus, librum, quem modo laudavimus, sed alium deperditum, in quo aliter hac de re scripserat, ob oculos videtur habuisse. *Platonis* auctoritate utuntur *Pollux* VI. 125. *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1154. *Suid.* in v. Ἐτυμολ. Μ.

p. 505. 19. ubi pro ἀπαθῆς lege ἀμαθῆς. A *Platone* vocem sumsit *Simplicius* in *Epictet.* p. 222. ὅτι καλὴ ἂν τὴν κροσσόλου· ἢ ἀνθρώπων τὰς ἀπαθείας ἀποδείξαι. Adde *Hesych.* in v. & ibi viros doctos. Par figuratae potestatis ratio est in ἀτιερόμην vel ἀτιερόμην, ut cum ex laudatis *Platonis* & *Plutarchi* locis, tum aliunde intelligitur. Scholiast. *Aristoph.* ad *Vesp.* v. 729. ἄσπερα φημὶν, τὰ μὴ ἐψόμενα ἂν σκληρότητα. καὶ Πλάτων (ἐκείνῃ) τῇ λέξει, κροσσόλου καὶ ἀτιερόμην λέγων τὴν σκληρότητα, ἂν τύτῃ. *Etymol. Μ.* p. 163. 20. Τίεροι γὰρ τὸ ἀπαλόν. λέγει ὃ ἀτιερόμην καὶ τὰ μὴ ἐψόμενα ἄσπερα· ἃ καὶ κροσσόλου ἀποκαλοῦνται. *Suidas*: Τίεροι. ἀπαλόν, ἐψαλόν. καὶ Ἀτιερόμην, τὸ δυσέψαλον. ὡς Πλάτων. *Phrynicus* Προκροσσ. Σοφισ. MS. Ἀτιερόμην ἀνθρώπων, καὶ Περίον, καὶ Στιπρίον, καὶ Σφιδάμην, ἐπὶ τῷ πάντι σκληρῷ· τὰ γὰρ ῥαδίως ἐψόμενα ἢ ἄσπερα Τίεροι καλεῖται οἱ Ἀθηναῖοι· κατὰ δὲ Στιπρίον ἢ Ἀτιερόμην. τὸ δὲ Στιπρίον, τὸ πεπατημένον· ἔστι γὰρ ἡ ὁδός. καὶ τὸ Περίον, δῆλον· καὶ γὰρ ἡ περίον πάντι σκληρόν. ὅμοιον καὶ τὸ Σφιδάμην. τύτοις ὡς ἑπὶ Ἀχαιοφῶν (Achaen. v. 180. ubi

Κηφήνεσι κοθύροισι¹¹. τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττεσσι
τὴν τ' μελισσῶν ἔξοδον. Οὔροι γάρ, οἱ φυλάσσον-
τες καὶ οἱ θυρωροὶ, οἱ τὰς θύρας φερεῖνες.

κίβδη

v. Schol.) καὶ τὸ Μαραθωνί-
μαχ¹²· καὶ σημαίνει οἷον ἀν-
δρά¹³, καὶ ἀψίμαχ¹⁴, καὶ θυ-
ρωροὺς, ἀλλ' οὐ πῶς τέτοιον κατὰ τὸ
βαρβαρικὸν ἵκνη. Aliam ejus-
dem locum, huc perti-
nentem, sup. ad v. Ἀν-
τιτὺς dedimus. Vide Scho-
liast. Theocrit. ad Eid. X.
7. & Foëstum Oecon.
Hippocr. Plato Legg. IX.
p. 663. C. ἀτιτῦμοι χρωμέ-
ται τῷ φύλ¹⁵. ubi vide Scho-
lia. Inde vocem, quam
Pollux etiam VI. 125.
Platoni propriam dicit,
imitatores duxerunt. Phi-
lo T. II. p. 244. πᾶσι ὅσον
ἀτιτῦμοι καὶ δυσκατίεργασον.
Philostat. V. A. Lib. III.
p. 111. ὅτι δὴ ἀτιτῦμοι καὶ
οὐ μὴν δέξαι. Julian. Or. II.
p. 87. B. ἀτιτῦμοις, ὅτι ῥα-
θύμως ἐργάζονται. Aristaseni.
II. 20. ὡς φιλότιμοι ὑπάρ-
χουσιν καὶ λίαν γυνή, ὡς ἀτιτῦμοι.
Damascius apud Phot. p.
1036. ἑδοὶς ἕτως ἢ τὰ ψυ-
χὴν ἀτιτῦμοι καὶ βαρβαροί.
Scholiastes Homeri ab Hor-
nejo editus ad II. I. 158.
Ἀδάμας. ἀτιτῦμοι, ὅ ἐστι
ἀπαμύμη. Onomasticum ve-

tus: Capitones, ἀτιτῦμοι.
Plato etiam duri ingenii
homines atque & ἀτιγῆς
vocat: de quibus vocib-
us, quantum satis est,
alio loco diximus. Huc
adde ἀντίτυπος. Theaet. p.
120. A. Καὶ μὲν δὲ, ὃ Σά-
κρατης, σκληρὸς γὰρ λόγος καὶ ἀν-
τιτύπος ἀνθρώπος. quo refe-
rendam esse Suidae glos-
sam: Ἀντιτύπος ἀνθρώπος.
σκληρὸς καὶ ἀνιδότος. bene vi-
dit Tournius Cur. noviss.
in Suid. p. 16. Plutarchus
l. c. ἀλλ' ψυχὴ ἀντίτυπος,
καὶ δυσμετέωλοι, καὶ ἀτιτῦμοι.

II. Κηφήνεσι κοθύροισι.] Po-
sterior glossae pars ita le-
gitur apud Suidam: Οὔροι
γάρ, οἱ φύλακες, κοθύροι ἓν, οἱ
τὰς θύρας φυλάσσοντες. Sed
θυρωροὶ bene revocavit
Kusterus ex Photii Lexi-
co MS. In Timaeo si an-
te θυρωροὶ tollendum. Dixe-
rat Hesiodus Eργ. v. 300.
ὅς κεν ἀεργὸς Ζῶη, κηφήνεσι
κοθύροις ἵκελλ¹⁶ ἐργῶν, οἱ τὰ
μελισσῶν κάμαρον τεύχουσιν ἀεργ-
οὶ ἑδοῦντες. Hoc deinde,
ut plura ejusdem poetae,
in proverbii consuetudi-

V 3

nem

κίβδηλον¹². οἶονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.

Κιν

nem abiit, varicque cum a Platone, tum ab aliis expressum reperitur. Polit. VIII. p. 495. A. βέλει ἢ φῶμι αὐτὸν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγί-
νι), σμήνης νόσημα, ἔτω καὶ τὸ τοιούτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίναδ^α, νόσημα πόλειαι. — Οὐκὲν τὰς μὲν πλὴν κηφῆνας πάντας, ἀκέραιας ἂν θύει πιποῖναι; τὰς δὲ περὶ τὰς αὐτὰς, οἷας μὲν αὐτῶν, ἀκέραιας, οἷας δὲ δεινὰ κέραια ἔχον-
τας. ubi vide Scholia. Ibid. G. κηφῆνας ἐπιθυμίας ἐν αὐ-
τῇ. Δὲ πᾶσι ἀκαίδυσίαν, μὴ φῶμι ἐγγίναδ^α. Ibid. p. 496. D. πολὺν τὴν κηφῆνα καὶ πλεον^α ἐμποῖ(ε) τῇ πόλει. quod Plu-
tarch. Tom. II. p. 818. C. laudavit. Ibid. p. 497. G. 499. G. 500. A. C. 501. B. IX. p. 502. F. G. Legg. X. p. 670. H. τρυ-
φῶν, καὶ ἀμύλης ἀργός τε, διὸ ποιήσας κηφῆ(ε) κοῦροι(ε) μάλιστα εἰκλον ἔφακεν ἔσται, γίγνεται ἂν
ὁ τοιούτῳ πᾶσι ἡμῖν. Aristoph. Vesp. v. 1109. Ἄλλ-
λε γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰς ἐγκα-
θήμνοι, οὐκ ἔχοντες κέραιον· οἱ
μεινότες ἡμῶν δὲ φόρη τὸν γόνον
κατιδύσαν, καὶ ταλαιπωρέμνοι.
Xenophon Cyrop. II. p. 50. A. ἡ μὲν τῶν βαλακίᾳ καὶ
δαπνῇ μόνον κακοὶ εἰς, τέττα

ἐγὼ νομίζω, ὥστε κηφῆνας,
δαπάνη μόνον ζημιῶν τὰς κοινότητας.
Philo T. I. p. 461. Dio
Chrysost. Orat. XLVIII.
p. 535. D. Philostrat.
V. A. Lib. II. p. 85. Ma-
xim. Tyr. Diss. XXI. p.
249. Julian. Or. II. p.
84. D. Liban. Opp. T.
II. p. 426. A. Themist.
Or. XXIII. p. 285. D. &
ibi Dionys. Petav. Sy-
nes. de Regn. p. 22. D.
Sententiae Philosophorum
MSS. in Bibl. Leideni:
Ἐοίκα(ε) οἱ κόλακες κηφῆ(ε). καὶ
γὰρ ἀργεῖ, καὶ ἀκέραιοι, καὶ τὰς
ἁλλοτέρους ἀναλίσκοις καμάτας.
12. κίβδηλον.] Polit. II.
p. 425. A. ἡν ἰάν μετ' εὐχρη-
μοσύνης κίβδηλα κησώμεθα. VI.
p. 478. C. κίβδηλον δαπιδύας
τὸ λόγον δὲ τόκον. Legg. V.
p. 605. A. τὰς δὲ αὐτὴν τιμὰς
δεῖ σκοπεῖν καὶ τούτων τῶν ἀλη-
θῆς, καὶ ὅσα κίβδηλοι. Ibid.
p. 639. C. ὅπως μήτε αὐτὸς
κίβδηλῳ ποτὲ φαίη(ε) ὄναι,
ἀπλῶς δὲ καὶ ἀληθῆς εἶ. XI. p.
676. F. ὁ δὲ ἀκαπτόμεν(ε) νό-
μισμα ἀπὸ νομίσματος, —
κίβδηλον πᾶν διδόναι καὶ δεχόμε-
ναι καὶ ψεύδ(ε) καὶ πάντα ἀλυσ-
θῆναι καὶ ψεύδ(ε) καὶ ἀπάτην, &c.
Ibid. G. πᾶς γὰρ τὸ κατ' ἀ-
γοράν

Κινδυνεύ¹³. ἐγγίξῃ.

Κλητῆρες¹⁴. οἱ εἰς μαρτυρίαν κλητοί.

Κυά-

γορεῖν ὁ κινδυνεύων τι, ψυδῆ) κ) ἀπαύ. Ibid. p. 677. A. ὁ μὲν δὲ λ. φρίδω τὸ κινδυνεύον κ) ὁ μέτοικ. quod Suidas v. κινδυνεύων laudavit. Ibid. B. τὰ δὲ κινδυνεύματα τε κ) κινδυνεύωντες τὸ πάλαιον. Ibid. p. 678. B. καθάπερ ἔμπαρτον ἐπιτάτταται τὸ κινδυνεύων πάλαι. quae excerptis Pollux III. 86. Vide Moeridem p. 240. Vox κινδυνεύω eximenda est Aristidi T. I. p. 510. κ) ὅσον μιν, ὡ γῆ κ) διοί, τὸ μέσον τὸ τε τῶν κινδυνεύων, &c. Lege: τὸ τε τῶν κοβαλείων. Loquitur de comœdiâ veteri, cui propria erat κοβαλεία.

13. Κινδυνεύ. Phileb. p. 82. G. λόγον μάλιστα τὴν κινδυνεύουσαν ἢ πάλαι σμικρὸν ἐπιγείρειν. Lyfid. p. 112. B. κινδυνεύουσαν ὅτι πεπληρωμένη. Theaet. p. 137. D. ἅλλα μάλιστα ἀμφοτέρω γὰρ κινδυνεύει ὁ λόγος ὅτι ἐάσειν. Gorg. p. 298. D. ὡς κινδυνεύει ἢ ἀλλήλῃ λέγειν. ubi vide Scholiaften. Basilii Scholiis ἀπαιδότης in Gregorii Nazianz. Orat. XXXII. τὸ δὲ κινδυνεύειν, ἐγγίχεται κ) δεικνύει τῶν σημείων. Δημοδοτῆς κατὰ Μενδίου. ἅλλα κινδυνεύει τὸ ἅλιν εὐτυχίᾳ ἐπιτελεῖται ποιῆσαι.

Καὶ ἐπὶ ἀγαθῷ δὲ εἴληπ), ὡς Ἑρμογένης ἐν τῇ τέχνῃ. ἢ κατὰ δύναμιν τῶν ἐν δυνάμει. ἐπὶ γὰρ φησι, κινδυνεύει τὰ πρὸς φρίδα, ἀπὸ τῆς, σφαιρίστη, σφαιρίστη. Quae descripta sunt ex Grammatico MS. de Syntaxi, in Bibl. Sangerm. Tzetzes Scholiis MSS. in Hermogenem: τὸ κινδυνεύει λέξις μὲν Πλατωνικὴ ὑπερβολή. τὸ δὲ ἀναγκαστικὸν ἔχει σημαίνει ταύτην, ἢ. Recte Platonice locutionem vocat, quae tam crebra apud Platonem est, ut singulis paginis reperitur. Sed nec ipse, nec alii Grammatici locutionis rationem bene explicuerunt. Optime Timaeus ἐγγίξῃ exponit. Nam ut Latini dicunt, periculum est, ne hoc ita sit, pro, parum abest, quin ita sit, sic etiam Graeci κινδυνεύειν. pro ἐγγίξῃ. Luzacius noster bene comparabat Belgicum, bykans. Nam κινδυνεύει Belg. kans. Vide Valcken. ad Herodot. IV. 105. Timaei glossula etiam est apud Suid.

14. Κλητῆρες. Legg. VIII. p. 649. G. μυσία δὲ ταύτῃ ὅτι σμικρὸν νόμιμα, καθ' ὅσον τὰς τιμαρτίας γίγνεται, λέξις.

τὸ

Κνάφ¹⁵. ὄργανόν τι ὄν, ἐν κύκλῳ κέντρον ἔχον,
δι' ἧ τὰς βασανιζομένους κλίνειν. ὁμοιον δὲ
ἔστιν γναφικῶ κλινί.

Κοάλεμ¹⁶. ματαιόφρων. Κεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι.

Κόλ-

τι πῶς δικῶν καὶ ἀποσκήσειν καὶ
κλητήρων, ἢ τ' ἐπὶ δυσὶν, ἢ τ' ἐφ'
ἀπόρων δὲ καλεῖσθαι. Lexi-
con Rhetor. MS. Κλητῶ-
νες. οἱ εἰς δίκην καλεῖσθαι. καὶ Κλη-
ταίοις, μαρτυρήσιν τοῖς καλε-
σιν αὐτοὺς εἰς δίκας. καὶ τὸ μαρ-
τυρεῖν, Κλητευθεῖς. Κλητῶ-
νες δ' ἢ (ἀν' αἰδέας, δι' ὧν τὰς δι-
κας ἀποσκήσει) οἱ δικαζόμενοι.
ἔδωκε γὰρ παραινὰς τινὰς ὥσπερ
μαρτυρὰς τ' ἀποσκήσεως, ἵνα μὴ
ἀποσκήσει αἱ δίκαι εἰς τὰ δι-
καζόμενα εἰσάγων, μηδὲ ἐλπί-
πν τὴν δίκην ὡς κατηγορούμενον.
cujus gloriæ partem Ery-
mol. MS. p. 552. 19. descri-
psit. Harpocrat. in v. ibi-
que. H. Valesius, Sam.
Petit. ad Legg. Attic. p.
401. & Def. Herald. ad
Jus Att. & Rom. Lib. VI.
cap. 12. p. 473.

15. Κνάφ¹⁵.] Suspica-
bar aliquando, glossam
manasse ex Polit. X. p.
519. D. τ' ἢ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλ-
λως συμποδισαῖναι. χεῖρας τε καὶ
πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόναι καὶ
ἐκδεῖραι, εἰλοναι παρὰ τὴν ὁδὸν
ἐκείνην ἐπ' ἀσπαλάγῃ κνάμπτειν.

quem locum in animo ha-
buit Synesius Ep. 44. p.
182. Nunc nihil dubito,
quin pertineat ad Herodot.
I. 92. ἐπεὶ τι δ' ὀνεί¹⁶ τ' πα-
τὴρ ἐκείνου τ' ἀρχὴς ὁ Κεῖν¹⁶
τ' ἀνθρώπων τ' ἀντιπρὸς-
τοῦ ἐπὶ κνάφῃ ἔλκων διέφθειρε.
Sic enim pro ἐπὶ κνάφῃ
verissime correxit, & di-
rum suppleii genus eadem
opera illustravit certissimus
litterarum nostrarum inter-
pres, Ti. Hemsterbus. ad
Hesych. v. Ἐπὶ κνάφῃ ἔλ-
κων. Suidas δ' ἐν, quod ex
sequenti & natum videtur,
recte omisit.

16. Κοάλεμ¹⁶.] In Cod.
MS. prave legebatur,
Κοινῶν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. quod
ex Suida mutavimus. Vi-
de Salmas. in Epist. &
Simpl. p. 285. Unde glos-
sa huc venerit, incertum
est. Nullum quidem ejus
in Platone vestigium, nul-
lum in Herodoto. Ari-
stophanes Equit. v. 198.
δεσποῖα κοάλεμον, αἰρουτοπαῖ-
την, cui idem vocabulum
v. 632.

κόλαροι¹⁷. τὰ τ' χορδαῶν ἐπιτόνια.
κομφὸς λόγος¹⁸. καὶ ὁ ἀγαθὸς ᾗ, καὶ ὁ πιθανότητι
ἐπαυδόμενος τὴν ἀλήθειαν.

Κδ

v. 632. e Scholiis reddebat *Valckenarius*. *Aeschines Socraticus* in dialogo *Alpasia* apud *Athen.* V. p. 220. B. *Hipponicum*, *Calliae filium*, καλέμων ἀρpellat. *Cimonis avum* δ' ἵκνεται hoc nomen invenisse, narrat *Plutarchus Cimon.* p. 480. E. *Numerius* apud *Euseb.* P. E. XIII. p. 651. A. τ' εὐδύφρονι, ἢ αὐτὸν ἀλαζονίαν καλέμων, quem locum mihi *T. H.* suggestit. Praeter Scholiasten *Comici* l. c. vide *Hesych.* in v. & *Etymol. M.* p. 524. 21. Similis formae vox est *κάλεμος*.

17. κόλαροι.] *Polit.* VII. p. 487. C. Εὐ μὲν τὰς χρητὰς λίγας, τὰς ταῖς χορδαῖς πρὸς γὰρ παρὶχούτας, καὶ βασιλεύοντες, ἐπὶ τ' κομῶντες ἐρετλύντες. ubi, cum Scholiastes καλέμων habeat, sicut textus *Platonis*, facile credo, *Timaeum* etiam κομῶντες scripsisse, sed librariorum κόλαροι, quod aetate sua tritius erat, ejus loco posuisse: quamvis nihil

discrepet *Suidas*. De κόλαροι, nihil est, quod addam latae eruditaeque disputationi *Graevii* & *Hemsterbusii* ad *Lucian.* *Deor.* Dial. VII. p. 222. Grammaticus MS. in *Bibl. Sangerm.* *Κόλαρος*, φασὶ, δὲ κορίαις λίγαι τὰς τ' ὀργάνων καλέζει κομῶντες, ἢ τὰς ἀνδρῶν γυναικας. Εὐδύφρονι Ἀντισπῆ ἐπὶ τ' ἀνδρῶν γυναικας. De ἀνδρῶν γυναικας, si ve exoleto, κάλεμος dicitur in *Dioscoridis* *Epigr.* *Analect.* *Brunck.* T. I. p. 493. quod explicat *J. Tournefort* ad *Longin.* p. 241.

18. Κομφὸς λόγος.] Κομφὸς dicitur *quicquid scitum est venustum est*. *Phaedr.* p. 338. B. πάσι δ' ᾗ κομφὸς τὰν τὸ τ' πῶς. *Hipp. Maj.* p. 98. F. ἢ κομφὸς, ἀλλὰ εὐεφής. *Clitoph.* p. 256. F. δὲ δὴ κομφότατα ἴδοιμι εἰπῶν. *Polit.* III. p. 439. E. κομφότατος δὲ τὸν ἀσκήσιον δὲ τοῖς πολιμακοῖς ἀδελφοῖς. *Timaeus* respexit *Cratyl.* p. 276. A. κομφότατος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμὲ. Plerisque autem locis apud *Platonem* vox habet aliquid

X

162

ironiae Socraticae, ut non tam *de vera & naturali*, quam *de nimia & adscititia venustate* capienda videatur. Sophistae inprimis, etiam cum ridentur, κομψοι appellantur. Euthyphr. p. 52. B. Philob. p. 89. E. Lys. p. 111. B. Theaet. p. 120. A. 126. D. 139. G. Sophist. p. 156. E. 165. G. Politic. p. 181. D. Cratyl. p. 263. G. 265. B. 266. D. 274. E. Gorg. p. 312. A. Sympos. p. 336. A. Phaedr. p. 353. B. Phaedon. p. 397. A. Polit. VI. p. 473. F. 475. B. 477. F. VIII. p. 497. C. 501. D. IX. p. 502. E. Legg. I. p. 568. G. III. p. 590. C. Epist. III. p. 709. C. In quibusdam exemplis, quae indicavimus, κομψόν etiam licet cum *Hesychio*, aliisque Grammaticis exponere παιῦρον, ἀπατητιαν. Pro *splendidis nugis* sumendum est Gorg. p. 297. C. ubi *Euripidis* ex *Antiope* verba sua fecit *Philosophus*: ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφ' οἷς, ὅτι ληρήματα καὶ φάναξ οἶα, οἷτι φλυαρία. Phaedon. p. 395. B. τὰς δὲ χίσεις ταύτας καὶ ὀρθόχους, καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψάς ἐπ' αὐτῶν χαίρειν. Epist. X. p. 726. τὰς δὲ ἄλλας τι καὶ

αἷς ἄλλα ταῦτάς τις σοφίας τε καὶ δεινότητος, κομψότητος οἶμας ὡσεὶ καγομένων ὀρθῶς ὀνομάζειν. Neque tamen desunt loci, ubi simpliciter & sine ironia, ad laudem referatur. Gorg. p. 300. A. κομψὸς ἀνὴρ, ὡς Σικελὸς τις ἢ Ἰταλικός. ubi Scholia-
stes: Κομψόν, ἢ τ' οὐκ αἰσίων, ἀλλὰ τ' τεχνικόν, ἢ σπουδαῖον φη-
σι. Polit. II. p. 429. B. κομψόν γι φαίνεται τὸ πάντοτε αὐτῷ τ' φέχουσιν. ubi rursus Scholia-
stes: Κομψόν, οὐν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν. III. p. 440. B. φύσας τι καὶ κατὰ φύσιν νοσημαζὶν ὀνομάζειν τὸ ἀναγκα-
ζειν τὰς κομψὰς Ἀσκληπιάδας. Ibid. p. 441. B. Πάντο κομψὸς λέγεται Ἀσκληπιῶ παῖδας, quo respexit *Moeris* p. 206. Κομψὸς Πλάτων ἢ τὰς παιῦρας, ἀλλὰ τὰς βελτίους κομψὸς γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἱπαιῶν, λέγει Πολιτικῶν γ. Item Grammaticus vetus ineditus: Κομψόν ἐπὶ τῷ κομψομένῳ φασι δεῖν λέγεσθαι καὶ τὰς ἐπὶ τῷ ἀδυνάτῳ λέγοντας, ὅτι κομψότερον εἰσάγειν, μέμφοι. Ἀλλὰ Πλάτων Πολιτικῶν δ. (1. γ.) κομψὸς, ἢ τὰς κομψομένους λέγει, ἀλλὰ τὰς ἀμείνουσας. Polit. IV. p. 460. E. κλέροι δὲ τὰς ποιητοὶ κομψοί. VII. p. 484. G. ὅς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρησιμὸν ἡμῖν. & sic Epist. XIII. p. 727. D. Adde *Gataker*.
ad

Κομίδῃ¹⁹. τελείως. εἴρη) ἣ ἀπὸ τῆς καρπῶν κομι-
δῆς, ἥτις γίνε) τελειωθέντων αὐτῶν.

Κορυβαντιᾶν²⁰. παρεμμαινέσθῃ καὶ ἐνθουσιαστικῶς πι-
νεῖσθῃ.

κό-

ad Antonin. Lib. III. §. 5. IV. §. 51. & sup. v. Κε-
κέρψεν). Quod Gramma-
ticus MS. ait, locutionem
κομψότεροι ἀρχαῖοι, de ac-
grotis, qui meliusculi esse
incipiunt, reprehendi,
Archilochus ἀκομψον pro
aegrotante dixit. Hesy-
chius: "Ακομψον. ἀπάνευρον,
ἀπλῶν. Ἀρχιλόχῳ, ἐκ τοῦ ἀρχ-
κείμενον. Ac nescio, an ad
eam notionem respexerit
Hesychius, κομψότεροι ex-
plicans ἱλαφρότερον.

19. Κομίδῃ.] Rectius ab
aliis Grammaticis exponi-
tur οὐκ ἐπιμελείᾳ, cum cura,
accurate. Frequentissimum
est apud Platonem, κομίδῃ
μὲν ἔν, cum quid respon-
dendo affirmatur. Alcib. I.
p. 36. C. Parmen. p. 68.
D. 71. B. Lyf. p. 113.
D. Theaet. p. 119. F.
121. D. ὅταν ἡ κομίδῃ ἕτερον.
Politic. p. 175. E. γὰρ εἰ
ἐπιτύθῃ ἡδὴ μαρτυρούμενα κομίδῃ,
τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο. Ibid.
p. 187. B. Κομίδῃ γε εἴρηκας
ἄτοπα. Euthydem. p. 215.
A. τέτα γὰρ ἐπὶ κομίδῃ παμ-
μάχῳ. Lachet. p. 249. H.

καὶ κομίδῃ μοι δοκᾷ μουσικὸς ὁ
τοῦτῳ εἶναι. Sympōs. p.
333. B. & ibi Scholia.

20. Κορυβαντιᾶν.] Ione p.
145. B. καὶ οἱ μίλοποιοι οἱ ἀγα-
θοὶ αὐτῶν, ὥστε οἱ κορυβαν-
τιῶντες εἰς ἑμφροῦς ὄντες δρχεῖν).

Ibid. p. 146. B. Sympōs.
p. 333. C. πολὺ μοι μάλλον
ὅ τῳ κορυβαντιῶνται ἢ καρδίᾳ πη-
δᾷ. ubi vide Scholia.

Phaedr. p. 337. C. ἦδη ὅτε
ἔξοι τῷ συγκορυβαντιῶντι. Cri-
ton. p. 375. fin. Ταῦτα —

ἰγὰρ δοκᾷ ἀκούειν, ὥστε οἱ κορυ-
βαντιῶντες τῷ αὐλῶν δοκᾷ ἀκού-
ειν. καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἰσχὺς τέ-
των τῷ λόγῳ βομβεῖ, καὶ ποῖα μὴ

δύνασθαι τῷ ἄλλῳ ἀκούειν. unde
profecisse Maximus Tyr.
Diff. XXXVIII. p. 447.

monuit Dan. Heinsius.
Eundem locum imitati
sunt cum alii, laudati ab
H. Valesio Emend. II.

4. p. 52. tum Lucian.
Lexiph. p. 338. κορυβαντιᾶ-
σαι μοι δοκᾷ, ἀπεχόμενῳ
ὕφ' ὃν κατισκιδάσας με ὀνομά-
ται. Horatius I. Ep. 1. 7.

Est mihi purgatam crebro
qui personet aurem, quem
locum cum hoc Platonico
X 2 com-

Κόρυδοι ²¹. ὅμοιοι ὄρνυξιν ὄρνυθες.

Κορυζῶν ²². μύζας ρεύζας ἔχεν. Κόρυζα γὰρ ἡ μύζα.

Kora-

comparat *Lambinus*. Proprie verbum de aegrotis, qui tibiarum sonum sibi audire vult, quasi furis agitantur, & vexantur insomniis, usurpari solitum, egregie docuit *Jos. Scaliger* ad *Catull. Carm. XXXVIII.* & *Animadv. in Euseb.* p. 27. cujus sententiam pluribus confirmant *Salmas.* *Exerc. Plin.* p. 764. & *P. Petrus* ad *Aret. Cappadoc.* p. 174. Hanc κορυδαίνω in somniam veteres musica curasse, tradit *Philosophus* noster *Legg. VII.* p. 628. D. οἱ ἐξ ἐμπειρίας αὐτὸ εἰληφάσι καὶ ἐγνώκασι ὃν χρησίμων αἰεὶ τροφοὶ τῷ σμικρῷ, καὶ αἱ αὖτε τὰ τῷ Κορυδαίνῳ ἰάμαθαι τειλεῖται. ἥτις γὰρ ἂν περὶ βελήδων κατακοιμίζαν τὰ δυσπνέοντα τῷ παιδίῳ αἱ μητέρες, ἔχουσιν αὐτοῖς προσφέρειν, ἀλλὰ πυναντίον κίνησιν, ἐν ταῖς ἐγκύλαις αἰεὶ σείουσαι· καὶ ἡ σιγὴ, ἀλλὰ τινὰ μελωδίαν, καὶ ἀτιχρῶς οἷον καταυλῶν τῷ παιδίῳ, καθάπερ αἱ τῷ ἐμφρόνῳ βακχεῶν ἰάσεις, ταύτη τῇ ἀκρόσεως ἅμα χοροῖς καὶ μύζαις χρησίμηται.

21. Κόρυδοι.] *Eythidem.*

p. 222. G. ἀλλ' ἡμῖν πάντα γελοῖοι, ὥσπερ τὰ παῖδια τὰ τὰς κορυδῶν δαίμονες· αἱ δὲ αἰσθηταὶ ἐπὶ ἐπιστημῶν αὐτὰ καὶ λήψονται· αἱ δὲ αἱ ἐπιεικυνοί. ubi vide *Scholias*. Eundem locum laudat *Scholias*. *Aristoph.* ad *Av.* v. 475. & cum similibus comparat *Gataker.* ad *Antonin.* Lib. VI. §. 15. *Dio Chrysost.* *Orat. IX.* p. 141. D. οἱ δὲ κόρυδοι, πόσῳ τῷ θάπτῳ ὑμῶν διέχον· τὸ τὰ δαίμονες; *Plutarch.* Tom. II. p. 507. E. Sed plus, quam satis est, dedit *Valckenarius* *Animadv.* in *Ammon.* p. 128. De proverbio, ἐν ἀμύτοις καὶ κόρυδων φθίσει, vide *Jo. Brodaeum* ad *Anthol.* Lib. II. p. 220. & *Steph. Bergler.* ad *Alciph.* Lib. III. *Epist.* 48. Transcripsit *Timaei* glossam *Simidas.*

22. Κορυζῶν.] Respicit mordax & protervum conviciū, quod in *Socratem* jecit *Thrasymachus*, *Polit. I.* p. 416. D. εἰπέ μοι, ἦρα, ὁ Σώκρατες, τίθῃ σοι ἔστι; τί δὲ; ἦ δὲ ἴσα, ὅσα δακρυόεντες χερὶ μάλλον, ἢ τοιαῦτα ἔρωτα; Ὅλῃ τοι εἰ, ἦρα, κορυζῶν.

Κοροπλάθοι²³. οἱ τὰς κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ.
Κεράδι.

ζῶντα ἀειορῶν, καὶ ὅτι λημνύθη
θεόμενον. ubi vide Scholia-
sten. Scilicet κόρυζα, μύ-
ξα, βλίνα, λήμφοι, stuporis
habebatur indicium. Qua
comica locutione praeter
ceteros delectatus est Lu-
cianus, ut Dial. Mort.
XX. p. 416. De histor.
conscr. p. 42. Alexandr.
p. 227. & alibi. Platonis
loco simillimus est ille Na-
vig. p. 278. καὶ τοι ἐνδὲς ἔ
ἀναγκαστάτε αὐτοῦ, ὡς ἀει-
θόμενον σε πηρὶ μωραίνοντα, τὴν
πολλὴν ταύτην κόρυζαν δόπουσας.
Quae pluribus persecuti
sunt Thom. Gataker. ad
Antonin. Lib. X. §. 29.
& Ti. Hemsterb. ad Lu-
cian. Dial. Select. p. 25.
Ex Graecorum imitatione
fluxit illud Horatianum de
Lucilio, I. Serm. 4. 8.
Emunctae naris, durus
componere versus. cujus
receptam interpretationem
sequi malim, quam
argutias viri Latine do-
ctissimi, Jacobi Facciolati
Epist. Phil. post Oration.
p. 425. Sic βλινὲς Graeci
pro fatuo dicunt. Gram-
maticus MS. in Bibl. San-
germ. Βλινὲς, ἔ τωδὲ καὶ μαρὸν.
Ζάφρον Περικλή. Plautus

item Bacchid. V. 1. 2.
Stulti, stolidi, fatui, fun-
gi, bardi, blenni, bucco-
nas. Timaei Codex ha-
bet, κόρυ γὰρ ἡ μύξα. Sed
e Scholiis κόρυζα rescripti.

23. Κοροπλάθοι.] Κόρας At-
tici dicunt pupas ex ce-
ra, argillave fictas, plan-
gunculas. Dio Chrysost.
Orat. XXXI. p. 356. D.
Τοιγαρῶν ὁμοίως διδόνε τὰς ἀν-
δριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας
ταύτας ἀνέμιοι τοῖς παισίν.
ubi Scholion margini ad-
jectum κόρας exponit τὰ
παρὰ τὸ κοροπλάθων γύψῳ
πλαττόμενα ἀνδριάντάρια. He-
sychius: Κόρη. νύμφη, ἢ ταῖς
παρθέναις ἐπιμπαῖ. Vide Pier-
sonum ad Moerid. p. 235.
Ea vox fortasse restituenda
est Dionysio Hal. A.
R. XI. p. 719. αἱ μὲν αὖτε
καὶ τρυφῶντες βάπτουσι κατὰ τὸ
κλινῆς, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μί-
τρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόρης παρ-
θενικά, καὶ περὶ τούτοις καὶ πλοκάμων
ἀπαικισμένην βοτρυχῶς. ubi
vocem vitiosam, κόρης,
tollī jubet Casaubonus
ad Sueton. Neron. 25.
Sed legendum: αἱ δὲ κό-
ρας, (pupas) ἀθύρματα παρ-
θενικά. vel certe: αἱ δὲ
ἀθύρματα κόρης παρθενικά.
X 3 Eas-

Κραδίη²⁴. κλάδῳ.

Κραιπαλῶντα²⁵. ἔτι δὲ τῆς μέθης βαρυνόμενον.

Κρα-

Easdem pupas Graeci etiam νύμφας appellabant. Glossae veteres: *Purpae*, πλαγίης, αἱ τῆ παιδίων νύμφαι. Vide *Cassaubon*. ad *Persii*. Sat. II. p. 220. & *Tourium* Emend. in *Suid.* T. III. p. 114. Recentiores Graeci κοροπλάσμα. Grammaticus MS. in *Bibl. Sangerm.* Κοροπλάσμα κυρίως μὲν ἔστι τὰ ἐπὶ τῇ τελευτῇ αἰσθητικὰ ζῴοντα, ἀ δὲ οἱ Ἀπικτοὶ Κόρας καλεῖται. τί τρεπῶν ὃ ἐκείνη κατὰ τῆς κόρας τῆς παρθένου. Ὅπως δὲ ἡ γυνὴ τῶν λέγειν βάρβαροι. Tales κόρας qui fingebant, ab Atticis κοροπλάσαι dicebantur. *Lexicon Rhetor.* MS. Κόρη. ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ γύψινον καὶ πήλινον. ἀφ' ὃ καὶ Κοροπλάστῳ ὁ ταῦτα ποιεῖν καλεῖται) *cujus glossae partem descripsit Etymol. M.* p. 539. 13. *Timaei* glossa ducta est e *Theaetet.* p. 116. C. καὶ πηλὸς ὁ τῆ κοροπλάστου, καὶ πηλὸς ὁ τῆ πλινθευγῶν. de quo loco plura diximus ad v. Ἰπποκράτης, p. 149. *Isocrates* de *Perrmut.* p. 738. ὅπως αὖ ἐν τῇ

Φοιδίαν τὴν τὴν Ἀθηναίων ἐδῶν ἐργασάμενοι, τολμῇ καλεῖν κοροπλάστον. quem locum *Harporocrat.* in v. laudat. *Dio Chrysost.* Orat. LX. p. 580. C. *Achilles Tat.* Lib. III. p. 191. *Pollux* VII. 163. X. 189. & ibi *Hemsterb. Moeris* p. 235. & *Thom. M.* in v. *Proclus* in *Platonis Tim.* L. II. p. 120. οἱ δὲ ἀδρανῆς τῆς ἰδίας, τύποις κοροπλαδικαῖς ἰφ' ἑαυτῶν ὕσας, καὶ ἔξω τῶν καμίνων εἰσάγουσιν. *Κοροπλάστου, fictores puparum, vel aliorum ejusdem generis frivolorum, e corallo, occurrunt in marmore, quod post Dorvillii Sicula* p. 569. edidit *P. Burmannus Secundus.* *Timaei* glossam *Suidas* in *Lexicon* suum retulit: in qua *Kusterus* sine causa corrigit, ἐν κερῶν ἢ γύψιν.

24. Κραδίη.] Haec vox aut frustra tribuitur *Platoni*, aut me effugit inter legendum.

25. Κραιπαλῶντα.] *Sympos.* p. 316. G. ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔστι ἐκ τῆς αἰσθητικῆς. quod *Is. Casaubon.* contulit cum illo *Persii* Sat. III. v. 59.

Κρανίον²⁶. ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον.

Κραν-

v. 59. *Oscitat besternum diffutis undique malis.* Cum hujus verbi exempla frequentissima sint, iis missis, unum *Athenaei* locum l. p. 31. A. apponam, ut ex eo duas insignes maculas tollam: φησὶ δὲ καὶ Φιλίνο· Ὅτι παρὶς Ἀίσχιν, Χίων, Πικ. Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὅτε μὲν κραίπαλιν. At quis tandem est iste *Philinus*? Cujus nominis Comicum ne fando quidem audivimus. *Athenaei* Epitome MS. quam in Bibliotheca Regia contulimus, pro Φιλίνο, Φιλύνο, habet. Quod nomen si literis majusculis ΦΙΛΥΝΟΣ scribas, statim verum Comici nomen, ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ, in oculos incurrit. *Philyllii* nomen etiam depravatum est in Grammatico MS. Bibl. Sangerm. Ἀναλφάει. Φιλύλλο. Αἰγῆ. Lege: Φιλύλλο. Αἰγῆ. Illa ipsa glossa in *Suida*, partim bene, partim secus, ita legitur: Ἀνάλφειν. Φιλύλλο. Αἰγῆ. Αἰγῆ. hanc fabulam satis constanter vocant Grammatici. Apud *Suidam* quidem

v. Φιλύλλο, huic Comico Αἰγῆς & Αἰγῆ tribuitur. Sed Αἰγῆς e variante in textum irrepsit. In *Stephan. Byz.* v. γαλλῶ) scribitur Φιλύλλο. Αἰγῆ. quod ad veram lectionem Αἰγῆ proxime accedit. Redeamus ad *Athenaeum*. Pro mendo, quod *Philyllii* versibus insedit, in Epitome MS. clare & liquido legitur, Χίων, κραίπαλιν Θάσιον. quod etiam alius Codex, teste *Casaubono*, per compendium dubie significabat. οἷον κραίπαλιν Attice pro vino vetusto dici, erudite, ut omnia, docet *J. Pierfonus* ad *Moerid.* p. 353. Nomen etiam κραίπαλιν notius est, quam ut exemplis confirmari debeat. *Phrynichus* MS. Κραίπαλιν. ἢ ἀφ' ἰσπίρας ἄχει εἰς ὄρεον πότις, καὶ παραφορᾷ τ' Ἀλγείας, δὲ τ' πᾶλιν, ὅτις ἐστὶ Ἀλγείων τὴν κεφαλὴν.

26. Κρανίον.] Nulla quidem hujus Gymnasii apud *Platonem*, sed tanto crebrior apud alios scriptores est mentio, tanquam apud *Xenophontem*. Hist. Graec. l. IV. p. 521. C. Plu-

Κραυρότερον²⁷. Ψαθυρότερον ἢ εὐθραυστότερον.

Κυαμεῦσαι²⁸. κυάμῳ ψηφοφορεῖσαι, ὡς ἐχρῶντο οἱ
Βυλευταί.

Κοι-

*Plutarch. Alexandr. p. 671. D. Athenasum Lib. XIII. p. 589. C. Themist. Or. II. p. 38. A. Alciphron. III. Ep. 60. ubi pro αἰ τὸ Κραῖον αἰλαμένους, quod Berglerus edidit, in Codice Regio legitur, πει-
εῖ τὸ Κραῖον αἰλαμένους. ut III. Ep. 64. αἰ χαμαιτύπιος αἰ-
λάμενος. Multum in hoc Gymnasio versabatur Diones Cynicus. Vide *Dion. Chrysost. Orat. IV. p. 61. A. VI. p. 87. C. VIII. p. 131. A. IX. p. 138. D. & Hemsterbus. ad Lucian. Dial. Mort. I. p. 329.**

27. Κραυρότερον.] *Tim. p. 539. B. Τὸ δ' ὑπὸ πυρὸς πά-
χος τὸ ἰοτερόν πᾶν ἐκερπαδὸν, καὶ
κραυρότερον οὐκ εἶναι ζυγῶν, τὸ γί-
ναι κίραμον ἐκαστομάκκαρον, τὸτο
γίγνεται. Ibid. p. 544. H. τὴν δ' αὖτ' ἐστίνης φύσεως ἔχον
ἐρητάμῳ δ' οἰσὶν κραυροτί-
ραι εἶναι καὶ ἀκαμπτότεραι. *Dio Cass. Lib. XLI. p. 291. ἔτ' αὐτῶν ἐκείνη ἐν ἡ Αἰγυπτῷ
ἐκαυροῖ, ἡ καὶ κραυροτίται πη-
ποιῶ, ubi hanc vocem ex**

libris scriptis bene revoca-
vit H. S. Reimarus, eje-
cta glossa ξηροτέραι. *Lib. XLVIII. p. 566. ὅτι τὸ μὲν
κραῖον αὐτῶν ὑπὸ μὲν ἑ πυρὸς
οἰσφύς ἐι οἰσφύς ἐπιτείνουσι τὴ
θραύει. Contra eandem
recte Is. Casaub. exem-
it Eubulo apud Athen. L. II. p. 63. D. A κραυ-
ρὸς est verbum κραυρᾶς,
indurescere. *Philo II. p. 174. ἐκραυρᾶθη γὰρ ἡ ψάμ-
μος, καὶ ἡ σπασθὲς κόνις ὑγία
συμφυεῖσα ἠνώθη. Dio Cass. Lib. LXVI. p. 1094. καὶ
ἐν τῷ μίση κραυρομένην καὶ τὴ
φρυμένην.**

28. Κυαμεῦσαι.] Nescio, an glossa fluxerit ex *Herodot. Lib. VI. 109. ἦν γὰρ
ἰνδικαῖος ψηφοφορεῖν ὁ τὸ κυά-
μῳ λαχὼν Ἀθηναῖος πολυμαθ-
χίαν. Ceterum de electio-
ne per fabas omnia per-
vulgata sunt. Vide *Davi-
vis. ad Max. Tyr. Diff. XXII. p. 582. & quos
laudat Albertus ad Hesych. In Suida male edi-
tur ψηφοφορεῖσαι.**

29. Κοι-

Κοιλοιδίαν 29. τὰ κοίλως οἰδαίνεσθαι. Κοίλως ἢ τὰ ἰσθμὸν
τὸς τὰς ὀφθαλμῶν μυῶδι σαρκία.

Κύρ-

29. Κοιλοιδίαν.] Quae sint
κῶλα in oculis, explicant
Postum. II. 66. Rufus
Epbes. de Partib. hom. p.
22. Eustath. ad Od. 4.
p. 1951. & alii Gramma-
tici. Κῶλα & κοιλοιδίαν ubi-
que scribendum esse, be-
ne post alios docuit recti
in his literis iudicii vir,
Adr. Heringa Observ. cap.
7. p. 59. & sic a Glossogra-
pho nostro scriptum esse,
literarum series ostendit.
Κοιλοιδίαν dicuntur, quibus
oculi vel ex verberibus,
vel ex insomnia, vel ex
quacunq; alia causa tu-
ment. Aristophan. Lysistr.
V. 473. ἡ δὲ τῶν ὀφθ. τοῦ
κοιλοιδίαν ἀνέστη. quo sensu fere
idem est, quod τὸ κοινοῦ.
Nicander Alexiph. v. 477.
ὅρα δὲ ἢ μάλιστα ἄνθρωπος
τὸ κοινοῦ ἀνέστη. De
iis, qui oculos nimis con-
sente in virgite fixerant,
venuste Theodorus Eid. I.
28. οἱ δὲ τῶν ὀφθ. ἀνέστη
κοιλοιδίαν. ἰσθμὸν μοχλοῖσθαι.
Quem locum viri docti
comparare debuerant cum
Oppiano Aen. IV. 19.
& Paulus Aegineta III.
17. τοῖς ὀφθ. ὀφθαλμοῖς κα-

λως tribuentibus, non cum
Suetonio Tiber. cap. 7.
semel omnino ex occurso
visum, adeo contentis &
tumentibus oculis prosecu-
tus est. Ibi enim tumen-
tes oculos dici lacrymis
obortis turgentibus, Burm.
& Oudendorp. docent.
Theocriteae locutionis ele-
gantia multos ad imitan-
dum invitavit. Auctor
epigrammatis Anthol. L.
VII. p. 616. Ἀγῶν ἢ ἡμῶν
Μιλησίου, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κίερον
τοῦ ὡς βέλων διέκονον φασίγαν.
Καὶ βέλων ἀνέστη, καὶ ἀνέστη
ἀνέστη ὀφθ. Καὶ κοιλοῖς βέλ-
ων ἰσθμὸς βέλων. ubi vi-
de Brodaeum. Heliodor.
Lib. IV. p. 172. ὅρα ὀφθ.
ὡς κοιλοιδίαν μὴ τὸς ὀφθαλμοῖς,
καὶ τὸ βέλων διέκονον. Lib.
VII. p. 332. καὶ ὡς βέλων
τοῖς ἀνέστη ἀνέστη καὶ κοιλοῖς
διέκονον ἀνέστη. & ἀνέστη ὀφθ.
καὶ τὸς ὀφθαλμοῖς. Non in se-
te κοιλοιδίαν descripsit Philo-
stratus Junior Icon. XVII.
p. 889. καὶ ἀνέστη κοιλοῖς
ὀφθ. καὶ τὸς ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμοῖς,
καὶ τὸς καὶ ὡς βέλων ὀφθ. καὶ
ἀνέστη ὀφθ. Tales ocu-
los Nicander Alexiph. v.
430. κοινοῦ ἀνέστη. vo-
cat.

κύρις³⁰. ἥτις τρέγωνται κυρταμαυδής, νόμιμος ἔχουσα
καὶ θεῶν.

κύριον³¹. πᾶν πλέγμα τὸ εἰς ἰχθύων ἄγαν πεποιη-
μένον.

Κω

cat. *Hefysbius*: Αὐλαπίαι. κοιλόφθαλμοι. quod fortas-
se ex Κυλαπίαις corruptit.
Glossae nostrae sedem
alii, qui majore vel in-
genio, vel otio abundant,
indagandam relinquo.

30. Κύρις.] *Politic.* p.
187. B. γεφύρις ἐν κύρι-
σι τοῖς καὶ γάλας, τὰ δὲ καὶ
ἀγροφᾶ πάτεραι θάμνους ἴθι.
ubi vide Scholia. Libet
hic apponere eruditam
glossam *Etymologici MS.*
in *Bibl. Regia*, ut ex ea
Etymol. M. p. 547. 45.
& emendetur, & supplea-
tur: Κύρις, αἱ τὰς τῶν θῶν
ἐστὶς ἔχουσαι, ἅτοι δὲ καὶ κατὰ-
σκευῆς· οἱ γὰρ κυρταί· ἢ κυ-
βίς· ἐπὶ τὰ τῶν θῶν δὲ κυρτοί-
μινα δὲ ἴθιαι. Ἀσκληπιάδης δὲ
ἐν τοῖς Ἀξόων· ἐξαγητικοῖς δὲ
Κύριος, τὰς ὁσίας ἐξέταν-
ται, ὡς φησι Φαίλας, ὁ Ἐρί-
σιον· ἢ δὲ τὰ ταῦτα κυρτοῖς
τοῖς γεφύρισι. Ἐρτοδίδης
δὲ τρέγωντας φησὶ αὐτὰς ἴθιαι, ἢ
τρεφόντας. φησὶ Ἀριστοφάνης
ὁμοίως ἴθιαι τοῖς Ἀξόσι· πλὴν
ὅτι οἱ μὲν Ἀξοίς, ἰμάς, οἱ δὲ
Κύρις, ὁσίας ἔχουσιν. ἄφοτί-
ται δὲ τρέγωνται τὸ κατασκευ-

ασμα, οἷον πλοῖον τι μέγα,
ἀνδρόμαχος. ἡμεσμίνα ἔχον τὰ
τρεφόντα ἔθλα, τὰς πλοῦτας
πλατείας ἔχουσαι, καὶ γεφύρι-
ων πλήρεις. καὶ ἰκατέρωθεν δὲ
κινάδας, ὥστε κινᾶς καὶ πε-
ριφίρας καὶ τῶν ἀναγόντων. *Ety-
mologi* locum tractavit
Salmasius de *Modo Usur.*
p. 98. ubi pro κυρταί· ἢ
κύρις legit κυρταί· ἢ κυ-
βίς. Malim, κυρταί, a
κυρτάζω. Mox pro ὁσίας
bis bene scribit ὁσίας, &
pro Ἐρίσιον, Ἐρίσιον. Sed
nihil melius, quam quod
pro δινάκας legendum vidit
κινάδας, ut totidem literis
habet *Etymologic.* MS.
Denique e vitiosa lectio-
re τῶν γεφύριον, vel, ut in
MS. est, τῶν ἀναγόντων, cor-
rigo, τῶν ἀναγισσάκων, ut
est apud *Suidam*.

31. Κύριον.] *Sophist.* p.
150. C. Κύρις δὲ καὶ δίκτυον,
καὶ βρόχος, καὶ πίκρυς, καὶ τὰ
τοιαῦτα, μὲν ἄλλο τι πλὴν ἔχει
καὶ ἀποκαρύνει, quo loco
Etymol. M. p. 683. 19.
usus est. *Tim.* p. 546. F.
G. 547. B. *Legg.* VII. p.
641. G.

Κω

Κωμωδεῖν³². σκώπειν.

Κωλαγρέ³³. οἱ ταμίαι τῷ δικαστικῷ μισθῷ, καὶ τῷ εἰς θύβας ἀναλωμάτων.

καμ-

32. Κωμωδεῖν.] Parmenid. p. 55. C. ὥς τὰς ἱπποκρίτους αὐτὸν κωμωδεῖν. Polit. III. p. 436. B. κακογορεῖν τε καὶ κωμωδεῖν ἀλλήλους, καὶ ἀπορολογεῖν. V. p. 457. E. ἐξὴν τοῖς τίσις ἄσείοις, ταῦτα πάντα κωμωδεῖν. Legg. VII. p. 639. A. τὰ δ' — τῷ ἐπὶ τὰ τῷ γέλωτι κωμωδεῖν μαζὰ τιταμμένων, — καὶ κατὰ τὰ τῶν πάντων μιμήματα κωμωδεῖν, ἀνάγκη μὲν διασαλῆ. XI. p. 684. D. E. Sympos. p. 323. F. H. Gorg. p. 287. D. μὴ οἴησθαι με ἀποκωμωδεῖν τὸ ἐαυτῷ ἐπιτήδειον. Apolog. p. 365. A. ὁ δὲ καὶ ἐν τῇ γοργῇ ἐπικωμωδεῖν Μίλιον ἐγροψάλο. Lysias p. 203. ed. Tayl. & Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. Lib. II. cap. 13. p. 104. Transcripsit glossam Suidas.

33. Κωλαγρέ.] Κωλαγρέ, vel, ut alii scribunt, κωλακρέ, a Scholiaste Aristoph. ad Vesp. v. 693. dici traduntur ἀπὸ τῷ ἀγρεῖν τὰς κωλὰς, quod victimae partes caperent: ut μαζαγρέτας dixit Aristias apud Athen.

XV. p. 686. A. Glossographus noster bene iis tribuit & judicialis & sacrae pecuniae curam. Lexicon Rhetor. MS. Κωλακρέ. οἱ τῷ ἀργυρεῖον ταμίαι καὶ τὸ δικαστικὸν ἱταμίνοντα τελώσαντες, καὶ τὰ εἰς τὰς θύβας ἀναλωσόμενα χρημάτα. quocum consentit Schol. Comici l. c. nisi quod univérse εἰς θύβας scribat. Hesychius: Κωλακρέ. ἀργυρεῖοι ταμίαι, ὅς τις οἶον μόνον τῷ δικαστικῷ διασαλῆ. In iis Grammaticis, quos Hesychius significat, est etiam is, qui δικῶν ἰνέματα collegit, in Bibl. Sangerm. Κωλακρέ. οἱ παρὰ τῷ δικαστικῷ ζῆμιον. Qui Aristophanis, Grammatici, auctoritatem secutus videtur. Is enim statuerat, unius judicariae pecuniae, non publicae universae, curam ad κωλακρέτας pertinuisse. Sed eum ex Androtione refellit Scholiastes Comici ad Av. v. 1540. Κωλακρέ etiam, quantum quisque pecuniae ad publicas triremes conferret, descripsisse videntur.

Y 2

Λαχῶν δίκην². γεγῆκαθ.

Λαχ³ Λαχ³.

Λεία.

μὲν ἐστὶ σκεῦός τι, ἐν κύκλῳ ἔχον
κείρατα, ἔδον δὲ λυχνοὶ ἡμμένοι,
ἀλλὰ τὰ κείρατων τὸ φῶς πέμπουσιν.
Λαμπτήρ δὲ χαλκῆν, ἢ σιδερεῆν, ἢ
ξύλινον λαμπάδιον, ὅμοιον ἔχον
θρυαλλίδα. Φανὸς δὲ, φάκελος
τῶν συνδεσμένων, καὶ ἡμμένων,
ὃ καὶ ἀλλὰ π. Sed hoc dis-
crimen saepe a veteribus
neglectum esse, multis
exemplis, quae hic pone-
re nihil attinet, intelli-
gitur. Vide Casaubon. ad
Sueton. Caes. cap. 31. &
Valckenar. Anim. in Am-
mon. p. 147. Artemido-
rus V. p. 256. Ἐδοξέ τις τὸ
ἔδον αὐτῶ, διὰ μέντοι παρὰ τὴν
ἀπλῆν ἐτίμη, φανὸν γεγόνεσθαι,
τῶν οἱ περ λαμπτήρος καλεῖσθαι.
ubi, tanquam Grammati-
ci glossēma, contextu eji-
cienda sunt verba: τῶν
οἱ περ λαμπτήρος καλεῖσθαι. Vo-
cem λαμπτήρ non memini
me legere in Platone.

2. Λαχῶν δίκην.] Cod.
MS. corruptissime exhi-
bebat: Λαχῶν δίκην. Sed
bene Cl. Taylor. ad Lys.
p. 316. emendat: Λαχῶν
δίκην. quod in textum re-
cipere non dubitavimus.
Hesychius: Λαχῶν δίκην. γε-
γῆκαθ.

ψαλξ, δικασαθ. idque ju-
re Atticis tribuunt Moeris
p. 243. & Thom. M. Eu-
thyphr. p. 49. C. εἰσὶν
τὰ διδασκάλῳ λάρξ δίκην πρῶτον
ἢ ἐμεῖς. ubi vide Scho-
lia. Legg. VI. p. 617. G.
τῶν πρὸς λαγχάνων μὲν ἐν
ταῖς κοιναῖς δίκαις τὸ ἰδικάζεσθαι.
VIII. p. 674. D. δίκαις ἀπο-
θεῖς τὰ ἐθελούσια λαγχάνων ὑπο-
χρίσας. XI. p. 681. E. ἔσται
δίκην λαχῶν ἐπιτροπίας. ibid. p.
685. A. E. XII. p. 688. H.
Nihil hac forma frequen-
tius in Oratoribus Atticis.

3. Λαχ³.] Legg. V.
p. 612. B. καὶ δὲ τὸ μυσ-
τήτος δάδεια θεοῖς δάδεια κλήρης
θέτης, ἐπινομάσας καὶ καθιερῶσας
τὸ λαχόν μίροισιν ἐκάστω τῷ θεῷ.
Hic, aliquando suspicatus
sum, pro λαχόν legendum
esse λάρξ, abjecto μίροισιν,
quod ex glossēmate irre-
pperit: ut factum est in Su-
dae Codice Leidensi: πρῶ-
τον λάρξ μίροισιν οἰσάτω. Nec
ea ratio displicebat poli-
tissimo Santenio. Sed cum
Pollux etiam VIII. 91. τὸ
λαχόν pro re, quae alicui
forte obtingit, dixerit, ni-
hil decernere audeo.

Y 3

4. Λαχ³.

Δαία⁴. ἀρπαγή δὲ τὸ πολέμιον.

Δήξεις⁵. τὸ τεμαχάδ⁶ καλυμένης λέξεως τὸ πρὸ
δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. κλη-
τήρες γ', οἱ μάρτυρες.

Διολόγοι⁶. εἰκοδόμοι.

4. Δαία.] Nec hanc vo-
cem in Platone reperi.

Pro πολέμιον lege πολέμιον.

5. Δήξεις.] Hic aquam
mihi haerere, ingenue
fateor. Consultus Hem-
sterbusius meus ita respon-
debat: Unde verba τ

τεμαχάδ⁶ καλυμένης huc

fuerint inuenta, expu-

taré sane nequeo: cer-

te interpretatio est Έμς

καὶ νίας. nam credibile

non videtur fuisse scri-

ptum λέξεως, τὸ τεμαχά-

δ⁶ x. ut quis λέξω dixe-

rit a λέγω finem vel usi-

tum dicam mensis, quem-

admodum usurpari so-

let λέγω⁶ Έμης, Έγης,

&c. Tourpius Emend.

in Suid. T. III. p. 88.

cum tria in hac glossa

commemorata videret,

λέξω δικῶν, προσκλήσεις, κλη-

τήρες, legendum conje-

cit: τὸ τεμαχάδ⁶ καλυμένης. At

quo pacto λέξω. de qua u-

na Timaeus agit, τρεῖς ap-

pellari potuit? Nam ver-

ba, quae sequuntur, non

sunt Timaei, sed Platonis

Legg. VIII. p. 649. G.

καὶ ὁ δὲ τὰς τιμαχίαις γίνετα

λέξω τὸ πρὸ δικῶν, καὶ προσκλή-

σεων, καὶ κλητήρων. Mihi glos-

sa mutila videtur, nec si-

ne melioribus libris resti-

tuenda. Polit. IV. p. 447.

Ε. καὶ δικῶν λέξεως, καὶ δικαστῶν

κρίματάς. Legg. XII. p.

688. H. 689. C. 692. C.

Pollux VIII. 29. Δίκης μὲν

λέξεως ἢ λέξω, ὡς καλυμένη

τοῦ⁶ τὸ δὲ ἰδιωτικῶς, ἀμ-

φοβύτημα. ἀνεμεινῶς δὲ τὰς λέ-

ξεις εἰ ἀρχαῖα. Pro κλητήρων

in MS. erat κλητήριον.

6. Διολόγοι.] Veteres

Grammatici dicunt, λέγω,

ἀναλέγω, ἀγλέγω usitata

fuisse pro εἰκοδομοῖν, εἰκοδο-

μοῖν, & ἀναλέγω⁶ pro εἰκο-

δομοῖν. Id tamen non de

architectis, sed de fabris

caementariis, qui lectas la-

pides componunt, intelli-

gendum esse, exquisitio-

ris eruditionis ubertate do-

cet Valckenarius Annot.

Crit,

Λίσπαυ? οἱ δίχα πεπεσμένοι.

Λύγη.

Crit. in N. T. p. 379. Idem locis pluribus, quibus τέκτονες & λιθολόγοι tanquam diverſi ponuntur, confirmatur. Legg. IX. p. 653. G. καθάπερ ἢ λιθολόγοις, ἢ καί τιν' ἐτίρας ἀρχομένοις συστάσις. ubi H. Stephanus, nescio, quo in Codice, glossam αἰκδομοίς in textu invenit. Vide ibi Scholia. Legg. X. p. 671. F. ἂν γὰρ ἄνευ σμικρῶν τὰς μεγάλας φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κτεῖν. quo Kubnius respexisse putabat Pausaniam Lib. II. p. 169. λίθια δ' ἐνέχουσιν πάλαυ, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἀρμοῖαν τοῖς μεγάλαις λίθοις εἶναι. Themist. Orat. IV. p. 60. A. καὶ ἐργάζονται ὑμῖν ταῦτα τὰ ἔργα οἱ χαλκοὶ, καὶ τέκτονες, καὶ λιθολόγοι. Orat. X. p. 137. τεκτόνων δ' ἄνευ καὶ λιθολόγων ἀνίσταται τὸ ἐπιτελεῖσθαι. Pollux I. 161. Lexicon Rhet. MS. λιθολογῆμα. τὰ νῦν λιθόσκηλα. Sic Etymol. M. p. 535. 1. Homericum κραταίπεδον exponit λιθόσκηλον ἰδαφον, ἢ ψηφολογικόν. & Interpretes Alexandrini Tobiae XIII. 17. αἱ πλατεῖαι — ἐν λίθῳ ἐκρυφείη ψηφολογηθήσεται. Cum Timaeo congruunt Photius MS. & Suidas.

7. Λίσπαυ.] Sympoſ. p. 323. F. ἕκαστος μὴ καὶ αὐτὸς ἀσχετῶς, καὶ ἀσχετῶς ἔχοντες, ὥστε οἱ ἐν ταῖς σήλαις, καθὰ γραφὴν (sic scribe) ἐκτετυπωμένοι, ἀσχετῶς καὶ τὰς ῥίνας γιγνόντες, ὥστε Λίσπαυ. ubi vide Scholiaſten. Λίσπας Ficinus, & Cornarius in Eclog. p. 334. de animalibus minutis & circa coxas attenuatis acceperunt, haud dubie secuti auctoritatem Callistrati apud Schol. Comici ad Ran. v. 848. Καλίστρας δ' (Λίσπην φησί) θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα· ἀφ' ἧ καὶ οἱ τὰ ἰχθῦα λεπτοὶ, λίσποι λέγονται. Sed toto coelo, quod ajunt, errant. Nam λίσπαυ h. l. sunt tali in medio incisi, & usu detriti. Egrege Suidas: λίσποι. οἱ μέγιστοι ἀσχετῶς καὶ ἐκτετυπωμένοι. vel, ut alii rectius, ἐκτετραμμένοι. quae, nescio, an ex integrore Timaei exemplari hauserit. Certe ἀσχετῶς καὶ ἐκτετραμμένοι ex Timaeo, suspicor, excidisse. Vide Hesych. v. Λίγδοι, & λίσποι, qui aliam quoque affert hujus vocis notionem: λίσπαυ. οἱ ἡμετέρας καὶ τὰ κατὰ μέρη. Scilicet vetus

Λύγη⁸. σκιά, ἀπὶ κρηψίς.
 κοινωτήτης⁹. ὅρⓄ τραχύ.

M.

Μαρόν¹. τὸ ἀραιόν, καὶ ὁ μαινόμενος, ὃ μὴ ἰσχύει
 ρὸς ταῖς φρεσίν.

M.

comoedia Athenientes, tan-
 quam λισσομένης, perstrin-
 gebat, non quod illorum
 nates sedendi assiduitas
 gracilliores reddidisset, sed
 quod eas mutuae libidines
 attrivissent. *Phrynich.* MS.
 λισσομένη. ὁ ἀπὸ τετραμμένη
 ἔχων πῶς πυγὴν. Λίσπη γὰρ
 ἐστὶν ἡ ἀπὸ τετραμμένη ἀσφαλ-
 γα. *Postlux* II. 184. &
Erbard. ad *Petron.* cap.
 61. λισσομένης etiam ὡς
 λισπὴς πυγὴν vocabant.
Phrynichus MS. alio lo-
 co: Ἰπὸ λισπῶ πυγὴν. ὁ ἀπὸ
 τετραμμένη πῶς πυγὴν, καὶ μι-
 κρὸν ἔχων. ἡ μεταφορὰ καὶ τῆς
 λίσπης. Λίσπη γὰρ ἐστὶν αἱ
 ἀπὸ τετραμμένης ἀσφαλγίδος. *A-*
ristophan. *Equit.* v. 1365.
 Πολλοὶ γ' ὡς λισσομένης πυγίδος
 ἔχον ἰσχυρὰ. ubi vide Schol.
 Eandem rem venuste ex-
 tulit *Antipater Thessalo-*
nicensis *Epigr.* inedito:
 πῶς ἰσχυρὰ κατὰς ἀπογοστήν.
 In transitu castigandus

Hesychius: Ἰπὸ λισπῶ. ἰσχυ-
 ρή. Lege: Ἰπὸ λισπῶ. *Ar-*
ticos enim λισπῶ pro λισ-
 πῶ dixisse, docent *Moer-*
is p. 245. & *Tzetzes* ad
Hesiod. *Op.* v. 156. *Ety-*
mologicum MS. in *Bibl.*
Regia: λισπῶ τῆς ἰσχύος, ὅτι
 Ἰπὸ λισπῶ, παρὰ τὸ λισπῶν αὐτὴν
 σαρκῶν. δύναμις) καὶ λισπῶν λισπῶν
 ἰσχύος κατὰ πῶς ἰσχύος. Plura
 de hac forma *Pieris* ad *Moerid.* l. c.

8. Λύγη.] *Suidas*: Λύγη.
 σκοτεινὰ. Lege: σκοτία. Quod
J. Vossius ad *Hesych.* v.
 Ἀλκίαν profert ex *Arca-*
dio MS. Ἀλκίαν. σκία, de-
 pravatum videtur ex ἡλύ-
 γη. σκία. Vide *Toupius*
Emend. in *Suid.* II. p. 136.
 Supra ex *Platonis* ἐπηλυγὰ-
 ρος tractavimus: at λύγη
 quaerendum.

9. Λοκαδότης.] *Crit.* p.
 560. *F. Eryx.* p. 745. A.
 I. Μαρόν.] Legendum
 ex *Suida*: Μαρόν. τὸ ἀραιόν.

Μίλις. ὁ τοῖς μέλεσι μάταιος.

Μέρ-

καὶ Μανίς, ὁ μαινόμενος, &c. *Plato Tim.* p. 535. G. τὰ μὲν πονηὰ καὶ βάρια, — τὰ δὲ μανὴ καὶ κῆφα. p. 545. D. μαῖν μὲν ὁσῶν. p. 546. G. ὡς ὁλῶ. ὁ δὲ μανὴ. p. 547. B. 549. E. Legg. V. p. 607. D. ἰλάσσεια καὶ σμι- κρότερα καὶ μανώτερα ἔχον ἀμ- φότερα. Eandem vocem *Jan. Cornarius Eclog.* p. 776. reddidit *Platoni Tim.* p. 541. C. ὅσα μὲν γὰρ εἰσι- ὄντα εἰσὶ τὰ φλεβία, οὐδὲν περ δοκίμια καὶ γλώττης, τιταμένα ἐπὶ τῷ καρδίῳ, εἰς τὰ μανώ- τερα καὶ σαρκεὺς καὶ ἀπαλὰ ἰμ- πτόντα, γῆνα μὲν κατατημέ- νια, ξυνάγει &c. Vulgo le- gitur, εἰς τὰ νοτιώτα καὶ σαρκεὺς, & mox, γῆνα μέλα &c. Τὰ μανώτερα planissime con- firmat *Plutarch. Symp.* I. 6. p. 624. D. τὰ γὰρ φλεβία καὶ γλώττης, ὡς ὁ Πλάτων φησὶ, μαλακὰ, καὶ μανώτερα ὄντα. Al- terum, γῆνα μέλα, *Codex meus*, & *Stobaeus MS. Ocellus Lucan.* cap. 2. p. 520. τὸ δὲ βαρὺ καὶ κῆφον, καὶ πονηὸν καὶ μανόν. Crebra vox apud Medicos, tan- quam *Arctaeum*. *Pbry- nichus MS.* Μανόν. τὸ ἀραιὸν ἄνω λήγει. Ἀθηναῖοι τῷ πρώτῳ συνάγει ὀνταίνου. E-

tymologicum MS. in Bibl. Regia: Μανία. μανὸν ἔλεγον τὰ ἀραιὰ, ὡς καὶ Αἰσχύλος. ἱμμα- νὸς σῆμοις πίπλοις, τυτίσιν, ἀραιοῖς. Lege: ὁ μανωτέμοις πίπλοις. Ad eundem *Ac- schyli* locum pertinet glos- sa *Hesychii*: Μανωτέμοις, ἀ- ραιοτέμοις. *Plato* etiam no- mine μανώτης non semel usus est. *Photius Lexico MS.* Μανία. ἀραιά. καὶ Μανί- της. ἀραιότης. ἔτι Πλάτων *Tim.* p. 544. B. πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρει (αὐτὰ δὲ καὶ) μανώτης. p. 550. C. ὑπὸ μαν- ωτέῳ ὁσῶν. *Leg. VII.* p. 637. D. καὶ δὴ καὶ πονηότης μανώτης, καὶ τάχα βραδυότης, καὶ ὀξύτης βαρύτης, &c. de quo loco *Histor. Acad. Inscript. T. II.* p. 199. vi- denda. *Dio Chrys. Or.* XXXVI. p. 452. D. *Al- ciphron Lib. III.* ep. 41. *Max. Tyr. Diff. VIII.* p. 83. Μανὸν pro furioso nec apud *Platonem* legi, nec apud quemquam veterum scriptorum.

2. Μίλις.] In MS. sol- lemni errore scribitur Μί- λαις. Vide infra v. ὁ μίλις.

Z

3. Μέρ-

Μέριμν³. ὁ ἀπὸ πανουργιῶν Φροντίδα τιδὴν ἐμποιῶν.
Μισέγνηθ⁴. ἐπὶ μεσιῶν δόποθεν, ἢ ἀμφισβήτη-
μενον.

Μεταλαγχάνειν⁵. ἀφυσερεῖν, ἢ δόποτυγχάνειν κλήρη.

Μετα-

3. Μίριμν³.] Hipp. Maj. p. 99. F. Μίριμν³ πάνι ἰ-
στὶν, ἢ ἰππία. ubi vide
Scholia. Paulo ante di-
xerat: χρίσις ἐστὶ, ἢ ἔδδ ῥα-
δίας ἀποδύμενοι. ex quo
vocis vis intelligitur. Ti-
maeus in ea explicanda ni-
mis originem pressit. Ego
potius sumam pro diffi-
cili, moroso, cui non fa-
cile satisfacias. Alii hac
voce utuntur pro gravi,
arduo, molesto. Homer.
Il. Θ. 453. πολέμοιο τε μέ-
ριμν ἔργα. Plutarchus Gryl-
lo p. 988. Α. Τελμυζίαν ἀ-
λώπηκα, μέριμνοι χεῖμα. Pro-
verbiale μερίμνοι κακόν,
ab aliis, nī fallor, Τε-
ρίμνοι κακόν dictum, quo
Euripides Rheso v. 509.
& Themist. Or. XXL p.
261. Α. usi sunt, ridet
Lucianus Lexiph. p. 334.

4. Μισέγνηθ⁴.] Respicit
Legg. XI. p. 675. F. ἰάν
3. τὸ μισέγνηθ⁴ θρέμμα ἦ, ἢ
νεκθίν⁴ φεῖ αὐτὸ δίκη, πλὴν
πρόφην ὀλίγον τοῖς ἀρχαῖς. Hoc
verbum commendat Phry-
nich. p. 46. Vide Polluc.
VIII. 28. Harpocrat. v.

Μισέγνημα, & ibi Vales.
Lexicon Rhet. MS. Μι-
σεγνήμα. ἀργυροὶ ἐπὶ πωσέ-
ται κείμενοι ἐν ὁμολογίᾳ τῷ δόν-
των ἐπὶ τῷ ἐτίει ἀφ' ἑαυτῶν
λαβεῖν αὐτό. Cod. MS. una
litera vitata Μισέγνηθ⁴.

5. Μεταλαγχάνειν.] Pertin-
et glossa ad Gorg. p. 281.
init. Πολέμου ἢ μάχης φασὶ
χεῖμα ἔσθ' μεταλαγχάνειν. quem
locum ita παραφράζει Olym-
piodorus Scholiis MSS. in
hunc Dialogum; ὅτι ὁλ⁴
πόλεμος ἢ μάχης ἐπικαίμενος,
ἔδδ σι ὑπερῆζα. Sed satius
fuerit, Hemsterbusianam ex-
plicationem afferre. „Pla-
„tonis locum interpre-
„tor: Ita nimirum, ut
„est in proverbio, decet
„belli pugnaeque partici-
„pem esse; bellum pug-
„namque obire: quod di-
„citur in eos, qui serius
„post rem peractam de-
„mum adveniunt. Re-
„sponsio Socratis mani-
„festo sensum aperit: sic
„μετὰ τῷ πόλεμοι ἢ συμμα-
„χία, μετὰ τῷ πόλεμοι τὰς
„μηχανὰς νομίζου, de iis
„qui quocumque modo se-
„rius,

Μεταποιῶν 6. ἀντιποιῶν.

Μετρίως ὀργασμένον 7. ἀντὶ τ, μεμαλαγμένον, ἢ δεδευμένον.

Μορ-

„ rius, quam oportebat,
„ vel ad sunt, vel aliquid
„ agunt, usurpatur: Qua-
„ re ἀφυστῆν non verbum
„ μεταλαγχάνειν, sed men-
„ tem ipsius proverbii
„ declarat, sumtumque
„ est ex Platonis ὑπερῶν.
Vide Scholiasten ad h. l.
Polit. IV. p. 448. G. τ
σοσῆν ταύτης τ ἐπιστήμης με-
ταλαγχάνειν. Legg. IX. p.
660. B. μήτε αἰχλῆς τινός
ἀπὸρ κ' ἀδῶς μεταλαχών. Τι-
μαεο glossam sublegerunt
Photius Lex. MS. & Sui-
das.

6. Μεταποιῶν.] Cod. MS.
habet: Μεταποιῶν. ἀντὶ τ
ποιῶν. Sed recepimus le-
ctionem Suidae, a quo
nominatim laudatur πλάτων
Πολιτικοῖς, vel potius Πολι-
τικῶν. Locus est p. 183. D.
ὅς ἀταμφοσθητῆς δέλης ἔχοντα
ἐπεί, ἥμισυ βασιλικῆς μετα-
ποιεῖν τέρχης. & μοκ: μή
ποτε βασιλικῆς μεταποιεῖν
εὐρωμῃ. Herodot. Lib. II.
178. ὅσα δ' ἄλλα πόλεις μετα-
ποιεῖν, ἔδιν σφι μεταδὲν μετα-
ποιεῖν. Plutarch. T. II.
p. 57. F. αὖ δ' καὶ λόγων τι-

νὸς ἐμπειρίας ἢ μεταποιεῖν
Philostat. Heroic. cap.
III. p. 710. Themist. Or.
II. p. 24. A. Wastius in
Thucyd. Lib. II. 51.

7. Μετρίως ὀργασμένον.] In
Cod. MS. levi vitio scrib-
bitur, ὀργισμένον. Sed in
hac ipsa glossa jam olim
peccatum est gravius. Nam
Photius Lexic. MS. sic
legit: Μετρίως ὀργασμένον.
ἀντὶ τ, μεμαλαγμένον, ἢ δε-
δευμένον. Multo inquina-
tius Suidas: Μετρίως ὀργισ-
μένον. ἀντὶ τ, μεμαλαγμένον.
(Edd. prior. μεταλαγχάν-
ων) ἢ δεδευμένον. quod, mi-
rum est, a Kusterio con-
coqui potuisse. Infra Τι-
μαεὺς: ὀργίζας. μαλάζας.
Et alio loco: ὀργασμένον.
μεμαλαγμένον quorum u-
trumque Suidas etiam de-
scripsit. Glossa referenda
est ad Theaet. p. 136. D.
ὅταν μὲν ὁ κηρὸς τ αὖ τῇ ψυχῇ
βαθύς τι καὶ πολὺς καὶ λίγος
καὶ μετρίως ὀργασμένον ἢ, τὸ
ἴστω δὲ τ αἰσθάνων, σύνσημαι-
νόμω εἰς τὸ τοιοῦτον τὸ ψυχῆς
κίμα, &c. Ceterum quis non
miretur fatalem librariorum
Z 2 in

Μορμολυκῆα⁸. τὰ Φοβερά τοῖς παισὶ προσωπῆα.

Μορ-

in hoc verbo errorem? Nam hic quoque ὀργασ-
μῶ in ὀργασμῶ com-
mutarunt. Sed bonum
factum, quod Suidas v.
Ὀργασμῶ Platonis lo-
cum emendatiorem lau-
davit: ex quo veram le-
ctionem restituendam es-
se, dudum est, quod mo-
nuerit Paul. Leopardus
Emend. XVI. 16. Neque
aliunde Pollux VII. 165.
excerpsisse videtur ἀρὸν
ὀργάζειν. Est vero ὀργάζειν
quamlibet materiam subi-
gere, macerare, mollire.
Sophocles Oed. Tyr. v.
343. ex T. H. emenda-
tione: καὶ γὰρ εἰ πίττει φύει
οὐ γ' ὀργάσεται. Idem apud
Etymol. M. p. 629. 35.
Θίλειμι πολλὸν ὀργάζειν. Exi-
mum est Scholion, quod
ex Hippocratis MS. mar-
gine protulit Foëstus Oe-
con. v. Ὀργασμός. Ὀργασ-
μός, μαλαγμός, μέμνη⁹ τ' λεί-
ξιος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Παιδάρῳ
λέγει· Καὶ πρῶτον ἄρχον πολλὸν
ὀργάζειν χροῖτι. καὶ Ἀπικὸι δ' ἰ-
δίως λέγουσιν Ὀργάζειν, τὸ τὰ
ὕλην τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀνα-
φυράειν, καὶ οἷον πολλὸν ποιεῖν
ubi pro ἐν Παιδάρῳ lege ἐν
Παιδάρῳ. In ipso Sopho-
clis versu olim conjicie-
bam: Καὶ πρῶτον ἄρχον πολλὸν

&c. quod Cl. Brunckius
secutus est in Lexico So-
phocleo. Nunc malim: Καὶ
πρῶτον ἄρχον πολλὸν &c. ut
Aem. Portus Lex. Ion. v.
Ὀργάζειν correxit. Pbrynē-
chus MS. Ὀργάζειν πολλὸν,
τὸ Ἀφείχαν. ἔτι γὰρ τὸ ὕ-
λην οἱ ἄρχοι λέγουσιν. καὶ
Ὀργάδα, τὴν ἱερὰν καὶ ἀνιερμῆ-
ν γῆν, ὅτι ἱλάσθαι καὶ ἱπυγῶ.
qui, ut solet, respicit Aris-
tophan. Av. v. 840. Ἰάλικας
παραφύει, πολλὸν, λῆπιδος, ὀργα-
ζον. ubi Scholiastes ex
Eupolidis Προκαλλτίς haec
attulit: Ἡ πολλὸν ὀργάζειν τι-
νὰ. Herodotus Lib. IV. 64.
σχετίζας βοδὲς πλευρῇ, δὲ ψὶ τῇ-
σι χερσὶ. ὀργάζας δ' αὐτὰ, ὅτε
χαρμάκιστον ἔκλιν⁹. ubi quo-
Codd. & Glossae prae-
bent ὀργίζας, natum vide-
tur ex ὀργίζας, ab ὀργάνω.
quam formam agnoscit
Hesych. v. Ὑποργιστῆς, &
Ὀργημίον. Nicander The-
riac. v. 651. Καὶ τὸ μὲν ὀρ-
γάζειν, καὶ εἰς ἐνὶ τῷ χεῖ μίξας.
Alexiph. v. 155. & Schol.
Poëta incertus apud Athen.
Lib. X. p. 455. E. καλῶς
ἀφλοῖς χυλὸν ὀργάζας πίς. ubi
vide Casaubonum. He-
sych. in v. & Herodianus
Atticista p. 468.

8. Μορμολυκῆα.] Proprie
sunt larvae tragicæ vel
(9-

Μορμυρίτῃ καὶ μορμολύτῃ. ἀντὶ τῆς ἐκφοβῆς, ἀμ-
φότερον.

Μορμυ-

comicae, ad terrorem in-
cutiendum compositae: qua-
les videas, licet, in *Te-
rentio* nuper Urbini edito.
Προσώπων Ἀλφεινὰ καὶ μορμολύ-
ταις *Isidor. Pelus.* Lib. II.
Ep. 257. junxit. *Nunnes.*
ad *Phrynich.* p. 162.
Spanbem. ad *Callim.* H. in
Dian. v. 67. & *Hemsterb.*
ad *Polluc.* X. 167. In fa-
bulis Μορμολύταις Acherontis
est nutrix; quod ex *Sophrone*
tradit *Porphyr.* a-
pud *Stob.* *Ecl.* *Phys.* p.
129. Alias puerorum ter-
riculas, Lamiam, Gorgo-
nem, Gellonem, Ma-
niam, recenset *Casaubonus*
ad *Strabon.* I. p. 36. Sed
μορμολυταίον a propria per-
sonae significatione transit
ad latiore, & usurpa-
ri coeptum est de rebus
iis, quae inanem afferunt
terrorem. *Plato* *Phaedon.*
p. 384. E. ἀλλ' ὅπως ἐν τις
καὶ εἰς ἡμῶν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα
φοβῆται. τῶτον δὲ περὶ μὲν πεί-
θειν μὴ διδόναι τὸ θάνατον, ἄν-
τις τὰ μορμολύταια. quod ab
aliis etiam expressum do-
cet *Gataker.* ad *Antonin.*
L. XI. §. 23. *Seneca* de
Constant. *Sap.* 4. ut non
dolor tantum, sed doloris

opinione vexemur, more
puerorum, quibus metus
incutit umbra, & persona-
rum deformitas, & deprava-
ta facies. *Clem. Ale-*
xandr. *Strom.* L. VI. p.
780. οἱ πολλοὶ δ', καθάπερ οἱ
παῖδες τὰ μορμολύταια, ὅπως δι-
δάσκει τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν.
Arnobius VI. p. 210. ut
ab actionibus improbi, tan-
quam parvuli pusiones,
personarum monstruosissima
torvitate, fannis etiam
constringerentur, & Ma-
niis. ubi pro fannis, in
quo MSS. variant, lege
Lamiis. *Julian.* Or. VII. p.
238. A. οὐ δ' ὅπως ἡμῶν μὴ τὸ
Διωγὸν ἀσθενῶν, ὥστε τι μορ-
μολυταίον, ἐκφοβῆται. *The-*
misst. Orat. V. p. 67. D.
γογγύζοντα ἀνθρώπων διδόντες, καὶ
ἐπικύρις ἀνάγκας. καὶ ἀδινῶ μορ-
μολύταια. *Heliodor.* VI.
p. 265. ὅπως, ὅση τις τῇ
ἐνέργειᾳ ἢ δυνάμει, καὶ ὡς εἴς
ἡμῶν μόνον μορμολύταιον, ἀλλ' ἡ-
δὴ καὶ ναυσικλῆϊ γινέται. *Theo-*
phylactus, *Bulgariae* *Epi-*
scopus, *Epist.* 73. τὰ δ' ἐφί-
βηται, ὅς ἡμῶν ἐκκατακλίνοντες, μορ-
μολύταια παίδων εἰσίν. Sed
non necesse est, plura hu-
jus generis cumulare.

9. Μορμυρίτῃ.] Μορμολύτ-

Z 3

τις

τις est gestu quodam et pronuntianda voce μορμολύτης pueros terrere, ut bene explanat Gesnerus ad Claudian. Carm. XXXI. III. Gorg. p. 291. G. μορμολύτην αὐτὸν ὃν γυναιὶ Πῶλι, καὶ ὃν ἐλέγχεις. ubi Olymperiodorus Scholiis MSS. μορμολύτην, ἀντὶ τοῦ, ὡς παιδιῶν φοβέας. Vide ibi etiam Scholiaften. Criton. p. 371. B. ἂν πάλιν τὸ πᾶν παρῶν ὃ τὸ πᾶν δύναμις ὥσπερ παιδὸς ἡμῶν μορμολύτην, δεσμὸς καὶ θανάτου ἐπιπέμπουσα. quem hocum expressit Pbilso T. II. p. 468. ὥς δὲ τὸ πλῆθος καὶ θάνατον ἐπαυαταιόμενοι, ὃ μορμολύτην με ταῦτα. Aristophan. Av. v. 1245. ταῦτ' ἐλέγετο μορμολύτης δοκῆς. Lucian. Deor. Dial. XIX. p. 251. μορμολύτης γὰρ με, καὶ φύγω ὅταν ἴδω αὐτὴν. Theophrast. Or. IX. p. 121. B. ἂν μορμολύτην σὺ ἀπὸ σιδηρῆς φανταζόμενος. Or. XXIX. p. 346. B. Gregor. Nazianzen. Or. XXXV. p. 563. C. καὶ σὺ μορμολύτης τῶν ἀπλυστέρων. ubi Basilii Scholiis nondum editis: μορμολύτην ἐστὶ, τὸ ἐμφοβεῖν καὶ μορμολυκεῖν, ὥστε πᾶσι εἰς φόβον παιδιῶν ἀναστάν, καὶ τὸ πᾶν τις ἀποκρίσθαι ὅψιν. αἶμα. ἀπὸ τὸ μορμῶ, τὸ καὶ λαμίας. Θίκεται δὲ ὁμομορμολύτης

(immo Ἀδωναζύζαις, v. 40.) τὴν γυναῖκα ὥς παιδίων ἐλέγειν ἀσάφει, μορμολύτης. Rarissime μορμολύτης accipitur pro formidare, timere. Plato, vel potius alius scriptor Platone multo recentior, Axioch. p. 729. A. καίτοιγε τὸ ὥσπερ χεῖν ἀχλινύζων τὸ μορμολύτομαι τὸ θάνατον. Eadem potestate Hesychius: μορμολύτης. φόβος. Activum μορμολύτην, non, nisi apud Grammaticos, reperi. Aequae insolens est forma μορμολύταιν, quam Timaeus primo loco ponit. Hesychius tamen habet: μόρμοι. φόβος. Inde μορμολύταιν. Vide Valckenar. ad Theocrit. Adonias. p. 346. Alii scriptores pro μορμολύτης dicunt διδίσταται, ut Homerus Il. γ. 201. Πηλεΐδην, μὴ δὲ μ' ἐπίσσειται, ἵππυτιον ὡς, Ἐλπίο διδίσταται. ex quo Platonis locum, quem paulo ante attulimus, ductum esse, pulcre vidit Pierseus ad Moerjd. p. 119. Ex eodem Homeri loco fluxit glossa Hesychii, quae viros eruditos vehementer torfit: διδίσταται. ἐμφοβεῖται τὰ παιδία ἀπὸ φρίκης εἰς δέος ἄξιν. Scribendum: διδίσταται. ἐμφοβεῖται τὰ παιδία, ἀπὸ τέραις εἰς δέος ἄξιν.

Μορυχαία¹⁰. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, καὶ ἢ Ἀρ-
τεμις Μορυχαία, ἀπὸ δὲ καθιδρύσαντο.

Μενυχία καὶ Ζεία¹¹. λιμένες ἕτεροι δὲ Πειραιέως.

Μυ

10. Μορυχαία.] Respe-
xit Timaeus Phaedr. p.
337. init. Ἀτὰρ Λυσίας ἦν,
ὡς τοῖσιν, ἐν ἁτῇ. ΦΑΙ. Νῆα,
παρ' Ἐπικρατῇ ἐν τῇδε τῇ πλη-
σίῳ δὲ Ὀλυμπίῳ οἰκίᾳ τῇ Μο-
ρυχίᾳ. ubi Hermias Scho-
liis MSS. Ὁ δὲ Μορύχου γὰρ
τεῖς τις ἀδρακῶν, καὶ ἡ κωμω-
δία αὐτὸν ὡς γαστριμαργόν. Δι-
δάσκει. α' quo nihil discre-
pat Scholiastes Platonis.
Morychi gulam a Comicis
vexatam esse, his locis
intelligitur. Plauto Comi-
cus apud Schol. Aristo-
phan. ad Nub. v. 109. Ὡ-
δαί Μορύχου, τίως γὰρ εὐδαί-
μων ἦν, καὶ Γλαυκίτης, ἡ
ψῆλα, καὶ Λεωγόρας. Οἱ ζῆτε-
τερον, ἔδεν εὐθυμέμειοι. Ari-
stophan. Acharn. v. 887.
Ἥλθες ποθεν, μὲν τρυγῶν καὶ
χόροις, Φίλη δὲ Μορύχου. Vesp.
v. 504. Ζῆν βίον γυναικῶν, ὡς
παρ' Μορύχου. Ibid. v. 1137.
Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγ-
ματι. ad quae loca viden-
da sunt Scholia. Pac. v.
1008. Μορύχου, Τελεία, Γλαυ-
κίτη, ἅλοις τέλει ποταμοῖς,
quem locum asserens Sui-
das v. Μορύχου, haec ex-

plicationis loco adjecit:
Ὁνόμαζα κύρια. ἔτοι ἐπὶ κοινῇ
γυνείᾳ διδίδετο. Sed non
dubitandum est, quin vel
ipse scripserit, vel in Scho-
liis deperditis scriptum le-
gerit: ἔτοι ἐπὶ λαίμαργίᾳ δι-
δίδετο. Diana Morychia
ineptis libraris originem
debet. Quod erratum non
sefellit acumen Hamster-
busii: „ Suspicor verba
„ ἐν ἡ καὶ Ἀρτεμις — καὶ
„ δρύσαντο huc esse per
„ errorem translata ex se-
„ quenti articulo, & post-
„ ea emendatione prava
„ fuisse scriptum Μορυχία
„ pro Μενυχία. notissima
„ certe haec Diana. Sic
„ ἡμῶν in Νῦν δὲ, Glossa,
quae jam Photii tempore
interpolata fuit, sic in e-
jus Lexic. MS. contracta
reperitur: Μορυχία. οἰκία
τις, ἀπὸ Μορύχου, (sic) ἐν
ἡ Ἀρτεμίδι. A Μορύχου vero
formatur Μενυχία, non Μο-
ρυχία. Illud igitur tenen-
dum.

11. Μενυχία καὶ Ζεία.] Neu-
ter portus in Platone oc-
currit. Pro λιμένις ἕτεροις
P. 10-

Μυδάων¹². διύγειν εἶναι, καὶ σήπιασθαι.

Nes-

Photius Lex. MS. legit, λιμῖτις ἰσπί. Sed Timaei lectio retinenda est, & sic exponenda: portus alii diversis a Piraeo. Cur enim magis ἰσπί, quam Piraeus? Fuere scilicet, qui a Piraeo distinguerent. De Munychia locus insignis est Ulpiani ad Demosthen. pro Cor. p. 533. F. Vide Meurs. de Piraeo cap. 3. & 9. & quae communicavi cum P. Burmanno Secundo ad Propert. II. 2. 59. Latinos poëtas hunc portum modo Munychium, modo Monychium vocare, docet Marklandus ad Stat. Silv. V. 3. 107.

12. Μυδάων] Cod. MS. Μυδάων. Quae forma cum nullo usu recepta videatur, ex Photio MS. & Suida μυδάων reposuimus. Μυδάων (quod est ipsum Latinum *madere*) & μυδάων cognata verba sunt, nec differunt prima significandi notione. Usus tamen μυδάων in hanc partem flexit, ut semper de *pilotum defluvio* dicatur. Μυδάων patet latius, & tam in meliorem partem pro

malescere, quam in pejorem pro *putrescere* & *foetere* usurpatur. Vide H. Stephan. Ind. Thes. in utraque voce, & Foëf. Oecon. Hippocr. Ludunt in his verbis permutandis librarum. In Aristophan. Plut. v. 266. vetus Criticus jam olim διεύγεσθαι notavit. Apollon. Rhod. III. 1041. Ἡμεῖς δὲ μυδάωνας τῷδε φάρμακον, ἥδ' ἄλλοι φησὶ Γυμνασθεῖς Φαίδρου τοῖς δῖμας. Ibid. v. 1246. Τίφρα δὲ Μυδάωνος ὑποσημασμένης Ἰνδῶν φάρμακα μυδάωνας. Nicander Theriac. v. 308. οἱ δὲ φόνος μυδάωνος ἀναπέμψαν ἰδίους. Sed imprimis, ut dixi, μυδάων de putredine, quae foetorem emittit, frequentari solet. Sophocles Antig. 1020. Μυδάων κακὸς μείων ἰσπίλο. Dio Chrysost. Orat. V. p. 86. C. Τὸν δὲ περὶ ἐνριθῆναι σακρὸν ἦδη καὶ μυδάων. Lucian. Dial. Mort. XIV. p. 398. ἐρῶντας δὲ περὶν ὧ θύειν ἐκείνην καί-μιν, μυδάωντα ἦδη καὶ ἐξερθεῖν. Quem Luciani locum prae altero Dial. Mort. VII. p. 357. Berglerus comparare debuerat cum Alciphron. Lib. III. ep. 22. κατὰ σοὶ τρεῖς τούτῃ ἡμέρᾳ ἐκτάδων, μικρῶν,

N.

Νεοθνής¹. ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοτελής². ὁ νεωστὶ τετελεσμένος.

Νεργόν³. νεωστὶ εἰργασμένον.

Nũ

νεκρὸν, ἢ μὴ μὲν. Idem Lib. I. ep. 17. Longus L. III. p. 128. Vide eruditissimum Koenjum ad Gregor. de Dial. p. 264. Nec μὲν, nec μὲν a nobis in Platone reperi-
tum est.

1. Νεοθνής.] Legg. IX. p. 656. H. ὡς ὁ θανατωθεὶς ἀπὸ βιολίας, ὃν ἐλευθέρῳ φρονή-
ματι βεβαιώσας, θυμῶτα τῷ δρά-
σαντι νοθὴς ὢν. Cum Timaeo ad verbum congruunt Photius Lex. MS. & Sui-
das; nisi quod apud po-
steriorem minus bene Νεο-
θνής edatur.

2. Νεοτελής.] Phaedr. p. 346. E. ὁ μὲν εἰ μὴ νοτι-
λὴς, ἢ διαφθαμένῳ, ὅτε ὑγιὲς
ἐκείνῳ ἐκείνῳ φέρει. &c. Ibid.
ὁ δὲ ἀρετιτελής, ὁ δὲ τότε πολυ-
θώμων. & p. 345. E. ἀτι-
λὴς δὲ δὲ ὅτι θίας ἀπέρχον].
ubi bene Hermias Schol-
iis MSS. τὸ δὲ ἀτιλὴς, ἀντι

τῷ, ἀτίλῃ. Phaedon. p. 380. F. ὅς ἐν ἀμύλῳ καὶ ἀτί-
λῃ εἰς ἄνδρα ἀφίκα]. Pro
τετελεσμένῳ Suidas exhibet
τετελεσμένῳ. ubi male ver-
titur, quod glossae fedes
ignorabatur.

3. Νεργόν.] Polit. VI. p. 473. G. νεργὸν ἰμάτιον ἱ-
χοίῳ, ὡς νυμφίῳ παρισκευα-
μένῳ. Plutarch. Sympos. L. IX. 10. p. 374. E. ἐν
τῷ λαίῳ, ἀντὶ τῷ νεργόν. Liban.
Opp. T. II. p. 353. B. τὰ παλαιὰ μὴ ὡς νεργὰ φερέ-
μενοι. Themist. Or. II. p. 40. A. σφραγίδα πᾶν λαμ-
πρὸν τι, καὶ νεργόν. Or. IV. p. 60. A. μετακίβηται ἐν πα-
λαιῷ σκήπτρῳ ἐκτετακτόν. εἰς ἑρ-
τιπαγίς τι, καὶ νεργόν. Polo-
lux I. 25. IX. 18. Ra-
riorem formam νεργὸς vel
νεργὸς habent Alciphron
Lib. III. ep. 57. & He-
sych. in v. Timaeum de-
scripserunt Photius Lex.
MS. & Suidas,

A a

4. Nũ

Νῦν δὴ ⁴. πρὸ ὀλίγου χρόνου ἡμῖν.

Νυνί ⁵. ἐν τῷ ἐνεσῶτι χρόνῳ.

Νῶ ⁶. ἡμεῖς.

Νῶιν ⁷. ἡμῖν.

Σ.

Ξεναγοί ¹. οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί.

Σύλων

4. Νῦν δὴ.] Parmenid. p. 55. G. ὅτι νῦν δὴ ἰγὰ ἐλ-
γον. Theaet. p. 115. E. ὅτινα πρὶν ἐπὶ ἡμῶν ὡς ἐν νῦν δὴ.
Politic. p. 171. C. καθάπερ
εἰκάζομεν νῦν δὴ. & cen-
ties alibi. Cum Futuro
jungitur Sophist. p. 150.
F. Καὶ νῦν δὴ τῷ ἰδιώτῃ θή-
σομεν. Legg. III. p. 588.
A. οὐκ ἔστι νῦν δὴ μάλλον βέλαι-
σόμεθα τὸ τοῦτον. Plura, ex
ipso etiam Platone, de
harum particularum vi no-
tavit J. G. Graevius ad
Lucian. Soloecist. p. 579.
In fine glossae dele ἡμῖν,
quippe ex vicina voce
Νῶν huc inculcatum.

5. Νυνί.] Euthyphr. p.
51. C. οἷμαι μέντοι ἡγῶναι τῷ
νυνὶ καλῶς λέγειν. Phileb. p.
95. A. ὅπερ νυνὶ διελύθη.
Hipp. Maj. p. 97. G. 99.
H. & sexcenties alibi.

6. Νῶ.] Alcib. I. p. 33.
G. ἀτὰρ νῶ γιγνέσθαι μάλα σφό-
δρον. Phaedr. p. 350. A.

αἱ δὲ ἴδουσι καὶ νῶ, καθάπερ τὸς
πολλούς. Ibid. p. 357. G.
Vide Apollon. Dysc. Ex-
cerpt. p. 428. & Lucian.
Soloec. p. 467. ibique
Schol. & Graev.

7. Νῶιν.] Erast. p. 5. E.
δυσὶν ὅτιναι νῶν πρὸς τὸν λόγον.
Phileb. p. 79. C. ὅς' ἀλλὰ
τι νῶν σκεπτικόν. Theaet. p.
115. D. Sophist. p. 149.
E. Politic. p. 170. C. 174.
B. &c. Vide Valcke-
nar. ad Euripid. Phoen.
463. & Pierseum ad
Moerid. p. 266. Suidae
Cod. Leid. congruit cum
Timaeo. In edito ἡμῖν
deest.

1. Ξεναγοί.] Legendum:
ἡγούμενοι ὁδῶν, vel, ὁδῶν. Utro-
quemodo Hesychius. Glos-
sa autem pertinere vide-
tur ad Phaedr. p. 338. B.
ὅς' ἄρα σοὶ ἐξυπάρχει, ὃ φί-
λι Φαίδρε. ΦΑΙΔ. Σὺ δὲ γι-
γνέσθαι θαυμάσιον, ἀτοκώτατος τις
φύσις ἀτιχίως γὰρ, ὃ λέγεις,
ξανα-

ξύλων ἐρεψίμων *. τεγάσματ' ἐστὶ τὰ ἐρέψιμα, τὰ εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Ξυσί-

Ξυαυμίον τὴν καὶ οὐκ ἐπιχωρίαν
 ἵστικας. quem locum contu-
 lit *Ti. Hemsterbus.* cum
 hoc *Luciani Contempl.*
 p. 488. ξυαυμίον γὰρ οὗ
 οἶδ' ὅτι με ξυμπιπνεύων, καὶ
 δείξεις ἱκασα, ὡς αὖ οἶδ' ἄ-
 παντα. *Alciphron Lib. I.*
Ep. 26. ξυαυμίον μί τι-
 νος ἁριστῶν, ἐπὶ τὰς Μαρτίου
 δόξας ἀφικόμενον. Sic pro ξυ-
 αυμίον verissime legit
Steph. Berglerus. Sed
 ponamus totum locum,
 sicut integre & emendate
 in Codice Regio scriptus
 reperitur: ξυαυμίον μί τι-
 νος ἁριστῶν, ἐπὶ τὰς Βυρτίας
 δόξας ἀφικόμενον. εἴτα καταλαμ-
 βάνω περιστάτην, ὁφθῆναι ῥικνόν,
 συνσπακόντα τὰς ὁφρὺς, χαρτί-
 δια ἀρχαῖα τινα, σαπρὰ δ' αὖ
 τ' ἡρόνιοι, ὑπὸ κόριαν καὶ σπῆν
 ἡμίρωτα, αὖ χαρὶς κατέχοιτα.
 ubi *Arnaldus Obs. Misc.*
Vol. IV. T. III. p. 453.
 scripturam, χαρτίδια σαπρὰ
 & ἡμίρωτα, conjectura as-
 secutus est. ξυαυμίον
 etiam e scripto libro *Dor-*
vilius ad Charit. p. 447.
 confirmat. *Themist. Or.*
IX. p. 123. B. ὅτι αὐτὸς τὰς
 Μάξας αὐτῶν ξυαυμίον. *Or. XI.*
p. 151. B. ὅπως καὶ ξυαυμί-

ον καὶ ὁδηγεῖται, αἱ μὲν ἴδιαι,
 αἱ δ' ἴδιαι ἐκαστῶν (αἱ, ξυαυμίον)
 ἐπὶ τ' ὁδοποροῖν.

2. ξύλων ἐρεψίμων.] Critia
 p. 560. E. Χρόν' δ' ἔπαμ-
 πολος ὅτε δίδραμι αὐτόθι εἰς οἰ-
 κοδομήν εἰς τὰς μεγίστας ἐρεψί-
 μων τμηθίσαν τεγάσματ' ἐστὶ ἴτι
 σῶα. *cujus loci corruptela*
tam manifesta est, ut ne
hebetiorem quidem, aut
minus attentum fallere
possit. H. Stephanus quae-
dam deesse putabat: at
Valckenarius, τεγάσματ'
abundare. Igitur de ejus
conjectura locus sic re-
fundendus: Χρόν' δ' ἔπαμ-
πολος, ὅτε δίδραμι (αὐτόθι εἰς
οἰκοδομή(αἱς τὰς μεγίστας ξύλων
ἐρεψίμων τμηθίσαν) ἅτλη ἦν ἴτι
σῶα. Sed vide, an minore
mutatione res sic expediri
possit: Χρόν' δ' ἔπαμ-
πολος, ὅτε ξύλων, αὐτόθι εἰς οἰ-
κοδομή(αἱς τὰς μεγίστας ἐρεψίμων
τμηθίσαν, τεγάσματ' ἦν ἴτι σῶα.
 Δίδραμι, an ξύλων legas, ni-
 hil interest. Οἰκοδομήσεως
 confirmat *Codex Parisinus.*
Pollux VI. 124. ex hoc
 loco excerpfit ἐρέψιμα ξύλα.
Euripides Iphig. Taur. v.
 48 πᾶσι δ' ἐρέψιμοι σίγῃ βί-
 βλημίον αὐτὸς εἶπας ἔξ' ἁέρον
 Α 2 2

Ξυτίδες³. ποδήρη ἐνδύματα. οἱ ᾧ χλαμύδας κομι-
κὰς Φαίν, ὅτι ἀπὸ τῆ ἐξέδου καὶ εἰργαζομένη
ἐπιμελῶς.

Ο.

*Οα¹. ἀκροδρῶν ἐῖδος, μέλοις μικροῖς ἐμπερές.

Θίνα.

καμῶν. *Hesychius*: Ἐρίψι-
μοι. τρυάτιμοι. *Aristophan.*
Av. v. 1110. τὰς γὰρ ὑμῶν
οἰκίας ἐρίψομεν σὺς αἰὲθ. *Li-*
ban. Opp. T. II. p. 337.
A. leviter correctus: τὰ
μὲν γὰρ ταῖς λιθοτομίαις ἔτι
τῇ πόλιν τὰς τοίχους· τὰ δὲ ταῖς
ὑδαὶς ἐρίφ. *Timaeo* glossam
sublegerunt *Photius* Lex.
MS. & *Suidas*; ut erret
Josepb. Waffius ad *Thucy-*
did. Lib. II. 14. *Suidam*
Interpretis *Thucydidei* in-
terpreterem egisse, scribens.

3. Ξυτίδες.] *Polit. IV. p.*
445. D. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ
τὰς γυναικὰς Ξυτίδας ἀμφίεσαν-
τες, καὶ χερσὶν ἀφελήεις, σὺς
ὑδαὶν ἐργαζομένης πελεύειν πλὴν γυν.
ubi vide *Scholia*. *Lexi-*
con Rhetor. MS. Ξύσις.
χιτῶν ποδήρης γυναικῶν. οἱ δὲ
τραγικῶν ἔνδυμα ἰσχυροποιήσαντες
καὶ ἔχον ἐπιπύρην. οἱ δὲ, τὸ
λατὶν, πνεῦμα τὸ ξυτίδ. ἰδίως δὲ
τὸ τῶν τραγικῶν ἔνδυμα. Scho-

liafies *MS.* *Theocriti* in
Bibl. Genevensi ad *Eid.*
II. 74. Ξύσις, Ἀπικῶς, Ξυ-
τίς δὲ, κοινῶς, χιτῶν ποδήρης
γυναικῶν. οἱ δὲ, καὶ τραγικῶν
ἔνδυμα. οἱ δὲ, προκαλὸν ἱμάτιον,
ὅ οἱ ἡλόχοι φέρουσι. Plura de
hoc vestimenti genere In-
terpretes ad *Aristoph. Nub.*
70. *Hemsterbus.* ad *Lu-*
cian. *Nigrin. p. 50.* &
Toupius ad *Longin. p.*
228. In *Timaeo* pro ἐξέδου
scribe ἐξέδου, ut est apud
ceteros Grammaticos, &
pro ἔτι, δαλονίτι.

1. *Οα.] Hanc vocem
in exemplaribus *Platonis*,
quibus nunc utimur, fru-
stra quaeras. Atqui eam,
praeter *Timaeum*, olim
in *Platone* legit *Pollux*
VI. 80. μέγιστον, ἃ καὶ ἔα
καλεῖται· καὶ τὸ τοῦτο μέγιστον ἐστὶ πα-
ρὰ *Πλάτωνι*, ὡς πνεῦμα Ἀρχιλόχου
ἰκαίνο. Quid igitur? Expe-
riamur, an, conjectura
duce,

duce, ad glossae cubilla perveniri possit. Totum si *Platonem* perlegeris, non nisi unum locum, cui *sorborum* mentio accommodata sit, reperies, *Symph.* p. 322. E. τὰ δὲ τὰ ἐπὶ τῷ (ὁ Ζεύς) ἔτιμι τὰς ἀθροίας δόξα, ὥσπερ οἱ τὰ αὐὰ τίμοις, καὶ μέμοις ταρχύον, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ αὐὰ ταῖς θρεῖν. quem locum afferunt *Euseb.* P. E. XII. p. 585. D. & *Suidas* v. ταρχύον, ille ineptissime legens, τὰ αὐὰ τίμοις, hic vulgatam lectionem servans. Equidem pulcre scio, οὐα σεῖα in veterum mensis feundis apposita esse. *Alexis* apud *Athen.* II. p. 60. B. Ἰπφάνων ὡν ἡμίτομον τὸς ἀτέρε. ubi vide *Casaubon.* & XII. p. 517. E. Διπυρον παροβίσεως ὡν ἡμίτομον. At οὐα avium seeta sale esse condita, ut diutius conservarentur, ecquis fando audivit? De piscium ovīs, praesertim mugihum, id docuit *Thom. Reines.* Defens. Var. Lect. p. 167. Omnino in *Platone* legendum: ὥσπερ οἱ τὰ αὐὰ τίμοις, καὶ μέμοις ταρχύον, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ αὐὰ ταῖς θρεῖν. De qua emendatione tanto minus dubito, quod eadem in mentem venerat *L. C. Valckena-*

rio, singulari harum literarum ornamento, qui etiam loca quaedam, quibus confirmetur, humanissime mihi suggestit. *Platonis* ἢ a *Dioscoride* Lib. I. cap. 174. dicuntur ἡ τμηθὲν καὶ ἐπαρθὲν. *Galenus* in *Gloss. Hippocr.* "Οα. τὰ αὐὰς τὸ πολλὸν ἢ καλὸν. Idem de *Alim. Fac.* T. VI. p. 351. scribit, τὰς αὐὰς συνάγειν τὸ ἕν ὅτι μάλῃ, ὑπὸ τὸ παλαιὸν Ἀθηναίων, ἀλλ' ὅτι τὸ γαστρίμαλῃ γαστρίμαλῃ τε καὶ λέγει. Vide *Foef.* *Oecon. Hippocr.* Eandem, quam in *Platone*, corruptelam ἢ subierunt in *Philyllio* apud *Athen.* II. p. 52. B. & in *Antiphrane* ibid. p. 56. E. Ex his locis quaedam occupavit *Bodaeus* a *Stapel* ad *Theophrast.* Hist. Pl. p. 204. A. *Casaubonus* tamen *Platonis* locum in nullam vitii suspicionem vocavit, tamen ἢ praeclare restituit *Dioni Chrysost.* Or. VII. p. 113. D. ἢ ἰτέρεσ οὐκ ἔστιν ἡμίτον ἢ τμηθὲν, καὶ μέμοις, καὶ μὴ καμμεθὲν. pro, ἡμίτον ἢ τμηθὲν. in eo minus laudandus, quod veram lectionem τμηθὲν in τμηθὲν mutavit. *Hesychius*; Οἰμυλὰ. ὁμίλῃ, ἀπὸ δρεμ. Lege: "Οα. μὴλα. ἀπὸ

οἶναρα. ². τὰ δ' ἀμπέλαι φύλλα.

οἶσεῖν ³. συντόνως καὶ μανικῶς κινῆν).

ὄκνη ⁴. εὐλαβῶς ἔχει.

ὀκρίβας ⁵. πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἵφ' ἧ ἴσαν) οἱ τὰ δημόσια λέγουσιν. Θυμέλη γὰρ ἔδει-

ἀπερδεύειν. Alterum οἶμαλα
litura sanandum. *Plato-*
nis locum ob oculos ha-
buit *Plutarchus* *Amator*.
T. II. p. 770. B. οἶδα τὸς
παιδικὸς ἥρωτας ὡς ἀδελφαίτατα
πολλὰ λόγου(ι, καὶ σπαρ(ι) λό-
γου(ις, ὅσπερ αὐτῶν τελεχῇ
αἰρεῖται (lege, τελεχῇ ἀφαιρεῖται)
τὴν φιλίαν, ex quo *Toupius*
Emend. in *Suid.* T. III.
p. 188. in *Platone* scribi
volebat: ὅσπερ οἱ τὰ αὐτὰ ταῖς
θεατρικαῖς ἀφαιρέσεις. Sed hac
correctione nihil opus est.
Nam *τίμιος* semel positum
bis intelligendum. Vix o-
perae est monere, *Timaei*
glossam a *Suida* esse de-
scriptam.

2. Οἶναρα.] Haec vox
non legitur in *Platone*.
Vide *Valeken.* *Anim.* in
Ammon. p. 175. Glossam
etiam habet *Suidas*.

3. Οἶσεῖν.] *Theaet.* p.
130. B. αὐταῖς — ἂν μάλ-
λον οἶον τι ἀφαιρῆται ἢ τοῖς
οἶσεῖν. *Phaedr.* p. 346.
H. ὡς πᾶσι κυτταμένη πύλη

ἢ ψυχὰ οἶσεῖν, καὶ δυνάμει. *Polit.*
IX. p. 503. A. τότε δὲ δα-
μοφροῦται τὸ ἐπὶ μανίας, καὶ οἶ-
σεῖν ἐπὶ τῇ ψυχῇ.
Ibid. C. *Lenneptius* ad *Pha-*
larid. Ep. 7. p. 36. & *Tou-*
pius App. *Notar.* in *Theo-*
crit. p. 30. A *Timaei* glossam
sumit *Photius* *Lex.* MS.

4. ὀκνῶ.] *Parmen.* p.
54. D. καὶ διομένον ἡμῶν διὰ
τὸς λόγους, τὸ μὲν πρῶτον
ἀκρίβως· ἔπειτα μέλλει διαγῆστο.
Lyf. p. 106. C. καὶ ἑαυτὸς
ἐκπύει Σακερὰ τῷμα. Ib. p.
107. F. *Theaet.* p. 121.
A. *Hipp. Min.* p. 230.
B. *Charm.* p. 237. H.
Polit. III. p. 434. B. ubi
vide *Scholia.* *Photius* *Lex.*
MS. ὀκνῶν. τὸ φοβῶν δὲ δὲ
παρὰ τοῖς παλαιῶσι. Idem est
ἀποκνῶν. *Theaet.* p. 124.
D. *Sophist.* p. 157. A.
Politic. p. 178. D. &c.
Neque tamen est, quare
cum *Thom. M.* magis *At-*
ticum putes, quam ὀκνῶν.

5. ὀκρίβας.] *Sympos.*
p. 324. B. εἰ ἴδῃ τὸν οἶον

ἔδωκεν ἡ. λέγει γὰρ τις· λόγιόν ἐστι πῆξις
ἑσπερσμένη ξύλων, εἴτα ἐξῆς Ὀκρίδας ὃ ὀνο-
μάζε).

Ὀμηρίδαι· οἱ τὰ Ὀμήρου ὑποκεκρυμένοι.

Ὀμόε· εἰς ταῦτ' ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φε-
ρόμενοι.

Ὀμό-

ἀνδράν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀνα-
καίνοι· ἐπὶ τῷ ὀκρίδαι μετὰ
τῷ ὑποκρίδαι. ubi Scholia-
stes: Ὀκρίδαι. τὸ λογιόν,
ἰφ' ὃ οἱ τεργῶδοι ἡγωνίζοιτο. τι-
νις δὲ κακίδαι (1. καλίδαι)·
τετρακλῆ φασιν, ἰφ' ὃ ἴσαν· οἱ
ὑποκρίδαι, καὶ τὰ ἐκ μετιώρου
λίγυον. quam glossam e
Diogeniano, quem saepe
laudat, ductam esse, ex
Hesychio colligere licet.
Photius Lex. MS. Ὀκρί-
δας. τὸ λογιόν, ἰφ' ὃ οἱ τερ-
γῶδοι ἡγωνίζοιτο. καὶ Πλάτων ὁ
φιλόσοφος· Συμποσία κίχρη) τῷ
ὀνόματι. Pro cotburnis tra-
gicis hanc vocem accepit
Philostroph. V. A. Lib. V.
p. 195. ἰφισαῖα δὲ ὀκρίδαι
ἄνω οὐρανός, Lib. VI. p.
245. ὀκρίδαι· ὃ τὰς ὑποκρί-
τας ἀντιδιδόναι, ὡς ἴσα ὀκρίνοις
βαίνοιν. de Vit. Sophist.
L. I. 9. p. 492, de Ae-
schylo: ἰδὲτι πῶς τεργῶδιαι
κατασκευάζας, καὶ ὀκρίδαι ὑ-
ψηλῶ. cum quo loco omni-
no comparandus est ille
Themist. Orat. XXVI. p.

316. D. Θέσπις δὲ ὀκρίδαι
τι καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν. Λιχύλ·
ὃ τρεῖς ὑποκρίδαι καὶ ὀκρίδαι-
τας. Hesychius: Ὀκρί-
δας, ἰμβάτας. Idem: Ὀκρί-
δας. ἡῆμα ἡνίοχον. Suidas:
Ὀκρίδας. ἡῆμα ἡνίοχον. In u-
troque scribendum: Ὀκρί-
δας. τὸ βῆμα ἡνίοχον. In-
ter pictorum instrumenta
ὀκρίδαι recenset Pollux
VII. 129. X. 163. Verbis
λίγυ γὰρ τις, Timaeus ve-
terem Grammaticum lau-
dat, sententiae suae asti-
pulatorem. Aliter haec
interpungit Montfaucon.
Bibl. Coisl. p. 480. Ve-
reor, ut satis recte. Pro
λόγιον in Timaeo malim λε-
γόν.

6. Ὀμηρίδαι.] Ion. p.
143. F. Phaedr. p. 347.
B. Polit. X. p. 512. G.
Glossa quoque est apud
Photium Lex. MS. & Sui-
dam.

7. Ὀμόε.] Euthyphr.
p. 48. D. ἐκ· ὅδιν αὐτὰ
καὶ

ὁμόγνιοι θεοί. ὅσοι συγγενεῖς κοινῶς ἐργάζονται.

ὁμο-

χεῖ φροντίζαν, ἀλλ' ὁμότῃ ἴσταν. Tineet. p. 124. C. Καὶ ὁμότῃ, οἶμαι, χαρίτι), καταφρονῶν ἡμῶν. Euthydem. p. 224. B. τῷ δ' ἀνδρείοτατ' ὁμότῃ ἴτην τοῖς ἰρωτήμασιν. Polit. X. p. 517. B. Ἐὰν δέ τις ὁμότῃ πρὸ λόγου τολμᾷ ἴσταν. Haec loquendi ratio fluxit ab Homero Il. N. 337. Ὡς ἄρα τ' ἁμόσ' ἦλθε μάχη, ubi bene Eustath. p. 935. Ὅσα ἐστὶ ἐν τῷ, ὁμότῃ ἦλθεν ἡ μάχη, λαδοῖντες ἀρχὴν Ἀπτικοί, ἐπὶ παρασκευῇς πολεμικῆς, ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμότῃ τιθῆσθαι, λέγουσιν. ὁμότῃ ἦλθεν ὁ δῶνα τῷ δῶνι, τυτίσιν, ἀντικατίσθαι ὡς εἰς πόλεμον. Sane apud Thucydidem, Xenophontem, Polybium, aliosque Historicos nihil hac formula est frequentius. Adde Harpocrat. v. Ὅμοσι ἴσταν, & Petr. Victorium Var. Lect. VIII. 19.

8. Ὅμόγνιοι θεοί.] Et si Photius Lex. MS. in hanc lectionem consentit, tamen pro ὅσοι legendum puto, οἷς οἱ, quibus, ut cognatorum praesidibus, cognati communiter sacra faciunt, inde apud Polluc. III. 5. dicti θεῶν ὁμογνίων ἡμετέροις καὶ τῷ αὐτοῦ ἐστὶς μί-

τοχοι. Eodem modo correxit Cl. Toupus Cur. noviss. in Suid. p. 108. qui, dum scribit, eam lectionem me fefellisse, ostendit, se Addenda ad Timaeum, in quibus eam proposueram, non inspexisse. Sed talia commemorare piget. Glossa pertinet ad Legg. V. p. 605. D. ζυγνύσαντες καὶ ὁμογνίαν θεῶν κοινῶναι ἀπαύσαι ταύτῃ φύσιν αἰμαλῶν ἔχοντες καὶ τιμῶν τις καὶ σιδομένης, ἵνους ἀν' γενεῶν (sic leg. ex Stob. p. 434.) θεῶς εἰς παίδων αὐτῶ σπορῶν ἔχει κατὰ λόγον. quem locum imitatur Julianus Or. II. p. 86. A. & Fragm. p. 291, D. Sophocles Oed. Col. v. 1328. Πρὸς οὖν σὲ κρητὼν, αὐτὸς θεῶν ὁμογνίωι Αἰτῶ πῖθιξ καὶ παρεκάθει. Dionys. Halic. A. R. Lib. VI. p. 357. τὰς ἀμαρτίας αὐτοῖς ἀζημίως ἀφίεναι θεῶν ὁμογνίαν ἵπκα. Maxim. Tyr. Diff. XXVI. p. 313. Οὐτὸς θεῶν γαμνήλων τε καὶ ὁμογνίων καὶ γενεῶν διασμός, ἐπὶ πάσῃ ζῶνι φύσιν τιταγγμένον. Lapis apud Murator. Inscript. p. LXXXV, 7. Diis Laribus Capeticorum gentilitatis, &c. nisi potius hic gentilitas pro ὁμοφυλίας ca-

Ὀμοτέρμονες γ. οἱ ὁμῶ τὰ τέλη ἔχοντες, οἷον οἱ γέ-
τονες· ὁμῶ γὰρ ἔχουσι τὰ τέρματά.

Ὁργᾶ¹⁰. ἐπείγει), ἐπιθυμεῖ.

Ὁρ-

capienda fit. Crebra in-
primis apud Veteres men-
tio est Διὸς ὁμόγυνου, gentili-
tiii, cognationes congluti-
nantis; quem Dio Chry-
sost. Or. I. p. 8. D. nimis
argute sic dictum existi-
mat ὁ μὲν τῷ ᾧ γένος κοινῆς
ταῖς διόσις τε καὶ ἀνθρώποις. Pla-
to Legg. IX. p. 663. E.
ὁ δὲ μὴ ἀμύνει, ἀλλὰ συνέχεται
Διὸς ὁμόγυνος καὶ πατρὸς κατὰ
νόμον. Euripid. Androm.
V. 920. Ἀλλ' αὐτομαί σε, Δία
καλῶς ὁμόγυνον. Musonius
apud Stob. p. 670. πῶς δὲ
ἔχει καὶ εἰς τὰς πατρὸς διὸς ἐξα-
μαρτῶσιν ὦν, καὶ εἰς τὸ ὁμό-
γυνον Δία, ταῦτα προήτοις;
ὅσπερ γὰρ ὁ πατρὸς ἄδικος,
εἰς τὸ ξίνοι ἀμαρτάνει Δία, καὶ ὁ
πατρὸς φίλος, εἰς τὸ φίλιον· ἔτι
ὅστις εἰς τὸ πατρὸς γένος ἄδικος,
εἰς τὰς πατρὸς ἀμαρτάνει διὸς,
καὶ εἰς τὸ ὁμόγυνον Δία, τὸ ἐπὶ-
πλεονεξεῖ ἀμαρτημάτων τὸ πατρὸς τὰ
γένη. Synestus Ep. 94. p.
233. ὁ μὲν τὸ ὁμόγυνον τὸ ἰμὸν
τε καὶ σόν, quod expressum
est ex illo suavissimo Pla-
tonis Alcib. I. p. 27. F.
Μὰ τὸ φίλιον τὸ ἰμὸν τε καὶ σόν,
ὅν ἐγὼ ἤκιστ' αἶν ἐπισημαίωμαι.
Pisarch. T. II. p. 679.

D. 758. D. Schol. So-
phocl. ad Ajac. v. 492.
Jovem ὁμόγυνον Euripid. a-
pud Polluc. III. 5. συγι-
νῶν vocat. Vide Jo. Gram-
maticum Hist. Deor. ex Xe-
noph. p. 16.

9. Ὀμοτέρμονες.] Legg.
VIII. p. 648. D. μὴ κινεί-
τω γῆς ὅρα μηδαίς, μήτε οἰκίᾳ
πολίτε γείτονι, μήτε ὁμοτέρ-
μονι, ἐπ' ἰκατιάς κικλήμενι,
ἀλλὰ ξίνη γατοῶν. Dionys.
Halic. A. R. Lib. I. p. 7.
συνήρατο δὲ πατρὸς ὁμοτέρμονας
πολίτας. Lib. V. p. 316.
ἐλήγετον γὰρ ἐξ αὐτῶν τινες τὰς
ὁμοτέρμονας ἀγέας. Lib. I. p.
21. XI. p. 686. Glossae
partem tantum excerptit
Suidas.

10. Ὁργᾶ.] Ὁργᾶν pro-
prium est terrae, quae (ut
Virgilii verbis utar Georg.
II. 324.) vere tumet, &
genitalia semina poscit; vel
plantarum, quae turgent,
& ad maturitatem perve-
nerunt. Herodot. Lib. IV.
199. πρῶτον μιν γὰρ τὰ πα-
ραβλάσκοντα τὸ καρπὸν ὀργᾶ
ἀμῶσαι τε καὶ τεργᾶζ. & μοχ;
καὶ ὁ δὲ τῇ κατυπεριτάτῃ τὸ γῆς
πικρύνει τε καὶ ὀργᾶ. Ex
B b hoc

ὀργάσας ἢ. μαλαῶσας.

ὀρ-

hoc ipso loco glossa, quam explicamus, fluxisse videtur. *Philostat.* Lib. II. Icon. 17. p. 837. & ex eo *Aristaenet.* Lib. I. ep. 3. p. 19. βότευς ἢ οἱ μὴ ὀργῶν, οἱ ἢ περικάζουσιν. *Polux* I. 230. Ἐπὶ φύλῳ καὶ διδραν καρποφύων ἱεῖς, ἀκμάζον, ὀργῶν, σπαργῶν, βρύων. Quam notionem docte explanavit *P. Victorius Var. Lect.* XVIII. 22. Deinde hoc verbum translatum est ad eos, qui *Veneris cupiditate iurgent, subant, & vel ad faciendum, vel ad patiendum gestiunt.* *Aristophan.* *Lyssitr.* v. 1115. οἱ λάβοι γὰρ τις ὀργῶνις, ἀλλὰ λῶν τι μὴ περιωμίνας. *Philo* T. II. p. 22. ὥς ὀχέας ὀργῶν. ut *Mangejus* recte scripsit pro ὀργῶν. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 26. ὀργῶς ἢ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττωι κύνταροι. VIII. 1. X. 27. *Longus* L. III. p. 106. ὥς τι τὰ φιλήματα ὀργα, καὶ ὥς τὰς ὀρεῖσιν ἰσχυλάκις. Ibid. p. 108. καὶ ὥς, ὡς ἔνθα ὀργα ποιεῖν, ἐπιτάμνω. ubi vide *Gobfr. Jungermannum.* *Ju-*

lian. Or. V. p. 171. D. αἰεὶ ἢ ὀργῶν τὴν γένεσιν. Corrigere: αἰεὶ ἢ ὀργῶν εἰς τὴν γένεσιν. *Synes.* de Provid. p. 91. B. ὀργα τι ἀνεγ, καὶ βιαῖται. ἢ ἐπιτάμνω μίσησιν. Ibid. p. 107. C. P. *Petit.* ad *Aret. Cappadoc.* p. 166. Crebro etiam sumitur pro ardenti cujuscunque rei consequendae studio. *Aeschyl.* *Agamemn.* v. 223. Παρθένῳ δ' αἰμαλὸν ὀργῶν, Περσέως τ' ἐπιθυμῶν Ἀργείων. *Choëph.* v. 452. Τὰ δ' αὐτὸς ὀργῶν μαθεῖν. *Thucydides* Lib. I. 21. ὡς ἡγεῖσθαι ὡς ἕκαστος ὀργῶν. Sic pro ὀργῶν ex libris scriptis legendum docuit *Jos. Was-* *sius* in *Duker.* Praef. *Dio Chrysost.* Or. XXXVI. p. 444. D. καὶ τέτοις ὀργῶν πάντας ὀργῶν ὥς ἐκείνον ἢ λόγον. *Dio Cass.* Lib. XLVII. p. 517. *Phrynichus* MStus: Ἀκῶν ὀργῶν. σημαίνει τὸ πάντων ἐπαίρομαι ὥς τὸ πρῶτον τι ἢ ἀκῶν. Adde *Foëf.* *Oeconom.* *Hippocr.*

II. ὀργάσας.] Vide sup. V. Μισέως ὀργασμῶν.

12. ὀρ-

Ὀργάς¹². ἡ εὐργα¹², καὶ λιγυ¹², καὶ ἀκμαία.

Ὀργιάζων¹³. θύων, ἐπιτελῶν.

Ὀρίζω¹⁴. δέναι, δύποτεῖν αἶ.

Ὀρ-

12. Ὀργάς.] In glossae fine vel addendum ex *Suida* γῆ, vel intelligendum. *Callimachus* apud *Etymol. M.* p. 629. 32. ὀργάδα explicat πῶς μελέχουσιν καὶ ἔνδρον γῆν. *Lexicon Rhet. MS.* Ὀργάς. τὰ ἰσχυρὰ καὶ καλῶς ταῖς ἀφαιρῶσιν τοῖς θείοις. *Omnium optime Heliadus Chrestomath.* p. 19. Ὀργάς μὲν κοινῶς πᾶσι καὶ γῆ, ὅση ἐπιτελεῖται ὡς καρκῶν γοῖάς. Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, πῶς ταῖς θιαῖς ἀναιμῶν δὲ Ἀθηναίων μεταξὺ καὶ δὲ *Μεγαρίδων*. *Euripid. Rhes.* v. 282. Καὶ πῶς ὡς ἰδὴς ὀργάδας περιούϊ. *Bacch.* v. 340. 445. *Electr.* v. 1163. *Satyrus Anthol. L. IV.* p. 460. Ποιμένας ἄγλωστος ἀνὴρ ὀργάδα μίλπει ἔχων. ubi plura *Jo. Brodaeus. Clem. Alexandr. Paedag. Lib. III.* p. 252. καὶ ὡς τιμωρίσμεθα ἐξήσκη), ἀλλὰ καὶ καὶ ὀργάδας. *Heliodor. Lib. X.* p. 457. 458. 461. *Marmor vetus apud Boubierium Epist. Epigraph.* p. 240. Μίθρως ἐν ὀργάδι κῶμα τὸ σῶμα καλυπτή. Vide *Harpocrat.* in v. & *Vales.* in *Not. Mauff.* p. 314. *Duker.* ad *Thucyd.*

L. I. 139. *Pbrynichi MS.* locum huc pertinentem sup. v. *Μεγίς ἀργασμῶν* attulimus. Vox in *Platone* deleta videtur.

13. Ὀργιάζον.] *Phaedr.* p. 346. D. καὶ ἰταλῶσι τιμῶν ἢ θύμης λίγειν μακαροτάτην ἢ ὀργιάζοντες ὀλέκονται μὲν οὗτοι ὄντες. ubi *Hermias Scholiis MSS.* τὸ καὶ ὀργιάζειν καὶ τὸ μυστήριον Ὀργιάζον λίγει. *Ibid.* p. 347. D. ὡς θύων — κατακοσμή, ὡς τιμῶσιν καὶ ὀργιάζον. *Legg.* IV. p. 601. C. μετὰ θύων δὲ τῶνδε, καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅγ' ἔμαθον ὀργιάζοις ἀνὴρ ἦν δὲ καὶ τῶνδε. ἱεροκλυτὴ δὲ αὐτοῦ ἱερύμαθ' ἱερὸν πατέρα θύων καὶ τὸ νόμον ὀργιάζοντα. X. p. 674. fin. καὶ καλῶς θύων ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἰσχυρὰ δὲ καὶ φανερὰ κατεκρίνον ἔτι καὶ ὀργιάζοντες, πλὴν τὰ θυμῶν, &c. quem locum laudavit *Suidas* v. Ὀργιάζοντες, ubi male *Νέμων* τινάξειν scribitur pro *Νέμων* δικάτω. Idem transcripsit *Timaei* glossam.

14. Ὀρίζω.] *Phaedon.* p. 402. B. καὶ ἄμα ὀρίζει πᾶς κύλικα πρὸς Σωκράτη. *Lucian. Deor. Dial. V.* p. 215. καὶ ἰστιαμίνας ὀρίγει τὸ ἱππομα.

B b 2

Lia

ὀργιασαί¹⁵. οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελούντες.

ὀρχήστρα¹⁶. τὸ ὅθι θεάτρῳ μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανῆς εἰς πανήγυριν, ἐνθα Ἀρμονίᾳ καὶ Ἀρμουρίῳ εἰκόνας.

Ὅσια¹⁷. τὰ ἰδιωτικά, καὶ μὴ ἱερά.

Ὅσια.

Liban. Opp. T. I. p. 55.

C. αὐτοῖς ἀν' ἰρίξ τὸ φάρμακον. *Ibid. p. 16. B.* Sed hoc verbum ubique reperitur. Vide *Salmas. in Epist. & Simplic. p. 27.* Pro λατῶναι scribe προτῶναι.

15. ὀργιασαί.] Haec vox non extat in Platone. Glossam Photius recepit in Lex. MS.

16. ὀρχήστρα.] Apolog. p. 362. G. ἂν ἔξισιν οἴεσσι, εἰ πάντῃ ποταμῷ, δεσχυμῆς ἐν τῷ δεσχυμῆς περιμένοντι, Σωκράτους καταγλιῶν. Photius Lex. MS. ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, αἷτα καὶ ὅθι θεάτρῳ τὸ κάτω ἡμικυκλον, ὅ καὶ οἱ χοροὶ ἦσαν καὶ ὀρχήστρα εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θίαν ἔκαστος (sic) ἐκάλεσεν, φησὶν ὁ Κωμικός. Idem: ὀρχήστρα. τὸ νῦν ὅθι θεάτρῳ λεγόμενον σίγμα. Quorum glossarum posterior etiam est in Lexico Rhet. MS.

17. Ὅσια.] Legg. IX. p. 653. D. μηδὲν ἀμφότερον τὸ πλείονος, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελόμενον, καὶ ἐξ ἑρῶν ἢ ὁρίων.

Ibid. p. 662. B. γνηστὸς τε αὐτοῖς καὶ ἐστῆσαν καὶ διοικητὴν ὅτιον τε καὶ ἱερῶν ἐκ' ἀμφοτέρων τύχαις γιγνῶντο πατέρες. *Polit. I. p. 416. G.* καὶ ἱερῶν καὶ ὁρίων, καὶ ἔσθλα καὶ δαμόσια. ubi vide Scholiasten. *Marmor. Arundell. II. 58.* Μισθόθεν ὅθι ταμίης ἢ ὁρίων ὡρεσθῶν τὰς οἰκίας, quod recte de publico aerario accipi, loci contextus ostendit. *Dio Cassius* cum alibi, tum *Lib. LI. p. 636.* πολλὸν ὅθι καὶ πλεονέκτησι καὶ ἐκ τῶν αἰνῶν κτημάτων, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων καὶ ὁρίων καὶ θείων ἡραρίων. *Liban. Opp. T. I. p. 894. A.* καταλυοῖτο ὅθι νόμοι, καὶ ἱερῶν καὶ ὁρίων. *Hesychius & Photius Lex. MS.* Ὅσιας θανάτους. τὰς μὴ θείας, ἀλλ' ἀνθρωπίνας. *Lexicon Rhetor. MS.* Ὅσια. τὸ ἰδιωτικὸν καὶ τὸ ἀνθρώπινον, οἷον ὡς ὁ ἱερεὺς βαδίζειν, οἷον ἔργον, καὶ παρ' ὁ βέβηλοι καλεῖται τὸ βάσιμον. ἄλλοι δ', τὰ δημόσια. Vide quos laudat *Albertus ad Hesych.* in v. Hanc vocem merito dixeris interpretare

Ὅπῃ¹⁸. Φήμη, μαντεία καὶ Δὲ κληδόν^Θ.

Οὐκ

pretum scopulum: ad quem cum etiam *Jo. Taylorus* ad *Lysiam* offendisset, post, a *Dorvillio* ad *Charit.* p. 112. erroris admonitus, vocis vim tam erudite declaravit ad *Aeschinem* in *Timarch.* p. 90. nihil ut aliorum industriae reliquum fecisse videatur. Ex *Timaeo* glossam sumfit *Photius* Lex. MS.

18. Ὅπῃ.] *Timaei* glossa sic legitur apud *Suidam*: Ὅπῃ, καὶ ὅσα. Φήμη, μαντεία, θεία κληδόν. Jam etsi θεία κληδόν recte dicitur, ut apud *Max. Tyr. Diff.* XXXV. p. 415. & *Etymol. M.* p. 635. 50. nunc tamen sequar *Timaei* lectionem, confirmatam a *Photio* Lex. MS. ubi etiam καὶ bene omittitur, & defensam a *Pierfsono* ad *Moerid.* p. 280. Huc adde Scholiam *Platonis*: Ὅπῃ. φήμη, μαντεία, Δὲ κληδόν. καὶ Ὅπῃνι^α, τὸ μαντεῖνι^α. ubi in MSS. eodem errore, quo in *Moeride* l. c. ante *Pierfsoni* editionem, ἐπτεῖνι^α pro Ὅπῃνι^α scribitur. Ὅσα, vel Attice ὅπῃ, memini *T. H.* explicare

vocem divinitus missam, quae saepe quidem ad aures accidat, sed plerumque in animum illapsa, tacitum praesagii sensum commoveat, quo quis vel ad agendum impellatur, vel a proposito deterreatur. *Homer. Od. A.* 282. Ἦν τις τοι ἔπηξεν βροτῶν, ἢ ὅσαν ἀπέχης Ἐκ Διός. *Apollon. Rhod. I.* 1087. Ἀχιλλεύς ὄρνιθ^Θ εὐαίσιμον ὅσαν ἀπέχας. ubi vide Schol. Tum rumor est incertus, qui quod nullum auctorem habeat, divinitus existere putatur. Iccirco ὅσαν, Διὸς ἄγγελος vocat Poëtarum princeps *Il. B.* 94. & *Od. Ω.* 412. *Apollon. Rhod. III.* 1110. ἴλθοι δὲ ἡμῖν δαίπλοτον ἢ τις ὅσα, ἢ τις ἄγγελ^Θ ὄρνις. Denique accipitur pro incerta mentis divinatione, ominatione, aliquando pro omine ipso. *Plato Legg.* VII. p. 632. D. quo *Timaeus* respexit: ἄρ' ὅσα ἂν ἀθυμίας καὶ κακῆς ὅπῃ καὶ μαντείας πατεῖ τι καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν οἰκίοις φθίγῃσιν ἐνταῖς; *Aelian. H. A. Lib. XII.* cap. 1. καὶ πῶς τέττοι δαῖτα πετεῖν^α εἰσὶ σφί^α ὅπῃ ἀγαθόν. *Lib. XVI.* cap. 16.

B b 3

κα.

οὐκ ἄλλως ποιεῖ¹⁹. ἢ μάτην.

οὐκ

ἔκαστος τῶν ἡ δεισάτων ἐνύπνιον, ἢ ὅπλιον τινὰ, ἢ φήμην, ἢ ὄρεον σὺν εὐδρειν ὑφορμύειναι. Porphyrius de Abst. Anim. L. II. p. 92. καὶ δι' οἰκισμάτων καὶ δι' ἑτέρας ἀγαθοὶ δαίμονες ποτερείσιν, καὶ μηνύουσιν τὸ δασιζομένοις. Hinc ὁσείδης. & Attice ὁπλιεύς, instinctu quodam secreto futura praejagire, augurari, ominari. quam significandi vim attingit Jos. Scaliger ad Senec. Thyest. v. 605. Phrynichus MSus: ὁπλιεύς, ὅπλα, ὁπλιεύς, ἐν σημασίᾳ ἐστὶν ἐπιφύλαξιν (ἐπιφύλαξιν) καὶ οἰκισμένον. Plutarch. de If. & Osir. p. 36. καὶ μάστιγα ταῖς τέτταιν ὁπλιεύς κληδόνι παίζειν. Aelian. H. A. Lib. I. cap. 48. καὶ ὁπλιεύς γὰρ ὡς πῶν ἐκείνη βόη οἱ συνήθεις ἐρεῖθαι καὶ ἔδρας καὶ κλαυθῆς. Lib. III. cap. 9. οἱ τὶ ἔδρας ἐρεῖθαι καὶ πλῆθεις παραφυλάττειν, σὺν σύμβολον εἰς ματαίαν ὁπλιεύς εἰσὶν φαίν. Sic veteres ad unum omnes. At Dionysius Halicarn. ὁπλιεύς & ἑπεία in deteriozem partem dixit pro abominari, religioni ducere. Vide Ant. Rom. Lib. II. p. 91. Lib. IX. p. 581. aliosque locos in Sylburgiano

Indice notatos. Quam vim eidem verbo per jocum risumque tribuit Lucian. Lexiph. p. 340. ἐπιτύομαι ἢ μὲν ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ. Huc assumenda sunt ea, quae de vocibus φήμη & κληδὼν perdocte copioseque disputavit Wyttenbachius Bibl. Crit. Vol. III. P. 1. p. 57.

19. Οὐκ ἄλλως ποιεῖ.] Variant in hujus glossae scriptura & Photius MS. & Suidas. Prior ita exhibet: Οὐκ ἄλλως ποιεῖ. Posterior hoc modo: Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. Photii lectio placet Kustero. Recte. Pertinet enim glossa ad Phaedr. p. 338. G. καὶ φιλοτιμύειν ἐπιδείκνυται ὡς ἀπαίτας, ὅτι σὺν ἄλλως αὐτοῖς πιπύει. ut Euripid. Hippol. v. 301. ἄλλως τέσδε μοχθῶμεν πόνους. Ἄλλως pro frustra tritissimum est. Cratyl. p. 276. A. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἄλλως εὖ εἶναι ταῦτα φθίγγειν. Phaedon. p. 401. D. ταῦτά μοι δοκεῖ αὐτῷ ἄλλως λίγαν. Axiach. p. 731. B. μὴ συνποθίμηναι ἄλλως γὰρ πως μίαν αἰδέσθην. Vide Hemsterb. ad Lucian. Contempl. p. 488. & ad Aristoph. Plut. p. 269. Phrynichus MS. Ἄιδαν

Ἰδὲν ὁμοίαν. σημαίνει τὸ μᾶλλον
λίγην. τὸ γὰρ εἶναι ἐπὶ τῷ μᾶ-
λλον λίγην. Lege & di-
stingue: Ἰδὲν ἄλλως, ὁμοίαν
σημαίνει τὸ μᾶλλον λίγην. τὸ γὰρ
Ἰδὲν ἐπὶ τῷ μᾶλλον λίγην.
Proverbium ex Append.
Vat. I. 3. Ἰδὲν ἄλλως ἔχον.
ἀντὶ τῷ, μᾶλλον λίγην, καὶ ληρέως.
ubi ἄλλως eodem errore
elapsum restituit *Valcken-*
narius ad *Herodot.* IV.
77. *Zenobius* I. 72. Ἰδὲν
ἄλλως. ἐπὶ τῷ μᾶλλον ποιεῖν.
Ad hoc proverbium allu-
sit *Aristaenetus* I. 27. πολ-
λὰ τῷ ἐμὸν σπαστὸν δίδωμι μᾶ-
λλον. ἀλλ' ὅτι ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς
οἰσὶν ἀποκρίνεται. ubi tolle μᾶ-
λλον, tanquam explicatio-
nem vocis ἄλλως. *Suidas*:
Οὐχ ἄλλως. ὁ ματαῖος. Corri-
gendum: Οὐκ ἄλλως. Sae-
pe ἄλλως ponitur pro *te-*
mere, nullo certo consti-
tione. *Criton.* p. 371. C. ὅτι ἄλ-
λως ἐνικα λόγῳ ἐλέγξο. *Phae-*
don. p. 384. A. ἄλλως ἀν-
τὶ λόγῳ ἔτῳ εἰρημίνῳ εἴη.
Lucian. *Deor.* Dial. XX.
p. 255. ἄλλως ἡρόμεν. ubi vi-
de *Hemsterb.* Quam no-
tionem multis exemplis
illustravit *Jac. Perizonius*
ad *Aelian.* V. H. II. 13.
p. 106. Denique ἄλλως ex-
quisitiore ratione sic cum
nominibus jungitur, ut
ejus vis non aliter, quam
Latino prorsus, vel non

nisi, exprimatur. Theae-
tet. p. 128. G. ὅτι ὁ λόγος
εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἀν-
δρες. non nisi pondera ter-
rae. Quod Scholiastes
ductum esse monet ex
Homericis, ἐν ὧσι ἄχθη ἀ-
νδρες, II. Σ. 104. *Plato-*
nem imitatur *Heliodor.* V.
p. 247. ὁ δὲ πρὸς αὐτῷ, ἄχθη
μὲν τινάλλως. ubi omnino
scribendum: ἄχθη μὲν γῆς
ἄλλως. *Polit.* VI. p. 457.
D. ἔτω γὰρ ἀνὴρ ἡμεῖς δικαίως
καταγλαμῆται, ὡς ἄλλως ἐνχαῖς
ὁμοίαν λίγους. *Euripides* a-
pud *Lycurg.* in *Leocrat.*
p. 220. Μὴ χήματ' ἄλλως ἐν
πόλιν περὶ αὐτῶν. *Demosthen.*
de F. L. p. 123. οἱ δὲ ἀντιλί-
γους, ἔχθη ἄλλως, καὶ βαρ-
καρία καταφάνο. quem flo-
sculum ex eo carpsit *Dio*
Chrys. Or. LV. p. 561. C.
καὶ ὅχλον ἄλλως καὶ φλογεῖν ἡγῶν-
ται. *Aristides* Oratione in
Leptinem, quam nuper
edidit *Jac. Morellius*, vir
egregie eruditus, p. 88.
λόγῳ ἄλλως ἀπαῖον ταῦτ' οἶμα
δοῖ. non nisi fabula. *Dio*
Cass. LXVII. p. 1101. ἀλλ'
καὶ τῷτο μὲν κακώτιστον ἄλλως
ἔν. *Julian.* Or. III. p.
118. B. ματαῖας ἄλλως ὑπο-
ψίαι. De hac vocis po-
testate non poenitebit le-
gisse *Jo. Toupium* ad *Lon-*
gin. p. 167.

οὐκ ἔτις¹⁰. ἐκ ἐτησίως γεγραφώς, ἢ ματαίως.
 Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ¹¹. ἐκ ἐν αἰνιγμῶ, ἐκ ἐν ἀλληγο-
 ρίᾳ.

οὐχ

20. οὐκ ἔτις.] Repone: οὐκ ἔτις. ἐκ ἐτησίως. Sed corrupto verbo γεγραφώς quomodo medear, in praesenti non reperio. Polit. III. p. 443. H. οὐκ ἔτις πάνυ ἔχοντι τὸ ψεῦδος λέγειν. Πάιν, ἢ δ' ἰγὰ, εἰκότως. Polit. VIII. p. 501. C. οὐκ ἔτις ἢ τι τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι. Ad utrumque locum Scholia videnda. *Anaxilas* apud *Athen.* Lib. X. p. 416. F. οὐκ ἔτις ἱερῶν περιόχῃς τινίς. *Philetaerus* apud eundem L. XIV. p. 572. D. οὐκ ἔτις ἱστορίας ἱερὸν ἰσι πανταχῶ. *Aristoph.* *Pluto* v. 404. *Acharn.* v. 410. &c. *Themist.* Or. II. p. 34. D. A *Platone* locutionem sumsit *Hermias* Scholiis MSS. in *Phaedrum*: οὐκ ἔτις γὰρ καὶ ἐ παρὰ τῇ *Εὐεπίδῃ* (*Hec.* v. 497.) Ταλθύσιος φησί. Γέρων μὲν εἰμὶ, ἀλλ' ὅμως θανέειν ἔρχομαι. Addo *Photii* glossam e *Lex. MS.* ut ex ea *Suidas* castigetur: οὐκ ἔτις. ἐκ ἀπαικίως, (*Suidas* male. οὐκ ἔτις, ἢ ἐκ εἰκότως) ἢ ἐ μάτην, παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὃ ἰσι μάταιον. οἱ δ', ἐκ ἀλόγως.

In Codice *Timaei*, teste *Villoisongo* ad *Longum* p. 179. manus recentior ad hanc glossam adscripsit: οὐ καταλείπει. ἢ κατελείφθη.

21. οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ.] Quam recentiores ἀλληγορίαν dicunt, veteres ὑπονοίαν dixisse, pulcre monet *Plutarch.* de aud. Poët. p. 19. E. ἔς (μύθος) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δ' νῦν λεγομέναις, παρεκδιαιρέμενοι καὶ ἀπ' ἐξέφοντες ἵπποι. Ex quo loco recte argumentum duxit *H. Vales.* de Critic. I. 9. p. 157. quo probaret, Allegorias *Homericas*, quae sub *Heraclidis* nomine circumferuntur, non veteri illi *Pontico*, sed alteri recentiori, *Heraclidi* esse tribuendas. *Plato* Polit. II. p. 430. B. Διομαχίας ὅσως Ὀμηρὸν πιποίηκεν, ἢ παρεκδιείκτιον εἰς τὴν πόλιν, ἔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, ἢ τ' ἄνευ ὑπονοίας. ὃ γὰρ νῆος, ἢ οἶος τε κλένει ὃ, τι τι ὑπονοία, καὶ δὲ μὴ, &c. quem locum laudans *Olympiodorus* Scholiis MSS. in *Gorgiam*, ὑπονοίαν item ἀλληγορίαν interpretatur. *Dionys. Hal.* Τίχ-

οὐχ ἦκιστα²². πάνυ· ὡς Πορφύριος²³ ἐν τῇ πρὸς
τὰς ἀπὸ τῆς νῦν χωρίζοντες τὸ νοήλον· διενεχθέντες
τῷ πρὸς ἀλλήλους τὸ παρηγμένον αὐτῶν τὸ δόξης
ἐχ ἦκιστα.

Ὁφλιν.

Τίχη p. 51. καὶ γὰρ εἶναι πλέον
καθ' ἑαυτοὺς λέγειν. *Alci-
phron* Lib. II. ep. 4. p.
218. καὶ ἀπείρα δι' ἑαυτοῦν Αἰ-
γυπτίοις θίλιν ἀπείρασις σι
ἀπείραθ' ἐστιν. *Menander Rhe-
tor* p. 598. καὶ γὰρ τῆτο,
εἰ καὶ καθ' ἑαυτοὺς εἶρη), πρὸς
ἄλλο τι ἐχθ' ὁρῶς. *Origenes*
contr. *Cels.* L. IV. p. 189.
ἄρα μόνοις ἑαυτοῖς ἐν ἑαυτοῖς
ἔστι φιλοσοφῶν; *Synes.* *Dion.*
p. 53. A. σπικρῶν τὸ θῆον
ἐπὶ τῆς ἀπείρας ἑαυτοῖς πρὸς
αὐτῶν. Hanc loquendi ra-
tionem attigerunt *Ca-
saubon.* ad *Sueton.* *Vesp.*
13. & *Mangejus* ad *Phi-
lonem* T. I. p. 304. T. II.
p. 180. sed abunde illu-
stravit *Budaeus* *Comm.*
L. Gr. p. 913. In *Timaei*
Codice manus recentior
huic glosae adjecit ver-
ba, καὶ ἐν ἑαυτοῖς, ut te-
statur *Villoison.* l. c.

22. οὐχ ἦκιστα.] Pro πάνυ
MS. εἰ πάνυ. Vide nota-
ta ad V. ἦκιστα. *Sophist.*
p. 148. init. καὶ δὲ καὶ τὸ
εἶναι ἐχ ἦκιστα θῆον συνοπαδὸν
γενόμενον. *Polit.* p. 182.

A. Ταύτης τε ἐχ ἦκιστα αὐτῆς
ἐστὶν τὸ δογματικόν. *Protag.* p.
193. B. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξε· ἐχ
ἦκιστα τὸ καὶ τῇ νῦν ἡμῶν. *Cra-
tyl.* p. 271. D. καὶ ἐχ ἦκιστα
αἱ γυναῖκες, αἵτις μάλιστα τὴν
ἀρχαίαν φωνὴν σῶζουσι. *Sym-
pos.* p. 317. D. *Phaedon.*
p. 402. D. *Polit.* II. p.
428. H. &c. Recte igitur
Atticis adscribit *Moer-
ris* p. 281.

23. Πορφύριος.] *Plotinus*
librum scripserat, ὅτι ἐν
ἐκ τῆς νῦν τὰ νοήλα· cui alium
opposit *Porphyrius*, ὅτι
ἐκ τῆς νῦν ὑφίσταται τὸ νόημα. Sed
post in *Plotini* senten-
tiam concessit, publice
retractans suam. Quae de
se ipso commemorat *Porph.*
de *Vita Plotini* p. 123.
Illa *Palinodia* hic lau-
dari videtur. Neque
quicquam causae est,
quare haec scripta cum
Luc. Holstenio de *Vita*
Porphyr. cap. X. p. 269.
vel suppressa ab ipso au-
ctore, vel una cum eo
perisse putemus. *Por-
phyrii* verba, & mutila &
C c c c c

ὄφλαιν²⁴. ἡπῖα²⁵ ἐπὶ δικαστηρίῳ.

ὄχθας²⁵. γῆς ἀναστήματα.

Π.

Παιανί[ζα]¹. ἡ Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. ἦν δὲ ἐθ²
καὶ ἐπὶ ἔργῳ ἀρχομένης, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆτο
λέγεται.

Παι-

corrupta, sic redintegran-
da videntur: διουχθίσις δὲ
αὐτῶν δὲ δῖος ἔχ³ ἡμισα.
Ceterum in praef. de-
monstravimus, hunc Por-
phyrii locum non a Ti-
maeo esse allatum, sed a
studioso quodam lectore
primum margini adscrip-
tum, mox, ut fieri so-
let, in textum irrepsisse.

24. ὄφλαιν.] Legg. V.
p. 611. G. ὁ δὲ ὄφλαιν, ἄλλο
τοῦτον μίρ⁴ λῆσις. VI. p.
614. H. ἐάν δὲ ὁ φύγων ὄφλη,
καὶ κοπῶν κτημάτων μὴ μετιχίται.
IX. p. 660. C. X. p. 673.
G. Frequens etiam est
plena locutio, ὄφλαιν δίκην.
Hipp. Maj. p. 100. C.
Apolog. p. 368. C. Legg.
VIII. p. 648. E. & alibi
saepe. Polux VIII. 22.
Moeris. p. 426. & ibi

Pierfon. Pro ἐπὶ Pho-
tius Lex. MS. & Suidas
legunt αἱ.

25. ὄχθας.] ὄχθας scribit
Oudendorpius ad Thom. M.
p. 667. inductus a Gram-
maticis, qui ἔχθ⁵ de ripa,
ἔχθ⁶ de tumulo dici vo-
lunt. Sed quam vanum
hoc discrimen sit, osten-
dunt viri Graece doctissi-
mi, Villoisonus & Tot-
lius ad Apollon. Lex.
Homer. in v. Vox in Pla-
tone quaerenda.

I. Παιανί[ζα].] In men-
dosam Cod. scripturam,
ἐπὶ ἔργῳ ἀρχομένης, & Pho-
tius Lex. MS. & Etymol.
M. p. 657. 18. consen-
tiunt. Quae lectio con-
flata videtur ex duobus
Grammaticis, quorum al-
ter scripserat, ἔργῳ ἀρχομένης,
alter, ἐπὶ ἔργῳ ἔρχομένης.
Lexi-

Παιδευγία². παιδοποιία.

Παλιναίρετα³. Φευκτα, ἐκκλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἰρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει ὅτι καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γὰρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.

Πα-

Lexicon Bibl. *Coislin*. p. 238. Παιανίζω. — ἢ ὅτι ἔθω γὰρ ἔργα ἀρχομένους (1. — 185) τῷτο λίσαν. At *Suidas*, in ceteris conveniens, legit: — ἐπὶ ἔργου ἐρχομένους, ut *Timaeum* quoque scripsisse arbitror. *Axioch*. p. 729. C. εὐθύμως μοινοῦχι παιανίζοντες εἰς τὸ χρεὶν ἀπείναν. *Epist.* VII. p. 721. F. παιῶνα τινὰ ἀναδοῦσαι βάρβαροι καὶ πολέμιοι. *Legg.* III. p. 594. F. θρήνη ὅτις ἐν αὐτῷ μάλιστα ἐπάλλεται καὶ παιῶνος, ἑτέροι. *Sympos.* p. 317. A. ἄλλοις μὲν τιθεὶς διὰ ὅτι ὕμνος καὶ παιῶνας εἶναι ὡς ποιητῶν ποιημένους. ubi MS. *Parisin.* & *Scholastes*, παιῶνας. *Athenaeus* IV. p. 179. D. laudans locum ex eodem *Sympos.* p. 316. E. pro ἄτλαντες ὅτι διὰ πο- fuit παιανισάντες. *Aristophan.* Pac. v. 554. Ἀλλὰ πᾶς χάρις πρὸς ἔργον εἰς ἀγρόν παιανίζας. ubi vide *Schol.* Non abutar otio in pluribus colligendis. Ut παιῶν & παιῶν promiscue scribi-

tur, sic etiam παιανίζαν & παιανίζαν. Vide *Davis.* ad *Maxim. Tyr. Diss.* XXXV. p. 622. & *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 16.

2. Παιδευγία.] *Legg.* VI. p. 623. C. καὶ πρὸς τούτοις δεῖ μὴ ὅτι σαρμάτων ἀναρχομένην ὡς μέθης γίγνηται τὴν παιδευγίαν. Unde vocem excerp- sit *Pollux* III. 14. Glos- sula quoque est apud *Phot.* *Lex. MS.* & *Suidam.*

3. Παλιναίρετα.] Apud *Photium Lex. MS.* sic legitur haec glossa: Παλιναίρετα. Φευκτα, ἐκκλητα, τὸ ἐναντίον τῇ αἰρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει ὅτι καὶ παλ. . . . ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γὰρ &c. scilicet p. 548. E. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα, τό, τι αἶμα αὐτὸ πρῶτον διόλυσεν, καὶ αὐτὰ εὐδαιμονίαν τροφήν ἔτι τῷ σώματι παρέχοντα, &c. *Timaei* glossam praeclare explicat & emendat praeceptor meus suavissimus: „ Primum τὸ „ ἐν. πρὸς αὐτῇ τῇ αἰ. hunc „ sensum habent: quae „ con-

Παλίμβολοι 4. ὑποπῆς καὶ ὑπ᾿ αὐτοῦ, πολυμετάβo-
λές τε, καὶ ἐπὶ μὲν γνώμῃ μὴ μένων.

Πα-

contrarium in ipsa ele-
ctione adfectum excitant
mentisque insinuant: odii
scil. & fugae, ut quae
modo videbare probatu-
rus electurusque, nunc
averso animo fugias ac
vites. Sensus paullum
differt in Photii lectio-
ne, adfectus optioni vel
electioni contrarius. Tum
voci corruptae nihil pro-
pius invenio quam πα-
λινύβoλoς vel παλινύβoλo· ea
fere potestate capien-
dum in Platone: dixe-
rat, quo motu liquorum
justo & naturali ὑγιαίνει
ἐν ῥοαίῃ τὰ ποτῶ· at si
contraria via retro agan-
tur, sanguinem corrup-
pi, nutricemque virtu-
tem interire &c. Idem
paene παλινάγει, quod
simili modo Numenius
Pythagoricus usurpavit
apud Euseb. Praep.
Euang. XV. p. 819. καὶ
γενεῖ καὶ παλινάγει. ite-
rumque de Arcesilao p.
730. A. ἔστι καὶ ἀντίλογος
καὶ μετενυλιδάτο καὶ κῆδον —
καλινάγει καὶ δύσκει καὶ
καλινύβoλός τε ἅμα &c.
Haecenus ille. Ceterum

vocem παλινάγει omnium
eruditissime exposuit Har-
pocration, Pindarum, e-
tiam docens, aedificia,
quae diruta fuerint, &
rursus instaurata, παλινά-
γει appellasse. Quo fortas-
se etiam referendum illud
Pbrynichi Σοφισ. Παρουσ.
MS. Παλινάγει. τὰ ἐν κατα-
λύσει οἰκοδομίας παλαιῆς εἰς
ἐνέαν ἀνέσθαι οἰκοδομησὶν ἐμ-
καθάρματα. Hesychius: Πα-
λινάγει. ἐπισκευαζόμενοι καὶ οἷον
ἐν παλαιῇ κεκαينوποιημένοι, πα-
λινύβoλoι. Vulgo minus
recte scribitur παλινύβoλoι.
His accedat Suidas: Παλιν-
άγει. τὰ ἐπισκευαζόμενα, καὶ
οἷον ἐπὶ ῥοαίῃ ἢ καὶ αὐτὰ ὅτι
ὑγιῇ. Eadem fere παλίμ-
βολα vocat Nicander apud
Athen. IX. p. 370. A. ἃ
μὲν οἷον Πίλμαζον οἷον πίδαλα
παλίμβoλα καὶ οἷον. ubi πῆ-
δα παλίμβoλα sunt calcei
interpolati, ut cum interprete
accepit Spanhémus ad Ari-
stoph. Plut. v. 662. Co-
mici apud Polluc. VI. 164.
παλίμπηλα, clavis suppra-
cta, dicunt τὰ παλαιὰ κατ-
τύματα.

4. Παλίμβoλoι.] Proprie
ser-

Παρακαταβολή⁵. ὥσθ' ἐς δεκάτη μέρη ἔτι μύμαι⁶.

Πα-

servus nequam, ὁ πολλὰς ἐπ' ἱκανῇ μεταβολαίᾳ, παλίμπερι⁷. Sic optime *Harpocratio*, leviter emendatus ex *Phot. Lex. MS.* Vide *Eustath.* ad *Od. A.* p. 1415. & *Hesych.* in v. Deinde *quilibet veterator, callidus, vaser, fallax.* Glossa fluxit ex loco nobilissimo *Legg. IV.* p. 596. D. ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμῷ ἀφ' ἀπληθείας ἐμπιπλάσκει ἰαυτὴν ἢ παλίμπερα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκνυσι. *Dio Chrysost.* Orat. XXXI. p. 321. A. φαίμεθα τὴν ἀγαθὴν ἀνδρῶν ὕψος, καὶ μηδὲν παλίμπερον ἔχουσιν, μηδὲ δυσχερὲς. ἀλλὰ πλεῖστοι ἀπάτης καὶ πανουργίας ἀπληθαίνουσιν. *Ibid.* D. conjunxit παλίμπερα καὶ παλίμπερα. *Plutarch.* *Craffo* p. 555. D. δολιχὸς καὶ παλίμπερος ἀνὴρ. *Aristides* *Tom.* I. p. 444. ἄρ' οὐκ αἰσχρὸν καὶ παλίμπερον ἢ δειπνέειν τῇ ὑστερίᾳ &c. *Liban.* *Opp.* *Tom.* II. p. 126. D. ἀντιῖ ἀτάλῃν, ἐπ' ἐκείνῃ. ἀντιῖ παλίμπερον, βεβαίως. *Theophrast.* Orat. XXI. p. 247. B. ἀλλ' ὡς κακὸν γένος τινὰ καὶ παλίμπερον, μακροῦ παραδω-

σθι. *Aristaenet.* *Lib.* I. ep. 28. *Albinus* apud *Fabric.* B. Gr. Vol. II. p. 44. πάλιν in his compositionis contrarium, vel vitium denotare, docent *Valckenar.* ad *Euripid.* *Phoeniss.* 1346. & *Toupius* *Emend.* in *Suid.* T. III. p. 3. Post παλίμπερον in margine Codicis scriptum esse, πῆγμα. ταχυτῆς σκηπῆ. monet *Cl. Villosionus* ad *Long.* p. 180.

5. Παρακαταβολή.] *Codex MS.* δεκαμίρης, pro quo rectius *Photius* *Lex. MS.* & *Suidas* δεκάτη μέρη. Contra male *Suidas* ὥσθ' ἐς δεκάτην. *Pollux* VIII. 32. Παρακαταβολή, ὅστις ἀντιλέγει, ὡς αὐτὸς δικαιότερον ἂν ἔχει τὴν κλήρον ἐξ ἀγχιταίας, ἢ ἀλβηναί. παρακαταβάλλει ἢ ἐξ ὅσας τὸ δέκατον, ὡς ἀποσυντομίζων, ἂν ὑπὸ τῆς. *Lexicon Rhet. MS.* Παρακαταβολή καὶ Παρακαταβάλλον. ἀργύροι ἐξ ἀποκαταβάλλοντες ἐπὶ τῷ ἀμφισβητούμεναι χρημάτων διδωμοσυμμεν ὥσθ' ἑκάτῃ πάλιν, ἢ κλήρον, ἢ ἐπικλήρον ὥσθ' ἰδιώτας, εἰ ὑπὸ τῶν εἰς τὴν δίκην. cui consentit *Harpocratio* in v. ubi vide *Mausfac.* & *Vales.*

Παραταχθείς ⁶. παρ' αὐτὸν ταχθείς.

Παράστασις ⁷. εἰσὶς ὧς τινὰ ἀτιμῶ· γίνε) ἢ ἐπὶ
τῷ χρεωφειλεῖων.

Παρατενείς ⁸. ἀπολαῖς, ἐπὶ πλείον παρελκίσεις.

Πάρ-

Ies. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματι collegit: Παρακατασταλῆν. τὸ δίδοναι ἐξήναι, ὅτι δικαίως ἀπαλῆν. Ex Platone hanc vocem non annotavimus.

6. Παραταχθείς.] Respicit Polit. VIII. p. 496. F. ἰχθὺς ἀνῆρ, πίπης, ἡλιωμένῳ, παραταχθείς ὡς μάχη πλεονάζει ἰσχυροτέρῳ. Glossa quoque est apud Phot. Lex. MS. & Suidam.

7. Παράστασις.] Legg. IX. p. 652. F. θάνατον ἢ, ἢ δισμύς, ἢ πληγὴς, ἢ τινος ἀμέρεως ἔδρας, ἢ εἰσὶς, ἢ παρὰ-στάσεις εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ τῷ χώρῳ ἔχοντα &c. Hic locus observabatur Dioni Cass. Lib. LV. p. 790. ἔδρας τι ἄτιμοι, ἢ εἰσὶς ἰπποκρίδοι, τό, τι ἀπολυπῆναι καὶ τὸ ἀποφροδῆναι, συγχὺς βελτίους ἐπείη-σι. ut recte monuit Is. Casaubonus, de hoc poenae genere exquisita tradens, ad Sueton. August. cap. 24. Pro παρὰ τινὰ Suidas habet παρὰ τινῶ.

Mox Photius Lex. MS. γίνε) ἢ καὶ ἐπὶ.

8. Παρατενείς.] Lyfide p. 106. C. παραταθείς) ὑπὸ τοῦ ἀκούων θαμὰ λίγῳ. Euthyd. p. 227. F. καὶ τὰ ἀνδρῶν γελῶντι καὶ κροτῶντι καὶ χαίροντι, ἐλίγῳ παριτάθῃ. Sympof. p. 329. E. καὶ ἰτοιμάειν ὑπὲρ τούτων καὶ ἀλγυμάχῳ τὰ ἀδυνά-στα τοῖς ἰχυροτάτοις, καὶ ὑπερ-αποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τὰ λιμῶ παρατενόμενα, ὅς' ἐκείνα ἐλπί-θῃ. Xenophon Memorab. Socrat. III. p. 163. αἰς παριτάθῃ μακρὸν ὁδὸν πορευ-θείς. Philo T. II. p. 112. παρατενὴ λιμῶ τὸς γαστέρας. Plutarch. Tom. II. p. 117. F. ταῖς τῷ σώματι αἰ-κίαις παρατενόμεναις. Aristides Tom. I. p. 313. καὶ παρι-τιτάμην ὥς τὸ συμβουόμενον. Levi mendo liberandus est Eunapius Aedef. p. 41. ὅτι δῆμῳ ὑπὸ λιμῶ παρατενίς, συνήσαν εἰς τὸ θάνατον. Scribe, ὑπὸ λιμῶ παρατενίς. ut p. 153. καὶ πολλὰ καμῶτα παρι-τενίη. Verbi vim suo more, id est, egregie ex-

Πάρεσιν⁹. ὅτι παντὸς δυνατὸν ἐστίν.
Παρίεμαι¹⁰. ὠψιτέμα.

Πάρ-

explanavit *Casaubonus* ad *Athen.* IV. 14. p. 285. attigit etiam *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* v. 1691. Simplex τείνω eadem fere significatione est apud *Chariton.* Lib. I. p. 4. ἡμῖς δ' ἰτάθημεν αὐλείοις θύραις ὡς ταχυπεπίηται. ubi vide *Dorvillium.* Pro Παρατινῆς *Photius* MS. errore manifesto exhibet Παρατινθεῖς. *Suidas* vero, Παραπινθεῖς, quod bene correxit *Kusterus.*

9. Πάρεσιν.] *Gorg.* p. 281. C. & alibi. Mox: Παρόν. ἰδὼν, δυνατὸν, δύν. Utraque glossa est apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam.*

10. Παρίεμαι.] Hujus rarissimae notionis ratio, nondum, quod sciam, explicata, pendet ab indole Mediorum. Ut ἵημι & ἰφίημι est mitto, ἵεμαι & ἰφίεμαι, mihi mitti volo, id est, cupio, πέτο, sic παρίημι, ad-mitto, παρίεμαι, ad me ad-mitti volo, id est, precor, deprecor. *Apolog.* p. 358. E. καὶ μὲν τοι καὶ πάντι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέτο ὑμῶν δίστομα καὶ παρίεμαι. quod ipse *Plato* per παραιτέμα post explicat p. 363. A. ὅπως

κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμεν. *H. Stephanus*, quamvis dubitans de lectionis sanitate, bene tamen comparavit *Polit.* I. p. 415. F. ὡς ταῦτα κατέργη καὶ συκοφάνη, εἰ τι δύνασαι. ἔδιν σὺ παρίεμαι. quem locum respexit *Phrynichus* MS. οὐδὲν σὺ παρίεμαι. ἔδιν παραιτέμα, ἔδιν δ' ὀπτεῖομαι. Idem verbum olim extitit *Legg.* V. p. 610. F. At nunc glossa ejus locum occupat: ἰδιώτη δ' εἰ ἄρα ποτὲ ἀνάγκη τις γίγνηται δαπάνῃ, παραιτησάμενοι μὲν τὰς ἀρχοντας δαπάνομεθα. Sed vetus & legitimum παρίεμαι restitutum est ex Codicibus *Parisi*no & *Leiden*si, in quibus perspicue scriptum legitur: παρίεμαι μὲν τὰς ἀρχοντας δαπάνομεθα. *Lexicon* MS. in *Bibl. Regia*: παραιτέμα σι, καὶ Παρητήσατο αὐτὸν, καὶ Παρητήσατο τὸ πρῶγμα. εἰ δὲ λέγειν, ἀλλ' οἶον ὅτι Παραιτέμα σι συνηώμεν ἔχον, καὶ Παραιτέμα σι μὴ χαλεπαίνειν. *Εὐνοφῶν*: τὰς μὲν θείας παραιτέμα συνηώμενας σοὶ εἶπα. λέγουσι δ' ἐπὶ τῷ αὐτῷ Παρίεμαι. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. inter verba, quae orationem illuminent, etiam

παρ-

Πάρνοψ¹¹. ἀκρίδ¹² εἰδ¹³.

Πάρνηζός¹². ὅρ¹⁴ μεταξὺ βοκατίας καὶ τ' Ἀττικῆς.

Πάρν¹³. ἐξόν, δυναλόν, δέον.

Πατρέχ¹⁴ παρβίν¹⁵. τ' ὀρφανῆς καὶ ἐπικλή¹⁶, ἢ
περσική τὰ τ' πατρὸς ἔχον.

Πα-

παρβίν¹⁵ recenset: τὸ τι παρ-
αιτήσας Παρβίν¹⁵. Sic scri-
bendum pro παρβίν¹⁵. Ti-
maei glossam in Lexica
sua receperunt Photius
MS. & Suidas.

11. Πάρνοψ.] Glossa vi-
detur aliunde huc irre-
psisse.

12. Πάρνηζός.] Glossa du-
cta est e Critia p. 560. C.
καὶ τὸ κατὰ πλὴν ἄλλην ἡπειρον,
μίχ¹⁷ τ' Κιθαιρων¹⁸ καὶ Πάρ-
νηζ¹⁹ τ' ἄκρον. Ex quo lo-
co perspicuum est, in Ti-
maeo pro Πάρνηζός scriben-
dum esse Πάρνης, quamvis
Photius Lex. MS. & Scho-
liastes ad h. l. pravam
scripturam servant. Vide
Strabon. Lib. IX. p. 613.
Stephan. Byz. in v. Scho-
liast. Comici ad Nub. v.
322. ad Acharn. v. 347.
& Jos. Waff. addend. ad
Thucyd. p. 671. In Sene-
cae Hippol. v. 4. Parne-
tha etiam restituit Jos.
Scaliger. Hunc montem
Holsten. ad Steph. etiam
Πάρνηθον dici affirmat. Sed

falsa sunt testimonia, qui-
bus nititur vir magnus.
Nam in Hesychio Πάρνηθ²⁰
non rectus casus est, sed
genitivus, jungendus cum
ἔχ²¹. At in Etymol. M.
p. 361. 31. pro ὑπὲρ πλὴν
Πάρνηθον Kusterus ad Suid.
Tom. I. p. 819. legen-
dum docuit ὑπὲρ τ' Πάρνη-
θ²². Solus igitur restat
locus Etymol. p. 352. 50.
ubi quis est, quin pro τ' Πάρ-
νήθ²³, una literula mu-
tata, τ' Πάρνηθ²⁴ scribere
malit? Hanc correctionem
post e MS. firmavit
Valckenarius ad Herodot.
V. 62. Hesychium vero
Parnetha cum Parnasso
confudisse, monuit Is. Ca-
saudon. ad Persii Prolog.
p. 10.

13. Πάρν¹³.] Vide sup.
v. Πάρνηθ²⁵. Cl. Viltoisonus
ad Longum p. 180. ait,
post hanc vocem in Codi-
cis margine scriptum esse:
μόνον, καὶ ἀντ' τ' πλὴν, καὶ οἶον
πότμον.

14. Πατρέχ¹⁴ παρβίν¹⁵.] Ex
Hero-

Πατρονομήμενοι¹⁵. οἱ τοῖς γυνικοῖς νόμοις χρώμενοι·
ἢ ὑπὸ τῶν πατέρων ἀρχόμενοι.

Πάχνη.

Herodoto Lib. VI. 57. πα-
τρέχου τι παρὲν πίεσι, ἰς τὴν
ἐκίαν ἔχον, ἢ μύπερ ὁ πάλαι
αὐτὸν ἐχούσῃ. Cum Glos-
sographo nostro, quem
Photius Lex. MS. & Sui-
das compilarunt, Pollux
III 33. alique Gramma-
tici consentiunt. Scholia-
stes Platonis ad Legg. I.
p. 567. E. Κλήρης ἔστι κτημά-
των ὑπὸ τῆς, ἢ λαχρῆς, ἢ μύ-
περ τι γῆς. ὅθεν καὶ Κληρῆχοι,
οἱ ταῦτα πατήχοντες. Ἐπικλη-
ροῦ δὲ ἔστι ἢ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ κα-
ταλειμμένη πᾶσι, ὁρῶντὶ πα-
τρέα καὶ μητρεῖς, ἀδελφοὶ τε ὕστα-
τῳ. τινὲς δὲ ταύτην καὶ Ἐπι-
κληματίδα καὶ Πατρέχοι καλεῖσιν.
Cujus glossae posterior
pars etiam est apud Scho-
liast. Aristoph. ad Av. v.
581. ubi viri docti ex He-
sychio certatim corrigunt
Ἐπικληματίδα. Quae Attice
ἐπικληροῦ, ἐπικληρίσις, ἔγκληρο·
& πατρέχοι, Dorice dice-
batur αὐτοπάμων, ἐμπάμων,
ἐπιπαμαῖς, ἐπιπάμων· de qui-
bus nominibus divinitus
Ti. Hemsterbus. ad He-
sych. Tom. I. p. 1197. &
ad Thom. M. p. 346. Ea-
dem a Doribus πάμωχοι.

pro παμῶχοι, dici potuit.
Certe πάμωχοι est, qui
totam hereditatem possidet.
Hesychius: Πάμωχοι. ὁ ἐν-
ει. Ἰταλοί. Inde ver-
bum παμωχία, Laconice
παμωχίᾳ, possideo, apud
eundem Hesychium in v.
& in eximiiis illis Tabulis
Heracleens. I. vf. 120. de
quo, praeter Mazoebium,
vide Ed. Corsinum Proleg.
in Notas Gr. p. 20. &
Gish. Koenium ad Gre-
gor. de Dialect. p. 105.
Et, quoniam Doricas vo-
ces, a πάμωχοι derivatas, at-
tigimus, addamus conje-
cturam in Hesychio: Πάμ-
πων. ἢ Δημήτηρ, οὐ Ἡρακλείδης.
Lege: Παμπάμων. omnia
possidens, dives. Quod
apertissimum Cereri epithet-
on est. Vide eundem v.
Πολύβοια.

15. Πατρονομήμενοι.] Legg.
III. p. 586. G. ἀπὸ τῶν
ἀρχῶν αὐτοῖς ὡς πατέρες καὶ μη-
τρες γυγνόμεναι, οἳ ἐπὶ μύπερ
ἐνέμειναι, ἀγέλην μίαν ποιή-
σας, πατρονομήμενοι, καὶ βασι-
λείαν πᾶσαν δικαιοτάτην βασι-
λεύμενοι, Paulo ante: ὡς
ἰδοῖς καὶ τοῖς λαχρῆσις πατρὶ-
οῖς

D d

Πάχνη¹⁶. δρόζον πεπηγυῖα. Κρύσταλλον ὃ, τὸ ἐπὶ
κρύεος συνεσταλμένον καὶ πεπηγός.

Πειρῶν¹⁷. περρίζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γο-
υαῖκα.

Πέλα-

κοῖς νόμοις ἰσχυμένοι ὥσιν. Sui-
das, fortasse ex alio Lexico
Platonico: Πατρωνομήμιοι, οἱ
τὸς πατρὸς ἢ πατρίων παραδιδ-
ομένης νόμους τηροῦντες. Longe
alia apud Laconas pote-
stas erat vocis πατρωνομία &
πατρωνόμῳ, Scilicet sic di-
cebatur magistratus, ad
quem rerum cura, quae
quodammodo paterna erat,
pertineret; de quo vide
Ed. Corfin. Dissert. V.
post Not. Graec. p. 95.
Pro γουαῖς, σωγουαῖς cor-
rigit Valckenarius ad Eu-
ripid. Hippol. v. 826.
Rectissime.

16. Πάχνη.] Tim. p. 538.
G. τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μέγιστον
παθὲν ταῦτα, χάλιαζα· τὸ δ'
ἐπὶ γῆς, κρύσταλλον. — τὸ δ'
ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐν δρόζῳ γί-
νεται, πάχνη λέγεται. Sym-
pos. p. 321. E. καὶ γὰρ
πάχνη καὶ χάλιαζα καὶ ἰρσοί-
σαι, &c. Ibid. p. 533. B.
ἀνυπόδηλον ὃ διὰ τὸ κρυφάμε-
νον ἰσχυροῦσθαι ἢ οἱ ἄλλοι ἀποδιδ-
ομένη. Vide sup. v. Έρσοί-
σα. Glossam descripsit Phe-
nius Lex. MS.

17. Πειρῶν.] Phaedr.
p. 337. A. γίγεται γὰρ δὴ
ἡ Λυσίας πειρῶμενον τινὰ ἢ κα-
λῶν, ἢ καὶ ἰσχυρῶς δὴ. ubi
Hermias Scholiis MSS.
τὸ Πειρῶμενον παθητικῶς ἀπα-
ρίτων, ἀντὶ τὸ, περρίζοντες πα-
ρα τὸν, ταῖς, σωσοποιεῖ-
μενος ἢ σωσβαλλόμενος. Ari-
stophan. Plut. v. 150. Ὅ-
ταν μὲν αὐτὰς τις πῆγῃ περῶν
τόχῃ, ubi vide Berglerum.
Saiyus apud Athen. L.
XII. p. 534. C. τὴν δ' ἄ-
γαν γουαῖκα παρῶν, ὡς ἐταῖ-
ραν. Lucian. Deor. Dial.
VI. p. 217. μὲν δὲ ἰπείρεται το-
νὰ; ubi exquisita dedit
magnus interpres. Alci-
phron Lib. III. Ep. 52.
ὑποπαρῶσι γὰρ τὴν παλακὴν
τὸ οἰκίαν διορίτε. Photius
Lex. MS. Πειρῶν, τὸ περρι-
ζον ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ. Μί-
ναιδε. Aristænet. L. I.
Ep. 4. p. 32. Ibid. Ep.
7. p. 50. Waff. ad Thu-
cyd. Lib. VII. 54. Pier-
sen. ad Moerid. p. 310.
Eandem vim esse in La-
tino tentare, praeter alios
multos, docet Muretus
ad

Πέλαιοι¹⁸. πέμματα ἐκ παιπάλης ἢ ἐλαίῃς ἢ μέλι-
τῷ πεποιημένα πρὸς θυσίαν.

Πέλῃ¹⁹. ὄπλον κῆφον, ἵτυν ἐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μέ-
νης βύρχεις γεγονός.

Πελάτης²⁰. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν ἢ περισπιλά-
ζων.

Πενε-

ad Tibull. I. 3. 73. Sui-
das posteriora glossae ver-
ba, καῖδα ἢ γυναικα, prae-
termisit.

18. Πέλαιοι.] Legg. VI.
p. 626. A. θύματα τι σὸν ἔν-
τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλαιοι δ' ἢ
μέλι καὶ καρποὶ διδουμένοι, ἢ τοιαῦ-
τα ἄλλα ἀγνὰ θύματα. Mirum,
ni Suidas h. v. Βοῦτibi, vel
alterius, Lexicon Platoni-
cum, magno bonarum li-
terarum damno deperdi-
tum, compilarit: Πέλαιοι.
πέμματα ἐκ παιπάλης, τυτίςιν,
ἄλευρον λεπτότερον, εἰς θυσίαν ἐπι-
τάδεια· ὡς αὐτὸς φησὶ· (in-
telli e Platonem) καρποὶ
μέλι καὶ διδουμένοι. Διούσιον· Θεο-
σί. τοῖς ἀπαρχαῖς τῆς. &c.
Sic si glossam capias, po-
teris carere Kusteri conje-
cturis, quibus frustra quo-
que Dionysium, Comicum,
ab Aibenaeco saepe lauda-
tum, in Dionysium Thra-
cem, Grammaticum, com-
mutavit. Mutila verba,
Θεοῖς ἀπ. τῆς, Comici sint,
ad Glossographi, vix dis-

cernas. Dionys. Halic.
A. R. Lib. II. p. 134. καὶ
θύουσιν αὐτοῖς ἔτι, ἢ μὴν ἱερῶν
καὶ ἐδὲν· ἢ γὰρ ὅστις αἰμάτην
τῆς λίθου· πέλαιος δ' ἀμήλεος,
ἢ ἄλλας τῆς καρπῶν ἀπαρχάς.
Pausan. Lib. VIII. cap.
2. p. 600. καὶ ἐπὶ τῇ ἐκ ψυ-
χῆν, τέτων μὲν ἡλιώσιν ἐδὲν θύ-
σαι, πέμματα δ' ἐπιχώρια ἐπὶ τῇ
βωμῇ καθύγιζον, ἢ πέλαιος κα-
λέσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι.
Porphyr. de Abst. Anim.
L. IV. cap. 22. Pollux
VI. 76. Spanhem. ad Ari-
stoph. Plut. v. 660. & Tou-
prieus Emend. in Suid. T.
I. p. 36.

19. Πέλῃ.] Protag. p.
209. E. τῆς δ' πέλῃς ἔχον-
τες, οἱ πελτατικοί, ἢ οἱ μέ-
τε. Vide Scholiasten ad Legg.
VII. p. 637. G. Timaeo
glossam sublegit Photius
Lex. MS.

20. Πελάτης.] Euthyphr.
p. 48. H. πελάτης τίς ἢ ἡμέ-
τε· καὶ ὡς ἐγινωγμένον ἐν τῇ Νάξῃ,
ἰδιότητι ἐκείνῃ παρ' ἡμῶν. Qua-
lem recentiores Graeci
ἔγο-

Πεισιτικόν²¹. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικόν, ὡς τὸ Εἰλω-
τικόν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις.

Πε-

εργολάτοι vocabant. *Moer-
tis* p. 324. Πιλάτης, ἢ ὑφ'
ἡμῶν ἐργολάτος. *Arrian*. *Diff.*
Epictet. IV. p. 405. *Sy-
nes.* de Provid. p. 105. C.
Horum, ut liberorum,
multo honestior erat con-
ditio, quam fervorum.
Pollux III. 82. πιλᾶν ἢ
ἐξ ὧν, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόμαζα,
ἀπὸ πύλων ἐκ ἀργυρίου δουλούν-
των. Idcirco quos Roma-
ni *clientes*, Graeci *πιλάτας*
vocant, ut *Dionys.* *Halic.*
A. R. Lib. II. p. 84. *Plu-
tarch.* Mario p. 408. C.
Crasso p. 556. B. Vide *Ca-
saubon.* in *Athen.* X. 12. p.
738. In *Suida*, glossam
Timaei repetente, prave
scribitur: Πιλάτης. ὁ ἀντι-
τροφῶν καὶ ὑπερβίων. in quo
Kusterus haerebat: item
in Scholiis ad *Platonem*
l. c. Πιλάτης. ὁ ἀντιτροφῶν
&c. Nunc clarum est,
legendum esse: Πιλάτης. ὁ
ἀντὶ τροφῶν ὑπερβίων. Famu-
li, victum pro mercede
capientes, alio nomine
ἐπισίτιοι dicuntur a *Plato-
ne* *Polit.* IV. p. 445. B. καὶ
ταυτὰ γὰρ ἐπισίτιοι, καὶ ὑπὲρ μισθὸν
σὺν τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες,
ὥσπερ οἱ ἄλλοι. ubi Scholia-
stes: Ἐπισίτιοι, οἱ τροφῆς χά-

ρα ἐργαζόμενοι. ut *Hesych.*
& *Suidas*, quorum glos-
sae ex hoc ipso fonte flu-
xerunt. Eodem *Platonis*
loco usus est *Athenaeus*
VI. p. 247. A.

21. Πεισιτικόν.] Codicis
MS. lectione nihil vidi in-
quinatius: Πεισιτικόν. τὸ παρὰ
Θετταλοῖς θητικόν ὡς τὸ εἰλω-
τικόν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις. Quae
cum jam olim ita corrupta
reperisset *Photius* Lex.
MS. pluribus mendis cu-
mulavit: Πεισιτικόν. τὸ σὺν
Θετταλοῖς θητικόν, ἢ τὸ Εἰλωτι-
κόν παρὰ Σπαρτιάταις. Πεισιτικόν
recte emendat vir do-
ctus in *Photii* margine.
Pro σὺν nihil haesitans ὡς
in textum recepi. Lexi-
con Rhetoricum apud *Eus-
tath.* ad II. B. p. 295.
Ὅσπερ Εἰλωτὶς ὁ Λακεδαιμόνιος,
ἔτα Πνίγαν μὲν παρὰ Θεττα-
λοῖς, οἱ μὴ γόνυ δόλοι, ἀλλὰ
πολίμω. *Ammonius*: Πει-
σιτικὸς παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κα-
τὰ πόλεμον χειμαθείς, ὡς πα-
ρὰ Λάκων οἱ Εἰλωτὶς. *Ti-
maeus* respexit *Legg.* VI.
p. 623. F. χεῖρον γὰρ πάντων
ἢ Ἐλλήνων ἢ Λακεδαιμονίων Εἰ-
λωτῶν πλείστη δαπάνη παρὰ-
χρεῖται ἂν καὶ ἔσται, τοῖς μὲν, ὡς
ἐν, τοῖς δὲ, ὡς σὺν ἐν γυγονῶν
ἐστὶν.

ἐν τῷ. ἰδέσθω δ' ἢ τὴν Ἡερικαίαν
 δουλείαν τὴν Μακεδονικὴν κατα-
 δαλύντως ἔχει ἂν ἔχῃ, τὸ Θιτ-
 τικῶν τ' αὖ Πρωτοκὸν ἔστι.
 Platonem laudavit Atbe-
 naeus Lib. VI. p. 264. E.
 loco classico, ubi de Thes-
 salorum *Penestis*, & alio-
 rum Graecorum servis
 multa recondita promit.
Penestiarum nomen *Suidas*
 turpiter depravavit: 'Εθ-
 νισμ. ἱθ. Θισσαλίας. Scri-
 be, *πνίσαι*, ut recte legi-
 tur apud Scholiast. *Aris-
 top.* ad Vesp. 1264.
 quem *Suidas* descripsit:
 Πνίσαι δὲ φασι λίγα δὲ τὸ θητι-
 κὸν παρὰ τοῖς Θισσαλοῖς. ἱθ.
 δ' ἢ πάλαι, ἀπὸ Πνίσαι πλὴν
 ἱπποφυλίου ἔχον, &c. De iis-
 dem, & aliis servis locus
 est mire contaminatus in
 Etymologico MS. Bibl.
 Regiae: Εἰλωτες, οἱ Λακεδαι-
 μονες ἐλεύθεροι, οἱ αὐτοὶ δ' παρ'
 Ἀθηναίοις Θῆτες λίγοι. παρ'
 Ἀργείοις Γυμῆτες. παρ'
 Θισσαλοῖς Πνίσαι. παρ'
 Ἀθηναίοις. παρ'
 Κρησὶ Πιλά. παρ'
 Σικυονίοις Κορυμφάροι. παρ'
 Συρακούσιοις Κακικάραι. Co-
 dex Ultraj. hujus Etymo-
 logici in paucis meliorem
 lectionem praebet: Εἰλω-
 τες, οἱ μισθῷ δουλοῦσις ἐλεύθεροι.
 & mox κορυμφάροι. Totus
 locus ita corrigendus: Εἰ-
 λωτες, οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις
 μισθῷ δουλοῦσις ἐλεύθεροι. οἱ αὐ-
 τοὶ δ' παρὰ Ἀθηναίοις Θῆτες καὶ
 Πιλά. λίγοι. παρὰ Ἀργείοις

Τυρῆες. παρὰ Θισσαλοῖς
 Πνίσαι. παρὰ Κρησὶ Κλαρῷ.
 (ab *Hesychio* etiam Κλα-
 ρω dicti.) παρὰ Σικυονίοις
 Κορυμφάροι. παρὰ δ' Συρακού-
 σιοις Κακικάραι. Nunc sin-
 gula videamus. Cum At-
 tici *seruos* & Θῆτας & Πι-
 λάτας vocent, deletis ver-
 bis παρ' Ἀθηναίοις, vocem
 Πιλά, quae Creticum κλα-
 ρῷ expulit, in sedem
 suam revocavi. Quan-
 quam fateor, eam glos-
 sae partem sic etiam emen-
 dari posse: παρ' Ἀρεαδίοις
 Πιλά. παρὰ Κρησὶ Κλαρῷ.
Theopompus apud *Athen.*
 VI. p. 271. E. Ἀρεαδί-
 κος καλεῖται Προπελαίων, ὅς-
 τις Εἰλωται, τελέκοντο μυριά-
 δας. Sed prior ratio ma-
 gis placet. Pro Κλαρῷ si
 quis malit Μισθῷ, nihil re-
 pugno. Utrumque enim no-
 men Cretensibus usitatum
 fuit. Sicyonium Κορυμφάροι
 confirmant *Pollux* & *Steph.*
Byz. quorum loca statim
 recitabo. Κορυμφάροι non in-
 telligendi sunt *clava ar-*
mati, quales erant Pisi-
 strati Κορυμφάροι apud *Hero-*
dot. I. 59. Nihil enim pe-
 riculosius esse poterat,
 quam servis arma commit-
 tere. Qua de causa Cre-
 tenses, ut narrat *Aristote-*
les Polit. II. 5. τὰ δὲ ταύ-
 τὰ τοῖς δούλοις ἀφίσις, μόνον
 ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, καὶ πλὴν
 τῶν ὅλων κτῆσι. Sed Κορυμ-
 φάροι

φέρει accipe pedum pastora-
 le, vel baculum rusticum
 gestantes. Theocritus Eid.
 VII. 18. ποῖον δ' ἔχει ἀγέ-
 λαο Λιξίτερᾷ κορίαν. Idem
 Sicyoniorum sive servi, si-
 ve mercenarii, Κατανακο-
 φέρι appellati sunt, quod
 vestimento pellem ovinam
 subfutam habebant. Theo-
 pompus & Menaechmus apud
 Athen. l. c. tradunt, παρὰ
 Σικυνίοις Κατανακοφέρις καλεῖται
 δούλος τινὲς, παραπλησίως ὄντες
 Ἐπιγυῖοις. ut Pierfonus ad
 Moerid. p. 225. vulgatum
 Κατανακοφέρις rectissime e-
 mendavit. Ex Polluce VII.
 68. intelligitur, Sicyonio-
 rum tyrannos, sicut in At-
 tica Pisistratidas, homines
 agrestes, sed amantiore
 libertatis, quam saevus ple-
 bis urbanae esse solet, hoc
 tam vili & contempto
 vestimento insignes feci-
 sisse, ut eos puderet
 urbem frequentare, & ur-
 banis esse ludibrio. Sy-
 racusanorum Κιδικύριοι ab
 aliis etiam Κιδικύριοι dicun-
 tur. Vide Herodot. VII. 155.
 & ibi Valckenarium Pho-
 tius Lex. MS. Κιδικύριοι ἐν
 Συρακούσαις τινὲς ἐκλήθησαν, οἱ ἀν-
 τι τῶ Γιωμέρων μίρον καταβάλλ-
 οντες τῷ πολιτεύματι. οἷον Εἰ-
 λωίς, καὶ Πανίστα τινὲς. ubi
 pro καταβάλλοις scribendum
 καταλαβόις. Bene Valcke-
 narius l. c. in Hesychio le-
 git: Κιδικύριοι, οἱ ἰσχυροὶ.

τις Γιωμέροις. Sed eadem
 opera in Zenobio IV. 54.
 corrigendum erat: οὕτως
 ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ἰσχυ-
 ροὶ τινὲς Γιωμέροις Κιδικύριοι.
 Cilicyrrios non Syraculis,
 sed Cretae tribuit Lexicon
 Rhetoricum apud Eustath.
 l. c. Ὡς περ Εἰλωίς ἐν Λακιδαι-
 μοι, ὅτε Πανίστα μὲν, παρὰ
 Θισιαλοῖς, οἱ μὴ γόνος δῆλοι, ἀλλὰ
 πόλεμος. Κιδικύριοι δ', ἐν Κρήτῃ.
 Μαριανδυνοὶ δ', ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ
 Ποιτικῇ, καὶ Ἀρίστῳ, ἐν Συρα-
 κύσαις. Sed, ut Lexici
 auctor ceteris scriptoribus
 consentaneus sit, transpo-
 sitione & emendatione
 juvandus est: Κιδικύριοι δ',
 ἐν Συρακούσαις. Μαριανδυνοὶ δ',
 ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποιτικῇ, καὶ
 Κλαρῷ, ἐν Κρήτῃ. Lectio
 Κλαρῷ etiam in mentem
 venit viro docto Misc.
 Obs. Nov. T. I. p. 78.
 Pollux III. 83. Μιταρὺ δ'
 ἰλευθέρων καὶ δούλων, οἱ Λακιδαι-
 μονίαν, Εἰλωίς, καὶ Θισιαλῶν,
 Πανίστα, καὶ Κρητῶν, Κλαρῷ,
 καὶ Μιτῷ. καὶ Μαριανδυνῶν, Δω-
 ροφόροι, καὶ Ἀργεῖαν, Γυμνήτις,
 καὶ Σικυνίαν, Κορυνηφόροι. Ma-
 riandyni quomodo ab He-
 racleotis sub jugum missi
 sint, tradunt Posidonius
 apud Athen. VI. p. 263.
 D. & Strabo XII. p. 817.
 Eorum servos Δωροφόρους
 etiam Callistratus apud
 Athen. l. c. & Hesychius
 v. dicunt. Steph. Byz.
 v. Χιοὶ οὗτοι δ' πρῶτοι ἐχέ-
 ραι.

Πεπραγμένοι νικηφόροι ²². οἱ νικησάντες ἐν δημοσίᾳ
ἀγῶνι, καὶ δῶρα ὡς τὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμ-
βάνοντες, καὶ ἐπιόντες.

Πε-

σπῆσι διεσπασέν, ὡς Λακεδαι-
μόνι τοῖς Εἰλωσι, καὶ Ἀργεῶσι
τοῖς Γυμνησίοις, (forte, Γυμ-
νῆσι) καὶ Σικυωνίοις Καρυϊσφόροις,
καὶ Ἰταλίοις τοῖς Πιλαγοῖς,
καὶ Κρήτες Μινώταις. Quem
locum summisse videtur a
Theopompo apud *Athen.*
VI. p. 265. B. Multa,
quae huc afferri possent,
sciens praetermitto, quod
bonam eorum partem oc-
cuparunt *Jo. Meursius*
Miscell. Lacon. II. 7.
Creta III. 14. & *Is. Ca-*
saubon. ad *Athen.* l. c.
p. 458. Ceterum, ante-
quam hujus disputationis
finem facimus, *Platonis*
locum, quem supra po-
suimus, iterum inspi-
ciamus. In eo vir eru-
ditus *Misc. Obs.* Nov.
l. c. legendum suspica-
tur: ἐλάττω δ' ἢ τῆς Κλα-
ρῆς δουλείας τῆς τῶν Μ. Sed
locus obscurus potius,
quam corruptus, inter-
pretationem, non corre-
ctionem, desiderat: prae-
fertim cum *Athenaeus* l. c.
vulgatam lectionem ser-
vet. Ἐλάττω non ad τῆς Μα-
ριανδυνῶν καταδουλείας refer-
tur, sed ad antecedens Εἰ-

λωτεία. Sensus est: *Mag-*
nam dubitationem afferat
Lacedaemoniorum in Helo-
tes imperium in utramque
partem disputantibus, be-
nene, an secus institutum
sit: minus dubitationis prae-
beat dominatio cum Hera-
cleotarum in subjectos Ma-
riandynos, tum Thessalorum
in Penestias. Δουλεία sunt ipsi
servi, ut saepe *Θρακικῶν, Σικυ-*
ποῦς. Apud *Aristotelis*
l. c. non modo δουλεία sic
dicitur, sed etiam Εἰλωτεία
pro *Helotibus*, ut hica *Plato-*
ne, & *Πενεστίας* pro *Pene-*
stis. Ergo δουλεία Ἡρακλει-
ωτῶν, τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδου-
λείας sunt servitium sive
servi *Heracleotarum*, qui
extiterunt ex subjectione
Mariandynorum. In hac
sententia me valde con-
firmavit consensus *Danie-*
lis Wytttenbachii, cui tan-
tum tribuo, quantum eru-
ditorum, qui nunc sunt,
nemini.

22. Πεπραγμένοι νικηφό-
ροι.] *Polit.* X. p. 521. fin.
καὶ ἐπιδόν τὰ ἄλλα αὐτῆς (δου-
κασίας) κομίζομεθα, ὥστε
οἱ νικηφόροι πεπραγμένοι, καὶ
ἐπιδόν, καὶ οὐ τῇ χιλιάδι κομίζο-
μεθα.

Περὶ τῶν ἡσυχ. θεραπευτικῶν καὶ φυλακ-
τικῶν.

Περ-

ἢ διηγεῖσθαι, ἢ πρὸς τὸν
Optime *Timaeus* ἀναγινω-
σκῶν exponit ἀεὶ περὶ
H. Stephan. Ind.
Thes. a circumstantiis
turba circumdatos. Hunc
Platonis locum laudat
Suidas v. Ὄστις αἱ νικη-
ται, & v. Περιπαρμένους.
quae posterior glossa, sin-
gulari eruditione referta,
iisdem verbis legitur in
Phosii Lex. MS. & Apo-
stolii Proverb. XV. 97.
atque omnino vel ex Boë-
thi, vel ex alterius Lexi-
co Platonico derivata vi-
detur. De ἡσυχ. sive
more illo, quo ludorum
gymnicorum victores cir-
cumvenientes munuscula a
singulis spectantibus exi-
gerent, palmaria est an-
notatio Is. Casauboni
ad Sueton. Neron. cap.
25. Hac autem in re pro-
prium est ἀγείρειν, ἡσυχ. ἀναγείρειν.
Aelius Diony-
sius apud Eustath. ad Od.
B. p. 1430. Ἀγείρειν, τὸ πε-
ριπαρμένους καὶ ἀνιστάμεν ἐπὶ νικῇ
ἢ ἐν τῇ νικῇ. quod etiam
habet Etymol. M. p. 14.
33. Lexicon Sangerm.
MS. v. Ἀγύειν. τὸ ἢ Ἀγεί-
ρειν καὶ Περιπαρμένους, τὸ περιπαρ-
μένους ἀνιστάμεν, ἐπὶ νικῇ, ἢ ἐν τῇ νικῇ.

σημαίνει. Philostrat. V. A.
Lib. V. p. 193. de Nero-
ne: αἷς ἀπὸ τῶν νικητῶν ἡσυχ.
ἀδων, καὶ ἀγείρειν ἐκ τῶν νικη-
τῶν. ibid. p. 195. περιπαρμένους ἀνισ-
τάμεν καὶ ἀγείρειν ἀναγεί-
ρειν τῇ νικῇ, ἐπὶ τῇ νικῇ ἡσυχ.
αἷς πάλιν ἀγείρειν. Apud
Aelian. H. A. Lib. VI.
cap. 10. Cynocephalus,
saltare & tibia canere do-
ctus, μισθὸν ἐκ τῆς νικῇ τῇ
νικῇ, καὶ τὸ διδόναι αἷς φαεινῶ-
ν ἡσυχ. ἀγείρειν ἀνιστάμεν ἡσυχ.
αἷς αἱ τῇ ἀγείρειν ἀνιστάμεν. quem
locum bene explicat H.
Vales. Emendat. V. 6.
Vide sup. v. Ἀγείρειν.
Ad munuscula hieronicis
ingesta, de quibus Ca-
saubonus l. c. pertinet
glossa Phosii Lex. MS.
Περὶ τῶν νικητῶν, ἀγείρειν. καὶ
τῶν νικητῶν τὸ ἡσυχ. ἀνιστάμεν.
Qui locus hanc etiam ob-
causam notandus est, quod
firmat. lectionem, inter
ἡσυχ. & ἡσυχ. fluctuan-
tem, apud Scholiast. Ari-
stoph. ad Av. 1421. Pel-
lenae celebrata esse ἡσυχ.
certum est e Scholia-
ste Pindari ad Ol. VII.
156. IX. 147.

23. Περὶ τῶν ἡσυχ. Ex He-
rodoto, ni fallor, Lib. I.
73. ἢ τῇ νικῇ τῇ νικῇ τῇ
νικῇ

Πιπίεια²⁴. ἡ δὲ ψήφων παιδί. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ γεω-
μετερίαν λέγει.

ΠΙ-

μὴν πρῶτον φέρει πὶ εὐ, ὡς ἰόν-
τας ἰκίτας. VII. 181. καὶ μὴν.
ἐπιδοκίμωσαν ἀπαγαγεμένοι πά-
ση τῇ τετρατῇ φέρει ποίης εὐ.
Contra τετρατῇ φέρει πῶχ,
Lib. I. 73. VII. 211. VIII.
17. Haec ipsa Herodoti
loca, aliaque aliorum col-
legerunt *Leopardus* Emen-
dat. VII. 8. & *Valckenarius*
ad Schol. Euripid. Phoeniss.
342. Pro φέρει τῶν Photius
Lex. MS. prave exhibet
φέρειταισαν. *Suidas* vulgatus,
καὶ φυλακτικῶς, praetermittit.
Sed habet ejus Cod. Leid.

24. Πιπίεια.] Polit. VI.
p. 470. D. καὶ ὅσπερ ὑπὸ τῇ
πιπίειαν δαῖων, οἱ μὴ, τελευ-
τῶντες ἀποκλείουσιν, καὶ εὐκα-
ρῶν, ὅ, τι φέρουσιν. ἔτω καὶ
σφῆς τελευτῶντες ἀποκλείουσιν, καὶ
εὐκαρῶν ὅ, τι λέγουσιν ὑπὸ
πιπίειας αὐτῶντες τινὸς ἰστέρας,
εὐκαρῶν εὐ ψήφοις, ἀλλ' εὐ λόγους.
Legg VII. p. 640. E. φέρει.
ἐκδοκίμωσαν ἀπαγαγεμένοι φε-
ρῶν πρῶτον πῶχ πῶχ πῶχ πῶχ
φίλων καὶ εὐκαρῶν ἀπὸ ἀξίως
χολαίς. ubi vide Scholia.
Eryx. p. 742. E. ἀλλ' ὅσ-
περ εὐ τῇ πιπίείᾳ εἶναι πῶχ,
αἷς ἢ τις φέροιτο, δύναιτο ἀντὶ τὰς
ἀντιπαλίστους ποιῶν ὑπὸ πῶχ ἔτος

ὅτε μὴ ἔχον, ὅ, τι φέρει ταῦ-
τα ἀντιφύρουν. ubi φέρει ver-
tendum moveat. *Orion*
Thebanus Etymologico
MS. Πιστοί. πιστὰ δὲ ἡ γεω-
μετρία καὶ ἡ ψήφου ὁμονύμως. πῶ-
τε δὲ ἦσαν οἱς ἐχρῶτο κατὰ Σο-
φοκλέα. Καὶ πιστὰ πῶχ γεωμετρία.
(Fragm. Brunck. p. 22.)
καὶ τὰ καὶ ἡ πιπίεια πῶχ τις
ἔστα. εὐκαρῶν δὲ αὐτῶν Παλαμήδης,
ὡς εἶρη) παλαίῳ. Εὐκαρῶν σοφῆς
λεῖψις με παρὰ φασίην Παλαμή-
δης. καὶ ἔστιν ὁ εἶχον γεωμετρίαν
λεῖψις, ἰστέρας τοῖς τόποις. ἡ
παρὰ τὸ πῶχ, ὅ ὁ μῖλλον πί-
στος, καὶ πῶχ πῶχ πῶχ πῶ-
χ, ὁ πῶχ πῶχ εὐκαρῶν πῶχ.
ubi ex *Eustathio* ad Od. A.
p. 1396. scribe, πιστὸς κατὰ
διπλασμοὺς πιστῆς. *Orionem*
cum descripserit *Etymolo-*
gus M. p. 666. 16. utriusque
loca comparanda sunt, ut
alter ex altero integrior
fiat. Sed haec levia sunt.
Illud gravius, quod *Ti-*
maeus ait, πῶχ aliquan-
do pro geometria sumi.
Quod cum mirum visum
esset *Jo. Hudsono* ad *Moe-*
ridem p. 307. in quem
haec *Timaei* glossa cum
paucis aliis migravit, pro
γεωμετρίᾳ temere γεωμετρία
Εε

ταύτην conjecit. Insignis *Platonis* locus est *Phaedr.* p. 356. C. ταῦτοι ὅ, (Θεῶ) πρώτον ἀριθμὸν τι καὶ λογισμὸν εὐρεῖν, καὶ γινωμετερίαν, καὶ ἀρεσιμίας, ἔτι ὅ πιστείας τι καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γεωμετρίαν. Hic veteres quidam interpretes, nunc deperditi, monuerunt, non illam vulgarem apud Graecos πιστεῖαν a Platone significari, sed mathematicam Aegyptiorum; quae tabula erat, duodecim lineis confcripta, cursum Solis & Lunae per duodecim Zodiaci signa ostendens. Cujus rei notitiam uni debemus *Eustathio* ad *Od. A.* p. 1397. qui ad *Platonis* locum, a se laudatum, interpretandum hæc subjecit: Καὶ ὅτι οἱ ὅ Πλάτωνος ὑπομνηματίζων, ἐπὶ τῷ παρ' Ἑλληνος πιστεῖαν σημανθῆναι φασὶ ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τῷ ὅ λεγόμενῃ πιστευτηρίῳ· καταγράφει γὰρ τι πλυνθίον ὥσπερ ἐν τῇ πιστευτικῇ παιδιᾷ, δι' ἧς τὰ κινήματα ὅ ἡλίου καὶ ὅ σελήνης, ἔτι ὅ καὶ τὰ ἱκαντικὰ, πραγματεύοντο οἱ Αἰγυπτίοι. Vide *Salmas.* in *Vopisc.* Procul. cap. 13. p. 749. *Hermias* tamen *Schöllis* MSS. in hunc *Dialogum* πιστεῖαν de vulgari calculorum luáo accepit. Verba ejus hæc sunt: Ἐπειὶ πιστεῖαν καὶ κυ-

βείαν κατηριθμήσατο, καὶ ὅλοιποισι τοῖς αἰσθητοῖς καταγέμει, ὥστε κατεντισμὸν χάριν παραδίδω, καὶ αὐτὰ χρήσιμα ὄντα, καὶ δυνάμεινα ἀφίλειται ἡμᾶς ὅ ἄλλων ἐπιθυμιῶν, ἐν λογικῇ παιδιᾷ ταπεινῶν (*Cl. Luzac.* legit τάπεινα) τὸ ἄλογον. Διτῇ δὲ ἐστὶν αὕτη ἡ παιδεία, ἡ μὲν κυβείας χάριν, ἡ ὅ παιδείας χάριν παραδιδόμην· ἐν ταύτοις ὅ καὶ τόχης χρεία· οὐκ ἔστι γὰρ τὸ μέντοι καὶ τὰς τὰς μαθημάτων εἶχε. Recte *Hermias*. Vterum enim interpretum subtilitas multa in *Platone*, de quibus ille ne per somnium quidem cogitarat, quaesivit. At *Sallierius* ad *Moe-rid.* l. c. πιστεῖαν pro *geometria* capi posse arbitratur in *Platonis* *Politic.* p. 187. F. ἡ πιστεῖαν, ἡ ἐμπάσαι ἀριθμητικὴν ψιλὴν, ἔτι ἐπίπιδον, εἴτε ἐν βάθει, ἔτι ἐν τάχει ἐστὶν πᾶν. Fa-teor, hic πιστεῖαν cum *arithmeticæ* conjungi. Verum cum ibidem aliae gravissimae artes. item cum ludicris, ut τραγικῇ cum *θηρυστικῇ*, conjungantur, nullam causam video, quare a recepta vocis πιστεῖα significatione recedatur. In *Timaeo* pro *πιστῆι*, *πιστεῖα*, & pro *λέγειν* scripsimus *λέγει*, scil. *Plato*.

Πλέθρον²⁵. ἔκλον μέρϑε ϑαδίϑ.

Πλημμέλεια²⁶. πολλή ἀμέλεια.

Πνύξ²⁷. χωρίον ἐν ᾧ τὰ δασύρρητα ἐκκλησιάζουσιν.

Ποικιλτική²⁸. ποικίλον ὕφασμα, ἢ ὕφαντική ποικίλων.

Πομ-

25. πλέθρον.] Critia p. 563. E. πλήρεα μὲν γὰρ βάρϑε ἰσάροικτο, τὸ δὲ πλάτϑε ἰσάειον, ϑαδίϑ. ubi vide Scholia. Ibid. p. 562. C. D. Theaetet. p. 128. A. p. 140. F. Alcib. I. p. 33. D. & Jac. Perizon. in Aelian. V. H. Lib. III. cap. 1. Glossa temere irrepsit in *Moeridis* libellum de *Vocc. Aticis*.

26. πλημμέλεια.] Clitoph. p. 255. E. καὶ τοὶ ἀφ' γὰρ ταύτης τῆς πλημμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν — ϑασιάζουσι. Apolog. p. 361. A. καὶ αὐτῶν αὐτὰ ἡ πλημμέλεια ἐκείνη τῆς σοφίας ἀπείκρυπτον. Tim. p. 552. fin. Legg. III. p. 591. A. Saepe etiam apud *Platonem* πλημμελής & πλημμελῶν legitur. *Suidas* in v. laudat locum ex *Lyfide* p. 113. F. quod minus animadversum doctissimo *Kustero* errorem objecit. Reliquam illius glossae partem ex *Photii* Lex. MS. restituit *Albertus* noster

Miscell. Crit. in *Suid.* p. 286.

27. Πνύξ.] Critia p. 560. G. καὶ ἀπειληφύια εὐλὸς τῆς Πνύκα καὶ τῆς Λυκαβητῆων, ὅρον ἐν τῇ καταστικτῇ ἔχουσα. ubi vide Scholia. In antiquis *Platonis* Edd. pro Πνυκὸς legitur Πυκνός, quod ex Genitivo Πυκνός, veteribus item usitato, natum est. *Lexicon Rhet.* MS. Πνύξ. τὸ δικαστήριον. καὶ ἔστι ἡ γυνὴ Πυκνός. ἀφ' ἧς τῆς ὕφαν- νίαν ἐστὶ Πυκνός. cujus glossae partem descripsit *Ety-mol. M.* p. 677. 44. De hac metathesi *Cornarius* in *Eclog.* p. 777. & *Kusterus* ad *Aristoph.* *Thes-moph.* 665. Hac quoque glossa manus stulte libera- lis *Moerida* locupletavit.

28. Ποικιλτική.] *Polit.* II. p. 427. G. ἀλλὰ τῶν τε ζω- γεωφίαν κινητίον καὶ τῶν ποικι- λίων, καὶ χρυσὸν καὶ ἰλίφαντα, &c. III. p. 438. C. πλήρη δὲ ὕφαντική, καὶ ποικιλία, καὶ αἰκοδομία, καὶ πᾶσα αὐτὴ ἢ ἢ ἄλ- λων ἐκείνων ἐργασία. In ho- rum

E c 2

Πομπή²⁹. Διόπεμψις.

Πόπανα³⁰. πέμματ᾽ πλατέα καὶ λεπτά καὶ περὶ φερῇ.

Πόρκ³¹. κίρκ³¹ θαλάσσι³¹, ὁ εἰς ἄγρην ἰχθύων.

Ποτ-

rum locorum alterutro
Timaeus ποικιλτικῇ legisse
videtur. Ποικιλ³¹ est Legg.
V. p. 612. F. quod inde
excerpsit *Pollux* VII. 34.
Pro ποικίλων MS. habet
ποικίλως.

29. Πομπή.] Polit. II.
p. 431. G. ὅτε κατὰ λόγους,
ὅτε κατὰ σημείων πομπάς. Ibid.
H. τῶν δ' εὐνοίης πομπὴν ὑπὸ
Διὸς τῶν Ἀγαμέμνων. Epist.
VII. p. 720. F. αὐτὸς μοι
πομπὴν παρέσκειν ἔφη.
Legg. V. p. 610. B. ὁ πομ-
πὴν λαοικίων φίλην γιγνομένη πα-
ρὰ φίλων. Glossam descrip-
sit *Photius* Lex. MS.

30. Πόπανα.] Polit. V.
p. 458. F. καὶ τῶν δ' ποπά-
νων τε καὶ ἰψημάτων διασπείων.
ubi vide Scholia. De eo
Platonis loco erudite *Cas-
saubon*. in *Athen*. IV. 21.
p. 305. *Orpheus* *Argo-
naut*. v. 314. Αὐτὰρ ἐπεὶ
κρηδὶν θεῶντας ποπᾶναισιν ἴθη-
κα Λαΐψας ὕγρην ἔλαον. *Phi-
lippi* Epigr. editum a *Ku-
stero* ad *Suid*. T. II. p.
289. Σοὶ γὰρ ὡςτε χιδάκων
λαγνὸν ποπᾶνιμα ὥσκει. *Al-
cibiades* Lib. III. ep. 35.

ὁ δ' πίνης (συνιστάμενος) πεί-
παιον, ὁ δ' ἔτι πίνης³¹ λείβα-
νόν τε χόνδρος εὖ μάλα εὐνοϊῶν-
τας. *Philostrat*. Lib. II.
Icon. 34. p. 859. *Lexicon*
Rhet. MS. Πόπανι εἰς πλα-
τὴν μάλα τι, τερψύλλων δὲ
εἰσάλλ³¹, εἰς θυρίαν ἐπιτάσσων.
Plura de hac aliisque pla-
centis, in sacris praefer-
tim offerri solitis, *Span-
hem*. ad *Aristophan*. *Plut*.
v. 659. & *Toupius* Emend.
in *Suid*. I. p. 36. *Ti-
maeum* compilantes, *Pho-
tius* Lex. MS. & *Suidas*,
πλακύντις praebent pro
πέμματ᾽. Sed πέμματ᾽ le-
git quoque is, qui *Moeri-
di* p. 307. hanc glossam
inseruit.

31. Πόρκ³¹.] *Sophist*. p.
150. C. Κέρως δὲ, καὶ δίκλως,
καὶ βρόχως, καὶ πόρκως, καὶ τὰ
τοιαῦτα, μὲν ἄλλοι τι πλὴν ἔρεκα
καὶ σπασσαγορεύειν, quem lo-
cum laudant *Suidas* &
Etymol. M. in v. *Plu-
tarch*. *Sympos*. L. VIII.
8. p. 730. C. ἑδάμῃ κατ-
ήκων ἀγκιστρῶν, ἐδὲ πόρκων, ἐ-
δὲ δίκλων. *Pollux* I. 97.
VII. 137. X. 132. &
Thom.

Ποτνιώμεν³². ἐπικαλεῖτο σὺν λύπῃ.

Περανίς³³. κατάνηες.

Πρόσχημα³⁴. ὠσθαλύμμα ἔῃθες, ἢ πρῶφας.

Περί-

Thom. M. in v. Glossam a Timaeo mutuati sunt Photius Lex. MS. & Suidas. Eadem nescio quis Moeridem interpolavit.

32. Ποτνιώμεν³².] Si Hel- ladium Chrestomath. p. 18. audias, ποτνῖα tantum de muliere dicitur, ἔται

κακὸν τι πάχη, καὶ θήλειαι ἐκ- τισὴ θιόν. Quod fortasse

de verbo ὁλολύζειν verum fuerit; de quo Pollux I.

27. ὁλολύζειν, καὶ ὁλολυγῇ χρη- σαῖ, ἐπὶ γυναικῶν. At ποτ- νῖα promiscue dici, mul- tis veterum testimoniis

intelligitur. De mulie- re, Alciphron Lib. II.

Epist. 4. p. 258. τὰς σὰς ἀπειρίας κλαίει καὶ ποτνιωμένη.

Aristides Tom. II. p. 193. ἀπὸν παῖδον καὶ γυναικῶν ποτ- νιωμένων.

Aelian. V. H. Lib. XII. cap. 1. p. 721.

ἢ ἂν καὶ (nisi malis κα- κού(α) καὶ ποτνιωμένη, καὶ δα- κρυό(α). At de viro, Lu- cian. de merc. conduct.

p. 673. πρὶς αὐτὸν ἔλθον ἡμερῶν ὡψιθε αὐτὸν, εἰσαυθὲ περὶ αὐ- τὸν τὰ ὅμοια ποτνιωμένοι.

Maxim. Tyr. Diff. XI. p.

115. Aristaenet. Lib. II. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. alique plures. Adde Polluc. VI. 201. Thom. M. in v. & Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc ver- bum quaesivi.

33. Περανίς.] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 433. A. Πάλιν δὲ Ὀμήρου διη- γόμην, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλεῖα, θιῶς παῖδα, Ἄλλοι ἐπὶ πλε- ρὰς κατακείμενοι, ἄλλοι δὲ αὐ- τοὶ Ἰππιοι, ἄλλοι δὲ περὶ ex II. Ω. 10. Hesychius, de- pravato Codice usus, de- dit: Καδρανίς. καταφρίς. E- meñdandum: Καταπερανίς.

Ipsē alibi: Καταπερανίς. κα- ταφρίς. Vocem περὶ σα- tis ornarunt Interpp. ad Act. Apost. I. 18. & Pier- sonus ad Moerid. p. 318. Glossulam nostram tran- scripserunt Photius Lex. MS. & Suidas.

34. Πρόσχημα.] Protagor. p. 196. B. φροσύνης τὸ ἐπ- αχθὲς αὐτῆς, πρῶχημα ποιεῖν καὶ πρῶκαλύπτειν τὰς μὲν, ποίη- σιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ

115. Aristaenet. Lib. II. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. alique plures. Adde Polluc. VI. 201. Thom. M. in v. & Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc ver- bum quaesivi.

33. Περανίς.] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 433. A. Πάλιν δὲ Ὀμήρου διη- γόμην, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλεῖα, θιῶς παῖδα, Ἄλλοι ἐπὶ πλε- ρὰς κατακείμενοι, ἄλλοι δὲ αὐ- τοὶ Ἰππιοι, ἄλλοι δὲ περὶ ex II. Ω. 10. Hesychius, de- pravato Codice usus, de- dit: Καδρανίς. καταφρίς. E- meñdandum: Καταπερανίς.

Ipsē alibi: Καταπερανίς. κα- ταφρίς. Vocem περὶ σα- tis ornarunt Interpp. ad Act. Apost. I. 18. & Pier- sonus ad Moerid. p. 318. Glossulam nostram tran- scripserunt Photius Lex. MS. & Suidas.

34. Πρόσχημα.] Protagor. p. 196. B. φροσύνης τὸ ἐπ- αχθὲς αὐτῆς, πρῶχημα ποιεῖν καὶ πρῶκαλύπτειν τὰς μὲν, ποίη- σιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ

115. Aristaenet. Lib. II. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. alique plures. Adde Polluc. VI. 201. Thom. M. in v. & Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc ver- bum quaesivi.

33. Περανίς.] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 433. A. Πάλιν δὲ Ὀμήρου διη- γόμην, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλεῖα, θιῶς παῖδα, Ἄλλοι ἐπὶ πλε- ρὰς κατακείμενοι, ἄλλοι δὲ αὐ- τοὶ Ἰππιοι, ἄλλοι δὲ περὶ ex II. Ω. 10. Hesychius, de- pravato Codice usus, de- dit: Καδρανίς. καταφρίς. E- meñdandum: Καταπερανίς.

Ipsē alibi: Καταπερανίς. κα- ταφρίς. Vocem περὶ σα- tis ornarunt Interpp. ad Act. Apost. I. 18. & Pier- sonus ad Moerid. p. 318. Glossulam nostram tran- scripserunt Photius Lex. MS. & Suidas.

34. Πρόσχημα.] Protagor. p. 196. B. φροσύνης τὸ ἐπ- αχθὲς αὐτῆς, πρῶχημα ποιεῖν καὶ πρῶκαλύπτειν τὰς μὲν, ποίη- σιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ

115. Aristaenet. Lib. II. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. alique plures. Adde Polluc. VI. 201. Thom. M. in v. & Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc ver- bum quaesivi.

33. Περανίς.] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 433. A. Πάλιν δὲ Ὀμήρου διη- γόμην, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλεῖα, θιῶς παῖδα, Ἄλλοι ἐπὶ πλε- ρὰς κατακείμενοι, ἄλλοι δὲ αὐ- τοὶ Ἰππιοι, ἄλλοι δὲ περὶ ex II. Ω. 10. Hesychius, de- pravato Codice usus, de- dit: Καδρανίς. καταφρίς. E- meñdandum: Καταπερανίς.

Ipsē alibi: Καταπερανίς. κα- ταφρίς. Vocem περὶ σα- tis ornarunt Interpp. ad Act. Apost. I. 18. & Pier- sonus ad Moerid. p. 318. Glossulam nostram tran- scripserunt Photius Lex. MS. & Suidas.

34. Πρόσχημα.] Protagor. p. 196. B. φροσύνης τὸ ἐπ- αχθὲς αὐτῆς, πρῶχημα ποιεῖν καὶ πρῶκαλύπτειν τὰς μὲν, ποίη- σιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ

115. Aristaenet. Lib. II. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. alique plures. Adde Polluc. VI. 201. Thom. M. in v. & Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc ver- bum quaesivi.

33. Περανίς.] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 433. A. Πάλιν δὲ Ὀμήρου διη- γόμην, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλεῖα, θιῶς παῖδα, Ἄλλοι ἐπὶ πλε- ρὰς κατακείμενοι, ἄλλοι δὲ αὐ- τοὶ Ἰππιοι, ἄλλοι δὲ περὶ ex II. Ω. 10. Hesychius, de- pravato Codice usus, de- dit: Καδρανίς. καταφρίς. E- meñdandum: Καταπερανίς.

Ipsē alibi: Καταπερανίς. κα- ταφρίς. Vocem περὶ σα- tis ornarunt Interpp. ad Act. Apost. I. 18. & Pier- sonus ad Moerid. p. 318. Glossulam nostram tran- scripserunt Photius Lex. MS. & Suidas.

34. Πρόσχημα.] Protagor. p. 196. B. φροσύνης τὸ ἐπ- αχθὲς αὐτῆς, πρῶχημα ποιεῖν καὶ πρῶκαλύπτειν τὰς μὲν, ποίη- σιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ

115. Aristaenet. Lib. II. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. alique plures. Adde Polluc. VI. 201. Thom. M. in v. & Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc ver- bum quaesivi.

Vindob. legunt, τ' Ἀγραι. Vulgatae Editt. & Scholia-
stes *Platonis*, item *Pau-
sanias* apud *Eustath.* ad
Il. B. p. 365. τ' Ἀγραιας.
Utramque lectionem agno-
scit *Hermias* Schollis MSS.
ad h. l. Hī ὡς τὸ τ' Ἀγραι.]
Ἀγραιας Ἀρτίμιδ' ἱερὸν ἰδρυ-
σαν Ἀθηναῖοι Διὶ τὸ ἔφορον εἶναι
ταύτην τὴν διὰ πᾶντος τ' Ἀ-
γραι, καὶ πᾶν τὸ Ἀγραιον καὶ
ἀνήμερον κατατίθεν. *Longi-
nus* Art. Rhet. p. 714.
laudans locum *Platonis*,
τ' Ἀγραιας, haud dubie pro
τ' Ἀγραιας, legit: καὶ τὸ, ὡς
διαβαίνομεν ὡς τὸ τ' Ἀγραιας
Διὶ κατατίθενται, ubi ultimum
verbum, temere repeti-
tum, expunge. Ἀγραιας,
an Ἀγραιας scribatur, nihil
interest. Diana enim tri-
plici nominis forma Ἀγραι,
Ἀγραια, & Ἀγραια dice-
batur. Ἀρτίμιον δὲ Ἀγραιας
vocat *Philochorus* apud
Scholiaf. *Euripid.* ad
Hippol. 73. Vide *Gram-
mium* Hiftor. Deor. e *Xe-
noph.* p. 31. Nomen in-
venit a loco Atticae, ubi
colebatur, Ἀγραι, vel Ἀ-
γραι. *Steph. Byz.* & *He-
sych.* in v. *Meursius* Athen.
Att. II. 5. *Petav.* ad *The-
mist.* Or. V. p. 415. *Cor-
fin.* Not. Graecor. p. 59.
Lexicon Sangerm. MS.
Ἀγραι. χωρίον ἔξω τ' πόλεως,
ἱερὸν Διὶ καὶ Ἀρτίμιδι, ὡς τ' τὰ μικρὰ

μυστήρια ἄγν). ἰονομαθῆναι δ'
αὐτὸ, οἱ μὲν, διὰ τ' Ἀρτίμι-
δ', ὡς ἔστιρον Ἑλικῶνα καλεῖται
οἱ δ', διὰ τ' ἰσθμίου εἶναι καὶ
πλήρη ἀγρεύματι. Sed lu-
culentior ejusdem Lexico-
graphi altera glossa est,
ex *Pausaniae* Lexico apud
Eustath. l. c. ut videtur,
ducta, quam *Montfaucon-
nius* prodidit Bibl. *Cosf.*
p. 603. Ἀγραι. χωρίον ἔξω
τ' πόλεως Ἀθηνῶν, ὃ τὰ μικρὰ
τ' Διὶ καὶ Ἀρτίμιδι μυστήρια, ὃ
λίγη τὰ δὲ τ' Ἀγραι, (*Mont-
faucon.* male, Ἀγραιας) ὡς δὲ
Ἀσκληπίου. Φερικράτης Γραυ-
σίν. Εὐδὸς γὰρ (*Montf.* γὰρ
omisit) ὡς ἐκαθίζονται ἐξ Ἀ-
γραι. καὶ Ἀρτίμιδ' καὶ Ἀγραιας
αὐτῶν τὸ ἱερὸν. Πλάτων Φαί-
δρῳ ἢ ὡς τὸ τ' Ἀγραι Διὶ
κατατίθενται. καὶ Διὶ δὲ ὡς Ἀ-
ρτίμιδ' τὰ μὲν ἐν αἰῶνι τὰ δὲ ἰσθ-
μίου ὡς ἀγρεύματα εἰληθῆναι τὰ δὲ
ὄχθρῳ πάλιν ὅρῳ τῷτο, ὃ νῦν
Ἀγραι καλεῖται, Ἑλικῶν, καὶ ἢ
ἐκ τῶν τ' Ποσειδῶν τ' Ἑλικῶ-
νις ἐκ ἄλλου. καὶ δὲ τὰ δὲ εἰς
τὸ ἱερὸν τὸ μητρώον τὸ δὲ Ἀγραιας.
In *Pherocratis* loco pro ἔξ
Ἀγραι lege δὲ Ἀγραι. *Mox*
pro καὶ Ἀγραιας, τ' Ἀγραιας.
Pro καὶ Διὶ δὲ fine ulla du-
bitatione reponendus est
Κλειδῆμος, nobilis Atthidis
scriptor. De perpetua
confusione nominum, κλει-
δῆμος, Διὶ δὲ, Διὶ δὲ, mul-
ta possemus, si locus pa-
teretur, in medium afferre.

Cli-

Πρόβαζις³⁸. ἡ τῷ βοσκημάτων κτησίσι.

Προβολή³⁹. γραφή κατὰ τῷ συκοφαντῶντων.

Προτίλεια⁴⁰. αἱ πρὸ τῷ γάμων τελέμεναι θυσία καὶ δωρεαί.

Πρύ-

Clidemi fragmentum, turpiter vitiatum, corrigit acutiores. Facile tamen apparet vel ex Platone l. c. ἀπὸ τῷ Ἰλιῶν λέγει ὁ Βορέας τὸν Ὀρείθυια ἀρπάσσει. pro Εἰλήθυια, Ὀρείθυια legendum esse.

38. πρόβαζις.] Ex *Hesychio*, *Phot.* Lex. MS. & *Suida* rescripti κτησίσι pro vitiosa Cod. lectione κτήσις. Vox πρόβαζις mihi non aliunde nota est, quam ex *Homero* Od. B. 75. Πρόβατα eadem significatione est apud *Strabon.* XII. p. 822. *Aelian.* H. A. Lib IV. cap. 32. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 504. D. aliosque. Neutra vox in *Platone* occurrit. *Lexicon Rhet.* MS. Πρόβατα. τὰ χωρία τὰ ἐπιτήδεια πρὸς νομὴν πρόβαται, καὶ αἰγῶν, καὶ τῷ ἄλλων κτημάτων. Scribe, Πρόβατα, & βοσκημάτων pro κτημάτων.

39. προβολή.] Legg. VI. p. 619. A. καὶ τὸν προβολὴν δὴ τῷ αἰρέμενον ἐκ τῷ ἑμπούριον ποιητῶν. *Lexicon Rhet.* MS. Προβολή καὶ Προβάλλειν, τὸ

παράγειν εἰς τὸν ἐκκλησίαν τῷ βυλόμενον, καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἡδίκησιν. ἢ τις δοκοῖ ἡδίκησιν, καὶ τὴν συκοφάνειαν, καὶ τὴν πρὸς τὴν μυστήρια ἢ Διονύσια ἀδικεῖν. Quae glossa mutilata est in *Etymol. M.* p. 699. 30. De hac actione erudite disputavit juris Attici consultissimus *Taylorus* ad *Demosthen.* Midian. p. 168. Glossam hinc sumferunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

40. Προτίλεια.] Τίλεις, τελέειν, & inde derivata a latiore initiandi potestate ad nuptiarum sacra, quae marem feminamque, velut novae vitae initiatos, conjungunt, transierunt. Poëtarum parens Od. I. 74. Κύρησ' αἰτήσασα τίλεις θαλεροῖο γάμοιο. In *Aeschyli* Eumen. v. 838. γαμήλιον τίλεις Scholiastes exponit γάμον. Hinc τίλεις, οἱ γαμηκέτις, καὶ τίλεισθηναι, τὸ γῆμα. *Pollux* III. 38. *Eustath.* ad Il. A. p. 881. Cujus significationis pravam rationem reddere *Ez. Spanhemium* ad *Catlinum*.

Sim. H. in Jov. v. 57. & Jac. Perizon. ad Aelian. Var. Hist. IV. 3. monuit me ὁ πατήρ, T. H. quam iis praeiverat Hesycho. v. Προτίλεια, & Schol. Pindari ad Nemeor. Od. x. 32. sic ex ejusdem emendatione legendus: ἔτι ὅ γάμοι τίλονται τὰ τελευτάδια βίᾳ κατασκευάζειν. Dii, in quorum auspiciis & tutela erant conjugia, ὅσα τίλονται dicebantur: in quibus praecipue cultam sciimus Ἥραν τίλαιν, a Latinis Junonem pronubam dictam. Diodor. Sic. V. 73. ὁσὺν ἔστι ὁσέτιναι ἀπαντες τῆ Διὸς τῆς τίλαι, καὶ Ἡρᾶς τίλαι. ubi vide Wesselingium. Δίμοι ἡμιτίλαι in Homero Il. B. 701. quomodo capiendus sit, inter ipsos veteres dubitatum est. Sed ex hac ipsa ratione commode poterit explicari δέμοι καὶ ἡμίμοι, unde maritus abierat ad bellum Trojanum. Vide Hemsterbus. ad Lucian. Dial. Mort. XIX. p. 410. Satis jam intelligi arbitror posse, cur sacra ante nuptias dicta sint ὁστίλεια. Plato Legg. VI. p. 623. A. ὅσα ὅσων ὁστίλεια γάμων, ἢ τις ἄλλη αἰὲν τὰ τοιαῦτα ἱερουργία μιν δίδωσι, ἢ γιγνόμεναι, ἢ γενομένης, ὁστίλεια ἔστι τίλονται. Euripides Iphig. Aul.

v. 718. Προτίλεια δὲ ἤδη καὶ δὸς ἰοφαγίας θύει; — Καπελά δαίσεαι τὸς γάμους τοῦτον; Plato Comicus apud Athen. Lib. X. p. 441. F. ὁστίλεια δὲ τῶν γάμων ποιεῖται πολλὰ ὁστίλεια τοιαῦτα. Achilles Tat. Lib. II. p. 89. ἔθνη δὲ τότε ὁ πατήρ ὁστίλεια τῶν γάμων. Himertius Orat. Nupt. p. 599. Themist. Or. XIII. p. 168. C. Is. Casaubonus ad Athen. IX. 4. p. 649. Sed cum ὁστίλεια etiam ante alias res sacras fierent, vox tam late patere coepit, ut cujusvis rei gravioris primordia significaret. Lexicon Rhetor. MS. Προτίλεια ἔστι τὰ θύματα τὰ ὁστίλεια (i. e. αἱ δέμοι) πρὸ γάμων θύματα. Philo. T. I. p. 294. τὰ ὁστίλεια τῶν τοφῶν ἀναδιδάχονται. T. II. p. 14. ταῦτα δὲ διορίζει τὰ ὁστίλεια. Maxim. Tyr. Diss. XIV. p. 159. Aristides Quintil. de Musica III. p. 164. Themist. Or. XX. p. 235. C. Synef. Dion. p. 53. D. Sed haec satis, vel potius nimium multa. Si quis tamen plura de his sacris cognoscere velit, adeat Pausaniam apud Euseb. l. c. Meursium Graec. Fer. p. 237. & quos laudat Wesseling. ad Diodor. l. c.

F f

41. Περ.

Πρυτανεία⁴¹: μηνιαία Φυλῆς ἀρχή.

Πρῶ⁴²: ἐστὶ ὄρθρου βαθὺς.

Πρ-

41. Πρυτανεία.] Gorg. p. 292. A. ἰπικὴ ἢ φυλὴ ἱπρυ-
τάνοιο.

42. Πρῶ.] Sic legitur
in Cod. MS. Malim ta-
men, Πρῶ. ἵτι ὄρθρου βαθὺς.

ut Photius Lex. MS. &
Suidas. Ejusdem Sui-
dae locum, a Kuffero fru-
stra tentatum, ita cor-
rexerim: Πρῶ. ἕτω μο-

νοσηδῶς, ἵτι ὄρθρου βαθὺς.
ἵτι τῆς, ὡς ἄρα. Ἐπειὶ συναλ-
μῆς ἵτι τὸ πρῶ. διὸ ἐξήντη.

Sed quod sequitur: τὸ ἢ
πρῶν ἀποσπᾶ. Οὐ πρῶν μὲν ἡ-

μῆς ὁ τραγῶδης ἔγειρε. Καλὸν
μαχῶν. vix caret errore.

Nimirum aut in πρῶν ex
natum est apud Calli-
machum, aut scriben-
dum πρῶν, quod ex πρῶν

contractum est, ut πρῶν
ex πρῶν in Aristopha-
ne, & forsitan, ut mo-
nosyllabum, pronuncia-
tum. Vide Pierseum ad

Mberid. p. 300. Phry-
nichus MS. Πρῶ δὲ σῆ-
μαινται, τὸ πρῶ καὶ τὸ ἕνθ' ἑνὶ λέ-
γει τὸ διονυσῶς. Hesychius:

Πρῶ. Ἀπικώτερος τὸ ὑψίον.
Phot. Lex. MS. Πρῶ καὶ
τὸ πρῶ μνημονεύειν δηλοῖ, καὶ
τὸ πρῶ ἔπειτα, καὶ θᾶπταν ἔ-

δισσῶ, ὡς περὶ ὕψι, καὶ τὸ ἐπ-

πρῶς, καὶ τὸ βραδύς. Ad
accentum quod attinet,
scribitur πρῶ & πρῶν, πρῶ
& πρῶ. Eustath. ad Il. Σ.
p. 1142. Etymol. M. p.
692. 4. Aristophanis lo-
ca, ubi πρῶ & πρῶ cum
jota subscripto occurrit,
retulit H. Stephan. Th.
Gr. L. Tom. III. p. 578.
& Append. p. 189. Exem-
pla Platonis, quibus nunc
utimur, ubique πρῶν ha-
bent. Sed Brunckius,
Atticorum poetarum fos-
picator, ad Aristoph. Ly-
sistr. 612. futurum Plato-
nis editorem monet, ut
semper πρῶ una syllaba
edendumcuret. Protagor.
p. 193. F. Μῆνιν ἐπὶ τῷ ἴω-
μιν· πρῶν γὰρ ἐστὶν· ἀλλὰ διὸ
ἐκκατὰ μιν εἰς πλεὺς αὐτῶν, καὶ
ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἴω-
μιν αὐτῶν φῶς γίγνεται. Criton. p.
369. init. ΣΩΚΡ. ἢ ἔπειτα
ἵτι ἐστὶ; ΚΡ. Πάντα μὲν ἔν.
ΣΩΚΡ. Πῆναι μάλιστα; ΚΡ.
Ὅρθρου βαθὺς. Ibid. p. 370.
A. ἀλλὰ τί δὲ ἕτω πρῶν ἀφί-
ξαι; Phaedon. p. 376. C.
ἀντιφύλο γὰρ ἔπειτα quem lo-
cum laudat Thom. Mag.
in v. Rarius significat ni-
mis mature, πρῶ ἔπειτα
χρῶν. Parmenid. p. 58. B.
Πρῶ

πρῶς, καὶ τὸ βραδύς. Ad
accentum quod attinet,

scribitur πρῶ & πρῶν, πρῶ
& πρῶ. Eustath. ad Il. Σ.
p. 1142. Etymol. M. p.

692. 4. Aristophanis lo-
ca, ubi πρῶ & πρῶ cum

jota subscripto occurrit,
retulit H. Stephan. Th.

Gr. L. Tom. III. p. 578.
& Append. p. 189. Exem-

pla Platonis, quibus nunc
utimur, ubique πρῶν ha-

bent. Sed Brunckius,
Atticorum poetarum fos-

picator, ad Aristoph. Ly-
sistr. 612. futurum Plato-

nis editorem monet, ut
semper πρῶ una syllaba

edendumcuret. Protagor.
p. 193. F. Μῆνιν ἐπὶ τῷ ἴω-

μιν· πρῶν γὰρ ἐστὶν· ἀλλὰ διὸ
ἐκκατὰ μιν εἰς πλεὺς αὐτῶν, καὶ
ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἴω-

μιν αὐτῶν φῶς γίγνεται. Criton. p.
369. init. ΣΩΚΡ. ἢ ἔπειτα
ἵτι ἐστὶ; ΚΡ. Πάντα μὲν ἔν.

ΣΩΚΡ. Πῆναι μάλιστα; ΚΡ.
Ὅρθρου βαθὺς. Ibid. p. 370.

A. ἀλλὰ τί δὲ ἕτω πρῶν ἀφί-
ξαι; Phaedon. p. 376. C.

ἀντιφύλο γὰρ ἔπειτα quem lo-
cum laudat Thom. Mag.

in v. Rarius significat ni-
mis mature, πρῶ ἔπειτα
χρῶν. Parmenid. p. 58. B.

Πρῶ

Πυρῶν⁴³. Φλέγων, ἢ καίων.

Πύθιοι⁴⁴. ὁ ἄνδρες αἰρεῖοι πρὸς Λάκωζιν, δύο καθ' ἕκαστον βασιλεία σύσσητοι.

P.

Ρᾶον. συγκρητικὸν πρὸς ἕτερον.

Ρᾶδιον. ὑπόλυτον καθ' αὐτό.

Ρᾶσον. ὑπερθετικόν.

Ρα

Πρῶι γὰρ πρὶν γυμνασθῆται, δεικνύει ἐπίχειρᾶς καλόν τι τὴν δίκαιον. Pollux I. 69. πρῶι τῇ ἡλικίας. Contra πρῶι αἰτερον, & πρῶι αἰταλον rarius de diei parte, plerumque de tempore dicuntur. Quas voces cur Thomas Mag. minus elegantiae, quam πρῶιτερον & πρῶιταλον, habere dicat, nihil caussae est. Plato Theaet. p. 117. G. ἀπῆλθεν πρῶι αἰτερον τῷ διονυσίῳ. Protag. p. 199. H. καὶ οἱ πάντων υἱεῖς, πρῶι αἰταλον εἰς διδασκαλίαν τῇ ἡλικίας ἀρχόμενοι φασίν, ἐψαύταλον ἀπαλλάττον. Phaedon. p. 376. C. καὶ δὲ καὶ τότε πρῶι αἰτερον συνελέγησαν. & paulo post: ἦσαν οἱ πρῶι αἰταλον εἰς τὸ εἰσθεῖς. Vide Duker. ad Thucyd. Lib. VII. 19.

43. Πυρῶν.] Mendosissime Cod. MS. Πυρῶν. Φλέγων ἢ καίων. Photius Lex. MS. Πυρῶν. Φλέγων καὶ καίων. Veram lectionem Suidas

conservavit. Plato Tim. p. 535. F. τῶν δ' ὑποστῶν τήντι, ὁ γυμνασθῆναι καὶ πυρῶν. Ibid. p. 541. D. συνκαπνόμενα, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντιπῶντα τὸ ἀσβεσθῆναι. Axioch. p. 732. A. καὶ λαμπάριν ἐπιμένοντες πυρῶνται Ποντῶν. Vide Is. Casaubon. ad Sueton. August. cap. 98. Πυρῶν ignota Lexicis potestate pro accenso igne iustrare est apud Theocrit. Eidyll. XXIV. 94. Πυρῶν τῶν ὕλην est Legg. VIII. p. 648. G.

44. Πύθιοι.] Ex Herodoto Lib. VI. 57. οἱ δ' Πύθιοι, οἱσι θεοσέπειοι ἐς Δελφούς, σιτίζονται μετὰ τῷ βασιλεῖ τὸ δημόσιον. ubi vide Wesselingium. Xenophon de Rep. Laced. p. 690. D. a Kustero etiam ad Suid. laudatus: ἰδοὺ δ' αὖ καὶ συσκήνους δύο ἑκάστην (βασιλῆα) ἀσσελίαν, οἱ δὲ καὶ Πύθιοι καλῶν. Putido mendo apud Photium Lex. MS. & Suidam

Ff 2

ῥαψῳδοί¹. ὑποκρίσθαι ἐπ' αὐτῷ.

ῥῆσις μακρά². διεξοδικὸς λόγος μακρός.

ῥήτραι³. συνθήκαι λόγων.

ῥικνόν⁴. ὀπτικαμπές, ἢ ῥυσόν.

ῥύμ-

dam scribitur πῶσι. Apud priorem etiam deest vox ῥύσιλοι.

1. ῥαψῳδοί.] Hipparch. p. 2. F. Phaedr. p. 357. F. Ione p. 143. D. ubi vide Scholia.

2. ῥῆσις μακρά.] Phaedr. p. 353. G. οὐδὲ μικρὴ πρὸς γμαλὶ ῥήσις παμμύκης ἐπ' αὐτῷ. Polit. III. p. 435. A. καὶ ὅταν τὰς ῥήσις ἐκαστοὶς λέγη, καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσιων. Ibid. D. X. p. 515. C. καὶ μακρὴν ῥῆσιν ἀποταίνοντες ἐν τοῖς ῥήσιμοις. quod, monente Hemsterbusio, a Platone fumpsit Lucian. Prometh. p. 190. & praeter hunc Aristides Tom. I. p. 355. & Liban. Epist. 316. Legg. VII. p. 636. F. καὶ πῶς ἄλλας ῥήσις αἰς ταῦτόν ἐνταγὰς, ἀμεινόμενοι φασὶ δαί. Duo posteriores Platonis locos, ab interpretibus minus perceptos, explicuit If. Casaubonus ad Theophrast. Character. cap. XVI. p. 286. Aristophan. Acharn. v. 415. Δὲ γὰρ με λίαν τῷ χορῷ ῥῆσιν μακρά. ubi vide

Scholias. Philo T. I. p. 235. 453. T. II. p. 537. & Dorvill. Critic. Vann. p. 640. Apud Photium Lex. MS. & Suidam rectius legitur cum copula, διὰ λόγον καὶ μακρὰ.

3. ῥήτραι.] Legendum vel συνθήκαι λέγ' λόγων, ut Hesychius, vel συνθήκαι, λόγοι, ut alii Glossographi. Forte glossa huc invec̄ta est ex Odyss. z. 393. ubi vide Eustath. p. 1765. item ad Il. φ. p. 1245.

4. ῥικνόν.] Polit. V. p. 457. D. ὅταν ῥυστοὶ καὶ μὴ ἰδῶς πῶς ὕψω. Tim. p. 543. F. πᾶν ῥυστόν καὶ τὸ ἄλλο ποτὶ. quibus locis Timaeus ῥικνός, quod postea glossae ῥυστός locum suum cecit, legisse videtur. Philo T. II. p. 432. loco elegantissimo, sed male interpretato: πᾶς οἱ οὐδὲ μικρὴ πῶς, εὐσεβεῖς καὶ εὐεχίᾳ μάλα καὶ δαλῶς, ὅπως αἰφνιδίαν ἐκτακίῃς, ῥικνοὶ γὰρ ὄντες, ἵνα αὐτὸ μένος, καὶ ἀπὸ τῆς δαγῆ. ubi αὐτὸ μένος idem est, quod αὐτόχρομα in Alciphronē III. Ep. 29. ubi vide Berglerum: aut quod ἄλλος,

ῥύμμα⁵. δαίρυλλον, ἢ σμήχον.

ῥυμβῶν⁶. ῥομβῶν. τῆτο ᾧ δαπὶ τῇ κινήσεως ᾧ ῥόμβω.

Σαρ

ἀλλος, supra p. 199. a nobis explicatum. *Alciphron* Lib. I. Ep. 26. περιδύτην ἰφθίμην ῥικνὴν. ubi plura *Berglerus*. Scholiaſtes *Nicandri* ad *Theriac*. V. 137. ῥικνῆν, διαρῶγος, παλαῶν, ἢ τὸ ῥυσσὶν, ἢ τὸ τρεμαρῶν. *Jamblichus* de V. P. p. 162. σῶμα⁵ ῥικνὴν opponit τοῖς πολυσάρκοις. ubi *Kusterus* ita castigat *Hesychii* glossam: ῥικνοί. ὅχ. ἱκανοὶ σαρξίν. Vulgo, ῥικνοί. ἱκανοὶ σαρξίν. Malim legere, ἱκανοὶ σαρξίν.

5. ῥύμμα.] *Polit.* IV. p. 449. B. καὶ ἡ πλῆσις ἔτ' αὐτοῦ ῥυμμάτων, ἔτι μετὰ ῥυμμάτων δύναιτο αὐτῶν τὸ αὐτὸ ἀφαιρεῖσθαι. Ibid. C. καὶ μὴ αὐτῶν ἀκπλῆστα πλὴν βαφὴν τὰ ῥύμματά ταῦτα, δυνάμει ὄντι ἀκπλῆστα. ubi vide *Scholia*, & *Cor-narium* in *Eclog.* p. 773. *Aristophan.* *Lyfistr.* V. 377. Εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, χατρεὶν ἔγωγε παρίξω. ubi vide *Scholiaſt.* *Alciphron* Lib. III. Ep. II. ὅπου σε τὸ ὕδαρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάλυπται. Ibid. Ep. 61. init. *Aristides* *Tom.* I. p. 293. ἔπειτα ῥύμμα⁵ ἀπὸ, ἀπὸ τοῦ φιδαν αὐτὸ καὶ ἰσχυρὸν ῥικνὴ. *The-*

mist. *Or.* XXXII. p. 359. C. *Moeris* p. 336. *Thom.* M. V. ῥόμβος, & *Mangejus* in *Philon.* T. I. p. 643.

6. ῥυμβῶν.] Hoc verbum neque apud *Platonem* inveni, neque apud ullum veterum scriptorum. ῥυμβῶν ex *Aelianō* affert *Suidas* V. Ἐρυμβῶνα, ubi videndus *Kusterus*. ῥυμβῶν *Atticorum* fuisse videtur, ῥομβῶν ceterorum *Graecorum*. Scholiaſtes *Theocrit.* ad *Eidyll.* II. 18. ῥύμβω⁵ ᾧ, δι' οἱ Ἀπικτοὶ ῥύμβω⁵ κα-
κῶ⁵. Sic pro vulgato κα-
ρῶ⁵ scribebat *Juvenis* doctissimus, atque edito *Verisimilium* libello omnibus, qui recte in his literis sapiunt, commen-datissimus, *Jo. Pierſonus*. Vide *Valckenarium* *Diatr.* in *Euripid.* cap. V. p. 39. In *Apollon.* *Rhod.* I. 1139. pro ῥόμβω *Ety-mol.* M. p. 706. 65. legit ῥύμβω. *Apollonii* Scholiaſtes sic emendandus: ῥόμβω⁵. τροχίσκος⁵, δι' ἑρῖφω⁵ ἱμά⁵ τὴν πλοῖσι, καὶ ἔτι⁵ πτό-
πον δαπνιλλῶ⁵. τινὲς ᾧ ῥύμβω⁵ αὐτὸ καλῶ⁵· ἂν καὶ *Euryclides* ὁ
F f 3 B A A.

Σ.

ΣαρδάνιⓈ γέλως¹. ὁ προσωπίηⓈ· ἀπὸ τῆ Σαρ-
δῆς τῆ νήσου.

Σατυρικὰ δράματα². πλείονα ἢν ἔθⓈ ὑποκρίνε-
σθαι, ἐν οἷς μετὰ ταῦτα ἐμίσγυνον πρὸς Διό-
χυριν.

Σηκός³. ἐπαυλὶς τετραγῶν περιεχομένη.

Σ-

Βάπταις καὶ Διδύμοις. *Eupolidem*
etiam auctorem nominat
Scholiastes ad IV. 144. &
Eiymol. l. c. item *Eu-*
stath. ad Od. A. p. 1387.
ῥίμβου tamen ex eodem
Comico laudat *Photius*
Lex. MS. ῥίμβⓈ. ὃν ἔχου-
σιν οἱ ἀπτεράζοντες ὡς τὸ τύμ-
πανον. ἔτας Εὐπειλὶς. Sed
hic quoque ῥίμβⓈ re-
ctius fuerit. Ceterum
de hac voce multa con-
gessit *Jac. Nic. Loë-*
n-
fi Epiphyll. VII. 23.
Glossam nostram descripsit
Suidas.

1. ΣαρδάνιⓈ γέλως.] Po-
lit. I. p. 413. G. ἀνέζας
ἀντεμάχας μάλα σαρδάνιον.
quod excerpfit *Pollux*
VI. 200. Vide Scholia-
sten, hoc proverbium
copiosissime enarrantem.

2. Σατυρικὰ δράματα.] Sym-
pos. p. 336. B. ἀλλὰ τὰ Σα-

τυρικὰν σὺ δράμα τῦτο καὶ Σα-
λικὸν κατὰδηλον ἐγένετο. quem
locum illustrat *Dionys.*
Halicarn. Τέχνη p. 54. Po-
litic. p. 189. C. τῦτο μὲν
ἀτεχνῶς ἡμῖν, ὥσπερ δράμα·
καθάπερ ἐρρίθη νῦν δὴ, Κυντα-
ρικὸν ἱερῶν καὶ Σατυρικὸν τινα
θίασον, &c. Πλείονα, scilicet
δράματα. *Timaeus* intelli-
git *Tetralogias*, vel *tres*
*prior*es *Tetralogiae* fabu-
las: de quibus vide aureo-
lum *Is Casauboni* libellum
de Satir. Poësi p. 26. *Ti-*
maeum excerpfit *Photius*
Lex. MS. ubi manifesto
errore legitur: Σατυρικὰ
μετὰ πλείονα. Cetera con-
gruunt.

3. Σηκός.] Theaet. p.
128. A. σηκὸν ὡ ὅρι τὸ τέ-
χⓈ περιεβλημένον. Polit. V.
p. 460. F. λαβῶσαι εἰς τὸ
σηκὸν οἴσας παρὰ τινος τροφῆς.
Lexicon Rhetor. MS. Σε-
κός.

Σισύρα⁴. αἶγρον τέγαστρον τετραχωμένον. ἔστι δὲ ὅτε
 καὶ τὸ τετραχὺ καὶ ἀγναπλὸν ἱματίον, ὡς καὶ Ἀε-
 σοφάνης.
 Ἐν πέντε σισύραις ἐγκακορδυνημένῳ.

Σκίω-

καί. ὁ Σκίος σημαίνει ποτὲ μὲν
 ἀφειροσγματοῦ ποτὲ δὲ, τὴν ἵπταν-
 ἀν καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν ὡσεύ-
 σων. ἄλλοι δὲ, τὸ ἥρπον τῶν σω-
 μάτων. ἄλλοι δὲ, τὴν ἱλαίαν
 ἀπὸ πολυκλάδων, ex quo in
Etymol. M. p. 711. 5.
 pro παρσωνῇ scribendum
 καταγωγὴν, pro πολυκάρπων,
 πολυκλάδων. Hanc vocem
 pluribus ornavit *Valcke-*
narius Animadv. in Am-
mon. p. 153. Pro τευχῶ
 malim δειγῶ. etsi non
 ignoro, saepe reperiri
 formas, δειγῶς, δειγῆς,
 τευγῶς, τευγῆς, τευγῆς.
 Vide *Epist. Crit.* II. p.
 208. *Timaei* glossa teme-
 re migravit in *Moeridis*
 libellum de *Voc. Atticis*.
 4. Σισύρα.] *Eryx.* p.
 745. C. ἐστὶ ἀν ὡσεύσσει
 Σκῦθος ἀνὴρ οἰκίαν αὐτῷ τὴν
 καλίστην εἶναι μᾶλλον, ἥπερ σι-
 σύραν δερματίνην. ubi vide
Scholia Aristophanis lo-
 cus, quem *Timaeus* af-
 fert, est *Nub.* v. 10. cui
 compar & geminus est il-
 le *Platonis Protag.* p.
 195. F. ἐστὶ κατὰ κείνους, ἰσχυ-

καλυμμένῳ ὃ καὶ οἷος τισὶ καὶ
 τρώματι, καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς
 ἱφαιπύλο. *Sympos.* p. 355.
 B. ἐνελιγμένον τὸς πόδας εἰς
 πύλας καὶ ἡριακίδας *Dio Chry-*
sof. *Orat.* XXXV. p. 433.
 A. σισύρας, καὶ πύλας, καὶ
 τοιαῦτ' ἴσως ἐν ῥητορίῳ. *Cle-*
mens Alex. *Paedag.* II.
 p. 190. τὸ δὲ σισύρας ἱκανωτά-
 της ὕψους ὑπερεῖδεν, ὥστε μὴ
 δεῖν κατεφθεῖναι ἢ φοινικίδων.
 quod, ut alia plura, Pa-
 trum eruditissimus, ne
 verbo quidem mutato,
 descripsit ex *Musonio* apud
Stob. p. 595. Id cum aliis
 etiam locis fecerit, fur-
 tum a nemine dum de-
 prehensum esse miror.
Polyaenus VIII. 16. p.
 722. ἱματίῳ δὲ χρῆσθαι σισύρας
 Γαλατικῇ. *Rhenonem Gal-*
licam vocat *Varro* de L.
 L. IV. p. 40. *Longus* II.
 p. 42. πρεσβύτερος σισύραν ἐ-
 διδύμει. ubi vide *Fun-*
germ. *Oppianus* *Κυνήγ.*
 IV. 332. Πρεσβυτέρους σισύρας
 δίμας ἀλκιμον καὶ σισύρας, ἢ
 αὐτοῖς, &c. De altera
 forma, σισύρα, *Valckenar.*
Anim.

Σκικεῖται⁵. λόχ⁶ ἀνδρῶν ἑξακασίων Ἀρκαδικῶν,
ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖ⁶
ἀναχωρῶν.

Σκηπτόμενος⁶. ἀποφασίζομενος⁶.

Σκλή-

Anim. in *Ammon.* p. 205. & *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 132. *Timaei* glossa sic scripta reperitur apud *Etymol. M.* p. 714. 28. Σικεῖται. αἵ γιναι τῶν γένων. (alii, σκίπατρον, quod idem est) τῶν γένων δὲ γιναι. quae lectio melior est. Hanc quoque glossam nescio quis intrufit *Moeridi*.

5. Σικεῖται.] Apud *Phorium* Lex. MS. & *Suidam*, ubi haec glossa totidem verbis occurrit, Σικεῖται⁵ scribitur. Mendose etiam *Dio Chrys.* Or. XI. p. 191. C. ἢ Σικεῖται⁵ λόχον. Alio modo peccatur in *Lexico Rhet.* MS. quod cum ipso vitio descripsit *Etymol. M.* p. 716. I. Σικεῖται⁵ τι ἐστὶ; λόχ⁶ ἀνδρῶν καὶ οἱ αὐτοὶ καὶ αὐτῶν ἐστὶν ἐστὶν, καὶ ἔχῃ αὐτῶν τοῖς αἰσῶν Λακεδαιμονίοις. Omnino scribendum, Σικεῖται⁵, a Sciro Arcadiae. Mox *Kusterus* pro Ἀρκαδικῶν reponit Λακεδαιμονίους, propterea quod ea cohors ab aliis

scriptoribus sic appellatur. At primum refragatur *Hesychius*, ab eodem laudatus: Σικεῖται⁵ λόχ⁶. ἔτι καλέμενος, ὁ σκικεῖται⁵. ἢ Ἀρκαδικῶν. Tum nihil impedit, quo minus ille λόχ⁶ duplici nomine dictus sit, Ἀρκαδικῶν, quod Arcadibus constaret, Λακεδαιμονίους, quod eo uterentur Lacedaemonii. Vide *Jo. Hudson.* ad *Thucyd.* Lib. V. 67. & recondita eruditione praestantem virum, *P. Wesselingium* ad *Diodor. Sicul.* XV. 32. In Platone ἢ Σικεῖται⁵ nulum est vestigium.

6. Σκηπτόμενος.] *Theaet.* p. 115. E. ἀλλὰ μὴ ἀναδύναι τὰ ἀμολογημένα, σκηπτόμενος παλόν⁶ λέγειν τόνδε. *Sophist.* p. 149. A. ταῦτα ἀπὸ καὶ πρὸς τὸν, καὶ τίς ἐστὶν τὸ πρὸς ἡμᾶς. *Sympos.* p. 334. A. σκηπτόμενος ἔτι ἐστὶν αἴτιον. *Herodot.* Lib. V. 102. *Lyfias* p. 95. 397. ed. *Tayl.* aliique centies.

7. Σκλή-

Σκληφρός ⁷. ὁ σκληρὸς καὶ παρηθηκὸς, ὁ τὰ σκληρὰ
φέρειν δυνάμενος.

Σκολύβριον ⁸. ταπεινὰ διφρέα ὡς τὰ τοῖς Θεοσαλοῖς,
ἃ τινες θραυρία καλεῖσιν.

Σμινύην ⁹. οἱ μὲν δίκειλλαν, αἱ δὲ ἀξίνην καλεῖσιν.

Σπαρ-

7. Σκληφρός.] Euthydem.
p. 214. init. ἀλλ' ἐκείνου
μὲν, σκληφρὸς, εἴτε δὲ, αὐ-
φερὸς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς πῶ
ἔψιν. ubi vide Scholiaften.
Egregie Pollux II. 10.
huc sine dubio respiciens:
Προφερὸς δὲ λίγος, ὁ πῶ μὲν
χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ἔψῃ δο-
κῶν πρεσβύτερος. Σκληφρὸς δὲ,
ὁ τέττα ὑπεραντίος, ὃν καὶ νεο-
δὴ ἀν εἰποις. Οὐσιπομπὸς δὲ ὁ
καυμικὸς, ἐπὶ γυναικὸς, εἴρηκεν
αὐτό. Hefychius: Σκληφροί.
οἱ ἰχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασιν.
Photius Lex. MS. Σκλη-
φρὸν, τὸ κατεσκληρότερον πῶ ἰδίαν.
Philemon Lexico Techno-
logico MS. v. Ὠμόν. τοῖς
αἰμογόροις τὸ σκληρόν φασι.
Lege, τὸ σκληφρὸν. quam-
vis σκληρὸν etiam habeat
Eustath. ad Il. 4. p. 1330.
Vide Fœfs. Oeconom.
Hippocr. v. Σκλιφρός. Ti-
maei glossam repetunt
Photius Lex. MS. &
Suidas.

8. Σκολύβριον.] Euthyd.
p. 217. F. ὥσπερ οἱ τὰ σκολύ-
βριον τὸ μικρότερον καλεῖσιν.

ὑπερπῶντες, χαίρουσι καὶ γελοῦν,
ἐπειδὴν ἴδουσιν ὑπὸν ἀτακτομέ-
μηνον. ubi vide Scholia.
Platonis loco usi sunt
Pollux X. 48. Etymol.
M. p. 718. 39. & Eu-
stath. ad Od. Δ. p. 1515.
Ad Pollucem fuisse atque
erudite de hoc scabello
differunt Jungerman. &
Hemsterhusius.

9. Σμινύην.] Polit. II. p.
426. F. εὐδὲ σμινύην, εὐδὲ
τὰλλα ἔργα πάντα εὖ γινώσκων.
ubi vide Scholia. Ari-
stophan. Nub. v. 1488.
1502. & alibi. Aristid.
Tom. II. p. 418. Max.
Tyr. Diff. XXIX. p. 349.
Julian. Or. III. p. 125.
A. Δίκειλλαν & σμινύην Al-
ciphron Lib. III. Ep. 24.
junxit. Aristænet. Lib. I.
Ep. 3. p. 26. effingens lo-
cum ex Il. φ. 259. pro
μάκελλα posuit σμινύην. Vide
ibi Jof. Mercerum, &
Schol. Nicandri ad The-
riac. v. 386. Σμινύην etiam
pro σμινύη scribi, ex Aelio
Dionysio, & Lexico Rhe-
G g to-

Ἐπαργῶσα¹⁹. σπαρτασμένη ὑπὸ θλίψεως, ἢ δυνάμει ἐκκλείσεως τινος.

Στα-

torico docet *Eustath.* ad II. B. p. 217. *Timaei* glossam, a *Phorio* Lex. MS. etiam descriptam, *Moeridi* intulit manus inepta.

10. Ἐπαργῶσα.] Si primam & nativam verbi vim spectes, quam *Timaeus* commode declaravit, de luxuriante humore, ad excretionem pruriensium, impetu dicitur, v. c. de lacte, quod ubera distendit. *Plato* *Polit.* V. p. 460. F. τὰς τε μητί-
ρας ἐπὶ τῇ σκεδῇ ἀγοίῃς, ὅταν ἐπαργῶσι. *Sympos.* p. 329. F. ὅταν δὲ τῇ κυνέῃ τε καὶ ἄλλῃ ἐπαργῶνται ποτὶς ἢ ποῖνται γίγνεται τὸ καλόν. Ad utrumque locum videndus *Scholia*stes, *Euripid.* *Bacch.* v. 700. Ὅσας κατόκοις μαζὶς ἢ ἐπαργῶν ἔτι. Idem *Cycl.* v. 55. *Dionys.* *Halic.* A. R. Lib. I. p. 65. *Foësius* *Oecon.* *Hippocr.* Inde transfertur ad eos, qui semine surgunt, in *Venerem* tument. *Phaedr.* p. 348. F. ἢ τῇ παιδικῶν, ἔτι μὴν ἔ-
στιν αἰσῇ, σπαργῶν ἢ καὶ ἀπο-
ρῶν ἀφ' ὧν τῇ ἰσχυρί. *Ery-*
eius *Anthol.* L. IV. p.

478. ἐπαργῶς θυμὸν ἀπαι-
κίους. Sed ut ἐργῶν, ejus-
dem fere potestatis ver-
bum, quod supra p. 194.
explicuimus, sic etiam
ἐπαργῶν de incensa cupiditate, impatientis animi
aestu, &c. usurpatum re-
peritur. *Legg.* III. p.
591. C. ἢ τῇ τελευτῇ οὐκ ἔτι
μὴν ἔτι σπαργῶσαι καὶ θυμῷ
τῇ ἀρχῇ ὁρῶν, οἷον ψαλίον
δαίμονα αὐτῇ πλὴν τῇ ἑξοίῃ
δυνάμει. quem locum lau-
davit *Plutarchus* *Lycurg.*
p. 43. E. &, ut erat *Pla-*
tonis studiosissimus, venu-
ste expressit *Fab.* p. 190.
C. δι' ὁποῦντα ἐπαργῶν καὶ
ἐπαργῶν τῇ δυνάμει, καλῶς
ἐμβαλεῖν ὕβρις καὶ θρασυτήτι.
Ex eodem fonte, ut id
praetereundo moneam,
cum alii profecerunt, tum
Max. Tyr. *Diff.* XI. p.
121. Ἡ, κατὰ ψαλίον ἐμ-
βάλλουσα ταῖς τῇ ἀνθρώπων ἀγί-
ταις, βία σπῆ, καὶ ἀσσανα-
κάτῃ συνισπένουσα ταῖς αὐτῆς
ἀγνοῖαις. Congruit vetus
poëta apud *Ciceron.* de
Orat. III. 41. nam ex-
sultantem te & praesiden-
tem tibi *Reprimens* vali-
dae

Σταθιερά¹¹. μέσον ἡμέρας, ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος
γίνε¹²].

Στα-

dae legum habenae; atque imperii insistenti jugo. Vide H. Stephan. Thes. Gr. L. III. p. 912. Postrema notione hoc verbum e MSS. Philon¹³ T. I. p. 309. reddidit Mangejus. Photius Lex. MS. & Suidas una voce plenius habent: Ἐπαργῶσα. ἀνῶσα, ἢ σπαργῶσι. Quam fortasse ex alio Glossario adjecerunt.

11. Σταθιερά.] Phaedr. p. 342. G. Μήπω γε, πρὶν ἢ τὸ καῦμα παρὶλθῇ· ἢ ἔχῃ ὄρας, ὡς χιθὼν ἥδη μισημβεία ἴσῃ] ἢ δὲ καλυμνὴ σταθιερά. Sic legitur in Editt. melioribus. In Basileenses irrepsit Scholion e margine: ἢ δὲ καλυμνὴ σταθιερά, τὸ σφιδερθιμενὸν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρῃ μισημβείας. Quod glossema recte quidem contextu ejectum est, sed aliud relictum vetustius, quod jam ante Timaeum, & alios Grammaticos, hunc locum invasit. Sentis, me significare verba, ἢ δὲ καλυμνὴ σταθιερά, quae a Grammatico, locutionem, μισημβεία ἴσῃ], explicante, proficisci po-

tuerunt, a Platone non potuerunt. Subtiliter & argute, ut philosophum agnoscas, eandem loquendi rationem explicat Hermias Scholiis in Phaedrum MSS. Σταθιερά ἢ μισημβεία ἴσῃ], ὅτι ὁ ἥλιος ἀπὸ τῆς μισημβείας γινώμενος. ἴσῃ] δὲ καὶ ἢ μὴ γὰρ μετὰ βαρύνει τὸν ἥλιον τὰς ἀντολάς, ἀλλὰ ἔχει τὴν παράκαμψιν. ἢ δὲ ἀπὸ τῆς μισημβείας, σπινθήρ ἢ γὰρ λόγος μερίζοντα φαίνεται τὰ ἄερα ὡς τοῖς ὀρεῖσιν, τὴν καὶ μετὰ τοῖς κυμαίνουσιν. ἢ καὶ ὅτι ἐν ταῖς γινώμεσιν αἱ σπινθὲς ἐκπύονται ἐν τοῖς ἴσοις χρόνοις ἀφαιρήματα ἀπὸ τῆς μισημβείας ἀπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τῆς καθύπευ πάντων ἐστὶν τασιμακία. Platonis loco utuntur Hesychius & Suidas; item Photius Lex. MS. cujus haec glossa est: Σταθιερά μισημβείας ἐν θαλάσσει πλάται μισαίτατοι καὶ πμηνιγρότερον, (1. πμηνιγρότερον) τῆς ἡμέρας δηλοῦσι. Indidem etiam flosculos decerpit Auctor. Socratic. Epist. XXV. p. 52. Apollon. Rhod. I. 450. Ἡμεῖς δὲ ἢ ἥλιος σταθιερόν παραμύσει] ἡμεῖς, ubi vide veterem Criticum.

G g 2

Σταθρός. εἰσιμῶς, ἰσχυρός.

Στρο-

cum. *Apollonii* locum attulit *Etymol. M.* p. 724. 42. *Dio Chrysost.* Orat. I. p. 11. B. διημέρειον τι καὶ ἐκλεινόν μισημερία σταθρός. *Alciphron* Lib. III. Ep. 12. Μισημερίας ὕψος σταθρός, φιλήμῳ τινι ἐπιλεξάμενος πίτυν. ubi vide *Berglerum*. *Liban.* Ep. 1084. ταῦτα δὲ τιτάξω μὲρ τιτίλισται· σοὶ δ' ἡμέρας δὲ πλεονέκτης ἀγορῆς εἰς μισημερίαν σταθρόν. *Synes.* Ep. 58. καὶ ταῦτα τὸ δ' μισημερίας ἰδούτο σταθρότατον. *Basil.* de vita *Thecl.* I. p. 60. δὲ σταθρῶ μισημερία καὶ ἄρα πνίγος. *Phrynich.* p. 92. οἱ ἀρχαῖοι σταθρὸς μισημερία λέγουσι, καὶ σταθρὸς γαλήνη. quem, ut solet, exscripsit *Thom. M.* V. *Εμβελίης*. Hic igitur loquendi modus cum legitimus sit, & crebro frequentatus, haud scio, an apud *Aristidem* *Tom.* II. p. 166. commodius legatur: ὅτοι πάντας ὅδ' ὁ ἡλιος οἶός τ' ἐστὶ διερχαίον, ἀλλ' ἥδη τις δὲ σταθρῶ δ' μισημερίας ἐρίγασσι. *Vulgatae* editiones habent, δὲ καθαρῶ δ' μισημερίας. *Plerique* *Grammatici* σταθρός a σταθεύω de-

rivant, ut sit *fervidus, assus*: nec ab illorum opinione alienus est *Joseph. Scaliger* in *Virgil.* *Cop.* p. 256. Sed alii verius repetunt ab ἰσαδῶς, quorum notationem ab ipso *Platone* probatam dicerem, nisi locus ejus interpolatus videretur. *Graeci* autem omnia, quae nondum ad finem vel senectutem vergunt, ἰσαδῶς dicunt. Hinc σταθρός, firmus, florens, & κρατὶς ἰσάμενος. Quid? ipsam meridiem dicunt ἰσαδῶς, vix ut amplius hac de re dubitari queat. *Nicander* *Theoric.* v. 469. "Ἦτοι ὅτ' ἡλίος διερχάται ἰσάδ' ἀκτῖς. *Socratic.* *Epistoll.* I. c. εὐσταθέως μισημερίας. *Liban.* *Opp.* *Tom.* I. p. 173. C. μέχθ' μὲν ὅτ' μισημερίαν σταθρῶς. *Tom.* II. p. 339. D. ἔτι μισημερίας ἰσάδης. *Damascius* apud *Phot.* p. 1039. μισημερίας σταθρός ἰσάμενης. ubi alterutrum omitti potuerat. Ad hujus locutionis exemplum *Eunapius* *Proaeres.* p. 130. μεδιάμ νύκтем dixit νυκτὸς τὸ σταθρότατον, nulla, ut opinor,

Στρυφόν¹². Σερφόν.

Στφ-

nor, veterum auctoritate, sed novandi studio ductus.

12. Στρυφόν.] Tim. p. 541. C. τρυφύτιον μὴ ὄντα, τρυφιά. ἤτοι ὃ τρυφύτιον, αὐτοῦ φαίνεται. p. 542. B. τοῖς ἀπὸ τῶν σάρκων διεμοῖς καὶ ψυχροῖς, καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν γλῶττων τρυφνοῖς. In permutandis formis, τρυφνός, σερφνός, εὐφνός, σιφνός, εὐφός, σιφρός, ita ludunt librarii, ut, quid inter eas discriminis sit, vix, ac ne vix quidem, constituere possis. Hippocr. de aër. & loc. p. 282. τρυφνὰ γυναικίς. At Galenus legit: σιφνὰ γυναικίς. Xenophon de Venat. p. 977. σκίλη σιφνός. At Pollux V. 58. σκίλη τρυφνός. Vide Jungerm. ad V. 20. Scholiast. ad Aristoph. Ran. 848. τρυφνός ἀσπυγῆς. At Suidas v. Λίσκοι. σείφης, vel potius σιφρός, ἀσπυγῆς. Nec est, quod miremur, has formas a librariis toties esse confusas. Ne veteres quidem Grammatici eas satis accurate distinxerunt. Eustath. ad Od. φ. p. 1913. οἱ δὲ τῶν ἀντιμεταχώρησιν τῶν καὶ τῶν ἰσῶν ἀπὸ ἀλλήλων, κρήσιμοι καὶ τὸ Στρυφνός ἐκ τῶν σφον παρὰ Ἡρωδιανῶν, καὶ μετα-

τίσιν, Στιφρός· ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα Στιφρῶ. Et si autem vereo, ut res ad liquidum perducipossit, tamen multis locis inter se comparandis videor mihi discrimen inter τρυφνός & σιφνός intellexisse. Στρυφνός est acerbus, adstringendi vim habens, & plerumque ad saporem refertur. Mnestheus apud Athen. III. p. 121. D. οἱ δὲ τρυφνοὶ χυμοὶ τὰς ἐκπύσεις ἔχουσιν. ubi vide Casaubon. Multa exempla sunt apud Medicos veteres, & Foëssum Oecon. Hippocr. Pro τρυφνός aliquando σερφνός scribitur, ut apud Polemon. Physiogn. II. p. 185. ubi Sylburg. recte τρυφνός. Eodem modo variant Codd. Parisin. & Voss. in Philostrat. Icon. I. 10. p. 778. At σιφρός est torosus, firmus, compactus, nec de gustus sensu dicitur. Hesychius: Στιφρός. πυκνός, εὐδαλής. ubi fortasse ὑπαγῆς rectius sit: nec tamen necessarium omnino. Photius Lexico MS. Στιφρῶν. τὸ σφισπιπυγός. Στιφρὸν δὲ, τὸ ὡς τῶν γεῦσιν. ubi pro σιφρὸν malim τρυφρὸν, vel τρυφνόν. Alexis apud Athen. III. p. 107. F. καὶ πλὴν τῆς

Στερίψαι¹³. στεῖραι, ὡς δὲ τὸ στερεὸν ἔχων τὴν ὑπερβολήν.

Στέμα

τάπητι στεφάνῃ σφῶδρα. *Aristophan.* apud eundem IV. p. 133. A. ἐλάας στεφῶς. *Nicanor* ibid. D. Μακρὴ τι στεφῆ τι φασίν) ἐπὶ πρακτικῇ. Idem XV. p. 684. A. Στεφῶς ἀλιδνηλαῖ καρεῖσις. Ter apud *Philonem* στεφῶς legitur T. II. p. 162. 449. 455. Sed partim e MSS. partim ex conjectura στεφῶς scribendum videtur. *Plutarch.* Sympos. II. 9. p. 642. E. ἀλλὰ δὲ σφαγῆς ἐντο-
ναι τὸ δέμα καὶ στεφῶν γίνεσθαι. quo loco *Clarkius* ad *Homer.* II. r 375. sine causa στεφῶν scribit. *Philostroph.* Junior Icon. III. p. 866. ἀδῶς μὲν, καὶ στεφῶν, καὶ πνέον-
τις ἐτι τὸ ἐπὶ τῇ θύρᾳ θυμὸν. ubi haec est notula *Olearii*: *Edii* habebant στεφῶν. quod pro στεφῶν errore pos-
situm etiam esse posset. *Magis* tamen placet στεφῶν. At, o bone, nihil eae
formae differunt, nisi quod στεφῶς Atticis usitata fuit, στεφῶν ceteris Graecis.
Sic docet *Moeris* p. 342. ubi vide *Pierfonum*. Rariores formae sunt στεφῶς & στεφῶν. Prior est
apud *Aristotel.* Hist. Anim. II. p. 50. *Philostroph.* Jun. Icon. XV. p. 887.

& *Hesych.* in v. Posterior cum apud alios, quos *H. Stephanus* Thef. Gr. L. T. III. p. 1116. laudat, tum apud *Hesych.* v. Στεφῶν. Eam redde *The-
mistio* Or. XX. p. 237. C. στεφῶν δὲ ἡ ἀλιδνη καὶ ἀγεία. ubi
nunc τυφλὴ editur. Sic Or. XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὴν ἰδ-
σης καὶ στεφῶν. Quod olim
conjecimus, τυφλὴ, aptum
quidem est sententiae,
sed poeticum.

13. Στερίψαι.] Verissima est *Timaei* ratio. Nam στεφῶν, contracte στεφῶν, στεφῶν, στεφῶν, ab antiquo
τίω, στεῖς formatum, proprie est *solidus*, *durus*. *Philb.* T. II. p. 512. ἐπαι-
δὸν τὴν καὶ στεφῶν καὶ λιθῶν τὸ
ἰδαφῶν. *Heraclides Alleg.* *Homer.* p. 462. ἐν τῇ χαμῆ-
ειαν παγίλῳ γῇ στεφῶν καὶ
μεμυκνῶν. De hac vocis
vi interpretes ad *Thucyd.*
VII. 36. & *Toupius* E-
mend. in *Suid.* III. p.
157. Formam στεφῶν, apud
Hesych. contractam
in στεφῶν, quae in nostris
Hippocratis exemplaribus
in notiores στεφῶν abiit,
in suis reperit *Erosianus*:
Στερίψας. πυκνός. καὶ ἄεστε-
φῶν ἐν Ἀχαρνῶν φησὶ στε-
φῶν

Στίμφυλα¹⁴. ἐλαῶν ἢ σαφυλῶν ἀποπίεσμα¹⁵, αἷς
ἀντὶ ὧτων ἐχρῶντο.

Στρατιά. ἡ ἐπύργεια, ἢ ὥσπερ πάλῃ.

Στρατεία¹⁵. τὸ τῇ στρατιῶν ὑπὸ ἑνὸς ἐπαρχοῦ
τάγμα.

Στρα-

ειφία γήραις, πρῶτοι, Ἀτί-
σμαι, Μακεδονομάχαι, καὶ
σφιδάμνιοι. In Comici ta-
men Acharn. 179. libri
nostri pro στειφῶν, επιφῶν
habent: quod, praeter al-
lios Grammaticos, a Ku-
stero laudatos, confirmat
Phrynichus MS. cujus lo-
cum supra p. 156. attuli-
mus. Vide Foëf. Oecon.
Hippocr. v. Στειφῶν. Στι-
εῖφῃ pro muliere sterili est
Theaet. p. 117. C. στει-
φαι μὲν οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸν μαι-
νῶν. Aristophan. Thes-
moph. v. 648. Στειφῇ γὰρ
εἰμι, πρὸς οὐκ ὄντα παῖδι.
Aelian. H. A. Lib. XV.
cap. 9. καὶ τὸ ἀφθέραι, ὡς-
περ αἱ τινες ἀγοοὶ καὶ στειφῇ
γαστρίᾳ ἰμπίζον. Pollux III.
15. 49. IV. 208. ut al-
ios mittam. Moeris p.
359. hunc in modum
corrigendus: Στειφῇ, Ἀτ-
τικῇ, σφῖρα, Ἐλκρινῶς. In
eundem Atticistam Timaei
glossa migravit: quam
etiam, paucis mutatis,
in Lexica sua traduxe-
runt Photius MS. &

Suidas. Verbum στειφῶν
solus conservavit Hesyo-
chius: Στειφῶν, παρθε-
νεομένη. Ceterum, iudice
Santenio nostro, Timaei
glossam optime interpre-
tatur Ovidius Art. Am. III.
799. Infelix, cui torpet
hebes locus ille, puella es,
Quo pariter debent femina
virque frui.

14. Στίμφυλα.] Dubito,
an vox in Platone lega-
tur. Aristophan. Nub. v.
45. Βρύων μελίτῃσι, καὶ σφιδά-
τοις, καὶ στίμφυλοις. ubi vide
Scholiast. item ad Equit.
v. 803. Alciphron Lib.
III. Ep. 29. ἀγροικίζοντα,
στίμφυλον καὶ κύναις πρὸς.
Philostrot. Lib. II. Icone
26. p. 852. ὡς, αἷς ἄνθρω-
πῶν, ἔξοι στίμφυλος, καὶ ἀπρωγ-
μοσύνης. Pollux I. 248.
Phrynich. p. 80. & Moer-
is p. 359. Plura H. Ste-
phan. Ind. Thef. Glossa-
graphum nostrum ob acu-
los habuisse videntur Pho-
tius Lex. MS. & Suidas.
15. Στρατεία.] Imo con-
tra in hac & superiore
glos-

Στρατόπειδον¹⁶. λέγει) καὶ τὸ πλῆθ^ς τ^ς στρατιωτῶν·
λέγει) ὃ καὶ τόπ^ς, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθ^{αι} αὐτὰς
ἐπιτηδεύον.

Στρώφιγες¹⁷. οἱ τ^ς θυρῶν στροφῆς.

Στύ-

glossa scribendum: Στρα-
ταία. ἢ εὐργαία, &c. Στρα-
τιά, τὸ τ^ς στρατ^ς. Posteriorem
solum descripsit Suidas,
recteque Στρατιά servavit.
Omnino distingui debet
στρατεία & στρατιά. Hoc e-
nim exercitum significat,
illud expeditionem milita-
rem. Ammonius: Στρατεία,
ἐπιταμίαις, τὸ πρῶγμα· Στρα-
τιά, συνεκαίτοις, τὸ τ^ς στρα-
τιωτῶν πλῆθ^ς. Idem tamen
addit: ἐκατάσθ^{αι} ὃ πολλὰς ἐν
τῇ χειρ^ι. Quod verum est,
si Codd. MSS. & primas
Edd. sequare. Sed hoc
indoctis librariis, τ^ς & τ^ς
perpetuo confundentibus,
rectius tribuetur. Vide
Dorvill. ad Charit. p.
540. Nam si ad linguae
rationem exigas, quo
modo utraque distinquen-
da sint, liquido patebit.
Στρατιά est femin. genus
ab adjectivo στρατί^ς, &
substantivi formam induit.
Sed στρατεία eodem modo
derivatur a στρατεύειν vel
στρατεύεσθ^{αι}, quo πολιτεία a
πολιτεύεσθ^{αι}, δουλεία a δουλεύειν.

In nostris Platonis Edd.
discrimen satis accurate
observatur. Hipparch. p.
1. D. Hipp. Min. p. 232.
F. Charm. p. 236. H. ubi
male Stob. p. 801. habet
στρατείας. Theag. p. 11.
D. Theaet. p. 126. A.
Protag. p. 211. B. Pro-
miscuum harum vocum
usum agnoscit etiam Pho-
tius Lex. MS. Στρατιά,
συστάσεις τῶν δευτέρων συλλα-
βων, ἢ μόνον τὸ στρατεύμα λέγε-
σθ^{αι}, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τῶν στρατευ-
σθ^{αι}. ἔτιως Ἀριστοφάνης.

16. Στρατόπειδον.] Eu-
thyd. p. 215. F. 222. E.
Charm. p. 235. C. Lach.
p. 251. F. Sympos. p.
317. F. Legg. I. p. 571.
A. & alibi saepe. Vetus
Grammaticus MS. in Bibl.
Sangerm. Στρατόπειδον, ἀπὸ
τ^ς στρατεύμασθ^{αι}. Θεουδίδης δ.
τὸ στρατόπειδον ἀνιχόρησθ^{αι}. Ἰσο-
κράτης Ἀντιδόχ^{ου} στρατόπειδον
συνάγειν.

17. Στρώφιγες.] Tim. p.
544. G. καὶ ἐπὶ τ^ς ἀλκυονίδων
ἅμα καὶ ἰακινθίων μυελόν ἐξ αὐτῶν
σφοδρὺς πλάσας, ἐπίκειται
στύ-

Στύραξ¹⁸. ὁ σαυρωτὴρ καλέμενος, ἡ δὲ δόρατις ἀρχή, ἐφ' ἣ σπέρζεται.

Συμβιβάζει¹⁹. εἰς συμβιβάζειν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν ποιεῖ τινος.

Συνέ-

ερόφιστος, quem locum laudat Longin. sect. 32. p. 176. Ibid. p. 545. A. ἀπὸ τῆς εὐροφίας καμπύλωσις τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενος παρέχον. Adde Polluc. II. 130. X. 22.

18. Στύραξ.] Lachet. p. 247. H. ἐφ' ἣ τὸ δόρυ μὲν τῷ χερσὶ, ὡς ἄκρῃ δὲ σπέρσεται ἀντιλαμβάνο. ubi vide Scholia. Strabo XII. p. 855. quem exscripsit Eustath. ad II. B. p. 281. πλεῖστος δὲ ὁ σπέρσας φύς παρ' αὐτοῖς. — ἀφ' ἣ καὶ τὰ σπέρσασιν ἀκοντισματὶ, ἰσχυρὰ τοῖς κρηταῖοις. Philostrat. Heroic. cap. XIX. p. 732. τὸ δὲ σπέρσας, ἐν δὲ ἐπιτάτῳ οὐρανόθεν ἐμβολῶν. Dio Cass. Lib. XL. p. 236. καὶ αὐτὸν εἰς ἀνὴρ ἐπὶ δόρατι μανθῶν. ἐς δὲ τὸ σπέρσας ἀπὸ γῆς, φέρει. Liban. Opp. Tom. II. p. 347. D. τὸ σπέρσας δὲ δόρυ εἰς τὴν πόιν ἐγχεῖται. Lexicon Rhet. MS. Σπέρσας. ἐπιτάτῳ, τὸ ἄκρον τῷ αἰχμῆς δὲ ἑτέρῃ μέρει, ὅπως ἐπὶ γῆς εἰσὶν ἀπὸ γῆς, ὅταν ὀρθία ἢ ἡ αἰχμή. Vide Ammon. p. 133.

& ibi Valckenar. Glossae partem descripsit Photius Lex. MS. sed totam abstulit Suidas, ubi Portus, probante Kustero, pro ἀρχῇ legit αἰχμή. in quo eos ratio fugit. Nam ἀρχή est extremitas: quam vocis notionem explanarunt Casaubonus ad Aeneam Tacit. p. 1746. & viri docti ad Euripid. Hippol. 752. Receptam lectionem etiam confirmat Etymol. M. p. 709. 14.

19. Συμβιβάζει.] Suidae Codd. in hac glossa variant. Alii enim συμβιβάζειν exhibent, alii συμβιβάζειν, alii denique συμβιβάζει. Photius Lex. MS. habet συμβιβάζει, ut Timaei Codex. Probo Kustero conjecturam Συμβιβάζει legentis. Timaeus autem respexit Polit. VI. p. 477. B. Μημοσύνης μὲν πᾶς, ὅτι τριπλῆς ἔστι ψυχῆς ἀφ' ἑστέρας, συμβιβάζουσι δικαισύνης τε πίεσι, καὶ σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας, καὶ σοφίας, δὲ ἑκάστης εἰς. Hic enim συμβιβάζειν

Συμείλοισι²⁰. συνεργοί.

Συνέμπορ²¹. συνοδοιπόρ²¹.

Σφαδάζειν²². δυσαναρχεῖν μετὰ τιν²² ὥσπερ σπα-
σμεῖ.

ΣΦεν-

neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiundo.

20. Συμείλοισι.] Polit. VII. p. 488. B. loco pulcherri-
mo: ἡ ἀφελεικὴ μέθοδος —
ἡρῖμα ἔλκε, καὶ ἀνάγει αἶμα,
συνείλοισι καὶ συμπόσεια γωγῶς χρω-
μῖν αἷς διηλθομεν τήχαις. ubi
MS. Parisinus insigni va-
rietate, συνωρισμοῖς καὶ συμ-
πελαγωγῇ χρωμῖν. Nec ta-
men de vulgatae lectio-
nis integritate nos dubita-
re finit alter locus Legg.
X. p. 666. B. οἱ ἡ γαρχὴ
γινῶ καὶ μουσικῇ, καὶ ὅταν ταύ-
ταις αἰσὶ συμείλοισι τήχαις. ubi
vide Scholia. Συμείλοισι etiam
confirmat imitatio *Maxi-
mi Tyr. Diff. XXXVII. p.*
435. γεωμετρίαν ὅ καὶ μουσικὴν,
ἐπιείδω τε καὶ ἐπιείσοι φιλοσο-
φίας. Fungus apud Stob.
p. 873. ἀδικίας τῷ ζῳῳ πολυ-
μέλει, αἷς σύμμαχος τε καὶ συν-
είλοισι ἡ νόστις γίνεσθαι. Sopa-
ter apud eundem p. 532.
καὶ ὑπερψίαν μὴ καὶ τὰς συνεί-
λους ταύτη κακίας. Marimus
Vita Procli 25. p. 59. Ἀν-
δείαν ὅ πῶς ἐπιείλοισι τιλαίως

περὶ αἰσῶ. *Aristophan. Pac.*
v. 786. Apollon. Rhod.
III. 941. ibique Schol.
Eustath. ad Od. z. p. 1150.
Pierfon. ad Moerid. p.
358. & Toupus ad Theo-
crit. T. II. p. 336.

21. Συνέμπορ²¹.] Phae-
don. p. 398. C. καὶ ἔτι ἐν-
έμπορ²¹, ἔτι ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνε-
σθαι. & mox: καὶ ἐνέμπορ²¹
καὶ ἡγεμὼν διὸν τυχῆσθαι. *Sophocles Trachin. v. 321.*
Philoct. v. 543. Aristophan.
Ran. v. 399. Philo-
lostrat. V. A. Lib. I. cap.
19. p. 23. ut alios plures
mittam. Glossa quoque
est apud Phot. Lex. MS.
& Suidam.

22. Σφαδάζειν.] Polit. IX.
p. 505. E. φαίνεσθαι (ὁ τύ-
ραννος) ἵνα τις ὅλην ψυχὴν ἐπι-
σηΐ διατάσῃ, καὶ φέβῃ γίμειν
ἀφ' παντὸς ὅ βίῃ, σφαδασμῶν
τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης. Quem
locum gravitatis plenissi-
mum pari gravitate ex-
pressit *Tacitus Ann. VI.*
6. Neque frustra praestan-
tissimus sapientiae affirma-
re solitus est, si recludan-
tur

tur tyrannorum mentes, posse adspici laniatus & ictus: quando, ut corpora verberibus, ita saevitia, libidine, malis consultiis, animus dilaceretur. In Etymol. M. p. 737. 18. ubi idem locus laudatur, male scribitur, Ἀπὸ πάλιν βίη σφαδᾷ. Σφαδάζειν proprie dicitur de eo, qui vel dolore, vel ira exagitatus, loco stare nescit, vehementius se jactat. Hippocras. de Morb. mulier. I. p. 606. καὶ ἀλγὶς τὸ σῶμα πᾶν, καὶ σφαδάζει. Euripides apud Galen. de Dogm. Hippocr. & Platon. IV. p. 282. Εἰκὸς σφαδάζειν ἢ ἄν, αἰς πόζονα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως διδρυμένοι. quod ita vertit Cicero Tusc. Disp. III 28. ut infecto eculei freno repente tactu exagitantur novo. Strabo Lib. I. p. 44. ὥς αὖ καμὴ σφαδάζει, καὶ ὑποφύγον. Philo T I. p. 460. ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς χορευταῖς ἀρτίως σφαδάζειν καὶ ἀκρίειν 100. Paene gravius verbum mihi exciderat in Th. Mangejum, σφαδάζειν in τινάζειν mutantem. Vel Suidas. non dicam lectus, sed inspectus, a quo σφαδάζειν exponitur μετ' ὀργῆς τινάζειν, hanc corrigendi libidinem reprimere potuisset. Vide eundem Philonem T. I. p. 145.

376. T. II. p. 451. Plus tarch. de S. N. V. p. 16. μηδ' ὅτι μάλισα φλίγει) καὶ σφαδάζει Παῖον ὁ θυμὸς ἢ φρενῶν ἀνωτέρω. Themist. Or. XXII. p. 292. B. ἵνα μᾶλλον σφαδάζοιεν καὶ ἀγαπαλοῖεν. Synes. de Provid. p. 95. C. ὁ δ' ἐσφαδάζειν, ἢ χαλινὸν εἰδέναι τὸ πᾶν τῶν χειροτομίων. Basil. de Vita Thecl. II. p. 210. ἄγγελος δ' σφαδάζειν ἐν τῷ ἵππῳ. Basilii Scholii MSS. in Gregor. Nazianz. Or. XXXIV. Σφαδάζειν (α. χαλινάζειν (α, χαλινῶς φέρειν (α. ὥς αἱ Ἀπικαί. Multo plura, quae ad manum sunt, missa facio, propterea quod verbi vim latis aperuerunt H. Stephan. Th. Gr. L. Tom. III. p. 1155. interpretes ad Longin. sect. 25. & J. Pierfonus ad Moerid. p. 356. Mendose Hesychius: Ἀνασπάζου. ἀναταράσσου. Repone: Ἀνασφαδάζου. ἀναεράσσου. Eodem mendo liberandus est Suidas: Σφαδάζειν. θράσσειν. Scribendum: Σφαδάζειν. βράσσειν. Facem nobis praefert Hesychius alia glossa: Σφαδάζει. βράζει, — σπινθί, ἀφροδί, (1. ἀφροδίται) θυμῶν, &c. Neutrale verbum non explicationem τερᾶτιν, sed τερᾶτιν postulasset: ut alibi apud Hesych. Σφαδάζει. τερᾶτιν) ὑπὸ τρυμάλῳ ζῶντι.

H h 2

23. Σφιν

Σφενδόνη²³. ἡ δακτυλίς ἢ περιφέρεια, ἢ εἰς λίθου βολήν.

Σφιδανόν²⁴. καταπληκτικόν, πολεμικόν.

Σφειγῶνες²⁵. ἀκμάζοντες, ὥσπερ διεσφηνωμένοι ὑπὸ πυκνότητι²⁶ ἢ ἀκμῆς· παρ' Ἰαποκράτη²⁷ Σφειγανὸν τὸ ἀκμάζον λέγεται.

Σχη-

23. Σφιδάνη.] Sic quoque ad verbum Photius Lex. MS. Sed integrior glossae lectionem conservavit Suidas: Σφινδόνη, ἢ ἡ δακτυλίς περιφέρεια. ἢ ἡ εἰς λίθου βολὴν ἐπιτηδεύεια κρητικῆς. Polit. II. p. 422. D. ἔχοντα τὸ δακτυλίον. καθήμενοι ἐν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τῶν σφινδόνην ἢ δακτυλίς σφειγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἶναι τὸ χεῖρὸς. τότε δ' ὑπομένει, ἀφανῆ αὐτὸν γινέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. — ἢ πάλιν ἐπισηλαφῶντα τὸ δακτυλίον, εἰς τὴν ἔξω τῶν σφινδόνην, ἢ εἰς τὴν φανερὴν γινέσθαι. Totum hunc de Gygis annulo locum vertit Cicerone de Offic. III. 9. unde, quae huc pertineant, apponamus: quem (annulum) ut detraxit, ipse induit: tum in concilium pastorum se recepit: ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, cum in

locum annulum inverterat.

24. Σφιδανόν.] Homeric glossa est, non Platónica. Nicander Theriac. v. 649. Βλάστη δ' ὡς ἔχει, σφιδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρητος. ubi vide Scholiast. Apud Photium Lex. MS. & Suidam legitur: Σφειγανόν. πολεμικόν. quod Kusterus in Σφειγανὸν mutari jubet. Sed ex Glossographo nostro potius legerim, Σφιδανόν.

25. Σφειγῶνες.] Σφειγῶν vix differt ab ἐργῶν & σπαργῶν, quae supra explicuimus. Sic de mammis lacte distentis, Hippocrat. περὶ ἀφόρων p. 684. σφειγῶν δ' τὰς τίττους αὐτῆς. pro quo de Nat. puer. p. 241. dixit, αἱ θηλαὶ ἐργῶσι. Vide Fossum Oeconom. Pollux. I. 250. καὶ ἔθαλον μὲν σφειγῶντα ἱεῖς, ὅταν πλήρεις γάλακτος ᾖσιν οἱ μαστοί. De arboribus plantisque lacte virentibus, Dio Chrysost. Or. VII. p. 113. D. καὶ τὸ γυναικῶς σφυλῆς βίττειν σφειγῶντα. Lucian.

Σχηματιζόμενον²⁶. θεωποιοῦμενον, ἢ συνταττόμενον.

Ταῖ-

gian. Amor. p. 409. ἐδ' αὐτὰ γέροντες ἤδη χρόνῳ πολλῷ καθεύδουσιν, ἀλλ' ὡς ἀκμῆς σφειγῶντες ἰοῖσι κλασίοις ἢ ὕδασι. De his, qui libidine tur- gent, Nicolaus Damascen. Excerpt. Peiresc. p. 489. ἐν τοῖσδε ἡλικίᾳ, ἐν ἣ μάλιστα σφειγῶσιν οἱ ἴεοι. — ἀφροδι- σίῳ ἀπέχθιστο. Clemens Alex. Strom. VII. p. 850. σφει- γῶντες τὰ ἀφροδίσια πλεῖστα ὀρέ- κα. Origenes contr. Celli. II. p. 145. τὰς δὲ παῖδας ἄρξαι ἡσῶντες καὶ σφειγῶντες ταῖς αἰσὶν τὰ ἀφροδίσια ὀρίζεσθαι. Longus L. III. p. 106. οἱ δὲ ἴεοι, καὶ σφειγῶντες, καὶ πολλὴν ἔχοντες ἔρωτα ζητῶντες. Ibid. p. 113. Maxime tamen hoc verbum frequentatur de corpore vegeto, floren- te, robusto. Plato Legg. VIII p. 647. D. πολὺ κά- κιοι ἦσαν πεπαιδευμένοι τὰς ψυ- χὰς, τὰ δὲ σώματα πολὺ μάλ- λον σφειγῶντες. Achaeus apud Athen. L. X. p. 414. D. γυμνοὶ γὰρ ὄντες παιδόμενοι βραχέως, ὥς σφειγῶντες. Apollon. Rhod. III. 1257. αἱ δ' ἐκείνους Χείρες ἐπὶ ῥώσασθαι αἰσὶν σφειγῶσθαι. ubi vide Scholiast. Alciphron Lib. I. Ep. 39. p. 192. γαστήρ ἀποκτεῖν ἢ καὶ σφειγῶσθαι.

Lib. III. Ep. 19. σφειγῶντες ἔχοντες τὰς αἰσὶν. Heliodor. Lib. III. p. 127. οἱ βόες μέ- λαις πάντες, ὅταν αὐχένα σφει- γῶντες. Scholion MStum ad Aristophan. Nub. 797. Σφειγῶν λέγει, ὅταν ἐν ἀκμῇ σώματι ὦν, ἔρῳ καὶ κίνησιν ἐνδεδυμένῳ τις γενναίαν καὶ εἰσὶν δυσκάνηλον, ὃ λέγει καὶ Σφαδά- ζει. Forma σφειγῶντες, du- bito, an in Hippocratis libris supersit. Timaeo glossam sublegit Etymol. M. p. 739. 6. Pro παρ' ἱαποκράτει γὰρ, quod erat in Timaei apographo Cap- peronneriano, rescriptū, παρ' ἱαπ. δ, quod in Co- dice invenit Cl. Villosio- nus ad Longum p. 179.

26. Σχηματιζόμενον] So- phist. p. 169. C. ὡς ἀνοεῖ ταῦτα, ἀλλ' ὡς τὰς αἰσὶν ὡς αἰ- δῶς ἐκμαρτυρεῖται. Protag. p. 206. D. ἀλλ' ἐξαρκῶς, καὶ σχη- ματίζοντες ἀμαρτίαν εἶναι. Phaedr. p. 348. C. ὡς ὑποσχηματιζο- μένους ὅτι ἐρῶντες, ἀλλ' ἀληθῶς τὸ τοιοῦτον ποιεῖν. Sic legit Her- mias Scholiis MSS. explicans item θεωποιοῦμενος. Eo- dem respexisse videtur Phrynichus MS. ὑποσχημα- τίζοντες. οἷον θεωποιοῦντες καὶ πλάτ- τοντες. Vulgati libri, ὑπο-

H h 3

κα-

T.

Ταινίας ἀναδύμενοι¹. ἔθθη τοῖς νικήσασιν ἀναδύναταινίας.

Ταλα-

χηματιζόμενοι. *Lexicon Rhet.* MS. Ἐχηματισμένοι. ὁ αὐτο-
ποιήσας τρεῖπον ἔχον, καὶ δοκῶν
εἶναι κόσμιος. *Pro orna-*
ti, magnifice componi,
Gorg. p. 307. G. καὶ αὐτὴ
μὲν αὐτοεταλμίνη ἐστὶ καὶ κοσμία,
καὶ ὁ σικμνός) ἐχηματισμένη.
Polit. IX. p. 504. D. καὶ
μὴ, καθάπερ παῖς, ἔξωθεν ὁρῶν
ἐκπλήττη) ὑπὸ τῷ τῷ τυραννικῶν
αὐτοετασίῳ, ἢ αὐτὸς τὸς ἔξω χη-
ματίζει). *ubi αὐτοετασίς est*
apparatus regius, pompa,
quam Polybius & alii αὐ-
τοετασίαν vocant. Glossam
hinc sumserunt Photius
MS. Suidas, & Ety-
mol. M.

I. Ταινίας ἀναδύμενοι.] Ve-
terem morem victorum
aut aliorum bene merito-
rum capita taeniis revin-
ciendi plurimi illustrarunt;
ex quibus laudasse satis
sit Jo. Brodaeum ad An-
thol. L. II. p. 216. & P.
Wesseling. ad Diodor. Si-
cul. XVII. 101. Glossa
pertinet ad Sympos. p.

331. G. καὶ ταινίας ἔχοντες ἐπὶ
τῷ κεφαλῇ πάντες πολεοί. — ἡ
ἀπώμαται ἀναδύσασιν μόνον Ἀγά-
θωνας. — ἴδ. ἡ ἡμῶν ἐπὶ τῇ κε-
φαλῇ ἔχοντες τὰς ταινίας, ἵνα λυθῶν
τῷ ἱμῷ κεφαλῇ τὴν τῷ σαφωτά-
τη καὶ καλῆς κεφαλῇ, ἵνα αὐ-
τὸν ἔτασι, ἀναδύσας. *Ibid. p.*
332. D. Quo loco usi
sunt Erymol. M. p. 749.
41. & Dan. Heinsius Lect.
Theocrit. cap. VI. p. 312.
Eodem supra respexit Ti-
maeus: Ἀναδύσας. ταινίας ἐπι-
βαλεῖν. Philo T. I. p. 317.
καὶ τεφάσας, οἱ δὲ τῷ, καὶ ταῖς
ταινίαις ἀναδύσας. Dio Chry-
sof. Or. LXV. p. 604.
D. ἡ τῷ τῷ τῷ, ἡ ταινίαν
ἐπιβάλλουσι. Aelian. Var.
Hist. L. IX. cap. 39. ἀνα-
δύσας πολεοίς ταινίαις, καὶ τε-
φάσας τὸ ἄγαλμα. Alexan-
der in Rhetor. Aldinis p.
622. ὡς ταινίαις ἀναδύσας
παρὰ τῷ ὑποκρίσιν, καὶ ἀντι-
τῷ βαλῶν. Chion Epist.
ult. p. 35. Libanius Opp.
Tom. I. p. 348. D. Ne-
pos Alcib. cap. 6. & id,
quod nunquam ante
us-

Ταλασιουργία ². ἡ περὶ τῶν ἐρίων ἐργασίμη τέχνη.
Ταλαντῆαυξ ³. ἑτεροφορεῖαυξ.

Τὰς

venerat, nisi Olympiae victoribus, coronis aureis, zaeniisque vulgo donabatur. Nobis enim impen- se placet conjectura ho- minis ingeniosissimi, ejus- demque venustissimi, *M. A. Mureti* Var. Lect. XV. 7. Hinc medicina facien- da est *Themistio* Orat. XIII. p. 180. A. ἀλλὰ πίμπρουν ἐπανόητας, ὡς πῶν μητέρα εὐ- φανίσαντας καὶ τελευτήσαντας ubi *Jo. Harduini* conje- ctura, τανύσαντας, haud dig- na est, quae commemo- retur. Vix ambigam, ita scribendum esse: ὡς πῶν μητέρα εὐφανίσαντας καὶ τανυώ- σαντας. Utrumque verbum junxerunt cum alii, tum *Aristides* Tom. I. p. 88. Adde *Polluc.* III. 152. & ibi interpp. *Τανυῶν*, *ται- νυῶν*, ejusque derivata in *Stephani* Thesau- ro de-

2. Ταλασιουργία.] *Alcib.* I. p. 34. G. ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύταυξ ὁμοιοῦν. ubi vide Scholia. *Olym- piodorus* Commentario MS. in hunc dialogum: Ταλασιουργία ὃ λέγει ἡ ξαντι- μή, περὶ τὸ τὰ λασια ἐργά-

ζαυξ, ἡ περὶ τὰς ταλάρας. εἰ δὲ καὶ ἡμίονοι ταλαμεργοὶ λίγοι. περὶ τὸ ὑπομνητικόν, καὶ τὸ πε- ρὶ τὰ ἐργα ταλαιπάρῃ. ἄλλη δὲ ἀπὸ τῆς ταλασιουργίας. τοιαῦ- τα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομνητι- καί, καὶ γὰρ εἰ ἄνδρες. διὸ καὶ αἶ- ρη) περὶ αὐτῶν. Ἐξω μολὼν ἵ- παυσι καρδίας ἄσση. qui ver- sus est *Euripidis* *Med.* 244. ubi nunc ex inter- polatione legitur: Ἐξω μο- λῶν ἵπαυσι καρδίας χόλοι. Sed veram lectionem ex *Olym- piodoro* *Pierfonus* ex *Moe- rid.* p. 60. revocavit. *Musgravius*, Codices suos secutus, edidit: Ἐξω μολὼν ἵπαυσι καρδίας ἄσση. quod eodem redit. *Lyside* p. 108. C. ἡ ἄλλα τε περὶ ταλασιουργίαν ἐργάσων ἵπ- πιαυξ. *Politic.* p. 180. C. D. Ταλασίαν vocat *Legg.* VII, p. 634. F. ubi vide Scho- lia.

3. Ταλαντῆαυξ.] *Tim.* p. 535. G. ἀλλ' (πῶ γῆν) ἀνα- μάλως πάλην ταλαντῆαυξ, σείαυξ μὲν ὑπὸ ἐκείνῳ· αὐτῶν κρυμμένη δὲ αὐτὸ πάλιν ἐκείνῳ σείει. quem locum laudant *Photius* *Lex.* MS. *Suidas*, & *Etymol. M.* p. 744. 12. Ταλαντῆαυξ pro θαλατῆαυξ *Phi-*

Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυμένοι ⁴. ἀντὶ Φ , ἀπηγεωμένοι
καὶ ἄγνοιοι.

Τίγμων ⁵. καλὰτιων, βρέχων.

Τεγιδωμ ⁶. εἶκιν, ἐνιδιδόναμ.

Τεθυμα

Philoni T. I. p. 230. probabili conjectura reddidit Th. Mangejus.

4. Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυμένοι.] Vide sup. v. Ἀποτεθρυμένοι, & quae ibi disputavimus.

5. Τίγμων.] Legg. IX. p. 657. C. ἐν θαλάττῃ τίγμων εὐς πόδας. ubi vide Scholia.

6. Τίγιδωμ.] Haec metaphorica verbi ratio per-elegans & venusta est. Polit. II. p. 423. B. ὅς τ' ἔβησαν αἰσιν εἰς δικαιοσύνην, τῷ μὴ τίγιδωμ ὑπὸ κακοδοξίας, καὶ ἔ' ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων. ἀλλ' ἦτο ἀμετάστατον μέχρι θανάτου. ubi vide Scholia. Apud Theodoret. Ther. Serm. XII. p. 170. a quo locus affertur, pro τίγιδωμ pessime legitur τίθιδωμ. Platonis etiam loco usus est Phrynichus MS. Ἀτιγίλω παρηγορήματι. Αἰγύλω δότικῃ ἀντὶ γυνικῆς Ἀπικῆς ἐχρήσατο ἰδιό. Πλάτων γυνικῇ κίχρη. μὴ τίγιδωμ ὑπὸ κακοδοξίας. item Photius Lex. MS. Τεγιδίω, ἀντὶ Φ , εἰ-

ξάτων. ἔβην καὶ ὁ Ἀτιγίλω. Πολιτείας β. τὸ μὴ τίγιδωμ ὑπὸ κακοδοξίας. Legg. IX. p. 663. C. οἱ β , τ' πῶ παιδείαν ἀβρυγύων, ἀτρεῖστοι χρημάτων τινὶ φύσει, καὶ μηδὲν τεγιδίω. ubi vide H. Stephanum. Hoc etiam loco vitiose τεγιδίω scribitur apud Stob. p. 480. Ex quo, quam parum haec loquendi formula vulgo perspecta fuerit, intelligere licet. Platonem haud in-scite expressit Aelianus apud Suid. V. Ἀτιγίλω. οἰκλόν γε (1. Eἰς οἰκλόν γε) μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλῆσα πάντας, ὥς καὶ τὰς ἀτίγιδας τε καὶ ἀτρεῖστος τίγιδω. Aristophanes Lysistr. V. 550. Χαρεῖτ' ἐργῇ, καὶ μὴ τίγιδω. ubi Scholiales: ἀντὶ Φ , βλάπτει καὶ μεταβλήθη, ὅτ' αὖ μὲν κρατῶμεν τ' ἀνδρῶν. Sed vitium, quod contraxit, tollendum hoc modo: ἀντὶ Φ , μὴ καλὰτιω, καὶ μεταβλήθη. Eodem, quod Kusterum praeteriit, Suidas respexit, ipse quoque leviter corruptus: Μὴ τίγιδω. μὴ μελίσσι. Scribe, μὴ μέλο καί.

αἴθε. In *Euripid. Hippol.* v. 303. vulgo editur: ἔτι γὰρ τότε λόγοις ἐτέλεις ἦδε, οὐκ ἔπειθε. in quo fortasse acutiores etiam acquieviscent, nisi Codd. Reg. & Flor. exquisitiorum sincerioresque scripturam suppeditassent: ἔτι γὰρ τότε λόγοις ἐτέλεις ἦδε, οὐκ ἔπειθε. *Aeschylus Prometh.* v. 1007. Τίγῃ γὰρ εἶδεν, εἰδὲ μαλθάσῃ λιταῖς. In *Damascio* apud *Phot.* p. 1036. vulgo scribitur: εἰδὲς ἔτις ἢ τὴν ψυχὴν ἀνταρῶμαι καὶ βάρβαρος, ὅς σὺν ἐπειθείῃ κατεκλεῖτο τοῖς λόγοις. Hic ἐπειθείῃ non facile offendat, nisi eum, qui, quanto studio *Damascius* rariores *Platonis* voces venatus sit, cognorit. Mihi quidem scripsisse videtur: εἰς τὴν ἐτέλεις κατεκλεῖτο. Multo crebrius ἀτεγχιῶ dicitur de eo, qui emolliri nequit, rigido, auro. *Plutarch.* de Audit. p. 44. A. ὁ αὖτε πᾶν ἀτεγχιῶ καὶ ἀπηνής. *Aelian.* H. A. Lib. III. cap. 2. ἀμφοτέρω ἀγροῦτατα καὶ μελιχθῆσιν ἀτεγχιῶ φύσιν. *Heliodor.* Lib. VII. p. 342. ἀλ' ἔτις ἀτεγχιῶν καὶ ἀπηνέων εἰς ἕγνακα. *Proclus* in *Platonis Polit.* p. 383

παρὰ τῇ Πλάτῳ Σωκράτες ἀτεγχιῶ ἀλμαῖς καὶ ἀστυκασίας. *Lexicon Sangerm.* MS. & *Lexicon Rhet.* MS. Ἀτεγχιῶ. ἀπηνέως καὶ ἀναισθηῶ ἀνδρῶν, ὁ μήτε παραινέει, μήτε φέρεται τὴν πάρῳ, καὶ τὸ εἶδος σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος. λίγῃ δ' Ἀτεγχιῶ κυρίως καὶ ὁ ἀστυκῶ. ἐξ ὧ καὶ ὁ μὴ δακρυῖται, καὶ ὁ μὴ ἰδρῶν. unde corriges & supplebis *Etymol. M.* p. 163. 33. Plura exempla congeffit *J. Alberti* diligentia ad *Hesych.* in v. Vox corruptelam suscepit in *Meleagri* Epigrammate inedito, quod, per hanc occasionem, cum talium deliciarum studiosis communicemus:

Οὐ σοὶ ταῦτ' ἐβίαν, ψυχὴ, καὶ
Κύπερ, ἀλώει,
Ὡ δυσίρας, ἐξῆς πυκνὰ αὐτοῦ
ἐπιδείκνῃ;
Οὐκ ἐβίαν; εἴ τι σε πάγη. τί
μάτην ἐν δισμοῖς
Σπαίρεις; αὐτὸς ἔρως τὸ πᾶν
εἰς σε δίδει,
Καὶ σ' ἐπὶ πύρ' ἵσταται· μέντοι
εἰ ἔρῳ λησέσκεις.
Δῶκε δ' ἐν ψυχῇ δάκρυα διεγ-
μα πᾶν.
Ἄ ψυχὴ βαρύνουσι, σὺ δ' ἄρ' ἐλ-
μὴν εἰς πυρὸς αἰὲθ'·
Ἄρ' ἀναψύχεις, πειρῶν ἀνα-
λεξάμενη.

Ταθυμνίνῳ⁶. ὑπὸ πυρὸς ἐκκαυμένῳ, ἢ κακα-
κωμένῳ.

Τελε-

Τί κλαίεις; ἢ ἄτικον ὄτ' ἐὼ
κλόποι(ν) Ἐρωῶ
Ἐτριφεις, σὺν ἡδαι, ὡς ἐπὶ
σοι τρέφει);
Οὐκ ἡδαι; νῦν γὰρ, καλῶν
ἀλλαγμα τροφίαν,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὴν διέ-
μεινα χλώρα.
Αὐτὰ ταῦτ' αἴλου φέρε τ' πόνοι.
ἄλιστα πάχους
ὦν ἰδρυ(ας), ἐπὶ τῷ καυμένῳ
μήλει.

Omnino vers. 9. refin-
gendum: Τί κλαίεις; ἢ ἄ-
τιγλῶν ὄτ' ἐὼ κλόποι(ν) Ἐρωῶ
&c. Idem *Melaeager* in
edita Anthol. L. VII.
Epigr. 8. p. 582. καὶ
θῆρες ἀτιγλῶν τίττοι), τρυφῶ
κρῶν χλωρόμενοι. A *Timaeo*
nihil discrepant *Hesychius*,
Photius Lex. MS. & *Sui-
das*.

6. Ταθυμνίνῳ.] Glossa
fluxit ex *Phaedr.* p. 338. A.
ὅτι τι θαλῶν ἀντιγλῶν τυφῶν
πολυπλακώτεροι, καὶ μᾶλλον ἐπι-
θυμνῶν, ὅτε ἡμερῶν τι καὶ
ἀπλῶτερον ζῶν, θάλας τινας καὶ
ἀνθρώπων μάχης φύσιν μετέχον.
ubi vide *Scholasten*. In
vulgatis *Platonis* libris ἐπι-

ταθυμνῶν legitur, quod *H.*
Sterbanus in ἑτ. τιτυφωμέ-
ων mutandum putabat:
cujus conjecturae gratiam
ei facimus. In *Plutarcho*
etiam adv. Colot. p. 1119.
B. & *Damascio* apud
Suid. v. Σαρκαπῶν, quo-
rum uterque *Platonis* lo-
cum laudant, perperam
ἐπιτιθυμνῶν scribitur. Idem
verbum pejus acceptum
est in *Plutarchi* *Dione* p.
965. A. ἐδὶν ἐὼ τῇ ἀλῆτη
ἐόλοινοι ἐπιδεικνύμενοι, ἐδὶ το-
σηπικῶν, ἔτι ἐπιτιθυμνῶν.
ubi interpres *molle* vertit,
quasi ἐποταθυμνῶν legisset.
Hoc igitur reponendum,
vel, quod mihi magis blan-
ditur, *Platonicum* ἐπιτιθυμ-
νῶν, *inflatum*. Duplex ῥ
in hoc verbo linguae ra-
tio postulat. *Platonem* re-
spiciens *Moeris* p. 150.
Ἐπιτιθυμνῶν, Ἀπικῶν. ἐπι-
τιτυφωμένῳ καὶ ἐπικαυμένῳ,
Ἐθανικῶν. Etymologicum
MS. in Bibl. Regia: Ὑπι-
τύφω καὶ αὐτοῖς ἡ δυσμείνια.
ἰφυσᾶτο, ἡλωρετο. λαμβάνει) καὶ
τὸ τυφίχ καὶ ἐπὶ τῷ συντελείχ,
τὸ χλωρὸς φλογὸς καπνὸν ἀνέβαιναι.
παρὰ καὶ τῷ Πλάτῳ ἐὼ Φαίδρῳ
καὶ

τελειοθέντα. ἀναλωθέντα.

Τελεῖαι? αἱ μυστηριώδεις θυσίαι.

Τέλϑ³. τάξις, βλάβη, ἀνάλωμα.

Τίμ-

καὶ ἐπὶ τῷ τετυφλῶν τὸν Ἀλφειοῦ.
Τυφιδῶν δ', ἡ καύσις, ubi pro
τυτελειῶν scribendum σφύ-
χων, de quo dubitare non
finit *Eustath.* ad II. I. p.
781. & pro τετυφλῶν, τε-
τυφλῶν. quamvis apud *He-*
sychium legatur: Θύψαι.
τυφλῶσαι. Quod una syl-
laba truncatum affert *Ety-*
mol. M. p. 458. 40. Θύμ-
μινον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον
ἢ πεκακωμένον. sic etiam
scriptum reperi in *Lexico*
Regio MS. Sed *Valcke-*
narius ad *Schol. in Euripid.*
Phoeniss. 1160, bene
correxit: Τιθυμνῖνον. τὸ ὑπὸ
πυρὸς βεβλημένον ἢ πεκακωμέ-
νον. Vim verbi, paucis
cognitam, aperuit *Hem-*
sterbusius ad *Hesych.* Tom.
I. p. 491. Cum *Timaeo*
congruunt *Photius Lex.*
MS. & *Suidas*, nisi quod
apud hunc τιθυμνῖνον scri-
batur: quod *Kusterus* in
τιθυμνῖνον mutavit, ut est
in *Cod. Leiden.* At *Timaeus*,
praepositionem ἐπὶ
omittens, videri possit in
Platone legisse: καὶ μᾶλλον
ἔτι τιθυμνῖνον.

7. Τηλεῖαι.] *Protag.* p.
196. B. συνεκαλύπτεται τὰς
μὲν, ποιεῖν, — τὰς δ' αὖ,
τελετάς τε καὶ χρησμοδείας. *Eu-*
thyd. p. 217. D. ἔπερ οἱ
οὐ τῇ τηλεῖ τῇ Κορυθαίῳ.
Sympos. p. 333. B. τὰς δ'
διῶν τι καὶ τηλεῖν διαμένει.
Phaedr. p. 344. A. 346.
A. 347. E. *Phaedon.* p.
380. F. *Polit.* II. p. 424.
D. H. *Legg.* II. p. 581.
C. V. 609. B. VII. 638.
E. IX. 659. A. X. 674. A.

8. Τέλϑ.] De ordine,
Menex. p. 409. A. ἱκανῶς
οἱ ἄνδρες τέλϑουσιν. pro
quo frequentissime dicitur,
οἱ ἄνδρες τελευτῶν. De *tribu-*
to, *Polit.* IV. p. 447. E.
καὶ ὅτι πῶς τελευτῶν τῆς καὶ πράξεως καὶ
δίκης ἀναγκαῖον εἶναι. *Legg.*
VII. p. 634. D. VIII. 650.
B. 651. D. Vide *Scho-*
liasten ad *Sympos.* p. 328.
F. & *Valckenar.* *Diatr.*
in *Euripid.* cap. XIX. p.
202. Ex *Timaeo* in *Sui-*
da τάξις pro πρᾶξις re-
pone.

II 2

9. Τίμ-

Τίμπη⁹. μεταξὺ ὁρῶν σενότηης.

Τερθεσία¹⁰. γοητεία, ἢ παρὰ πάθει.

Τίνθης¹¹. ὁ γαστρίμαργος.

Τεργ-

9. Τίμπη.] Ex *Herodot.* Lib. VII. 173. καὶ ἀπὸ τῆς τῶν Τίμπη ἐκ τῆς ἰσοβλή, &c. ubi vide Glossas.

10. Τερθεσία.] *Moeris* p. 364. formam τερθεσία, ex τερτασία contractam, Atticis propriam dicit, eamque *Phecreasis* auctoritate probat *Etymol. M.* p. 753. 6. *Dionys. Hal.* A. R. Lib. II. p. 91. ἄπασι ἐκβάλλουσα τερθεσία μυδική. *Philo* T. II. p. 191. Πᾶσαν ἂν τὴν τοιαύτην τερθεσίαν ἀποστέρηται. *Plutarchi* de Audit. p. 42. D. πολλὴν δὲ τερθεσίαν καὶ τρυφίαν ἐν τοῖς χολαῖς ποιεῖται. *Clementis Alexandr.* Strom. L. I. p. 328. τῇ σφῶν αὐτῶν γαστρίμαργοι τερθεσία. pro quo τερθεσίμαρξ, *Paedag.* L. III. p. 291. Minus necessaria emendatione *Berglerus* in *Alciphro.* L. III. Ep. 55. p. 408. pro τερτασία ἐπεδείξατο reponere τερθεσίαν ἐπεδείξατο. Nam τερτασία idoneos auctores habet. In *Platone* neutrum me legere memini. Explicatio παρὰ πάθει, quam etiam *Etymol. M.* p. 752. 47 habet, quid sibi velit, non intelligo. In utroque,

nisi quid me fefellerit, τερτασία scribendum. In *Timaei* MS. pro Τερθεσία est Τερθεσία.

11. Τίνθης.] Nec hujus glossae sedem in *Platone* teneo. *Aristophan.* Pac. 1009. Μοῦχρ, Τίλια, Γλαυκίτη, ἄλλοις Τίνθαις ποιοῖς. *Ibid.* v. 1120. *Procopius* Ep. 39. ἄρ' ἐ κρείττω πολλὰ τὰ ἡμέτερον, πᾶς ἂν τις, οἶμα, τίνθης φήσιν. *Aspasius* in *Aristotel.* Nicomach. IV. p. 52. Τίνθης, ὁ λίχνος, καὶ τὸ δαπὶ παλὸς ἥδιστον θηρώμενον, καὶ μεταφῆρσι αὐτὸ ἄλλοις ἐπ' ἄλλα. *Hesychius*: Τίνθης, ὁ λίχνος. Τίνθα γὰρ, οἱ λίχνοι. Sed idem mox mirificam, nec unquam auditam, hujus vocis significationem proponit: Τίνθα, λυποῦν, μοιχοί. Quid? si legamus: Τίνθα, λοπαδιολοχοί. quod eadem forma dicitur, qua κιστολοχοί, ματινολοχοί. Vide *Herodian.* Atticist. p. 206. *Eustath.* ad Od. ε. p. 1837. Elegans compositum λιχνοτίτης est apud *Polluc.* VI. 122. Verbum hinc derivatum τινθίον, haud alienum fuerit, restituere *Libanio* Oppr. T.

Τετρατολόγοι¹². οἱ θαυμασὰ καὶ ἀξιοδοξα μυθεύοντες.
Τευτάζων¹³. πραγματευόμενοι, ἐνδιατελέων.

Τέως.

T. II. p. 596. A. οἱ δὲ ταύ-
την παραλαβόντες πάλιν ἔχουσιν,
καθεύδουσι, μέγχεσι, πινέουσι,
καμμάζουσι. Pro πινέουσι cer-
ta emendatione scriben-
dum τυθύνουσι. Adde *Aris-
tophan.* Av. v. 1690. & *Alci-
phron.* Lib. III. Ep.
24. ubi Cod. Regius *Berg-
leri* correctionem fir-
mat. Προτινέου qui ab Atti-
cis dicti sunt, erudite do-
cet *Brunckius* ad *Aristoph.*
Nub. 1198. Glossam de-
scripserunt *Photius* Lex.
MS. & *Suidas*.

12. Τετρατολόγοι.] *Pho-
tius* Lex. MS. hoc modo:
Τετρατία. Ψευδολογία, οἱ θαύ-
μας &c. ut clarum sit,
duas glossas, Τετρατία, Ψευ-
δολογία, & Τετρατολόγοι. οἱ
θαυμ. in unam coaluisse.
Leviore vitio *Suidas* de-
dit Τετρατολογία. ubi Cod.
Leid Τετρατολόγια. quod ta-
men fraudi fuit *H. Stephano*
Thes. Gr. L. Tom.
III. p. 1411. Recte *Ku-
stlerus* legendum vidit τε-
τρατολόγοι. quod confirma-
re potuisset ex *Etymol.*
M. p. 752. 25. qui &
ipse *Timaci* glossam de-
scripsit. Respicitur *Phaedr.*
p. 337. H. καὶ ἐπιπρεῖ δὲ ὅχι

τοῖσιν ἑσθλοῖσιν, καὶ Περύχῳ,
καὶ ἄλλων ἀμνησίων πλεονασι-
αῖς τετρατολόγων τινῶν φύσει.
quo loco utus est *Athe-
naeus* Lib. V. p. 221. A.
ubi male legitur, τετρατο-
λογῶν τινῶν φύσεως. Indidem
τετρατολόγων φύσει excerptit
Pollux VII. 189. IX.
147. *Philostroph.* V. A.
Lib. III. cap. 32. p. 123.
καὶ μυθολόγους καὶ τετρατολόγους,
καὶ πινέοντας. *Libani.* Opp.
Tom. I. p. 817. B. καὶ ὑπο-
μεμαρκίων ἀποπλήκτων, ἢ σοφι-
στῶν τετρατολόγων.

13. Τευτάζων.] *Platonis*
auctoritate hoc verbum
confirmant cum alii Gram-
matici, tum *Pollux* IX.
137. ubi vide *Hemsterbu-
sum.* *Phileb.* p. 91. A.
καὶ μάλα εὖ λέγεις ὁ μικρὸν
ἀλφειὸν ἢ ἀεὶ ἀεικλὸν τευτα-
ζῶσαν. ubi vide *Scholia.*
Tim. p. 551. G. τὰ μὲν εἰς,
ἀεὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλοτιμίας
τετευκότες, καὶ ταῦτα ἀλφει-
ποῦσιν σφῆδρα. Quo loco
librarii, prisca verbi in-
solentia moti, partim
τετευκότες scripserunt, ut in
Codice meo, partim τε-
τευκότες ex quo *Jan. Cor-
narius* in *Eclog.* p. 777.
τετεκότες fecit, quod in re-

li 3

cek-

centiores Edd. receptum nollem. Legitimum *τιτυ-
τακίτι* dudum ex antiquis
Grammaticis reduxit *Paul.
Leopardus* Emend. XI. 2.
idque MS. Tubingensis con-
servavit. Ad hanc annota-
tionis meae partem *T. H.*
adscripserat: „Pro *τιτυτα-
κίτι* *Jamblich.* Protr. p.
30. posuit *ἰτυδακίτι*, il-
lud ipsum verbum, quo
Grammatici ad alterius
interpretationem utun-
tur. Adhibuit etiam se-
dulus *Platonis* imitator,
Aristid. Quintil. de Mus.
II. p. 61. ἄλλοι δὲ, ἢ
ἔστι τὸ σῶμα τιτάζι. p.
79. οἱ δὲ ὕλῃ ποιήθησι.
ἔστι δὲ ἰκάτη τιτάζι.”
Sed praeter hunc, alius
quoque *Platonis* locus ea-
dem infectus labe est,
Polit. VII. p. 483. C. Γυμ-
ναστικὴ μὲν περὶ αἰὲς γιγνόμενοι καὶ
ἀποθνήσκοντες τίτινται, σῶμα δὲ
γὰρ αὐτῶν καὶ φθίστως ἐπιστάει.
H. Stephanus tametsi τίτινται
de mēdo suspectum ha-
bet, multo tamen minus
τίτινται probat, quod e-
jus loco legitur apud *Euseb.*
P. E. XIV. p. 746. B. Ego vero, tantum ab-
est, ut *Stephani* iudicium
sequar, ut nihil hac lectio-
ne aptius & verius repe-
riri arbitrer posse. Eam,
praeter *Eusebium*, diser-

te etiam comprobant *Co-
dex Parisinus*, *Scholias*
ad h. l. & vetus Gram-
maticus apud *Photium* Lex.
MS. *Suidam*, & *Etymol.*
M. qui simul verbi *τιτά-
ζω* indolem tam erudite
illustravit, & tot veterum
exemplis munivit, ut to-
ta ejus glossa, quamvis
longiuscula, huc referen-
da videatur: *Τιτάζω. πραγ-
ματιεύω, ἢ σκυωρεῖω, ἢ
τραχηλεύω, καὶ πολὺ ἀσπερί-
σαι ἐν τῇ αὐτῇ. Λυκόφρων ἔ-
τα, καὶ Δίδυμος, περὶ οὐρα-
νίου σημειῶν καὶ τὸ φροντίζειν.
Ἡρακλείου δὲ καταμεινύμενοι
Λυκόφρων, φησὶν, εἶναι τὸ ἐπι-
στροφῆς τι πράττειν, ἢ ἐπεργεῖν.
καὶ Ἀρτεμίδωρον, τὸ φροντίζειν.
Φρύνη Μύταις Μάστιγα δὲ
ἐν χερσὶν ἔχον τιτάζω. Πλάτων
Σαυτερίαις. Ἦν δὲ θύροισι τι-
ταζομένων. ἀντὶ δὲ, πραγματευο-
μένων. ἢ ἀσπερίοι. καὶ ἐν
Τιμαίῳ. Τῷ μὲν ἔστι αἰὲς τὰς
ἐπιθυμίας καὶ φιλοπορίας τίτινται.
οἱ δὲ ἀσπερίοι. γομφίον)
καὶ τιταυτακίτι. Τηλεκλείδης.
Πάντες δὲ τιτάζω (ὡς οἱ ἀσπερίοι.
ἀντὶ δὲ, πραγματιεύον), σκυω-
ρεῖν). Φιλεργάτης. Ὁ δὲ παῖδας
καλεῖ, καὶ τιτάζω τὴν δεικνόν
παραδιδόναι. Σημαίνει καὶ τὸ σκυ-
δάζω, Πολιτείας δὲ (1. ζ.),
καὶ τὸ ἰσχυράζω. καὶ τιτάζω,
(1. ταυτάζω) τὸ αὐτὰ ἀνὴρ λέ-
γων, καὶ φλυαρῶν. Ex variis
conjecturis, quibus *Ku-
stera**

ster. ad Suidam, Hemsterb. ad Pollucem, & Albertus Misc. Crit. in Suid. p. 292. hanc glossam tentarunt, illas, quae maxime probabiles viderentur, in textum recepimus, & paucula, quae apud Suid. & Etymol. deessent, ex Photio MS. supplevimus. Hoc verbum false ridet Lucian. Lexiph. p. 346. ἔδικο τὸ ἔλας ἡμέτερας, ἔδὲ τὸ σκορδιώζ, ἔδὲ τὸ τιυτάζ. Nec aut Platonis, aut aliorum veterum scriptorum, quos laudavimus, exempla Pollucem impediverunt, quominus illud, ut eleganti scriptore indignum, repudiaret. Veruntamen eodem verbo non puduit uti scriptorem castigatissimum, & quod ad rem pertinet, Atticismi exultatorem inprimis fastidiosum, Phrynichum p. 22. ἀμάχημα ἔσθ' αὖτε παιδείαν δοκῆσαι τιυτάζειν. Quo minus illud Themistio, ex quo satis diu exulavit, bis restituere dubitamus. Or. II. p. 33. C. εἰ τεχνάζω καὶ σκυωρῶμαι αὖτε τῷ λίξιν. Lege: εἰ τιυτάζω &c. Or. XIII. p. 161. C. οὐ μὴ γὰρ τιυτάζω μόνον, ἔδὲ ζητῶν, ἔδὲ διώκων· ἀλλ' ἤδη καὶ ἡρκαίνω, καὶ ὄχων, ὡς καὶ ἄλλως διδάσκων οἷς

τι δὴναί. Scribendum: οὐ μὴ γὰρ τιυτάζειν μόνον &c. Si forma Media τιυτάζειν fatis certa esset, eam praeferrem. Origenes contr. Cels. V. p. 255. λόγος αἰνῶσις μὴ τιυτάζειν αὖτε τὰ ἀγάλλματα, καὶ τὰ ἰδρύματα. VII. p. 349. καὶ χρὴ ἡμᾶς τιυτάζειν αὖτε τὰ μὴ ἀναγκαῖα. Syrianus Commentario MS. in Aristotelis Metaphysica, quem in Bibliotheca viri nobilissimi, Johannis Meermannii, excusimus: εἰ δὲ γε τὰς ἀγατάζεις, αὖτε αὖτε τῷ ὅτι ἡ γειμνία πραγματεύει. ἡ δὲ αὖτε σκοπεῖν δεῖται. ubi ex alio Codice pro πραγματεύειν) reposita est vera lectio, τιυτάζειν, cum hoc Scholio: Τιυτάζειν, πραγματεύειν), ἀγατεύειν, καὶ φρονεῖν. παρὰ δὲ Φωκιστῆ, ἡ τεχνάζειν, καὶ τεχνάζειν). Mox alio loco: καὶ μὴ γὰρ ἰατρικὴ ποιητικὴ τις ἔσθ' αὖτε τέχνη, καὶ αἰσθητὴ ἔχουσα τέλος, ἀναγκαῖα αὖτε αἰσθητὰ τιυτάζειν. Euseb. P. E. IV. I. p. 132. τὸ δανὸν καὶ κακιστεχνίς ἔσθ' αὖτε τῷ κακιστεχνίᾳ ταύτην ἀγατεύειν τιυτάζειν. Aelius Dionysius, apud Eustath. ad Il. x. p. 968. Τιυτάζειν, τὸ ἐπὶ πολὺ προσδιδόναι τῷ αὐτῷ πρῶτα. Ab hoc verbo Grammatici differre dicunt ταυτάζειν, i. e. τὸ αὐτὸ τὸ λέγειν, vel πρῶτον· quam-

τίως¹⁴. πρὸς δ', ἢ ἕως τινός.

Τήθη¹⁵. μάμμη. Τήθης δ', ἢ τῷ θείῳ ἀνάλογον.

Τὴν ἀλωπεκὴν¹⁶. τὴν πανουργίαν.

Τὴν

quamvis Photius Lex. MS. nullum discrimen statuatur. Ταυτάζων. κεραιόμαχος, ἐπὶ πο. λὺν ἀγερῶν ἐν τῇ αὐτῇ. At vereor, ne illud natum sit ex loco aliquo, ubi pro τιντάζων mendose ταυτάζων legebatur. Sic paulo ante vidimus, in Platonis Timaeo l. c. pro τιντακίσι, ταυτακίσι lectum fuisse.

14. τίως.] Lyfid. p. 107. F. τίως μὲν ἐν ἡπόρῃ τι καὶ ἄλλῃ μὲν ὁμοίως. Lachet. p. 247. G. τίως μὲν ἐν παρῶν ἐν τῇ καὶ ἀντιθέμῳ δ' ὁμοίως. Sympos. p. 322. G. τίως ἡμεῖς καὶ ταῦτα εὐδὲς εἶχον. Ibid. p. 323. B. Phaedon. p. 402. C. καὶ ἡμεῖς οἱ πολλοὶ τίως μὲν ἐπεικῶς οἶοι τι ἥσαν κασίχανι τὸ μὴ δακρύειν. Menex. p. 403. C. Polit. I. p. 411. B. IV. p. 453. D. Legg. VI. p. 620. G. Hipparch. p. 3. B. & ibi Scholion pereruditum, Moeris p. 368. Herodianus Philetairo p. 434. & Suidas.

15. Τήθη.] Pro nutrice occurrit Polit. I. p. 416. C. εἰπέ μοι, τίθῃ σοι ἐστὶν· ubi vide Scholia. II. p.

428. A. ἢ ἔθ' ὅπως σοι διόσων παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. V. p. 460. G. & ibi Scholia. Pro avia, Polit. V. p. 461. C. πάππυς τι καὶ τίθῃς. Perpetua est confusio vocum τίθῃ, τίθη, τίθη, τηθίς, τιτθίς in quibus scribendis tam parum sibi constant librarii, quam in iis explicandis & distinguendis Grammatici. Vide Ammon. v. Τίθη, & ibi Valckenar. viros doctos ad Thom. M. p. 846. inprimis Nunnes ad Phrynich. p. 52.

16. Τὴν ἀλωπεκὴν.] Ἀλαπικὴ, contractum ex ἀλωπεκίῃ, intellecto δορυ, est pellis vulpina, ut ἀρκίῃ, ursina, παρδαλῇ, paniberrina, λυκῇ, lupina, λεοπῇ, leonina, κρυῇ, bircina, κυνῇ, canina, ταυρῇ, ταυρίνα, ἱεελῇ, caprina, ἀνθρωπῇ, humana, &c. quibus formis addatur πορῇ, binnulea, apud Orpheum Fragn. p. 271. ubi vide Gesnerum. Glossa pertinet ad Polit. II. p. 124. F. πούρα μὲν καὶ χῆμα κύλαρ καὶ ἱμαῖον σκιαγραφίαν ἀρίστως.

τὴν λῆξιν¹⁷. ἢ πληρον.

τί δῆτα ἔχων τρέφῃ¹⁸; ἀντὶ δ, ἐνδιατελείας.

Τί

ἐπιγραφῆς, τὴν δὲ τὸ σφωτά-
τε Ἀρχιλόχῃ ἀλώπικα ἐκλίον
ἐξόπιον καρδάλιον ἢ ποικίλιν.
At *Timaeus*, non ἀλώπικα,
sed ἀλωπεκὴν, legit. Quae
lectio melior videri possit.
Notissimum est *Lysandri*
dictum: ὅπου ἡ λισσὴ μὴ ἰφι-
κείῃ, αἰσθητικὴν ἐκὲν τὴν ἀ-
λωπεκὴν. Rhetor in Ex-
cerptis *Allatii* p. 205.
μίταις τὴν μητίον, τὴν ἀλω-
πεκὴν ἐνδυτάμιν. Nihil tam-
en mutandum temere.
Nam ἀλώπηξ dicitur pro pel-
le vulpina, ut λέων pro pel-
le leonina, & ejusdem ge-
neris alia, de quibus *Tou-
pius* Ep. Crit. p. 118. &
ad Schol. *Theocrit.* p.
209. *Horat.* de A. P. 437.
*Nunquam te fallant animi
sub vulpe latentes.* Sic
tigres pro pellibus tigri-
dum, apud *Valer. Flacc.*
II. 260. *fixaeque fremunt
in limine tigres.* ut pulchre
vidit *Wesselingius* Probab.
cap. 7. Quid? Vulgatam
in *Platone* scripturam imi-
tatione sua confirmat *The-
mistius* Or. XXII. p. 279.
Α. φύος δὲ τοῖς καὶ ἐν ἀνθρώ-
ποις ἀλώπικες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώ-
πων μικρὰ τε καὶ ἀνελούθους,
τὴν ἀλώπικας ἐπὶ οὐκ ἐπιλέγου-

10. οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπικες,
ἀλλὰ δράκοντες &c. *Archilo-
chi de vulpe fabulam plu-
res veterum commemo-
rarunt, Aristophan.* Av.
v. 652. ubi vide Schol.
Dio Chrysost. Or. LV. p.
560. D. LXIV. p. 640. D.
Ammon. v. Aῖθ., *Basil.*
Or. de legend. Graec. p. 29.
Priscianus Praeexc. Rhet.
p. 322. Ejus autem dime-
tros apud *Ammon.* l. c. *L.
Santenius*, vir rei metricae
peritissimus, a *Valckenario*
line caussa in trimetros
mutatos esse judicabat.

17. τὴν λῆξιν.] Critia p.
559 F. ἔτω μίαν αὐτῶν λῆξιν,
τῇδε τὴν χάριν εἰλάχαι. Ibid.
p. 561. C. Vide Epist.
Crit. II. p. 129.

18. τί δῆτα ἔχων τρέφῃ;]
Turpi & veteri mendo in
MS. scribitur: τί δῆ τὴ
θιῶν τρέφῃ; quod etiam pro-
pagatum est in *Phot.* Lex.
MS. & *Suidam.* Prior
hunc in modum dedit: τί
δῆτα θιῶν τρέφῃ. ἀντὶ δ, ἀλ-
τελείας. Posterior sic: τί
δῆτα θιῶν τρέφῃ; ἀντὶ δ, τὴ
δὲ ἐνδιατελείας. *Kusteri* sa-
gacitas vidit, glossam re-
ferendam esse ad *Phaedr.*
p. 340. F. τί δῆτα ἔχων τρέ-
Kk φη;

Τιμαλφίσατα¹⁹. τὸ τιμὴν πολλὴν εὐρίσκον. τὸ γὰρ
 ἈΛ-

φη; ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἰπιδὴ |
 σύ γι ταῦτα ἰμώμοκας. Si-
 millimum est illud *Aristo-*
phan. Eccles. v. 1143.
 Τί δῖτα ἀγρεύσεις ἔχων;
 Nub. v. 131. τί ταῦτ' ἔ-
 χων τραχύνεμα. ubi ἔχων
Berglero videtur mo-
 ram aliquam indicare.
 Sed eum falsum esse,
 formula, ἀπῆλθεν ἔχων, ο-
 στέndit. Frequentissime
 jungitur verbis ineptien-
 di, pugandi, ludendi.
Gorg. p. 299. Β. Ποῖα ὑπο-
 δῖμαζε φλουαῖς ἔχων; Ibid.
 p. 301. F. καὶ οὐκ ἔτι γι ἔτι
 αἰς τὸ ἰμπεραδν, ὅτι ἔχων ληρεῖς.
Euthyd. p. 224. E. ὅτι ἔ-
 χων φλουαῖς, καὶ ἀρχαῖοις
 αἱ δὲ δῖοι. quem locum
 laudat Scholiastes Comici
 ad Ran. v. 204. *Longinus*
Art. Rhet. p. 714. τὸ γὰρ
 Παιζεις παῖδες αἰπύν, καὶ δὲ
 οὐκ ἔτι. Παιζεις δὲ ἔχων τινὲ
 ἴδιον τύπον φωνῆς καὶ ἀγλέει
 παρείτη. In talibus ἔχων,
 ut αἰνῶ in ἰκῶν αἰνῶ, redun-
 dare dicunt *Photius* Epist.
 208. *Eustath.* ad Il. B. p.
 205. aliique Grammatici.
 At *Valckenarius* ad *Eu-*
ripid. Phoeniss. 712. ἔχων
 pro αἰνῶ vel τυγχάνειν ac-
 cipit, ut φλουαῖς ἔχων nihil
 aliud sit; quam φλουαῖν

τυγχάνειν. cujus rationem
 sequitur *Koenius* ad *Gre-*
gor. de Dialect. p. 63.
 Adde *H. Stephan.* Ani-
 madv. de Dialect. p. 54.
 & Append. p. 170. & *J.*
Pierfon. ad *Moerid.* p. 391.
 29. Τιμαλφίσατα.] Scri-
 be, Τιμαλφίσατοι. *Tim.* p.
 538. E. τιμαλφίσατοι κῆμα
 χρυαῖς. quod inde sumfit
Clemens Alex. Paedag. II.
 3. p. 189. τὴν εἰς ἀνθρώπους
 εὐεργισίαν κατελήμινον, κῆμα
 τιμαλφίσατοι. *Nicostratus*
 apud *Stob.* p. 665. δοκῶ
 μοι ἱεῖν τι καὶ ὑποβαλεῖν περὶ γ-
 μα, χρυαῖς πολλῶν τιμαλφίσα-
 τον. *Aelian.* H. A. Lib.
 X. cap. 13 οἱ μεγάλοι
 (μαργαῖ) καὶ αἱ καὶ τι-
 μαλφίσατοι. *Maxim. Tyr.*
Diff. XXXIX. p. 459. καὶ
 ἡ δευτέρη δὲ ὁλοῦ τιμαλφίσατα.
Basilii, Scholiastes *Gre-*
gorii Nazianzeni inedi-
 ritus, praef. ad Imp. *Con-*
stantinum: Τί γὰρ σοι δὲ ὁ-
 πάντων ἱεραιμώτερον, ἢ τί γι
 τιμαλφίσατον ἀπο, ἢ Γρηγορίου
 καὶ τὰ Γρηγορίου εὐεργισίαν τε
 καὶ ἀντιζῆλ. Onomasticon
 vetus: *Vendibile.* τιμαλφίς.
Pro vilis an dictum sit,
 ut *Toupius* Ep. Crit. p.
 109. putabat, vehemen-
 ter dubitamus.

20. Ὅμη-

Ἀλφειν εὐρύνειν ἐς, ἐξ ἧ καὶ Ὀμηρ²⁰ Ἀλ-
φειβοίας καλῇ τὰς εὐρύνκας εἰς τιμὴν βόας.
Τοπάζω²¹. ὑπονοῶ, οἶομαι.
Τί μὴν²²; κατάφαζιν δηλοῖ, ἀντὶ τ, πῶς γὰρ ἦ;
ἢ διὰ τί γὰρ ἦ;
Τεχνικὴ σκηὴ²³. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' ἧ ἐν θεάτρῳ
τινὲς παρόντες ἔλεγον.

Τεχ-

20. Ὀμηρ²⁰.] Il. Σ. 593.
ubi vide Scholia.

21. Τοπάζω.] Theaet. p.
118. A. καὶ πάνι ἰκανῶς τοπά-
ζω, οἷς ἀν' συζητόμενοι ὀνομά-
ζω. Ibid. p. 119. G. φαίνετο ἡ
κακὴς τοπάζειν φεῖ τ' φύσιώς
σε. Charmid. p. 237. H.
ἵνα τοῖσιν τοπάσωμεν, αἵτε σοὶ
ἴσταν, αἵτε μή. Phaedr. p.
337. E. τοπάζω γὰρ σε ἔχον
τ' λόγον αὐτόν. Eraft. p. 5.
G. Gorg. p. 298. E. ubi
Olympiodorus Commenta-
rio MS. explicat: εἰκάζω, ὡς
τῷτο δῖλαι εἰπῶν, ἀλλ' ἡ δύναται
ἀκροῶται. Legg. II. p. 575.
F. III. 591. B. VIII. 646.
D. XII. 694. E. ubi vide
Scholia. Epinom. p. 698.
F. Aeschin. Socrat. Dial.
I. p. 26.

22. Τί μὴν;] Parmen. p.
60. A. 63. D. 66. B. &
singulis fere paginis. Ti-
maeum expilarunt Photius
Lex. MS. Suidas, &
Scholiastes ad Platonis
Sophist. p. 160. F.

23. Τεχνικὴ σκηὴ.] A
Timaeo nihil discrepat E-
tymol. M. p. 763. 27.
Sed insignis scripturae va-
rietas est in Photio MS. &
Suida: Τε. σκ. πῆγμα με-
τέωρον, ἐφ' ἧ ἐν θεάτρῳ σκηναῖς τι-
νὲς παρόντες (Phot. παρόντες)
ἔλεγον. Kusteri conjectu-
ra, ἐν θεάτρῳ χήμακ, non
multum a vero aberravit.
Sed felicius, ut solebat,
Pierfonus ad Moerid. p.
22. correxit: ἐν θεάτρῳ σκηναῖς.
Quae lectio & Timaeo
& Etymol. M. restituenda
est. Glossa perti-
net ad Clitophont. p. 255.
D. ἐπὶ ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνδρά-
ποισ, ὥσπερ ἐπὶ μηχανῆς τεχνι-
κῆς διδῶν, Ἰμβρι, λίγων, ποτ'
φίμαδε, ἀνθρώποι; ubi in aliis
libris σκηναῖς τεχνικῆς, in aliis
μηχανῆς τεχνικῆς scriptum
fuisse, non solum e tex-
tu vulgato & Timaeo, sed
etiam ex imitatoribus, in-
telligitur. Arrianus Disp.
Epictet. L. III. p. 449.
Kk 2 Δυ

Τελτός²⁴. Φυλῆς μέρ^ς τρίτον.

Τυφῶν^ς πολυπλοκώτερον²⁵. Τυφῶν, ὁ λεγόμεν^ς
κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός. τάτ^ε ποικιλώτερον.

Τω=

Διὶ ἐν αὐτὸν δύναν^{τα}, ἀπαιτῶ-
μιον, ἂν ᾔτω τύχη, καὶ ἐπὶ
σκηπῇ τεταγικὴν ἀνεχόμενον λό-
γον πρὸς τὸ Σακερῶτες. Ὡς ἄνθρω-
ποι, ποῖ φέρονται; *Julianus*
Or. I. p. 4. A. ὑδ' ὡς περ
ἐν τῷ τεταγικῇ σκηπῇ φησὶ
χεῖρα^ς ἀναγορεύει τοῖς ἐντυγ-
χάνεσι, σπύδων μὲν πρὸς τῷ
ἐκπῇ, φεύγοντι δὲ τῷ ποιηταίαν.
Ad sententiam nihil inter-
est, utro modo legatur,
quoniam μηχανὴ in σκῇ
est. Huc etiam allusit De-
metrius Phaler. §. 241. ὁ
δὲ γινώσκων, καὶ ἀντιπρόκει-
ται, ὁ δὲ ἐπιστολῆς ἐπὶ λαλῶν
δοκίμῃ, ἀλλὰ μηχανῇ. *ubi*
scribendum: ἀλλ' ὁ μηχανῇ.
De Platonis loco
praeclare disputat Wy-
tenbachius Bibl. Crit. Vol.
III. P. I. p. 41.

24. Τελτός.] *Polit. V.*
p. 466. F. ὅτι ἂν μὴ τεταγ-
γῆ^ς δύναν^{τα}, τεταγῆ^ς ὅτε
ubi vide Scholia.

25. Τυφῶν^ς πολυπλοκώτε-
ρον.] *Phaedr. p. 338. A.*
ἐπὶ τῇ θηρίῳ ὡς τυγχάνω, Τυ-
φῶν^ς πολυπλοκώτερον, καὶ μάλ-
λον ἐπιτιθευμένον, εἴτε ἡμερῶτε-
ρον τε καὶ ἀπλῆστον ζῶον, θείας
τινὲς καὶ ἀτύχῃ μοίρας φύσιν μετ-

ίχον. *Ponam hic quaedam*
ex arguta magis, quam ve-
ra, disputatione Hermiae
Scholiis MSS. τὸ δὲ Τυφῶ-
ν^ς, ὅτι ὁ θεὸς ἐστὶν ὑπερ-
τὸ πλημμυλῆς καὶ ἀτάκτως, καὶ τοιού-
τῳ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὁ κληρ^ς.
ἀλλ' μὴν ἐν τοῖς ὅλοις κοσμομέ-
νῳ, πλὴν εἰ περ κατὰ τινὰ μό-
δα ἐκφαίνεται. ἔνθα δὲ καὶ
εἰσάγει λέγειν Τυφῶν^ς πνεύμα-
τα, ἢ σκηπῆς, ἢ κεραυνὸς Τυ-
φῶν^ς. — Τὸ δὲ πολυπλοκάτι-
ρον οὗκ ἐπ' αὐτῷ δὲ θεῷ ἀνέ-
ειν, ἀλλ' ἐφ' ὃ ὡραται, ὡς
πλημμυλῆς καὶ ἀτάκτως καὶ πολυ-
πλόκως κινεῖται τῇ οἰκείᾳ φύσιν.
εἰσάγει δὲ οἱ μῦθοι τὰ ὅτι ὡραται
μὲν πάθῃ ἐπ' αὐτῷ τὰ ὡρα-
τοῦ ἀναπέμπειν. *Scholia-*
stes ad h. l. Τυφῶν. γῆ^ς καὶ
ταρτάρου υἱός, γενηθεὶς ἐν Σι-
κυλίᾳ, εἶδ^ε ἔχον συμμιγῆς ἀν-
δρὲς καὶ θηρία. quod, ut so-
let, descripsit ex *Apollo-*
doro I. 6. p. 6. ubi eo-
dem errore ἐν Σικυλίᾳ pro
ἐν Κιλικίᾳ ante praestantis-
simi *Heynii* Editionem le-
gebatur. Sed θηρία pro
θηρία *Apollodoro* reddend-
um e *Scholiaste*. Ty-
phonis enim corpus ex
pluribus feris conflatum
erat.

Τωθάζων²⁶. χλευάζων, σκώπων, Διγσύρων.

Τη-

erat. Ad turbines ex vaporibus ortos fabulam retulerunt *Suidas* v. Τυφάν, & *Etymol. M.* p. 772. 34. Τυφάν. ἔχ' ἡ φλόξ ἐκ τῆς αἰρήθης, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφῆς αὐτῆς ἐκπυρρῶνται, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. male *Etymol.* ἐν Φαίδρῳ. *Platonis* locum adumbrarunt *Philo* T. I. p. 667. & *Themist.* Or. XV. p. 186. D. sed aperte imitatus est *Damascius* apud *Phot.* p. 1027. καὶ ποικαχὴ διακίδουσαν ὑπὸ τῆς Τυφάνειας τῆς ὅτι καὶ ἄλλως γηγενῶν παθημάτων· ὅταν γὰρ ἡ κατὰ τῆς Τυφάνης μόνον, ἀλλ' ἔτι οἶμας καὶ τῆς πολυπλοκαίρων. Ex *Timaeo* glossam sumserunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

26. Τωθάζων.] *Hipp. Maj.* p. 99. C. ταύτην γὰρ τὴν ἀπὸ κεφαλῆς ἢ μόνον σὺν ἀποδόξει, ἀλλὰ πάντῃ καὶ τωθάσει. *Pollit.* V. p. 466. C. τὰ ὅτι τωθάζονται δώσεις δίκην. Ad utrumque locum vide *Scholasten.* *Herodot.* II. 60. αἱ δὲ τωθάζουσι, βοῶσαι τὰς ἐν τῇ πύλῃ ταύτῃ γυναικας. *Alexander Aetolus* apud *Gellium* XV. 20. καὶ τωθάζουσι ἅδ' ἐκ παρ' οἶον Μιμαθηκώς.

Numenius apud *Euseb.* P. E. XIV. p. 736. τὰ ἐγκληματὰ παρίλυνον εἰς ἀνυποτάκτων τῶν. Τωθία, quod in Lexicis desideratur, habet *Dionys.* *Alexandr.* apud eundem XIV. p. 782. Male *Olearius* in *Philobrat.* de V. S. I. 22. p. 526. reliquit, μάλα ἄσείως ἐπιτάθαι. Scribendum erat, ἐπιτάθαι· ut post in Codice Regio scriptum vidi. Auctor *Axiuchi* p. 729. A. Διγχευάζων τὴν μορμολυπομένην τῇ θανάτῳ, καὶ πρῶτος ἐπιτάθαι. *Aristaenet.* Lib. II. Ep. 6. καὶ ἐλαζονόμενον τὸ χεῖρ σοδοῖς, καὶ χαίρων ἐπιτάθαις ἐμὲ. Vide *Berglerum* ad *Alciph.* II. 4. p. 248. & *Pierison.* ad *Moerid.* p. 366. Verbum ἐπιτάθαι eximendum est *Alexandro* in *Rhetor.* *Aldinis* p. 631. βαμνοὶ δὲ ἰμάτιον, ἧς δὲ πανήγυρις ἢ σύμπας οἶκε. δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπιτάθαι τοῖς γενομένοις. Legendum: δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπιτάθαι τοῖς γενομένοις. Nam expressit *Euripidem* *Phoeniss.* 355. Εἴτε τὸ δαίμονιον κατακτάται δαμάσσῃ Οἰδιπόδα.

T.

Ἰηναῖς ἰ. ὑεικόν τι καὶ ζῶντες ποιεῖς.
Ἰμνῆς ἢ λέγει) καὶ ἐξ ὀρθῆς λέξεως, καὶ κατ' εὐφη-
μισ-

1. Ἰηναῖς.] Theaet. p. 124. E. ὅς ἐστι καὶ κυριολεκτικῶς λέγων, ὃ μόνον αὐτὸς ὑηναῖς, ἀλλὰ καὶ τὸς ἀκούοντας τῆτο θεῶν, εἰς τὰ συζητήματα μὴ ἀναπαύ-
θεις. quem locum laudat Suidas v. Ἰηναῖς. Idem tamen v. Συνηία, cum Etymol. M. p. 733. 30. in Platone legit συνηαῖς. Legg. VII. p. 640. C. καὶ ἰδοὺ μοι τῆτο σὺν ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑηῶν τῶν εἶναι μᾶλλον θεημάτων, ubi MSS. Leidenf. & alius apud H. Stephan. habent ὑηῶν. Sed Scholiastes ad illum locum, & Suidas v. Ἰεικὼν tenent ὑηῶν. Polit. VII. p. 498. A. καὶ ἀμαθύνει πᾶσι ἀλίσκομένῃ μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' ὑχέρως ὥσπερ θεοὶ ὕμνοι ἐν ἀμαθίᾳ μολύνη. Epicharmus apud Athen. II. p. 36. D. ἐν κόμῃ εἰ δ' ἰγνῶτο συνηία. Sic Casaubonus pro Συνηία bene scribit ex Hesychio: Συνηία. λουδοεῖα καὶ ἢ ἀφ' χειρὸς μά-
χη. Damascius apud Phot. p. 1059. ὃ γὰρ ἂν ποτε ἐκὼν ἀπ-
χόμεν ὃ αὐτὸς ὑηναῖς. p. 1067.

ἐν πάσῃ ὑηναῖ καλινδύμνη. Posteriores Damascii locum attulit Suidas v. Ἰη-
ναῖς. quod Kusterum latuit. Vide Scholiast. ad Aristoph. Equit. 982. & ad Pac. 927. Photius Lex. MS. Ἰηναῖ. σκαίοντες καὶ ἀμα-
θία. ὅπως Καλλίας. Idem: Σὺς, τὸς Ἰπποκράτους υἱὸς Ἰλι-
γοί, καὶ τὸς Παναιτίου, καὶ Μίμ-
νοντος, εἰς ὑηῶν καμφοδύλεις. Respexit Photius Aristophan. Nub. v. 997. Τίς Ἰπποκράτους υἱὸν ἔχεις. ubi frigidio joco luditur in similitudine vocum ὑσιν, ab ὕς, & υἱσιν, ab υἱός. quod interpretes non satis cepisse videntur. Timaei glossam, praeter Suidam, Scholiastes ad Theaet. descripsit, in quo MSS. fluctuant inter ὑεικὼν, ὑεικὼν, & ὑειον. Formam ὑεικὼν praeferunt Valckenarius ad Xenophont. Memorab. I. 2. p. 240.

2. Ἰμνῆς.] Ἰμνῆς gene-
ratim est dicere, narrare,
referre, atque adeo de

τε

μισμὸν, ἀντὶ τῆς ἐπαιτιῶν) τὸ γῆρας, ὡς ἐν α' Πολιτικῶν.

Ἰπάγειν³. εἰς δίκην ἐνάγειν.

Ἰπ'

rebus non laudandis dicitur, ut Latina celebrare & praedicare. Vide Eustathium ad Il. 2. p. 634. & ad Dionys. Perieg. v. 1185. H. Stephanum in Aeschyli Schol. p. 683. & Ez. Spanhem. ad Julian. Or. I. p. 10. Locus, quem Timaeus respicit, est Polit. I. p. 410. D. ἔνοι δ' καὶ τὰς τῶν οἰκίων ἀσπληλακίαις τῶν γῆρας ἐδύρου. καὶ ἐπὶ ταῦτα δὴ τὸ γῆρας ὑμνεῖται, ὅταν κακῶν σφίσι αἴτιον. ἐμοὶ δ' δοκεῖται ὅτι τοι ὅτι αἴτιον αἰτιῶμαι. ubi vide Scholiaften. Eodem Platonis loco usi sunt Suidas in v. & Etymol. M. p. 777. 14. Polit. VIII. p. 494. A. ὅσα καὶ οἷα φιλέειν αἱ γυναῖκες ἀπὸ τῶν τοιούτων ὑμνῶν. Critia p. 563. D. τὰ δ' ἀπὸ αὐτῶν ὅρα τότε ὑμνῶν τὸ πλῆθος καὶ μίγεσθαι καὶ καλεῖται παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γιγνόμενα. ubi Scholiastes idem Scholion apponit, quod ad locum, ex Polit. VIII. modo allatum, apposuerat: Ἰμνῶν ἀδύριστο νῦν. σημαίνει δ' καὶ μίμνησθαι καὶ λαιδορεῖν, κατ' εὐφημισμὸν. Igitur ex Scholiaetae mente sic capien-

dum: Montes, qui circa sunt, cum lamentatione iestantur, copiam, &c. Sed hoc durum est sensu meo. Simplicius fuerit legere: τὰ δ' ἀπὸ αὐτῶν ὅρα τότε ὑμνῶν) τὸ πλ. & intelligere, Montes dicuntur &c. Legg. IX. p. 659. A. ἔδιν δ' ἰπ' ἐπὶ ταῦτα νόμον ὑμνῶν. Epist. VII. p. 715. F. καὶ τὸ μὲν αἰχρὸν καὶ ἀνόσιον ἔτι παρτίμα ἐγώ γε, ἔτι τι λίγω. πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνῶν ταῦτα ἐπιμελῆς. Xenophon Memorab. IV. 2. p. 182. τὰ δ' Παλαμήδης ὅτι ἀκήκοας πάθης, ταῦτα γὰρ δὴ πάντες ὑμνεῖται, &c. Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 368. A. Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνῶνται αἱ τῶν ἔχλων, ὡς χαλιπὸν τε καὶ ἀπειθῆ, καὶ ἀπὸ ὅρων ἔτοιμον. Aristides Tom. I. f. 259. α' δ' ἰπ' ὅρα τε καὶ ὑμνῶν ὁ δαίμων παρίδωκε, τίς θρῆνην Ἀργεῖον, τίς Αἰγυπτίαν ἢ Φρυγίαν ὁδοὺς συμμίστρησον. Scriptor incertus apud Suidam v. Θῶπα. καὶ ταῦτα θῶπα ἰχυρὸν ὑμνεῖται. 3. Ἰπάγειν. Apolog. p. 365. C. καὶ ἐτοίμων ὅταν οὐδενὸς με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων, καὶ

Ἰπ' αὐγὰς ἰ. ὑπὸ τ' ὄρθρον, ἢ ὑπὸ τ' πεφωτισμένον
αἴρα.

Ἰπερ-

καὶ ὑμῶν κλεινότηαν καὶ βουήαν.
Dio Cass. Lib. XL. p. 256. ὑπαχθεῖς δ' ἐπὶ δαίμονι
(ἐγκλήματι) ἰάλω. *Maxim.*
Tyr. Diff. XVIII. p. 219.
Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους ὡς ἀλλή-
λους θίμνοι, — ὑπάγουσιν ἄν-
δρα κατὰ τὰς αὐτῶν νόμους. ubi
vide *Jo. Davisium.* Li-
ban. Opp. T. I. p. 882.
καὶ ὁ ἥμενος ὑπάγει τὸ νόμον.
Hesychius: ὑπάγων. ὑπὸ δι-
κῆς ἄγων. Multo frequen-
tior est plena locutio, eis
δικῆν ὑπάγειν. Ex *Timaeo*
castigabis *Suidam*, ubi
sic editur: ὑπάγειν ἐς δι-
κῆν. τὸ ἄγειν. nisi forte a-
lium Lexicographum se-
cutus sit. Addit enim: καὶ
Θευκλίδης, καὶ ἄλλοι.

4. Ἰπ' αὐγὰς.] Elegans
loquendi formula, ἰδίῳ τι
ὑπ' αὐγὰς, ducta ab empto-
ribus, latens panni vitium
ad solem explorantibus:
cui *Ernestus* Clav. Cic.
bene comparat εἰλικρινές,
sive quod, ad εἶλην specta-
tum, purum reperitur.
Vide viros doctos ad
Longin. sect. 3. p. 16.
Plato Phaedr. p. 353. E.
ταῦτα δ' ὑπ' αὐγὰς μάλασι ἴδω-
μεν, τὴν καὶ ποτ' ἔχει πῶς τ' εἶχ-

της δύναμι. ubi *Hermias*
Scholiiis MSS. τὸ δ' ὑπ' αὐ-
γὰς ἴδωμεν, λίγχι τὸ, ἀνα-
σποπῆσαι μιν, τίνα ἔχει πῶς δύ-
ναμι. Paulo post; ὑπ'
αὐγὰς σκοπία. *Aristophan.*
Thesmoph. v. 507. Ὡς
ἡ γυνὴ δεικνύσκει τ' ἀνδρὶ τῶν
κυκλῶν Ἰπ' αὐγὰς, εἶναι ἴσιν.
&c. ubi pluscula dedit
L. Kusterus. *Plutarch.*
Sympos. L. I. 5. p. 623.
C. εἰ βύλοιο παθομένη ὑπ' αὐ-
γὰς ἀσπλύζας τ' ἔρωτα, καὶ κα-
ταμαρτάνειν. Idem de *Ira*
coh. p. 462. D. ὡς ὑπ'
αὐγὰς θιῶ, καὶ πολὺ σοι βίλτιον
φανήϊ. *Ovidius* Art. Am. I.
247. *Luce* Deas coelo-
que *Paris* spectavit aper-
to. A *Timaeo* glossam
sumsit *Suidas*. Haec scri-
pseram, cum *Hemsterhu-*
sus suam de hoc loquen-
di genere animadversio-
nem, tali dignam ingenio,
mecum communicabat.
„ Duplex interpretatio
„ *Timaei*, quarum prior
„ nihil ad *Platonem*: est
„ enim summo diluculo,
„ sub initio lucis, ut *Pal-*
„ *adius*, vel, sub ortum
„ ferme lucis, ut *Livius*:
„ ἅμα αὐγῇ ἀρχομένης ἐν *Po-*
lyan.

„ Iyæn. VIII, 23, 2. Al-
 „ tera potestate varie su-
 „ mitur: apud Clem. Alex.
 „ Paed. III. p. 264, 12.
 „ ἡ ὑπὸ τὰς αὐγὰς τῆς ἀνδρῶν
 „ ἀνέμω· est in propa-
 „ tulo, palam ante oculos
 „ omnium, habetque op-
 „ positum πάλω. Usitata
 „ locutio ὑπὸ αὐγὰς ἄγειν,
 „ in apertam lucem pro-
 „ ferre. Aelian. de Anim.
 „ p. 973. Liban. T. II.
 „ p. 80. D. ἀναδελφίαν ὑπὸ
 „ αὐγὰς τῆς θεῆς τὸ τίμημα
 „ Clem. Alex. p. 291,
 „ 16. Tum frequens di-
 „ verso parumper signifi-
 „ candi flexu, ὑπὸ αὐγὰς
 „ σκέπτεσθαι, θεῶν, διαρῶν,
 „ ad solem in plena luce
 „ aliquid adientis oculis
 „ inspectare, atque adeo
 „ diligenter examinare.
 „ Cleomenes τιθαμνί· ὑπὸ
 „ αὐγὰς αὐτῶν τὰ πρῶτα.
 „ Polyb. V. p. 531. τῆς
 „ συμβαδιστικῆς καὶ τιθαμνίας
 „ ὑπὸ αὐγὰς αὐτῆς τῆς φύσεως.
 „ X. p. 803. Ita legen-
 „ dum ex Codd Reg. &
 „ Reines. apud Jamblich.
 „ in Protr. p. 51. αἱ θεο-
 „ κρίσεις ὑπὸ αὐγὰς τῆς ἀνδρῶν
 „ πρῶτον βίον· quod jam Tol-
 „ lius viderat ad Longi-
 „ num. Corruptius extat
 „ in Ejusdem Epistola
 „ cujus partem servavit
 „ Stob. p. 41, ubi verba

„ luxata hunc in mo-
 „ dum esse refingenda pu-
 „ to: Τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἀρε-
 „ τῆς φέρουσιν, καὶ χερματίζου-
 „ σιν αὐταῖς ὁλοῖς, καθάπερ ὄμμα
 „ νοῦν, τάξις τι καὶ μέτρον
 „ αὐτῶν καὶ τὴν εὐκαιρίαν αὐ-
 „ τῶν ἀποφασίζουσιν ἐπιδεικνύοντι δὲ
 „ ἄλλω ὑπὸ αὐγὰς τοῦ πρῶτου
 „ ὄψιν. Proxime Longin.
 „ περὶ Ὑψ. p. 14. καὶ ἐκα-
 „ τὸν αὐτῶν αὐτῶν αὐγὰς ἀνα-
 „ σκοπῆς. quod proprie, si
 „ singula velut ad solis
 „ radios opposita expendas
 „ & suspicias: ἐπισκοπῶν
 „ enim, ut ἀναθεωρῶν &
 „ ἀναθεῶν, vim habet; συ-
 „ σπικερε Latinis, etiam
 „ in exploranda purpuræ
 „ bonitate: quare Augu-
 „ sto emtae purpuræ ob-
 „ scuritatem conqueren-
 „ ti respondit venditor,
 „ Erige altius & suspice,
 „ teste Macrobi. Saturn.
 „ II, 4. purpura suspe-
 „ ctu refulgens apud Plin.
 „ H. N. IX. 38. Vide
 „ Poll. I, 49. Medici
 „ certe distinguunt ὑπὸ
 „ αὐγῇ & αὐτῇ αὐγῇ, ut
 „ ostendit Hippocr. κατ'
 „ Ἰντερ. ubi interprete Ga-
 „ leno T. XII. p. 19. 20.
 „ hoc vocat. ἑστὴν αὐτῇ πρῶ-
 „ τῃν ἐρεσμύνην ἢ τὸ χερματίζου-
 „ σιν ἢ κατακρίνειν· illud
 „ τὸ βραχὺ παρακρίνειν.

ὑπερτερίαι. τὸ δ' αἰμάξης πῆγμα.

ὑποκορίζεαι, πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν ὀπισμολογῶν, οἷον ὑπαέρων, πατερίδιον.

θα.

5. ὑπερτερία.] Theaet. p. 141. F. τροχοί, ἄξον, ὑπερτερία, ἄντροις, ζυγοίς. Vulgata exemplaria habent ὑπερτέρια. Sed recte ὑπερτερία e fuga retraxit Kühnius ad *Postuc.* l. 253. Vide *Hesych.* v. Ἀμαξιοποις, & *Eustath.* ad Od. z. p. 1550. A *Timaeo* glossam mutuatus est *Suidas*.

6. ὑποκορίζεαι.] Polit. III. p. 438. B. ὅτι ἢ αὐτοὶ ὄντες ὑποκοριζόμενοι καλῶμεν ὡς εὐφρόνισαν. V. p. 466. E. ἡ ἱερὰ ὑποκοριζομένη τι καὶ εὐφρόνως φέρονται πρὸς ἀχρότητα. Ad utrumque locum videnda Scholia. Ex posteriore loco, *Mercero* etiam memento, multa sumit *Aristaenet.* L. I. Ep. 18. p. 126. Polit. VIII. p. 498. C. ἐγνωμίζοις καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὅθεν μὲν, παίδυσιν καλῶντες, ἀναρχίαν δ', ἐλευθερίαν. Ὑποκορισμὸν hanc definitionem dedit *Aristoteles* Rhetor. III. p. 569. ἵνα δ' ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἑλαττον ποιεῖ, καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν, quam, vereor, ut recte ceperit Cl. *Ernestus*

ad *Xenophont.* Memorab. II. 1. p. 64. Duplex est ὑποκορισμὸς, alter in verbis, alter in sententia magis, quam in verbis. Qui in verbis est, & bonam & malam rem minuit. Bonae rei diminutio est, κόρη, κορίσκη· malae, πόρνη, πορνίδιον. De hac sola loqui *Aristotelem*, exempla, quae subjecit, ostendunt. At ὑποκορισμός, qui in sententia est, nunquam rem bonam, semper malam, minuit, ut cum πόρνη dicas ἰταῖραν· δουλείαν, φιλίαν. Belle & festively *Cicero* Pompeji fugam, peregrinationem vocavit. At absurdus sit, qui hominem frangi, ut hoc utar, ὑποκοριστικῶς hominem nequam dicat. Sic per ironiam, non per ὑποκορισμὸν, loquimur. Huic quidem sententiae *Xenophon* l. c. videtur adversari. Sed ejus locus & mihi, & *Valckenario*, & *Toupio* de mendo suspectus est: quorum conjecturas recenset *Ernestus* l. c. Satis multa de ὑποκορισμῷ definitione. *Moe-*
ris

Φ.

Φαληρεκόν¹. ὑποπόδρομον Ἀθηνησιν.

Φάνα². ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν. τὸ ᾧ λέγειν, ἐτέρῳ δὴ λῆν.

Φαρ-

ris p. 380. Ὑποκορίζεσθ. Ἀτ-
τικῶς, ἐπικορίζεσθ, Ἑλληνικῶς.
Scribendum, ni fallor:
Ὑποκορίζεσθ, Ἀπικῶς, ὑποκο-
ρίζειν, Ἑλληνικῶς. Monere
voluit, Atticos hujus verbi
forma Media usos esse,
recentiores Graecos Acti-
va. *Damascius* apud *Phot.*
p. 1044. Βάσιον καὶ παιδίον ἀνικῶ-
λι, ὑποκορίζεσθ (κατὰ φωνήν. Re-
centiores etiam huic verbo
figendi & simulandi pote-
statem, veteribus, ut pu-
to, incognitam, tribue-
runt. Scriptor incertus
apud *Suid.* v. Ὑποκοροισ-
μένη· ὅ ᾧ κοροισμένη καὶ ἀπα-
τηλῇ ἰχθύσας προσεία. *Euse-
bius* de Vita Constant. I.
30. p. 356. τὰ μὴ πρῶτα
φιλικῶς ὑποκοροισμένοι, δόλον καὶ
ἀπάτην πάντ' ἱπρασίου. II. 15.
p. 370. ταῖς μὲν ὅν συνθήκαις
συνθύμους ὑπακούον ὁ δὴ λαθεῖς
ὑποκορίζο. *Eusebii* locis
eandem notionem an-
te nos declaravit *Jac.*

Billius Locut. Graec. p.
666.

1. Φαληρεκόν.] *Sympos.*
p. 315. init. καὶ γὰρ ἰτύγγα-
νοι πρῶτον εἰς αὐτοὺς οἰκοῦνται ἀντὶ
Φαληρέων. ubi vide Scho-
liauten.

2. Φάνα.] Cod. MS. Φά-
να, ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν, τὸ
ᾧ λέγειν ἕτερον δὴ λῆν. Since-
ram scripturam ex *Sui-
da* revocavimus: et si ibi
male distinguitur: Φά-
να ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν
&c: *Phaedr.* p. 355. F.
ἀλλὰ τὸ μὴ δειλὸν μὴ ὑπὸ μόνῳ
φάνα³ ἔστω ἀνδρὶ συγκροφθαί.
Phaedon. p. 392. C. οὐκ
ἄρα ἡμῖν ἑδαμῇ καλῶς ἔχει ψυ-
χὴν ἀρεμοῖται τινὰ φάνα ἵνα. &
sic centies alibi. Aliquan-
do hoc verbum otiosum
esse putabat *Guil. Budaeus*
Comment. L. Gr. p. 395.
ex. gr. *Sympos.* p. 316.
C. ἔτα καὶ ποιῶν, εἰ τοὶ δι-
κῶν, ἴφθ φάνα τὸ Ἀγάθων.
Paulo ante: καὶ δὲ ἴφθ-εἰ
L1 2 πᾶν

Φαρμακεία ³. κρήνη, ἐξ ἧς οἱ πίνοντες ἀπέθνησκον.
ἐνιοι δ', ὅσον, εἰς ὃν ἀπάγον) ἐπὶ κόλασιν οἱ
ἐπὶ Φαρμακεία ἀλόντες.

Φαῦλον ⁴. ἀπλῆν, ῥάδιον, εὐτελές.

Φιλ.

Φιλ., Μυθολογία. ἀπ' αὐτοῦ αὐ-
τον. Eraft. p. 4. init. Ὁ
δ' αἶτι, ποῖον, ἴφρ, μέγα καὶ
κρήνη; At illa loca re-
ctius explicuit H. Ste-
phan. Append. de Dia-
lect. p. 69.

3. Φαρμακεία.] Phaedr.
p. 337. G. σὺν ἐνθιδι μέλει
ποθὶν δὲ δ' ἱλίσσῃ λίγῃ) ὁ Βο-
ρίας πλὴν Ὀρείθυια ἀρπάσας; &
μοχ: ἄτα σοφίζονται Φαίον
αὐτὴν πνύμα Βορίῳ κατὰ τὴν
πλησίον πτερῶν σὺν Φαρμακείᾳ
παίσας δασα; καὶ ἔτα δὲ τε-
πυτήσας, λελθῆναι ὑπὸ τῷ
Βορίῳ ἀνέκαστοι γιγνόμεναι. quam
fabulam sic explicat Her-
mias Scholiis MSS. Ἐρχ-
θῆναι μὲν γινώσκ' Ὀρείθυια θυγα-
τέρα, ἱβρίαν δ' αὐτὴν γινώσκ' ὁ
Βορίῳ αἶσα γὰρ ἐκάστῃ τῇ πνυ-
μάτων ἴφορσι διδόν, ὃν ἡ τελεσι-
κὰ διερπύει. Ταύτην δ' πλὴν
Ὀρείθυια ἔχει πλὴν ἐμίναι δ'
διὸ ἔται ἀγαι, ὅτι αὐτὸν ἐπὶ
ἐντελέειν τὴν χάριν πνύει, καὶ
μῖνοι καὶ ναυμαχίῃ τοῖς Ἀθη-
ναίοις συμβάλλει (I. συμβάλλει, &
v. Herodot. VII. 189.) λίγῃ). ἐβουλεύσασθαι δ' αὐτὴν καὶ
καταχρῆσθαι ὑπὸ τῷ οἰκίῳ διὸ

τῷ Βορίῳ, καὶ μελέτι αἰς αὐτὸν πο-
σσεύεσθαι, (ἐκίτι γὰρ κατὰ
πλὴν αὐτῶν ιδιότητι τὰ ζῶα εὐερ-
γεῖ καταλαμβάνειν τοῖς ὑπερτέ-
ροις αἰτίαις) καὶ ἐν τῇ κατακρήνῃ
τελευτήσας λελθῆναι ἔτα αὐ-
τὴν ὑπὸ τῷ Βορίῳ ἡρπάζει. Alii,
quos memorat Kusterus
ad Jamblich. de V. P. 34.
p. 195. fabulam aliter nar-
rant. Platonem sequitur
Apollon. Rhod. I. 212.
ubi Cboerilus apud Schol-
iasten, ἀρπαδύνασθαι αὐτὴν
(Ὀρείθυια) αἶσα ἀμείλυνται
ὑπὸ τῷ τῷ Βορίῳ πηγῆς.
Horum igitur fontium ali-
quis Φαρμακείας nomen ha-
buit: de quo nihil alibi me
legisse recorder.

4. Φαῦλοι.] Vox tri-
tissima Platoni. De mul-
tis pauca loca, ubi
Attice pro simplici, me-
diocri, facili sumitur,
hic ponamus. Phileb. p.
75. B. ὅτι αἱ φαῦλοι γὰρ ἱερ-
τάμα — ἡμῶς ἐμβέλλει. Io-
ne p. 144. F. αἱ φαῦλοι καὶ
ιδιωτικὴν ἐστὶ, καὶ παλιν ἀνδρῶν
γινώσκαι, Gorgia p. 296. A.
ἀγαπᾷ γὰρ αὐτοὶ αἱ τὸ ἴσας
ἔχου-

ἑλλάς. χωρία λεπτόγνα.

47

ἔχουσι. φαυλότεροι ὄντες. ubi
Olympiodorus Commenta-
rio MS. φαυλότεροι, ὁ κακί-
 σοι, ἀλλ' ἀδυνάτεροι. *ibid.* p.
 311. G. εἰσαχθεὶς εἰς δικαστή-
 ριον ὑπὸ πάντων ἰσως μοχθηρῶ ἀν-
 θρώπων καὶ φαύλων. ubi rursus
Olympiodorus: Φαῦλον, ἀν-
 τί τῷ καλῷ, ὡς γὰρ ἔστι
 μακρὸν τὸ κακὸν ἢ γὰρ εἰς
 μοχθηρῶ. *Alcib. I.* p. 85.
 F. καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ τῷ
 ἀνθρώπῳ εἰς τὸ πονεῖν ὡς. ubi
 idem *Olympiodorus*: Φαῦ-
 λος ἐστὶν ὁ κακὸς ὁ μοχθηρὸς τὸ
 τρεῖς, ἀλλ' ὁ ἐντελής, τρεῖς, ὡς
 ἐντελής ἢ ἀδυνάτος εἰς τὸ ἐπὶ
 σοφῶν, ὁ ἀνθρώπος τῷ εἰς τὸ καλόν
 τῷ κακῷ. *Diog.* ἦν δὲ χίλων ὁ
 Λακεδαιμόνιος. *Apolog.* p.
 369. A. ἄρα φαῦλον ἂν εἴη ἡ
 ἀδυναμία; *Vertit Cicero Tusc.*
Disp. I. 41. *Haec pere-*
grinatio mediocris vobis
videri potest? *Polit. IV.*
 p. 446. F. καὶ φαῦλον γὰρ
 ἰσως αὐτοῖς ὡς εἴδεον. καὶ
 τῷ γὰρ, ἦν δὲ ὡς, ἔτι φαυ-
 λότερον τῷ, quem locum
 laudat *Suidas* in v. & *Ety-*
mol. M. p. 789. 44. *Cra-*
tyl. p. 260. D. Κινδυνεύει
 ἄρα εἶναι ὁ φαῦλος ἢ τῷ ὀνόματι
 τῷ δυνάμει, ὅθεν φαῦλον ἀνθρώπον,
 ὅθεν τὸ ἐπιτυχῶν. *Diogen.*
Laert. III. 63. καὶ δὲ ὁ

πλάτων, ἐνὶ τῷ φαύλῳ καὶ ἐπὶ
 τῷ καλῷ. ἔστι δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῷ
 μικρῷ. ubi vide *Menagium*
Clemens Alexandr. Strom.
L. V. p. 659. laudans
Sophoclis jambos: Σοφοῖς
 μὲν αἰνικτῶν διοράται ἀπὸ
 Σκαιοῖς δὲ φαῦλον. statim ex-
 plicandi causa subjungit:
 τὸ φαῦλον ἐπὶ τῷ ἀπλῷ τάσσων.
Phrynichus MS. Φαῦλα. τὰ
 ἀπλὰ καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ποιη-
 λία. *Lexicon Sangerm.*
MS. Φαῦλον Πλάτωνι καὶ ἄλλοις
 Ἀπλοῖς σημαίνει τὸ ἀπλῶς
 καὶ ῥαδίον. *Lexicon Rhe-*
tor. MS. Φαῦλον. τὸ φαῦ-
 λον σημαίνει δικά. ἐπὶ τῷ ὀνόματι
 καὶ ποσὶν τὸ κακόν. τὸ
 μικρόν, καὶ τὸ ἐκκαταφρόνητον καὶ τὸ
 ἀδυνάτον. καὶ τὸ ἀδύνατον, καὶ τὸ ἀνέητον
 καὶ τὸ ἀπλῶν. καὶ τὸ ταπεινόν, καὶ
 ἐπὶ τῷ πίνῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ
 καὶ σπουδαίῳ, καὶ ἐπὶ τῷ ἐντελεῖ
Scholias *Platonis* etiam
 non uno loco hanc vocis
 vim explanavit. Addē
Eustath. ad *Il. II.* p. 1350.

5. Φεβία.] *Critia* p.
 560. D. τότε δὲ ἀκέραιος ἔ-
 σα, τὰ τε ὅρα γηλόφους ὑψηλὰς
 εἶχε, καὶ τὰ Φεβίας νῦν ὀνο-
 μαδίνῃ πιδία πλήρη γῆς πειρασ-
 ῖν ἐκτελεῖ, &c. ubi *Scholia-*
stēs: διὰ τοῦτο, τὸν φαῦλον
 ποσὸς καὶ πειρασμός, συνε-
 γὰρ

γῆς δὲ. οἱ δὲ. ὅ ἐξ ἐπιπολῆς πε-
 τραδῆ. ubi scribendum:
 δυσσεργῆς δὲ. φίλα vel φίλ-
 λα, si primam vocis vim
 spectes, est *lapis*, *calcu-
 lus durus*: pro quo Ma-
 cedones πέλα vel πέλαα di-
 cebant. Vide *Hesych.* v.
 πέλαα, & ibi *Hemsterbu-
 sium*. Hanc proprietatem
 secutus *Aelianus* Epist. 2.
 scripsit: Ἡμεῖς ὁ μαλακὸς
 φίλια ἐπὶ τοῦ τοῦ σκίλλου. A
 φίλα natae formae, φίλ-
 λους, scilicet τόπος, φίλ-
 λος, scil. γῆ, φίλια & φίλ-
 λια, scil. πεδία, de agro
lapidoso dicuntur. *Xeno-
 phon* Cyneg. p. 981. B.
 ἔστι τὸς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φίλ-
 λια, τὰ δασία δασυχωρεῖται.
Isaeus de Ciron. hered. p. 73.
 φίλια δὲ χωρία ἅπτα
 ἐκείνη δίδωκε. Ita locum ex
Harpocrate v. φίλια,
Wesselingius Observ. I. 2.
 restituit. *Alciphron* Lib.
 III. Ep. 21. τὴν καλίστην τὴν
 αἰγῶν οὐκ ἐφίλιας ἀρετῆς
 οἶχετο. Ibid. Ep. 70. ἢ ἰδί-
 πάντως ἢ ἀρετῇ, ἢ φίλια οὐκα-
 θάρουν. ubi Cod. Reg. ac-
 centu retracto, φίλια.
 Collectiva forma, φίλιων,
 est apud *Arrianum* de Ve-
 nat. p. 210. οἷα τὰ τραχέα,
 καὶ οἱ φίλιοντες, καὶ τὰ σιμὰ,
 καὶ τὰ ἀνώμαλα. *Lexicon*
Rhet. MS. φίλια. τὰ πε-
 τραδῆ καὶ αἰγίβοα χωρία. Le-

ge, φίλια, ut est in cete-
 ris Grammaticis. Aliud
Lexicon Biblioth. Coislin.
 p. 602. Φαλῆς. τὸ δυσσεργῆς
 χωρίον. Sed φίλιος scri-
 bendum cum *Hemsterbu-
 sio*. Vide *Pollucem* I. 227.
 & ibi interpreses. Pro-
 prie mons quidam Atti-
 cae ab ingenio terrae φίλ-
 λιος nomen invenit. Op-
 time *Stephanus Byzant.*
 Φίλιος, ὅρῳ τὸ Ἀττικῆς, τὰ
 χαλὰ δὲ ἐμὸν τὸ Ἀττικῆς, ἀλλὰ
 παλῖος δὲ τόπος ἔχοντι ἐπιπολῆς
 μὴ πίστεας, ὡς (ὡς I.
Santen.) ταύτης δὲ γῆν λι-
 παρὲν καὶ πρὸς ἰλαίφουται.
 Quem locum cur *Holste-
 nius* e *Platone* effectum
 dicat, nescio. Adde *Ari-
 stophan.* Nub. v. 71. A-
 charn. v. 272. & ad u-
 trumque locum Scholia.
 Ceterum ab eadem origi-
 ne manarunt πεδία ἀφίλλῃ
 apud *Aristophan.* Equit.
 v. 524. quae veterum
 Grammaticorum ingenia
 vehementer torserunt.
 Veram explicationem sibi
 reperisse visus est *Dan.*
Heinsius ad *Horat.* I. Serm.
 10. 50. Sed facile appa-
 ret, eum non plus, quam
 Grammaticos, sapuisse.
 Ἀφίλλῃ πεδία sunt campi sine
 φίλοις vel φίλοις, sine lapi-
 dibus, sine collibus saxo-
 sis, aequales, patentes.

Φηγοί⁶. σπέρμαλ^Θ εἶδ^Θ.
 Φθόη⁷. Φθίσις ἐξ αἵμαλ^Θ ἀναγωγῆς.
 Φλαῦρον⁸. πονηρόν.

Φορ-

6. Φηγοί.] Polit. II. p. 427. E. καὶ μύρια, καὶ φηγες. σποδῖς^Θ ὡς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποκρίνεται. quo loco utitur Athenaeus Lib. IV. p. 138. A. Apollon. Rhod. IV. 264. Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρὸς τὴν τελευτήν^Θ Ζῶν φηγὸν ἔδουτες ἐν ἔρε^Θ. cum quo loco comparandus Pausanias Arcad. cap. 1. Dio Chrysost. Or. VI. p. 98. B. περιαι, καὶ ὄρεοι, τὰ ἐντελέστατα τῶν ὄρεων, καὶ φηγὶς ὑπὸ τῇ τριφύλλῳ. Maxim. Tyr. Diff. XXVII. p. 327. Ἦσαν δὲ πε καὶ τὰ τῶν Κρόν^Θ βίον αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄρεα. Diff. XXIX. p. 351. Is. Casaubon. in Athen. II. 13. p. 109.

7. Φθόη.] Legg. XI. p. 676. D. ἴαν τις ἀνδραπόδον ἀποδῶ^Θ κάμνον φθόη, ἢ λιθῶν, ἢ τραχυελῶν. Lucian. Contempl. p. 513. ἄλλοι δὲ (θανάτω) καὶ ὑπὸ τῇ μάλα πολλοί, ὡς ὄρεας, ἡπίστοι, καὶ πυρρίστοι, καὶ φθόη, καὶ ἀεπνυμονία. Aristides Tom. I. p. 312. Philostrat. V. A. Lib. I. p. 7. aliique scriptores Attici saepe.

Phrynichus MS. Φθόη. ἢ φθίσις, ἢ ἐν σάμαλ^Θ γυνομένη. P. Petit. in Aretaeum p. 178. Vetusius, & magis Atticum est φθόη, quam φθίσις. Vide Harpocraton. in v. & Moerid. p. 399. Suidas Timaei glossam aliquot verbis auxit: Φθόη. φθίσις, ἢ ὄνομα πάθος ἐξ αἵμαλ^Θ ἀναγωγῆς. Ceterum Toupus Emend. in Suid. T. III. p. 291. Timaeum & Suidam in verbis, ἐξ αἵμαλ^Θ ἀναγωγῆς, putat respexisse Polybium II. p. 215. quod vix credibile videtur.

8. Φλαῦρον.] Menon. p. 21. E. ἔστι τὰ ἀγαθὸν ἔχει ἐν αὐτῷ, οἷον φλαῦρον. Minoë p. 47. fin. ἐν οἷς αὐτοῖς ἔστι καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ φλαῦρον. ubi vide Scholia. Tim. p. 527. A. βυλῆθις γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Vertit Cicero: Nam cum constituisset Deus bonis omnibus explere mundum, mali nihil admiscere, quoad natura pateretur. Epist. II. p. 706. init. φλαῦ-

ροί

φορμίσκοι ⁹. καλαθίσκοι.

X.

Χαλαστραϊόν ¹. νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, ἥ ἐν Μακ-
κεδονία λίμνης.

Χαμύνια ². τὰ ἐπὶ τῇ γῆς σβωννύμενα.

Χαλ

ρὴν τι ποιῶν, ἢ λέγειν περὶ αὐ-
Sophist. p. 153. B. C.
Politic. p. 176. E. Legg.
X. p. 670. G. XII. p.
691. F. &c. Interpp. in
Aelian. V. H. I. 28. in
Moeris. p. 385. in Thom.
M. p. 889.

9. Φορμίσκοι.] Lyfide p.
107. E. οἱ δὲ τιμὰ τῷ ἀπιδυτή-
ρῳ ἐν γυναικὶ ἡγρίαζον ἀσεργά-
λοις παμπόλοις, ἐὰν φορμίσκων
τιῶν ἀσχημέμων. ubi vide
Scholia, & Pausaniam
apud Eustath. ad Od. B.
p. 1452. Glossam habet
etiam Suidas.

1. Χαλαστραϊόν.] Polit. IV.
p. 449. C. ἢ, τι ἰδὼν, παν-
τὸς Χαλαστραῖς δεινότερα ὕδα-
τῷτο δὲ καὶ ἐν κοίτης· λύπη τι
καὶ φῶς καὶ ἐπιδυμία, παντὸς
ἀλλὰ ἰσχυρῶς. ubi vide
Scholiasten. Platonis lo-
co Moeris p. 417. & Pol-
lux X. 135. usi sunt.
Themist. Or. XXXII. p.

359. C. ἀπορίζον ἢ αὐτὸν
ἐκπερᾶτο καὶ ἀποσμήχον, ἀστιά-
γων κρήνας καὶ ποταμούς, καὶ ῥύμ-
μας, χαμύνια, καὶ Χαλα-
στραῖς. Minus recte edi-
tur Χαλάστραις. De hoc
nitro multa Plinius H. N.
XXXI. 10. & Salmas. de
Hyl. Iatr. p. 222. Alia,
quae ad manum sunt,
omitto, quod ea praecep-
pit P. Wesselingius ad
Diador. Sicul. T. II. p.
578. Timaei glossa Lexi-
con suum ornavit Suidas.

2. Χαμύνια.] Sympof.
p. 335. C. ἐκπερᾶτο ἢ
ἐκπερᾶτο (καὶ γὰρ θύρας τότε
ἦν) χαμύνια ἐκπερᾶμενοι, ἅ-
μα μὲν ἐν τῇ ψυχῇ καθῆδον.
ubi vide Scholia. Eum
locum adhibuit Jos. Sca-
liger ad Varron. de L. L.
IV. p. 39. Lucian. Asin.
p. 618. οὐκ ἐμίστο ὅτι αὐτῇ
ἀσχημέμωνι μαλακῇ, καὶ τρυ-
μασὶ ὅσα κατέβητο, καὶ χαμύν-
μιοι

Χαμαιζήλ³. διφρόν μικρόν, ἢ ταπεινὸν σκιμ-
πόδιον.

Χαραδρός⁴. ὅς, ἐπεὶ δι' αὐτὴν φάγη, ταχέως ἀνα-
λίσκει ὑπὸ θερμότητ⁵. ἐννοεῖ ὅ τῆτο καλῶς ἐν
αἰθυσίᾳ.

Χαρί-

ποι ἡμῖν εὐπερεῖς ἦν. Liban. Opp. T. I. p. 311. C. ὃ χα-
μαιζήλ³ δὲ σὶ καθέκδον, ἢ κα-
λύν, κὶ πάλιν ἐπὶ κλίνης, ἢ
ἐπιτρέψω. Basilus de Vita
Thecl. II. p. 142. κατὰ
τὰ χαμαιζήλ³ αὐτὰ πρὸς τὴν
Nicander Theriac. 23. &
ibi Scholia, Moeris p. 408.
Pollux X 35. cum no-
ta Hemsterhusii.

3. Χαμαιζήλ³.] Phae-
don. p. 389. F. ἔτοχοι γὰρ
καθήμενοι⁶ ὃ διέξῃ αὐτῷ παρὰ
τῷ κλίνῃ, ἐπὶ χαμαιζήλ³ τι-
νός· ὁ δὲ, ἐπὶ παρὰ ὑψηλοτέρῃ
ἢ ἐγώ. ubi διφρόν, vel si-
mile nomen intelligendum.
Plene Themist. Or. XXXI.
p. 353. D. καὶ ἐπὶ χρεῦ
καθέζομαι, καὶ ἐπὶ ξύλῳ, καὶ
ἐπὶ χαμαιζήλ³ θροῖδ⁷. Ety-
mol. M. p. 806. 24. &
Suidas: Χαμαιζήλοι. ταπει-
νοί· ἢ διφροὶ κοιτώδεις. Pro
eo dixit Apollon. Rhod.
III. 1158. ἴδε δι' ἐπὶ χθα-
μαλῷ σφίλαι κλιντῆρ⁸ ἐνέκει.
Cod. MS. male habet χα-
μαζήλ³.

4. Χαραδρός.] Gorg. p.

300. E. Χαραδρῦ τινὰ αὐτῷ
βίον λίγας, ἀλλ' ἔκ κερεῖ, ἔδῃ
λίθῳ, ubi Olympiodorus
Commentario MSto: Ἡ
ζῶον λίγας, ὃ ἐδίδε κὶ εὐθὺς ἐκ-
κερίσῃ, ἢ αὐτὰ τὰ κοίλα τῷ πι-
τρῶν, ἢ δέχον τὸ ὕδωρ κὶ λπ-
τάσῃ. in cujus margine
legitur uberior hujus pro-
verbii explanatio, e Scho-
liis Platoniciis ducta, qua
usus est Muretus ad Sene-
cam Praef. Nat. Quaest.
p. 626. Χαραδρός, ὅστις τις,
ὃ ἅμα τῷ ἐδίδε ἐκκερίσῃ, εἰς
ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγ⁹, οἱ
ἐκτερεῖντες, ῥᾶν ἀπαχάπτου¹⁰.
ὅθον καὶ ἐγκερύνουσιν αὐτὸς οἱ
πιπρεσκέοντες, ἵνα μὴ περὶ καὶ ὠ-
φελόν¹¹ οἱ κάμνουντες. Καὶ μὴ
καλύπτει. μὴν χαραδρῶν περ-
νᾶς; ἔτω Ἰππώναξ. Eadem
fere sunt apud Suidam, ubi
in Hipponastis choliambo
perperam scribitur, καὶ
μὴν καλ. Pro καλύπτει lege
καλύπτεις. Platonis locum
in usus suos convertit
Jamblich. Protrept. p.
103. De charadrio vide
Plutarch. Symp. V. 7. p.
M m 681.

Χαρίζεσθαι. κρινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί. ἰδίως δ', ἐπὶ
ἀφροδισίων ὃ· ἢ ἐπὶ τῷ ἐν λόγῳ ὑποκατακλί-
ναι.

681. C. *Aelian. H. A.* XVII. 12. & Schol. *Aristoph.* ad Av. 268.

5. 'Επὶ ἀφροδισίων.] Sym-
pos. p. 319. A. ὅτι τὴν
τολμῇ λίγαν ὡς αἰχρὸν χαρί-
ζεισθαι ἰσχυαίς. Ibid. p. 320.
A. οἱ μίαν καλῶς χαρίζεσθαι
ἰσχυῇ παιδικῇ. p. 333. G.
ὡς ὑπάρχει μοι, χαρισμένην
Σωκράτῃ, πάντ' ἀκῶσαι ὅσα
περ' ἐστὶν ἡδὴ. *Phaedr.* p.
337. A. λίγὴ γὰρ ὡς χαρι-
στον μὴ ἱρῶν μᾶλλον ἢ ἱρῶν.
ubi vide Scholia. Ibid.
p. 341. E. & alibi. *Aris-
tophanes Ecclef.* v. 625.
ὅσα ἰξίται παρὰ τοῖς καλοῖς
καταδαρῶν ταῖς γυναῖξιν, περὶ
τοῖς αἰχροῖς ἢ τοῖς μικροῖς χα-
ρίζεσθαι. Sic χάρις, concu-
bitus, Gallice *les faveurs*.
Pindarus Pyth. II. 78.
'Ανὸς δ' οἱ χαρίτων τέκε γόνον
ὑπερφίλον. *Xenophon Hie-
rone* p. 181. παρὰ δ' παι-
δικῶν βελομένην ἡδίστα, οἶμα,
αἱ χάρις εἰσίν. quem lo-
cum ob oculos habuit *Dio-
Chrys.* Or. III. p. 52. D.
Iuculentus hac de re locus
est *Plutarchi Amator.* p.
751. D. Χάρις ἢ εὐδελίας ὑπαι-
ξίς τῃ ἀρίστῃ κίκλην ὥς τ' πα-
λαιῶν ὡς ἢ Πίνδαρος ἰφὴ τ' Κί-
νανος ἀνὸς χαρίζεται ἐν τῇ Ἡρώ

γυνίδι. ἢ τὴν ἑκὼν γάμον ἔχουσαν
ἥρην ἢ Σαπφῶν ὁμοπαγορεύσασθαι φη-
σιν, ὅτι, Σμικρὸς μοι, καὶ, ἡμ-
μιναι φαίνεται, καὶ χάρις. ὃ δ' Ἡρώ-
κλῆς ὑπὸ τινὶ ἱρῶν. Βλέπε δ'
πρὸς χάρις, ἢ πείσαι πό-
ρην; Ex quo loco, nescio,
an profecerit Scholiastes
Pindari l. c. ubi in *Sap-
phonis* fragmento male le-
gitur *λίθχαρις*, sicut aequè
prave, ἢ *χαρίσασα*, apud
Max. Tyr. Diff. XXIV.
p. 297. quod *Davissius*
in x' ἢ *χαρίσασα* mutandum
putabat. Sed *Sapphonis*
non eripiendum esse ve-
nustum illud ἄχαρις, per-
spicuum est ex *Lexico*
Sangerm. MS. Ἀχαρις. ἢ
τῇ μὴ μίττει χάρις. ἢ ἢ μὴ
πῶς δυναμένη χαρίζεσθαι. Ope-
rae pretium erit legere,
quae ad eandem lectionem
vindicanam attulit
Th. Gatakerus de *Stylo*
N. F. cap. 11. p. 72. Ut
Graeci χάρις, sic *gratia*
dixit Comicus vetus apud
Fulgentium p. 565. nisi
nebulo iste hoc totum,
ut alia plura, confin-
xerit: Non ego ita fui,
ut nunc sunt meretrices *dio-
bolae*, Quae suam nummi
caussa parvi pondunt gra-
tiam.

νισθ⁶. εἴτε σοι δὴ χερύζεσθ. καὶ πάλιν· ἵνα
σοι χερύσωμαι.

Χειροσκόποι⁷. οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοπεῦντες.

Χῆτις⁸. σπάνις, ἔνδεα, τέρηρις.

ΧΛΙ-

tiam. χερύζεσθ interdum plenius effertur. Anton. Liber. cap. 41. εἰ αὐτῇ τ' ἄλλος ἰσχυρὰ τ' ἰσχυρὰ χερύσωσθ. Lucian. Amor. p. 428. ἔδωκεν τρέπερ χερύζεσθ δόλωνα δότι-δανζω. Dare, praebere, obsequi, obsequium, mortifierari, Latinis trita sunt in eadem nequitia. Onomasticum verus: Morigeror, χερύζωμαι. Vide interpp. in Petron. cap. 113. & Burmann. in Sueton. Tiber. cap. 44. Verbo χερύζεσθ in re Venerea opponitur ἀναισθῆσθ. De utroque elegantissime disputavit Phil. Jac. Maussac ad Harpocrat. v. Ἀναισθῆσθ. Negare a Latinis in eadem re dicitur. Ovidius A. A. I. 345. Quae dant, quaeque negant. Vide Heinsum ad A. A. III. 95.

6. Ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθ.] Theag. p. 8. E. τίς ἐστιν αὐτή; εἰπέ καὶ ἡμῖν, ἵνα σοι χερύσωμεθα. Parmen. p. 58. G. ὅμως δ', οὐ γὰρ χερύζεσθ, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λίγῃ. Protag. p. 214. A. χερύσωμαι ἐν σοι, καὶ λίγω, ὅτι οὐ τ' ἀμολογούμενον ἀδυνάτου μοι δοκεῖ

ἵνα. Hipp. Min. p. 230. C. ἄρ' ἂν τι μοι χερύσωται τοῖσδε, μή με καταγέλῃ. Phaedr. p. 340. A. ἴδὲ σοι χερύζομαι σὺν χαρῇ. Politic. p. 170. A. Euthyd. p. 216. B. & alibi. Timaeum more suo compilavit Suidas.

7. Χειροσκόποι.] Sic etiam Suidas. Χειροσκόπον Sam. Petit. Legg. Att. p. 288. recte accipit eum, qui sublatas in suffragiis ferendis manus numeret. Glossae nullum, ne tenue quidem, vestigium in Platone reperitur.

8. χῆτις.] Phaedr p. 341. G. ἔμποροι δ' ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου ἀλγίστης, ἀποτέροις τι χερύμασι καὶ πόσμοις, κατὰ οἰκείων, κοσμούμενοι, quem locum adhibuit Plutarch. T. II. p. 51. D. atque imitando expressit Philo T. I. p. 568. χερύμασι πῶς ὅψιν ὑπογεφομένη κατὰ φυσικῆς εὐμορφίας. Aelian. H. A. Lib. V. cap. 39. ὡς τροφῆς κατὰ λιμὸν διδῶ. Philostrat. V. A. Lib. II. p. 91. ὡς καὶ κατὰ ποτὶ τ' ἀναγκαῖον ἀδυνάτου γίνων. Lib. V. p. 218. πῶς δ' ἔστι.

M m 2

Χλιδή⁹. ἔκλυσις καὶ μαλακία. εἶρη⁹ ἣ ὑπὸ τῷ ἑχλιδά-
θαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀδενεία τῷ θερμῷ.

Χραίνειν, ἦγυν Ἀποχραίνειν¹⁰. ὡς τοῖς ζωνεράφοις
ἣ λέγει⁹ τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ ἣ χρωζειν ἀπὸ
τῷ ῥαβδίζ· τὸ ἣ Ἀποχραίνειν, τὸ τὰ χρωδέν-
τα ἐνοποιεῖν.

Ψαι-

ἀνθρώπων ἀγίλην ἐν ἀζω φθα-
ρίδι, χιτὶ βυκέου δικαίη τε καὶ
σώφρων. *Juian. Or. II.*
p. 50. B. ἱππὸ θεοῦ χιτὶ
χαλῶ καὶ ὑπόχῃ φερόμενον.
Glossam a Timaeo mutuam
sumsit Suidas.

9. χλιδή.] Recte *Ti-*
maeus χλιδὴ repetit a χλῖν,
quod verbum, e χαλῖν
contractum, cum suis de-
rivatis primum significat
calore solvo, mollio, dein-
de *deliciis frango*. *Hesychius*:
Κεχλιδάγωκα. τιθίμαγα-
κα. Idem ex *Aeschyli*
Suppl. v. 920. Ἐγχλιδί. ἐν-
τερυφῇ. Unde lux & me-
dela afferenda est corru-
ptissimae glossae, quae
torfit amicum nostrum, 70.
Albertum: Ἠθλίωμα. ἀπο-
λάττω ἀφ' ἑαυτοῦ. Scriben-
dum: Κεχλίδωμα. *Timaei*
autem glossa pertinet ad
Symposi. p. 325. E. τερυφῆς,
ἀδρότητος, χλιδῆς, χραίνεται,
ἱμῖν, πόθι πατὴρ. *Euripid.*
Troad. v. 975. Αἱ παιδιαί-
σι, καὶ χλιδῇ μορφῆς πῖρα, Ἠλ-
δοι ὡς ἰδὲν. *Aelian. H.*

A. Lib. V. cap. 11. Ἐστὶ
ἣ καὶ σωφροσύνη ἀρετὴν, χλι-
δὴν γὰρ καὶ θερμὴν μεμίσσηται.
Maximus Tyrius, Platonis
locum ob oculos habens,
Diff. III. p. 21. ἡ Σαρδανα-
πάλη τερυφῇ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλι-
δῇ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἀδρότης. *Cal-*
listrat. Stat. XI. p. 903.
χλιδῆς ἣ ἢ καὶ ἱμῖν μετὶς, καὶ
τὸ τ' ὥς ἔφασι καὶ αὐτῷ.
Moeris p. 407. χλιδῇ, Ἀτ-
τικῶς. τερυφῇ, Ἑλληνικῶς. *Sui-*
das post χλιδὴ inserit τε-
ρυφῇ, & posteriorem glos-
sae partem, καὶ ἐκλ. pro-
fus omittit.

10. Χραίνειν, ἦγυν Ἀποχραί-
νουν.] Corrigendum scri-
bitur: — τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ
χρωζειν &c. *Legg. VI. p.*
620. F. Οἷός' ὅτι καθάπερ ζω-
νεράφον ἐδὲν πῖρας ἔχειν ἡ πρην-
ματεία δοκεῖ καὶ ἰκάσθαι καὶ
ζῶν, ἀλλ' ἢ τῷ χραίνειν ἢ ἀπο-
χραίνειν, ἢ ὅτε ἀπὸ τοῦ καλῶς τὸ
τοῦτο οἱ ζωνεράφον παῖδες,
ὡς αἱ ποτὶ δοκῇ καύσασθαι κο-
μῆσα, ὡς ἰπιδόσιν μεμῆσθαι ἔχειν
εἰς τὸ καλῶς τε καὶ φανερῶς
γίγναι τὰ γυμναστικά. *Pol-*
lit.

Ψ.

Ψαισά¹. ἔτως λέγον²) τὴ σπλάγχχνων κεκομμέ-
νων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτου ἀπαρχαί τινες.

Ψίψα.

lit. IX. p. 508. C. Ἄρ' ἔν
σὺν ἀνάγκῃ καὶ ἡδοναῖς ζυνοῖται
ραιμιγμέναις λυπαῖς, εἰδωλοῖς καὶ
ἀληθεῖς ἡδονῆς, καὶ ἰσχυροφθη
μαῖταις, ὑπὸ τῇ παρ' ἀλλήλων θί-
σιως λησχεαινομέναις; Vide
Polluc. VII. 129. & He-
sych. v. Ἀποχεαινον. Χραί-
νον pro *inguinare* occurrit
Legg. XI. p. 976. H. πάν-
τως μὲν δὲ καλὸν ἐπιτιθήναι,
θεῶν ὀνόματα μὴ χρᾶναι βέλους.

I. Ψαισά.] Πίμματ^α, πί-
λαιοι, πόπανα, non Ψαισά,
in Platone reperiuntur:
ut vox aut aliunde huc
intrusa sit, aut corrupta
in Platone lateat. Eam
certa, ni fallor, conje-
ctura restituo *Phoenici Co-*
lorponio apud *Athen.* L.
VIII. p. 359. E. Ἐσθλοί,
κορώη χάρεσσι παύσδοτε κριθῶν,
τῇ παιδί τ' Ἀπόλλωνι, ἢ λά-
χον πυρῶν, ἢ ἄρτον, ἢ ἡμαι-
θον, ἢ ὅ, τι τις χεῖρ³. Nec
Dalechampsius audiendus
est, ἰμάτιον legens, nec
magnus *Casaubonus*, ἡμαι-
θον ex corrupta *Hesychii*

glossa pro *dimidio oboli*
lumens. Poëta scripserat:

Ἡ ἄρτον, ἢ γι Ψαισάν, ἢ ὅ, τι
τις χεῖρ³. *Aristophan.* *Plut.*
v. 138. Οὐ βῆν ἂν, ἐχ⁴ Ψαι-
σάν, σὺν ἅμ' ἐδείν. ubi prae-
ter Scholiastem vide *Ku-*
ster. & *Spanhem.* *Leoni-*
des Anthol. L. I. cap. 3.
p. 8. Ἰλασι τὰ Ψαισά, τό,
τι σπύφον⁵ ἔμπλεον οἴης Δείξασθ⁶.
Aelianus H. A. Lib. XVII.
cap. 16. Ἐπίδ⁷ — τοῖς κο-
λαιοῖς λασίθην δῶρα, εἴη ἂν
τὰ δῶρα Ψαισά ἄπ⁸, καὶ με-
μαγμένη μάζα καλῶς τι καὶ εὖ.

Qui locus cum ostendat,
corvos Ψαισῶς delectari,
nostrae in *Phoenice* cor-
rectioni pondus addit.
Philostrot. de V. S. II.
25. p. 611. ὡς Ψαισάν καὶ
δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμῶ⁹.
Lexicon Rhetor. MS. Ψαι-
σά. πόπανα, πλατύμματ^α τινὲς
τρογύλα εἰσά¹⁰ εἰς θυσίαν γι-
γνώμενα. Quam glossam cum
ipsis vitis descripsit *Ety-*
mol. M. p. 818. 41. ubi
πλατύμματ^α scribitur, & εἰσά¹⁰

Mm 3

omit-

ψῆται². ἰχθύων εἶδος.

ψυκίης³. ποτήριον μέγα καὶ πλατὺ, εἰς ψυχροποσίαν
 παρσκευασμένον.

ᾧ μέ-

omittitur. Lege: ψαιτά. πίκαντα πλατῖα μάλα τινά, προχύλα δὲ τῖα¹, εἰς θυ-
 σίας γηγόμενα. Sic in eodem
 Lexico MS. cujus lo-
 cum p. 220. attulimus,
 Πίκαντοι explicatur πλατὺ
 μάλα τι, προχύλοι δὲ τῖα¹,
 εἰς θυσίας ἐπιτίθενται. Pollux
 I. 28. Pausanias apud
 Eustath. ad Od. B. p.
 144r. & Tournius Emend.
 in Suid. T. III. p. 328.

2. ψῆται.] Sympos. p.
 323. A. ἕκαστος ἐν ἡμῶν ἔστι
 αἰθέρων ἐμβόλοι, ἅτε τετρα-
 μέ¹, ὥστε αἱ ψῆται, ἔξ
 ὧν δὲ. ubi vide Scholia.
 Locum sic expressit Phi-
 lo T. I. p. 36. Ἐπεὶ δὲ
 ἐπιγινώσκουσιν, κατὰ πρῶτον ἐνὸς ζωῆς
 διπλῆς τμήμα² δισηκόντα συνα-
 γαγὰν εἰς ταῦτά, ἀρμόττει.]
 Eadem similitudine usus
 est Aristophan. Lystr. v.
 115. Ἐγὼ δὲ γ' αὖ καὶ ὥσπερ
 ὁ ψῆταιν δοκῶ Δεῖναι αὖ ἡμῶν
 οὗς παρταμῆζα δ' ἤμιζ. ubi
 Scholiastes ψῆταιν pro ave
 accepit, forsitan confun-
 dens cum ψῆται vel ψῆται.
 Ejus tamen auctoritatem
 sequitur Kusterus ad Suid.

v. Φασισιολ. De hoc pi-
 sce copiose agit Aibenaeus
 Lib. VII. p. 329. F. ubi
 vide Casaubon. In vocis
 scriptura perpetua est va-
 rietas. ψῆται per ψ habet
 Platonis textus & Scho-
 liastes, Clem. Alex. Pae-
 dag. II. p. 164. Oppian.
 Ἄλυστ. I. 105. Pollux
 VI. 51. At per τ Timaeus,
 Alciphron I. Ep. 7. ubi ta-
 men in Cod. Reg. per τ
 scribitur, Suidas, alique
 multi. Hoc nomen red-
 dendum est Artemidoro
 II. 14. p. 102. οἷον χαλκί-
 δος, μαννίδος, τερχίης, ψισσα-
 φύας. ubi Rigaltius Casau-
 boni conjecturam, ἰψῆται
 ἄφύας, commemorat. Sed
 scribendum: ψῆται, ἄφύας.

3. ψυκίης.] Sympos. p.
 332. D. ἀλλὰ φέρεται Ἀγέ-
 θαι ὅτι ἐστὶ ἐκπορῆμα μέγα —
 ἀλλὰ φέρεται, καὶ, φάναι, τὸ ψυ-
 κίηρα οὐκ εἶναι· ἰδὲ αὐτὸν πάλιν
 ἢ ὅτι καὶ ποτόλας χαρῶνται. ubi
 vide Scholiasten. Hunc
 locum adhibuerunt Aibe-
 naeus Lib. IV. p. 180. A.
 XI, p. 502. D. & Moeris
 p. 422.

Ω.

Ω μέλει ἰ. ὡ μάταιε. ἔνιοι ᾧ, ὡ ἐπιμελείας ἀξίε,
καὶ οἷον μεμελημένε.
Ω ἔτϙ. ὡ σύ.

Ωρ

p. 422. eodemque allusit
Max. Tyrius Diff. XXXI.
p. 375. ut *Marklandus* vi-
dit. Grammaticus MS. in
Bibl. Medicea: *ἔνιοι*.
καὶ οἷον μεμελημένε.
Vide interpretes ad *Pol-
luc.* X. 74. *Pierfonum* ad
Moerid. l. c. & *Toupium*
Emend. in *Suid.* T. II. p.
120. T. III. p. 330.

1. Ω μέλι.] Theaetet.
p. 129. G. Νῆ Δία, ὡ μέλι.
ἔδωκε γ' αὖν αὐτῷ διαλύσθαι
&c. quem locum *Suidas*
laudat. Pro eo Legg. X.
p. 671. H. ὡ χίτλι. Cre-
berrima haec formula apud
Aristophanem. *Nub.* v.
37. Ἀχ', ὡ μέλ', ἐξήλικας
ἔμε γ' ἐκ τ' ἐμῶν. ubi vide
Scholia. *Equit.* v. 668.
ἐπειδὴ γ' ὡ μέλι, ἡδούσε τῶν
ἀρῶν παρ' ἡμῖν ἀξίας; Ibid.
v. 1334. ibique Schol.
Apollon. Rhod. l. 615. Ω
μέλι, ζήλοισι τ' ἐπισμυγῶσι

ἀκρόησι. II. 347. *Oracul-
um* apud *Herodot.* l. VII. 140. *Suidas* quoque
legit, Ω μέλι. Malim ta-
men, Ω μέλι, ut in ipso
Platone. Graeci enim ma-
gistri recte monent, Atti-
cos per apocopen ἔ, ὡ
μέλι, dixisse. Vide sup.
v. μέλι. Ceterum *Co-
dex Timaei*, teste Cl. *Vil-
loisono* ad *Longum* p. 180.
in margine habet, ὡ δει-
λαι, inferendum post Ω
μέλι.

2. Ω ἔτϙ.] *Sympos.*
p. 315. init. Ὁ Φωληρεὺς
ἔτϙ Ἀπολλοδωρῶν ὡ ἀξιμα-
νῆς; Ibid. p. 332. οὐτῶν,
τί οὐ γὰρ ἔχεις; *Protag.*
193. D. καὶ ἐγὼ τῶν
γνῶν αὐτῶν, Ἰσποκράτης,
ἔτϙ, μή τι πᾶτερον ἀξίαν;
quae verba melius cepit
Cornarius, quam *Ficinus*
& *Serranus*. Sine ἔτϙ
haec compellatio est
Hipp. Maj. p. 95. D. Ἰπ-
πίου

πίλας ὁ καλὸς τε καὶ σοφὸς, ὡς
 Ἀλφ' ἔχοντες ἡμῖν κατ' ἑρμῆς εἰς τὰς
 Ἀθήνας; & Menex. p. 402.
 F. Ἐξ ἀγορῆς, ἢ πόθιν Μανί-
 ξιν; Pherocrates apud
 Harpocras. V. Κολωνίαι.
 Οὐτ' πόθιν ἤκειν εἰς Κολωνίαι;
 Aristophan. Plut. v. 439.
 Οὐτ', τί δρῶς; ὃ δειλότατον
 σὺ θηρίον, οὐ παρμυνῆς;
 Hac loquendi ratione ni-
 hil frequentius est apud
 scriptores Atticos, Comi-
 cos praesertim & Lucia-
 num: quam attigit Valc-
 renarius ad Euripid. Phoe-
 nil. 1333. sed plenius ac
 subtilius explanavit Len-
 nepius ad Phalarid. Ep.
 19. p. 94. In eadem ex-
 plicanda multus est Gram-
 maticus cum antiquitatis,
 tum reconditae eruditio-
 nis nomine, magni facien-
 dus, Apollonius Dyscolus
 Grammatica necdum edi-
 ta, ex qua locum, quam-
 vis longiusculum, subjū-
 ciamus: Ἡ κλητική ἐστι κλή-
 σις τῆς πίλας. ὁρθῶς ἔτε τὰ πρῶ-
 τα κλητικὴν ἔχει τῶ πρώτο ὀνόματι,
 ἢ γὰρ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖ.
 ἔτε τὰ τρίτα, ἔπει ἢ ἀπὸ
 ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτὸς
 καὶ ἑκείν. Καὶ ἡ ἀνὴρ ὅτ'
 ἡμεῖς κυνέπιδ' ἔνικ' Ἀχαιοί.
 ἢ δεικνύει ὡς Ἀλφά(δ, ὡς οὐ
 τῆ, Οὐτ' ἐκείν, ὅπερ ἔ'
 αὐτοῖς) ἢ κλητικὴ καὶ τέτα-
 πύλας.

εις τὸ πλὴν μὲν Οὐτ' καὶ ἐπὶ
 κλητικῆς τάσιν καθὼς πλησιάζει.
 Ὡς ἔτ' ἢ οἷα φραγτικὴν ἰσχυρῶς.
 Σώφρων. Κρατῖν' οὐ Δραπι-
 τί(ν) Οὐτ' καθυδαίς, ὡς
 ἀνασῆ(ς) βότον. (Koenius ad
 Gregor. de Dialect. p. 48.
 corrigit: A. οὐτ' κατεύ-
 δας; B. οὐκ ἀνασῆ(ς) βόαν;)
 Ἀριστοφάνης οὐ Σφηξίν. Οὐτ'
 τί πάχης, ὃ κακοδαίμων Ξαν-
 θία. Ἀλλοὶ δὲ τινες ἐπίπλαστον
 ὀλιγοῦσιν, ἔπει ἐπὶ κλητικῆς
 ἐνέθη. δῖον γὰρ φασὶ τῶν Σὺ
 παρελῆφθαι, ἔχοντες τε εἰς ἡ-
 γον καθὼς τὰ τοιαῦτα τῶ κλητικῶν
 οἷα ἢ λήγῃ κατὰ τὴν κλητικὴν.
 ἔτε γὰρ μὴ τὸ πρῶτον Σώφρων καὶ
 ἄλλοι ἀποσπλάχνοντες ὡς τῆ, Ὡς
 ἔτ' πάντῃ ἢ ἐνθὺς τὸ τοῖον.
 δι' ἢ γὰρ λόγῳ καυνοῖς) τὸ
 ἑκείν' καὶ ἔτε τὸ ὄπο(ς) καὶ
 ποί(ς) ἀμοιβῆς κλητικῆς, Ἀλφ'
 τέτατα κατασκευάζει) ὡς τὸ Οὐτ'
 ὁρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τίταται).
 κλητικὴ γὰρ κλήσις τῆς πίλας,
 πίλας δὲ ἐστὶν τὸ Οὐτ', κλή-
 σις ἄρα τινός). Πραγματικῶς ἢ
 καὶ τὸ ὃ ἄλλοι παραδείχοντες.
 ἀπὸ τῆς γὰρ τῆς ἄλλων ἐν-
 κοίας, ἄλλως τε διδομένης τῆς κλη-
 τικῆς δοθήσει) καὶ τὸ ὃ. ἴσως ἢ
 καὶ Ἀπικῶ ἴθι εἰς ὃς ἐληξεν ἐπὶ
 κλητικῆς ὁμοίως τῆς, Δὸς φί-
 λου. ἄλλως τε ἰδεῖσθαι πολλὰ
 λάμψας ἀνακόλουτοι αἱ ἀντισημασίαι
 &c.

Ἐργασμένῳ³. μεμαλαγμένῳ.

Ἦρωπός⁴. χώρα μεταξύ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀθικῆς.

Ὡς ἔοικεν⁵. ὡς φαίνει), ὡς δοκεῖ.

Ὡς οἶόν τε⁶. ὡς δυνατόν.

Ὡ τῶν⁷. ὡς ἔστι.

3. Ἐργασμένῳ.] Vide sup. v. Μετερίως ἔργασμένῳ.

4. Ἦρωπός.] Critia p. 560. C. καταβαίνειν ἢ τὰς ὄρας εὐ διεξίει τὴν Ἦρωπιαν ἔχουσαι, εὐ ἀριστεῖα ἢ ὡς θαλάσσης ἀφορίζοντες τὴν Ἀστυπύον.

5. Ὡς ἔοικεν.] Sophist. p. 158. D. Ἀδύσασιν γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἢ τὴν σοφιστὴν ἐλάν. Et sic sexcenties alibi. *Moeris* p. 426. Ὡς ἔοικεν, Ἀθικῶς, ὡς φαίνει), Ἐλληνες. Plerisque locis capiendum pro certe, vere. Vide *Lenneprum* ad *Phalarid.* Ep. 109. p. 316.

6. Ὡς οἶόν τε.] Lachet. p. 245. F. ἡμῖν ἔν τῷ τῷ δίδοκ) ἐπιλεληθῆναι ὡς οἶόν τε μάλιστα. *Gorg.* p. 282. A. ἔτι λυπερόν ὡς οἶόν τε ἂν βραχυτάτων. *Sympos.* p. 331. A. περὶ δὲ μοι τὴν ὡς οἶόν τε μάλιστα. *Lys.* p. 109. F. *Protag.* p. 195. C. & saepe alibi. *Moeris* p. 427. Ὡς οἶόν τε, Ἀθικῶς, ὡς ὁσιώδην, Ἐλληνες.

7. Ὡ τῶν.] *Apolog.* p. 362. C. ἔτι ἢ ἡμῖν εἰπὶ ὡς ὡς Διὶς Μίμνῃ, πότερόν ἐστιν οἰκῶν

ἄμεινον εὐ πολλοῖς χρόνοις, ἢ ποιοῦν; ὡς τῶν ἀπόκρισιν. ubi vide Scholiasten. *Epist.* III. p. 709. ἀλλ' ὡς τῶν, εἰ μὴ φῆς μὴ εἰρηκῆναι, εἰρηκῆς ταῦτα, ἔχω τὴν δίκην. *Binis praeterea locis haec compellandi formula a librariis oblitterata est.* Alter est *Legg.* X. p. 670. E. sic ab *H. Stephano* emendatus: *ταυτῇ τῶν, ὡς τῶν, εὐ ἀπ᾽ αὐτοῖς, καὶ ἰδὼν ἢ δι' ἑκόντος αἰσθόμενον*, &c. Vulgo editur: — *ταυτῇ ὅταν εὐ ἀπ. τῶν, ἰδὼν, &c.* Alter est in *Gorg.* p. 281. init. *Οὐκ ἔν, ὅταν βέλτερον παρ' ἐμὲ ἢ κεν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιθεῖται) ἡμῖν.* *Thomas Mag.* v. Ei, prava lectione deceptus, βελτίστερον legit pro βέλτερον. Sed verissime acutissimeque *Hemsterbusius* noster legendum vidit: *Οὐκ ἔν, ὡς τῶν, βέλτερον παρ' ἐμὲ ἢ κεν οἴκαδε.* Quo in loco tanto facillior scribarum lapsus fuit, quod ὡς τῶν usu rariore cum plurali jungitur. *Aristoph.* *Plut.* v. 66. Ὡ τῶν, ἀπαλ-

Νη

ἀπαλ-

λάχνην ἀπ' ἑμῶ. ubi Scholiaſtes laudat ex Cratino: Ἄρ' γν, ὃ τῶν, ὡς οἶσιν. Suidas v. Ὁ τῶν. ποδλάμει ὃ καὶ ἐπὶ πλῆθους φασι τὸ ὃ τῶν. αἱ παρὰ Κτησιφῶντι. quod olim ita refingebam: αἱ παρὰ Νικοφῶντι. *Nicophon* saepe laudatur ab *Athenaeo*, *Polluce*, *Suida*, & aliis. At enim cum in scripturam Κτησιφῶντι & Scholiaſtes *Platonis* ad *Apolog.* l. c. & *Philemon* *Lexico Technologico* MS. apud quos eadem glossa totidem verbis legitur, consentiant, forsitan propensior sis in eam partem, ut Comicum *Ctesiphontis* nomine fuisse credas: praesertim cum *Photius* *Lexico* MS. hoc nomen confirmare videatur: Νίκων. οὗ τῶν. Κτησιφῶν Πανδώρα. At, ecce, in diversum te trahunt *Athen.* VII. p. 523. B. *Pollux* VII. 33. & *Suidas* v. Νικοφῶν, fabulam *Pandoram*, non *Ctesiphontis*, sed *Nicophontis*, tribuentes. Huc accedit auctoritas perdocti Grammatici MS. in *Bibl. Sangerm.* ter *Nicophontis* Pan-

doram commemorantis: Δεύτερον, ἀπὸ τοῦ ὃ, καὶ ἑτέρου. Ἡρόδοτος δ', Νικοφῶν Πανδώρα. Ὑποκρίναται. καὶ οὕτως. Νικοφῶν Πανδώρα. Φίλημα δὲ τῶν, ἀπὸ τοῦ ὃ, καταφιλῶσα. Νικοφῶν Πανδώρα. Quid? illam ipsam vocem τίνα, quam *Photius* ex *Ctesiphonte*, idem diserte ex *Nicophonte* laudat: τίνα. ὃ τῶν. Νικοφῶν. Eligas, utrum malis. Equidem nihil causae video, quare me pristinae conjecturae poenitere debeat. Redeamus ad ὃ τῶν, quod cum plurali etiam junxit *Julianus* Or. VII. p. 219. B. Ἀλλ', ὃ τῶν, ὃ ἐν τῷ ὃ μὴτε φανερῶς αἰνιγματώσε. Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum demum sibi ipsam *Platonem* referre viderentur, si illa *Platoni* familiaria, ὃ τῶν, ἀγαθὸν, &c. crebro in ore haberent; quos lepide exagitat *Ammianus* Anthol. Lib. II. cap. 52. p. 273. Ὁ γὰρ, καὶ μὴν ἐν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πότεν, ὃ τῶν, καὶ θανάτῳ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴδι. — Ἐν τῷ τῶν ὃ τῶν οὐδενὸς σοφία,

A D D E N D A.

P. 31. col. 1. l. 14. scri-
be, ἀπαλῶσαι.

P. 45. col. 1. lin. 32.
scribe, *benigne*.

P. 88. col. 2. lin. 24.
post *extundant* adde: His
scriptis, mihi redduntur
Wytttenbachii literae, ex-
quisitam animadversionem
habentes: „ Acquiesco
„ in γινῶν, quod ut libro.
„ rum auctoritate, ita
„ sua ipsum verisimilitudi-
„ ne commendatur. Τὰ
„ γίνε sunt *quatuor illa*
„ *elementa*, quibus cum
„ corpus humanum, tum
„ alimenta ejus constant.
„ Ita p. 548. B. τῶν τριῶν
„ γὰρ ὅταν γινῶν, ἐξ ὧν συμ-
„ πύκνῃ τὸ σῶμα, γῆς, πυ-
„ ρός, ὕδατος, καὶ ἀέρος.
„ Haec genera, tanquam
„ ex partibus, composita
„ sunt ex triangulis, ἐκ
„ τριγώνων, p. 536. ubi
„ haec inprimis verba no-
„ vam lectionem confir-
„ mant: γίγνῃ μὲν γὰρ ἐκ
„ τῶν τριῶν αὖ ἀσχημένον γί-
„ νῃ τῶν τριῶν. & proxime
„ ante haec verba, τὰ
„ τῶν τριῶν γίνε. Satis hoc

„ est ad tuendum γινῶν.
„ Aliud superest, quod
„ locum impeditum red-
„ dit. Quid enim sibi velit
„ δεικνῶν in hac sede, non
„ modo non intelligitur,
„ sed loci etiam nexus ac
„ ratio turbatur. Quare
„ ita putem a Platone
„ scriptum fuisse: τίνα μὲν
„ εἰ ἐνταῦθα ἔ παλὸς ζῶν, καί-
„ να τὰ τεύγματα ἐντι ἔχουσα ἔ
„ γινῶν, ἰχυρὰν μὲν οἶον ἐκ
„ δεικνῶν, τὴν ἐντοκλεῖν αὐ-
„ τῶν αὖτε ἀλλὰ πάλιν”.

P. 95. col. 1. l. 11. scri-
be, *vidarim*.

P. 151. col. 2. l. 27.
post *variore* adde: Vide
Lennepe. ad *Pbalarid*. Ep.
95. p. 266.

P. 161. col. 2. l. 20.
post *Longin*. p. 241. ad-
de: *Diphilum* apud *Athen*.
VII. p. 292. B. & *Eustath*.
ad Od. φ. p. 1915.

P. 199. col. 2. l. 25.
post *φλακείαν ἰγνῶν* adde:
Demosthenes autem imita-
tus videtur *Euripidem* apud
Stob. p. 590. Γίρσις αὖτε ἰσμεν
ἄλλο, πλὴν ἑχλῶ, καὶ χῆμ’, ἰ-
N n 2

ταύτων δ' ἔργον μιμήματα.

Qui locus non sollicitandus erat a viro doctissimo Animadv. ad *Ammon.* p. 15. sed comparandus cum ejusdem Tragici *Heraclid.* 997. Εἰδὼς μὲν σὺν δειδυμένῳ, ἀπ' ἱερῶν Ἄιδε' ἔκτα τὸν παῖδα. aut cum notissimo *Horatiano*, Nos numerus sumus, & fruges consumere nati.

P. 243. col. 1. l. 26. post *novo* adde: Eosdem versus, monente *Wyttenbachio* *Bibl. Crit.* Vol. II. P. 2. p. 13. adumbravit *Propertius* II. 2. 11. *Ac vetuti primo taurus detra-*
ctat aratro; Mox venit
adsueto mollis ad arva ju-
ga: Sic primo juvenes tre-
pidant in amore feroces,
&c.

I N D E X

SCRIPTORUM VETERUM,

QUI EMENDANTUR ET EXPLICANTUR.

A.

- AELIANUS.** 137. 138. 139. 221. 248.
AESCHYLUS. 58. 176.
ALCIPHRON. 95. 168. 187. 252. 278.
ALEXANDER Rhetor. 261.
ANTHOLOGIA. 16. 17. 139. 249.
APOLLODORUS. 260.
APOLLONIUS RHODIUS. 106.
APPIANUS. 13.
ARISTAENETUS. 199.
ARISTIDES. 82. 159. 236.
ARISTOPHANES. 15. 161. 239. 262. 270.
ARISTOTELES. 9. 266.
ARNOBIUS. 181.
ARTEMIDORUS. 173. 278.
ATHENAEUS. 13. 71. 92. 167. 204. 277.

C.

- CALLIMACHUS.** 134. 226.
CICERO. 76. 78. 86. 130.
CLEMENS ALEXANDRINUS. 22. 41. 138.
144. 231.
CYRILLUS Lexico MS. 89.

D.

- DAMASCIUS. 40. 89. 249.
 DEMETRIUS PHALEREUS. 260.
 DEMOSTHENES. 283.
 DIO CHRYSOSTOMUS. 101. 108. 189. 199.
 232.
 DIONYSIUS HALICARN. 165.

E.

- EROTIANUS. 61.
 ETYMOLOGICUM MAGNUM multis locis.
 ETYMOLOGICUM MS. 213.
 EUNAPIUS. 206.
 EURIPIDES. 7. 155. 247. 249. 283.
 EUSEBIUS. 98.

G.

- GALENUS. 97.
 GLOSSAE HERODOTI. 106.
 ——— HIPPOCRATIS. 66.

H.

- HARPOCRATION. 75. 112. 295.
 HELIODORUS. 199.
 HELIODORUS apud STOBÆUM, 112.
 HERODIANUS MS. 135.
 HERODOTUS. 10. 160. 180.
 HESYCHIUS singulis fere paginis.
 HORATIUS. 165.

JAM-

I.

JAMBLICHUS. 265.

INSCRIPTIONES. 16. 17. 133. 148. 172. 192.

JULIANUS. 89. 194.

L.

LEXICON RHETORICUM MS. 38. 77. 278.

LEXICON VETUS MS. 4. 19. 24. 25.

LIBANIUS. 137. 188. 253.

LONGINUS. 94. 208. 223.

LUCIANUS. 139.

M.

MANETHO. 11.

MARINUS. 125.

MAXIMUS TYRIUS. 27. 53. 234.

MOERIS. 239. 267.

O.

ORIGENES. 13. 62.

ORION Etymologico MS. 217.

ORPHEUS. 28. 69. 123.

OVIDIUS. 86.

P.

PAUSANIAS. 109.

PHALARIS. 13.

PHI-

288 INDEX SCRIPTORUM VETERUM.

PHILO JUDAEUS. 9. 11. 79. 93. 95. 124. 130.
136. 154. 228. 278.

PHILOSTRATUS. 8. 55. 106. 134. 136. 145.
238. 261.

PHOTIUS Lexico MS. multis locis.

PHRYNICHUS MS. 41. 73. 93. 199.

PLATO multis locis.

PLUTARCHUS. 53. 82. 86. 190. 234. 250.

POLLUX. 146.

PROCLUS. 69.

S.

SAPPHO. 274.

SCHOLIASTES AESCHYLI. 21.

————— **APOLLONII RHODII.** 229.

————— **ARISTOPHANIS.** 65. 248. 278.

————— **PINDARI.** 225. 274.

————— **SOPHOCLIS.** 13.

————— **THEOCRITI.** 229.

SOCRATICAE EPISTOLAE. 235.

SOPHOCLES. 9. 106. 180.

STEPHANUS BYZANT. 17. 74. 110. 215. 270.

SUIDAS singulis fere paginis.

SYNESIUS. 101.

T.

THEMISTIUS. 40. 76. 79. 100. 137. 247. 255. 272.

THEON. 134.

THEOPHYLACTUS. 63.

THOMAS MAG. 281.

X.

XENOPHON. 8. 90. 266.

IN-

I N D E X

RERUM ET VERBORUM,

QUAE EXTRA ORDINEM LITERARUM
EXPLICANTUR.

A.

- Ἀσθηνείτης, de stupido. 16.
Ἀγάλλειν. 4.
Ἀγαλματοφορεῖν, 7.
Ἀγείρειν, 216.
Ἀγέρεσθαι. 17.
Ἀγμα. 153.
Ἀγιολεχίς. 133.
Ἀγροφ, ἀγροφία, ἀγροφίς, Diana, 223.
Ἀδελφὴ τὴ παιδιᾶς ἢ σπουδῇ. 3.
Ἀδωρῶ. 91.
Ἀιδεῖν ἄλλως, proverbium. 199.
Αἰζωνή, Cecropidis tribus pagus. 15.
Ἀκομψῶ, aegrotus. 163.
Ἀλιτροπῆτης. 80.
Ἀλήθεια, ἀληθεύειν, ἀληθίζεσθαι. 113.
Ἄλλως varie accipitur. 199.
Ἀλώπηξ, pellis vulpina. 256.
Ἀμβλωζας. 107.
Ἄμυζ. ὅπου ἄμυζ. παιδιᾶ. 3.
Ἀιάγειν πρὸς ψυχὴν. 31.
Ἀιαδασμός. 33.
Ἀιαίνεσθαι in re Venerea. 275.
Ἀιαπλῆζας, foedare. 31.

Ο ο

Ἀια-

- Ἀισκοπῆν. 265.
 Ἀιαιτιμῶν, *incendere pretium*. 116.
 Ἀιαισιρεπί. 26.
 Ἀίτιτυπῶ, *durus*. 157.
 Ἀπαίην, *abire aliquo*. 153.
 Ἀπινίον, *verbum Alexandrinum*, 102.
 Ἀπίδων. 71.
 Ἀποσφακίζην. 123.
 Ἀρχή, *extremitas*. 241.
 Archilochi de vulpe fabula. 257,
 Ἀελμῆς, *nibili homo*. 284.
 Ἀτιγυλῶ. 249.
 Ἀτιορῶν. 156.
 Αὐτοπάμων. 209.
 Ἀφιλῶ πιδία. 270.
 Ἀφλορῶ, *investis*. 133.

B.

- Beati, mortui. 59.
 Βίλη pro ἔλη, *ex dialecto*. 96.
 Βυδιδία. 62.
 Βλανῆς, *fatuus*. 165.

F.

- Gelu unde? 96.
 Γίη, *elementa*. 283.
 Γινάδας. 67.
 Gentiani varii. 1.
 Gentilii Dii. 192.
 Γλανῆς, *fatuus*. 131.
 Γυμῆτις Argivorum. 214.

Δα.

Δ.

Δανάκη. 134.

Dare in re Venerēa. 275.

Διαγράφειν τὴν δίκην, *litē expungere*. 81.

Διάπνο, *cribrum*. 80.

Διοπομπῆος, *διοπόμπης*. 41.

Δουλεία, *serui*. 215.

Duplex *Ulysses*. 87.

Δυσήννο. 125.

Δωροφόροι *Mariandynorum*. 214.

Ε.

Εἶπεν κάκη. 152.

Εἰλωίς. 212.

Εἰσαγγελία. 98.

Εἰλικρινής. 264.

Ἐκτιμῶν. 116.

Ἐλεν, εἰλῶν, ἱκαν. 71.

Ἐμπάμων. 209.

Ἐμπύρισμα *metaphorice*. 130.

Ἐναυσμα *metaphorice*. 130.

Ἐξαίρειν *pro* ἱπαίρειν. 119.

Ἐξέλης δίκη. 71.

Ἐπάγειν τὰς δαίμονας. 14.

Ἐπαγεμὸς *victorum*. 216.

Ἐπιχρωσμένον, *leviter tinctus*. 78.

Ἐπικληεῖτις. 209.

Ἐπιπαμῆς. 209.

Ἐπιτιμῶν, ἱπποκμή. 115.

Ἐπισίτιοι. 212.

Ἐπιπαδάειν. 261.

Eradicare aures. 43.

Ἐργολάῳ. 212.

Ἐρίφειν, ἐρίψιμῳ. 187.

Ἐρμαιο Pelleræ celebrata. 216.

Εὐθέης, fatuus. 131.

Εὐτέλειῳ. 135.

Εὐθυνοί, εὐθυσιάζ. 126.

Εὐθύς, verbi causa. 56.

Ἐχων abundat pon verba quaedam. 258.

H.

Ἡμιδανία. 134.

Ἡμιτιλὸς δέμῳ. 225.

Θ.

Θιμίζαν, punire. 85.

Θριγκός, θριχός. 231.

Θρύα. 46.

Θρύπτιος & κλύς junguntur. 46.

Θύλημα. 144.

Θυμία idem, quod θόλημα. 144.

Θυρία & Θύρα. 74.

Ι.

Ibyci dictum. 90.

Ἰθαε, ἰθαε. 149.

Ἰλλαν. 71.

Implere, polluere. 31.

Incorruptus. 123.

Interpretes legum, religionum, somniorum. 109.

Investis. 133.

Ἰσμήνη μισσηβία. 235.

Juvenes, equites. 150.

K in 3

Κ.

κ in ξ mutant Boeoti. 98.

Κακικύρῃσι vel Κικικύρῃσι Syracusanorum. 214.

Calor, febris. 140.

Καταλαβισά. 113.

Καταλῆς νύξ. 71.

Κατανακοφῆροι Sicyoniorum. 214.

Κηκία. 30.

Κήρ pro κήρ. 18.

Circumscribere, tollere. 82.

Κλαρῶν Cretenfium. 213.

Clidemus, Ἀτθίδος scriptor. 223.

Κόβαλία. 65. 159.

Κόρα, κοροπόμια, πυραε. 165. 166.

Κορμιοπλάται. 166.

Κορυνηφόροι Sicyoniorum. 213.

Κρόνια. 2.

Ctesiphon an Comicus. 282.

Κῦλα in oculis. 169.

Λ.

Λίγειν, lapides componere. 174.

Λιθολογήμαξ. 175.

Λισπύπυγος. 175.

Λισφός Attice pro λίσπος. 175.

Λυπερὰ γῆ. 68.

Μ.

Macaria, Herculis filia. 59.

Μαδᾶν. 184.

Μαλακὸν εἶδός. 101.

- Μακροί, *mortui*. 59.
 Μακλειδνοὶ Heracleotarum. 214.
 Μαιβόρσι ἡμίρα. 120.
 Μηταγύρ & μητραγύρ *iiidem*. 10.
 Μηχανὴ τραγική. 260.
Morychius pro *Munychius*. 184.
Morigerari in re Venerea. 275.
Morychus quis? 183.
Multiplex ingenium. 86.

N.

- Negare* in re Venerea. 275.
Nicophon, comicus. 282.
 Νύμφαι, *rupae*. 165.
Nudus, *attonitus*. 102.

O.

- Obsequium* in re Venerea. 275.
 Ὀλβία, βάλ' εἰς ὀλβίαν. 59.
 Ὀλός, ὀλερός pro θολός, θολαρός. 143.
Ova sec̄ta. 189.
 Ὀχλός, *nibili homo*. 283.

Π.

- Παιδαγέτῃ. 150.
 Παλίμφολα πιδίλα, *calcei interpolati*. 204.
 Παλιπυγέτῃ. 204.
 Παμπάμων *Ceres*. 209.
 Πάμωχός, *παμωχίω*, *possideo*. 209.
 Παμπάζειν. 34.
Porphyrus liber, αὐτὸς τὸς ἀπὸ τοῦ χειρὸς τοῦ πατρὸς. 201.

Πα

- Πατάμιον ναῦς. 43.
 Προδεικνύει θάλλον. 139.
Præhere in re Venerea. 275.
 Πρὸς αὐγὰς & ὑπ' αὐγὰς differunt. 264.
 Προσέειν θάλλον. 137.
 Προσπαίζειν, *cantu celebrare.* 222.
 Πρὸς ἄλγος, *rompa.* 246.
 Προφής. 233.
 Πυκνός pro Πυκνός. 219.

P.

- ῥύμιον & ῥύμιον. 229.

Σ.

- Σ pro ξ ponunt Attici. 222.
 Σαπρὸς οἶνον. 167.
Sedes, templa. 93.
 Σιλήνη unde? 96.
 Σκινδάλαμον. 32.
 Σπίεμα metaphorice. 130.
 Στιφρός. 237.
 Στυφός. 238.
Suavis homo. 132.
 Συνηία. 262.
Susplicere. 265.
 Σφακιλίζειν. 123.

T.

- Ταυτάζειν. 256.
 Τάχα, *statim.* 151.
 Τείνδω, *cruciari.* 207.

Ti.

296 INDEX RERUM ET VERBORUM.

Τίλημι *sol.* 225.
Τίλα, *nuptiae.* 224.
Tentare mulierem. 210.
Tigris, *pellis tigridis.* 257.
Τελιδίς. 124.
Τερίδαχ, λαντερίδαχ. 47.
Tutia. 261.

Υ.

Υμδαπίς. 134.
Υπυαδών. 88.
Υπίδαον. 71.
Υπίδαον, allegoria. 200.

Φ.

Felices, *mortui.* 59.
Φθίσις, medicamenta abortiva. 107.
Philyllii nomen saepe corruptum. 167.
Fio, suffio. 144.
Frictrices. 134.

Χ.

Χάεις, concubitus. 274.
Χερεός, fatuus. 131.
Χεῖω, χεῖπῶ, pungo. 105.

F I N I S.

